ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
[illegible]
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΡ. 37 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ 4 ΔΡΧ.

...ΤΗ - ΕΛΚΑ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
Γραφεῖα:
Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Γσαγγάρη, Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων). Ἐμβάσματα, ἐπιταγαὶ κτλ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἰδιοκτήτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία Δραχ. 200
Ἑξάμηνος Δραχ. 110
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησία Δολλάρια 7
Ἀγγλίας Σελλίνια 30

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 37 — ΑΘΗΝΑΙ, 14 Δεκεμβρίου 1935 — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

Ἀπὸ τοῦ 38ου

Λόγοι ἀνωτέρας βίας ἠνάγκασαν τὴν «Ἀτλαντίδα» νὰ ἐμφανισθῇ καὶ τὴν ἑβδομάδα αὐτήν, βελτιωμένη, βέβαια, ἀρκετὰ εἰς περιεχόμενον, ἀλλὰ χωρὶς τὶς συγκεκριμένες καινοτομίες ποὺ ὑπεσχέθη γιὰ τὴν ἐν γένει ἐμφάνισί της καὶ τὴν ὕλη της.

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς, οἱ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ τῆς «Ἀτλαντίδος» θὰ παρουσιασθοῦν ἀπὸ τοῦ 38ου τεύχους, δηλαδή, μετὰ μίαν ἑβδομάδα. Ζητοῦμε καὶ πάλι συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας, τοὺς ὁποίους ἐλπίζομε νὰ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν μικρὴ αὐτὴ ἀσυνέπεια τὸ ἐρχόμενο φύλλο μας.

*

Παρήγορο σημεῖο

Ἡ «Ἀτλαντὶς» παρακολουθοῦσα μὲ ἐνδιαφέρον κάθε σοβαρὴ ἑλληνικὴ λογοτεχνικὴ ἐκδήλωσι, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ σημειώσῃ μὲ ἰδιαιτέραν εὐχαρίστησιν τὴν ἐμφάνισι ὡρισμένων ἑλληνικῶν φιλολογικῶν πεπραγμένων στὶς στῆλες τοῦ ξένου Τύπου.

Πρόκειται, συγκεκριμένως, περὶ τοῦ μεγάλου μηνιαίου γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Μουά», στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη μιὰ ἐκτενὴς μελέτη τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Ντόλη Νίκβα γιὰ τὴν νεωτέρα ἑλληνικὴ λογοτεχνία. Καθὼς ἐπίσης πληροφορούμεθα τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸ ἀνέθεσε στὸν κ. Νίκβα τὴν τακτικὴ παρακολούθησι τῆς νεωτέρας λογοτεχνικῆς κινήσεως τῆς χώρας μας, θὰ δημοσιεύῃ δὲ κάθε τρεῖς μῆνες ἐκτενῆ κριτικὰ σημειώματα τῶν ἐκδιδομένων ἔργων.

Σημειώνομε τὸ πρᾶγμα αὐτό, ὡς ἕνα ἀρκετὰ παρήγορο σημεῖο γιὰ τὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία, εὐχόμενοι νὰ γίνῃ ἀπαρχὴ γιὰ μιὰ γενικώτερη προσπάθεια ἐπιβολῆς τῆς λογοτεχνίας μας στὸ ἐξωτερικό.

*

Ἡ Διεύθυνσις

Ἡ «Ἀτλαντίς», ἀναγγέλλουσα σήμερα στοὺς ἀναγνῶστες της τὰ ὀνόματα τῶν νέων διευθυντῶν της κ. κ. Χρήστου Κ. Χαιροπούλου καὶ Χρήστου Π. Γιαννακοπούλου, αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δηλώσῃ τὴν ἀπόλυτη ἱκανοποίησί της γιὰ τὴν συνεργασία αὐτή.

Ἐνισχυμένη ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν δύο διακεκριμένων αὐτῶν δημοσιογράφων καὶ λογοτεχνῶν, ἡ «Ἀτλαντὶς» θὰ μπορέσῃ συντομώτατα νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ΠΡΟΤΥΠΟ περιοδικό, ὁλοκληρώνοντας ἔτσι τὴν προσπάθεια τὴν ὁποία κατέβαλε καὶ καταβάλλει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐκδόσεώς της.

Τὰ δῶρα

Στὸ προηγούμενο φύλλο τῆς «Ἀτλαντίδος» ἀνηγγέλθη μεταξὺ ἄλλων καὶ ἕνας συνδυασμὸς δώρων. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐξασφάλισις τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ θὰ ἀπαιτοῦσε διάθεσιν ὡρισμένου χρόνου, χρησιμωτάτου, αὐτὴ τὴ στιγμή, γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῶν ὑπολοίπων ἀνακαινίσεων τοῦ περιοδικοῦ, οἱ λεπτομέρειες τοῦ ζητήματος τῶν δώρων θὰ κανονισθοῦν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ προσεχῆ φύλλα. Τότε ἐπίσης θὰ ὁρισθῇ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἀπονομῆς των.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς

ἡ

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ»

ΥΠΟ ΤΗΝ
Διεύθυνσιν
ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
κ. κ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ

ΧΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Θὰ παρουσιάσῃ

1) ΤΕΛΕΙΑΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΙΝ ΤΗΣ ΥΛΗΣ
2) ΡΙΖΙΚΗΝ ΒΕΛΤΙΩΣΙΝ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ
3) ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ
4) ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ

ἡ «Ἀτλαντὶς»

ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΣΕ ΝΕΑ
Θριαμβευτικὴ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟ.

Οἱ καμπάνιες

Στὸ φύλλο αὐτὸ τῆς «Ἀτλαντίδος» δημοσιεύονται δύο πρωτότυπες καμπάνιες γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ πρώτη μὲ τὸν τίτλο «Ἐνώπιον τῆς Α. Μ.» εἶνε γραμμένη ἀπὸ τὸν γνωστὸ δημοσιογράφο κ. Δ. Καλλονᾶ καὶ παρουσιάζει τοὺς διαφόρους ἐπισκέπτας τοῦ... πρωτοκόλλου τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Ἡ δεύτερη, μὲ τὸν τίτλο «Οἱ νέοι ποιητές», ἔχει γραφῇ ἀπὸ τὸν συνεργάτη μας κ. Δ. Γαλερίδη καὶ παρουσιάζει τοὺς... «Νέους Ποιητές».

Ἐπίσης στὸ φύλλο αὐτὸ δημοσιεύεται ἡ συνέχεια τῆς πρωτοτύπου εὐθυμογραφικῆς ἐρεύνης τοῦ συνεργάτου τῆς «Ἀτλαντίδος» κ. Ἀλέκου Σακελλάριου, γιὰ τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς τύπους τοῦ Πανεπιστημίου.

*

Καὶ πάλι τὸ δικαίωμα

Ἐπανερχόμεθα καὶ πάλι στὸ ζήτημα τοῦ δικαιώματος κρίσεως γιὰ τὰ ἔργα τῶν Νέων Λογοτεχνῶν, ἐξ ἀφορμῆς ὡρισμένων παραπόνων ποὺ μᾶς διετυπώθησαν. Ἐπαναλαμβάνομεν, λοιπόν, ὅτι τὸ μέτρον αὐτὸ ἐλήφθη μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν κατοχύρωσι τῆς λογοτεχνικῆς ἐργασίας τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Μέχρι τώρα τὰ γραφεῖα τῆς «Ἀτλαντίδος» κατεκλύζοντο ἀπὸ πλῆθος ἐπιστολῶν ποὺ περιεῖχαν «συνεργασίες», ἀνάξιες λόγου, κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποία ἐθεσπίσαμε στὴν ἀρχὴ καταργοῦντες τὸ δικαίωμα κρίσεως, ἐδημιούργησε σιγὰ - σιγὰ ἕνα μεγάλο κακό: Ἐνίσχυσε τὴν προχειρογραφία. Χωρὶς δικαίωμα κρίσεως ἔγραφε ὁ καθένας «ὅ,τι τοῦ κάπνιζε» καὶ τὤστελνε νὰ... δημοσιευθῇ.

Μέσα στὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν συνεργασιῶν, ὑπῆρχαν βέβαια καὶ καλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔπνιγε ὁ ὄγκος τῶν κακῶν. Γιὰ τὴν διόρθωσι τοῦ κακοῦ αὐτοῦ, λοιπόν, καθιερώθη τὸ κατοχυρωτικόν, ἐπαναλαμβάνομε, γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας, μέτρο, τοῦ δικαιώματος κρίσεως τῶν ἀποστελλομένων ἔργων.

*

Οἱ τόμοι

Ἐπαναλαμβάνομε τὴ δήλωσι ὅτι ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας δὲν ἔφεραν ἀκόμη νὰ δέσουν σὲ τόμους τὰ προηγούμενα τεύχη τῆς «Ἀτλαντίδος», μποροῦν νὰ τὰ παραδώσουν καὶ σήμερα γιὰ δέσιμο, στέλνοντάς τα στὰ γραφεῖα μας. Τὰ εἰκοσιέξη πρῶτα τεύχη θὰ δεθοῦν σὲ δυὸ κομψοτάτους τόμους, ἀντὶ δραχμῶν εἰκοσιπέντε ὁ καθένας.

*

Ἕνα βιβλίο

Μὲ τὸν τίτλο «Ἀπόψε στὶς 8½» ἐκυκλοφόρησε ἕνα νέο βιβλίο τοῦ γνωστοῦ λογοτέχνου κ. Ἀγγέλου Δόξα. Πρόκειται γιὰ ἕνα γλαφυρώτατο ρωμάντσο, τὴν ἀξία τοῦ ὁποίου ἐγγυᾶται ἀπολύτως ἡ ἐγνωσμένη λογοτεχνικὴ ἀξία τοῦ συγγραφέως.

ΔΙΔΕΤΑΙ ΜΑΘΗΜΑ ΧΟΡΟΥ

—"Ενα, δύο... "Ενα, δύο... "Ενα, δύο... "Οχι. τόσο γρήγορα. "Ενα δύο, ένα δύο, ένα δύο... τραγουδᾶτε μαζί μου... «Θὰ μὲ θυμηθῇς, ὅταν μιὰ μέρα μονάχος θὰ βρεθῇς» "Ενα δύο, ένα δύο... πολύ καλά... Φτάνει.

Ὁ κ. καθηγητὴς σκουπίζει τὸν ἱδρῶτα του μ' ἕνα ἀρωματισμένο μαντηλάκι καὶ σωπαίνει.

Ὁ μαθητὴς στέκεται περήφανα, βάζει τὸ δάχτυλό του μέσα ἀπὸ τὸ σκληρὸ κολλάρο του, τὸ στριφογυρίζει, ἀναπνέει, κυττάζει τριγύρω του, σηκώνει τὰ μάτια ψηλά, χαμογελᾶ καὶ ἀναστενάζει.

Εἶνε ἕνας ἄντρας ψηλός, χοντρός, αἱματώδης. Μοῦρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ τὸν φωνάξω ἰδιαιτέρως σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω:

—Γιατί, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία βάλθηκες νὰ μάθῃς χορό. Ὁ καιρός σου πέρασε, ἀγαπητέ κύριε. "Αφησε τὴ νεότητα νὰ ξεποδαριάζεται, ἄφησε νὰ λαχανιάζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὴν τύχη νὰ εἶνε μονάχα εἴκοσι χρονῶν.

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ποὺ εἶνε πάνω ἀπὸ πενῆντα θέλει νὰ μάθῃ χορό ;

Μήπως τοῦ εἶπε ὁ γιατρὸς ὅτι ὁ χορὸς εἶνε μιὰ θαυμασία κοῦρα γιὰ τ' ἀδυνάτισμα τῆς κοιλιᾶς ;

Σ' αὐτὲς τὶς ἀπορίες μου ἀπαντᾷ ὁ κύριος καθηγητής.

—Ποιός ξέρει; Παρουσιάστηκε πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἐπλήρωσε προκαταβολικῶς καὶ μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες ἔμεινε ὁ ἴδιος ὅπως ἦταν. οὔτε ἕνα βῆμα δὲν προχώρησε.

Σχολὲς χοροῦ, ὅπου διδάσκεται ἡ γοητεία τῆς τερψικόρης, στοὺς ἀνεπιδέκτους, στοὺς κουτούς, στοὺς ἐγωϊστάς, στοὺς... σ' ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους ποὺ μαζεύονται γιὰ νὰ μάθουν νὰ σέρνουν τὰ ποδάρια τους.

Μιὰ αἴθουσα τετράγωνη, καμμιὰ δεκαριὰ διπλώματα, βραβεῖα σὲ κορνίζες καὶ φωτογραφίες διάφορες τοῦ κ. Καθηγητοῦ σὲ διάφορες πόζες, καρέκλες, ἕνα πιάνο, κανένα γραμμόφωνο.

"Επειτα γυναῖκες καὶ αντρες. Νέοι πολὺ νεαροί, κυριοι σοβαροί, ἄνδρες ἡλικιωμένοι.

Κορίτσια μελαχροινά, ξανθά, δροσερά, κομψά, εὔθυμα.

"Ενας καθηγητὴς γιὰ τὶς γυναῖκες.

Μιὰ κυρία γιὰ τοὺς ἄντρες.

Μαθήματα μοναχικά, μαθήματα καθ' ὁμάδας.

Μοτίβα φόξ, ταγκὸ καὶ ρούμπα, ποὺ ἐπαναλαμβάνονται μέχρι ξεθεώματος.

«Οἱ γυναῖκες, μοῦ εἶπε ἕνα βράδυ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καθηγητάς, μαθαίνουν νὰ χορεύουν πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπὸ τοὺς ἄντρες. Δὲν ἔχω δῆ μέχρι σήμερα γυναῖκα «ἄμουση», μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν στριφογυρίζει τὰ πόδια της ἀμέσως μόλις ἀρχίσει ν' ἀκούῃ ἕνα κομμάτι μουσικῆς

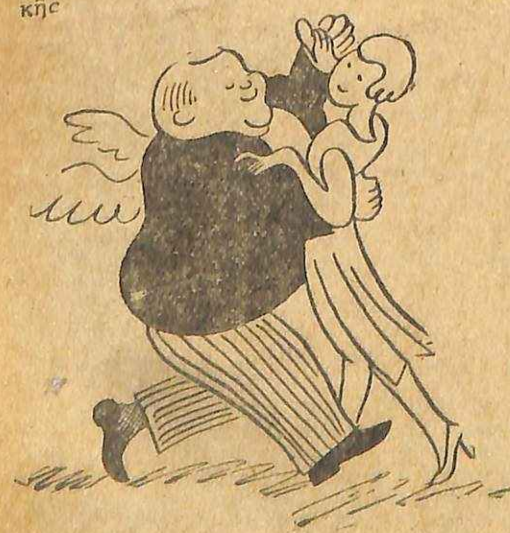

Αὐτὸς ὁ καθηγητὴς μὲ τὸ νὰ περνᾷ ὅλη τὴν ἡμέρα του μέσα στὶς διάφορες ἀγκαλιὲς τῶν γυναικῶν ἔχει καταντήσει ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς γυναικείας ψυχῆς.

Μοῦ ἔλεγε λοιπὸν ὅτι ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ νοιαστη, ἐλαφρή, προτιμᾷ τὸ ρυθμὸ τοῦ «οὐὰν στὲπ» ἢ τὸ ρυθμὸ τῆς μαζούρκας. σως. Λοιπόν, μιὰ γυναῖκα πεταχτή, ξέχοροῦ ποὺ προτιμᾷ μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ καταλάβῃ καὶ τὸ χαρακτῆρα της ἀμέ-

Μιὰ δεσποινὶς μεθοδική, ἀκριβής, τακτική, ἔχει συμπάθεια μὲ τὸ «φὸξ τρότ».

Μιὰ φιλήδονη, παθιάρα, ἀναπᾷ μέχρι τρέλλας τὸ «ταγκό».

Μιὰ νέα ρωμαντική, αἰσθηματική, προτιμᾷ τὸ βάλς.

Χαμογέλασα ποὺ μοῦ τἄλεγε καὶ τὸν ρώτησα:

—Καλά. κι' ὅταν μιὰ κοπέλλα ἀγαπᾷ ὅλους τοὺς χορούς;

—Τότε... τότε... Καταστροφή!

Οἱ γυναῖκες ποὺ συχνάζουν σ' ἕνα χοροδιδασκαλεῖο πηγαίνουν συνήθως κρυφά. Ἀσφαλῶς «ἐκεῖνος» θὰ τῆς ἔχει πῆ: «Δὲν θέλω νὰ μάθῃς χορό...». Καὶ τὸ κακὸ γίνηκε. Τ' ἀπόγευμα, τὸ πρωΐ, θὰ τὸ σκάσῃ καὶ θὰ πάῃ κρυφὰ στὸ χοροδιδασκαλεῖο.

Δρ ΟΥ·Ι·ΛΛΥ

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Πρῶτον βραβεῖον τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γουατεμάλας. Παράσημον χρυσοῦν τοῦ Βασιλέως τῶν Νιάμ - Νιάμ κ.λ.π. κ.λ.π.

ΤΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΑΙ
ΑΠΛΗ ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΙΘΕΙ

"Ενας ἄλλος καθηγητὴς μοῦ ἔλεγε : Ρωτῆστε μιὰ γυναῖκα τρία ἐπὶ τρία πόσα κάνουν καὶ ἀφοῦ σκεφθῇ πολὺ ὥρα, καθόλου ἀπίθανο νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ ἑπτά. Δοκιμάσετε ὅμως νὰ τῆς μάθετε ἕνα βῆμα, μιὰ φινούρα, νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι θὰ τὸ μάθῃ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια. Συμπέρασμα: Ἡ γυναῖκα εἶνε γεννημένη γιὰ τὸ χορό, ἐνενῆντα ἐννέα τοῖς ἑκατὸ οἱ γυναῖκες ξέρουνε χορό.

★

—Παιδί μου, πρέπει νὰ βροῦμε κανένα γαμπρό.

Ποῦ νὰ βροῦμε ὅμως τὸ γαμπρό; Ποῦ ἀλλοῦ; Μιὰ αἴθουσα χοροῦ εἶνε πάντοτε κατάλληλη καὶ βοηθητικὴ γιὰ κάτι τέτοιου εἴδους πράγματα.

Θὰ χορέψῃ μὲ τὸν ἕνα, μὲ τὸν ἄλλο, θὰ χαμογελάσῃ τὸ κορίτσι, θὰ ποῦνε μιὰ κουβέντα, θ' ἀνάψουνε, θὰ ξανάψουνε, στὰ πεταχτὰ ἐπαφή, ἕνα φιλί, κι' ἔπειτα; Νὰ πῶς βρίσκεται εὔκολα ἕνας γαμπρός.

Δὲν φτάνει αὐτό.

Σὲ μιὰ αἴθουσα χοροῦ γίνεται καὶ ἐπιλογή.

Ὑπάρχει ἡ τραπεζιτικὴ ὑπάλληλος, ὑπάρχει ὁ βιομήχανος, ὑπάρχει ὁ ξένος, ὁ πλούσιος... Τὰ γκαρσόνια τοῦ μπὰρ δίνουν ἐξ ἄλλου τὶς πιὸ καλὲς πληροφορίες μ' ἕνα γενναῖο πουρμπουάρ.

Διαλέγετε καὶ παίρνετε. Λιγάκι καπατσοσύνη, ἀφέλεια, ἐπαφή, ρῖγος καὶ σὲ λίγο ὅλα τελειώνουν.

Ὁ γαμπρὸς βρίσκεται ὅπως τὸν θέλομε.

"Ενα δύο, ἕνα δύο, θὰ μὲ θυμηθῇς, μιὰ μέρα μονάχος σὰν θὰ βρεθῇς, συνεχίζει ὁ κ. Καθηγητὴς τὸ ρεφραὶν τοῦ τραγουδιοῦ, διδάσκοντας καὶ δίδοντας διαρκῶς καὶ συνεχῶς τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπο στοὺς νέους καὶ τὶς νέες νὰ σιγοψιθυρίζουν κρυφὰ τὴν ὥρα ποὺ χορεύουν τὰ πιὸ γλυκά, τὰ πιὸ τρυφερὰ λόγια ἀγάπης.

«Δίδονται μαθήματα χοροῦ...», διαβάζομε στὶς ἐφημερίδες.

«Χοροδιδασκαλεῖον», διαβάζομε σὲ καμμιὰ ἐπιγραφὴ καὶ μέσα ἀπὸ τὴ σκέψι μας περνᾷ κάτι ἀπὸ τὸ παρελθόν, κάποια ξεχασμένη ἀνάμνησις ποὺ δημιουργήθηκε ἴσως μέσα σὲ μιὰ τέτοια αἴθουσα καὶ μᾶς ἄφησε ἀλησμόνητες στιγμές.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς αἴθουσες χοροῦ γίνονται καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα.

Τρομερὰ καὶ ἀπίστευτα.

Κι' ἐν τούτοις, ἂν πιστέψωμε τοὺς κ.κ. καθηγητὰς καὶ χοροδιδασκάλους, πολλοὶ ἄντρες παντρεμένοι, γυναῖκες μὲ παιδιά, παράτησαν συζύγους καὶ σπίτι καὶ ξεμυαλίστηκαν ἔτσι αὐθόρμητα μέσα στοὺς ἤχους ἑνὸς βάλς, ἑνὸς ταγκό.

Ὁ χορὸς ἔχει χάσει τὴν ἔννοια ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Τερψιχόρη καὶ ἔχει φθάσει στὴν κοινὴ ἔννοια καὶ τὸ ἐπίπεδο τῆς πιὸ μηδαμινῆς ἐξυπηρετήσεως σαρκικῶν ὁρμῶν.

Κάποτε μία —ὅταν λέμε μία ἐννοοῦμε πολλές, γιατὶ εἶνε πολλὰ τὰ παραδείγματα— μία λοιπὸν Ἀμερικάνα μὲ μιὰ συνοδεία τεραστία ἀπὸ δολλάρια, μπῆκε μὲ τὸν ἄντρα της σὲ μιὰ αἴθουσα χοροῦ τῆς Μονμάρτρης, ἔτσι γιὰ νὰ περάσουν λιγάκι τὴν ὥρα τους.

Κάθησαν σ' ἕνα τραπεζάκι, ἤπιαν σαμπάνια καὶ τέλος χόρεψαν.

"Ενας κύριος... —αὐτὸς ἦταν χορευτὴς μισθωτὸς τοῦ κέντρου— ἦρθε καὶ ὑπεκλίθη μπροστὰ στὴν κυρία. Ἐκείνη σηκώθηκε. "Ενα μαγευτικὸ ταγκὸ ἔπαιξε ἡ ὀρχήστρα. Τὰ φῶτα εἶχαν μισοσβύσει, γίνηκαν κόκκινα θαμπά.

Καὶ οἱ χορευτὲς στριφογυρνούσανε σὰν ἄγνωστες, ἀνώνυμες σκιὲς μέσα στὴν ἀπέραντη αἴθουσα.

Ὁ ἄντρας τῆς Ἀμερικανίδος ἔπινε τὸ ὑπόλοιπο τῆς σαμπάνιας καὶ χαμογελοῦσε σὲ μιὰ διπλανή του Παριζιάνα ποὺ τοῦ μισόκλεινε τσαχπίνικα τὸ μάτι

—Νὰ χορέψωμε;

—Γιατί ὄχι.

Σηκώθηκε κι' αὐτός.

Τὰ φῶτα σβύνανε, σβύνανε διαρκῶς σ' ἕνα βαθυσκότεινο πότε πράσινο, πότε κόκκινο φῶς.

Ἡ ψυχὴ αἰσθανόταν τὴν πίεσι καὶ οἱ αἰσθήσεις ἔνοιωθαν τὸ ἄρωμα τῆς σάρκας.

Τὰ κορμιὰ εἶχαν γίνει ἕνα μέσα στὸ ἡμίφως.

Καὶ ὅταν σταμάτησε ἡ μουσικὴ μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα, ἕνα τραπεζάκι ἔμεινε κενὸ μέχρι τὸ πρωΐ.

Τὸ τραπεζάκι τῶν Ἀμερικάνων.

Ἡ σύζυγος μὲ τὸν κύριο ποὺ τὴ σήκωσε νὰ χορέψουν καὶ ὁ Ἀμερικᾶνος μὲ τὴν Παριζιάνα, δὲν ξαναγύρισαν στὶς θέσεις τους.

Ἀπὸ κεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἕνας ἔχασε τὸν ἄλλο γιὰ λογαριασμό του!

ΝΙΝΟ ΑΜΑΤΙ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Τὸ «Φοιτητικὸ κουτσομπολιὸ» τοῦ προηγούμενου φύλλου εἶχε ἕνα ἀποτέλεσμα ποὺ δὲν τὸ περίμενε κανείς. Μᾶς ἦρθαν, δηλαδή, ἕνα σωρὸ φοιτητικὰ γράμματα περιέχοντα... μεγάλης ἐκτάσεως κουτσομπολιό.

Τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ δημοσιευθοῦν γιατί, δυστυχῶς, εἶνε γραμμένα μὲ κακία. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ μερικὰ χαριτωμένα, μὲ ἀθῶα πειράγματα — πραγματικὸ κουτσομπολιὸ — ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὰ διαβάσετε καὶ σεῖς.

✱

"Ας πάρουμε ἕνα στὴν τύχη... Νάτο.... τὸ βλέπετε ; εἶνε μέσα σ' ἕνα μοσχομυρισμένο ροζ φακελάκι... Τὰ γράμματά του — συμπαθητικὰ πλαγιαστὰ γραμματάκια — μᾶς μαρτυροῦν ὅτι γράφτηκαν ἀπὸ γυναικεῖο χέρι.

Αὐτὸ ἄλλωστε μᾶς τὸ βεβαιώνει καὶ ἡ χαριτωμένη ὑπογραφίτσα ποὺ ὑπάρχει στὸ τέλος τοῦ γράμματος: Φοιτήτρια τῆς Νομικῆς... Τὸ τελευταῖο σ μάλιστα εἶνε ἀναιδέστατο... Γιὰ κυττάχτε το... Χώνει τὴν... οὐρά του μέσα στὰ ἄλλα γράμματα καὶ δὲν ἡσυχάζει παρὰ ἀφοῦ — στὸ τέλος - τέλος — τὴν δέσει κόμπο.

"Ας ἀφήσουμε ὅμως τὴν γραφολογία στὴν πάντα κι' ἂς δοῦμε τί μᾶς λέει ἡ «Φοιτήτρια τῆς Νομικῆς». Ἀκοῦστε :

«Κύριε...

Σᾶς πληροφορῶ ὅτι ὁ Φοιτητὴς φίλος σας ποὺ, καθὼς γράφετε, εἶχε τὴν «καλωσύνη» νὰ σᾶς δώσῃ τὶς πληροφορίες ποὺ δημοσιεύσατε στὴν «Ἀτλαντίδα», εἶνε πολὺ κουτὸς καὶ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται...

Ὁ κ. Φιφίνης δὲν ἔχει καμμιὰν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν στὶς Φοιτήτριες τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς... Καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς οἱ φοιτήτριες τὸν συγκινοῦν ἐξ ἴσου.

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐμένα τοὐλάχιστον μὲ κηνυγάει δύο ὁλόκληρα χρόνια!...

Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέτε γιατὶ τὰ βάλατε ἰδικῶς μὲ τὸν κ. Φιφίνη; Μήπως εἶνε ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς ποὺ Δονζουανίζειν;

Δυστυχῶς δὲν ἔχω οὔτε τὸ χαρτὶ οὔτε τὸν καιρὸ γιὰ νὰ σᾶς τοὺς ἀναφέρω ὀνομαστικῶς ὅλους... Σᾶς λέω μόνο ὅτι ὑπάρχει κάποιος κύριος γνωστότατος εἰς τοὺς φοιτητικοὺς κύκλους, ὁ ὁποῖος περιφέρει τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ ὀχτὼ (8) ἔτη!...

Ὁ ἐν λόγῳ κύριος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀρχίζει ἀπὸ Χρ.., ἔχει τελειώσει τὶς σπουδές του. — Τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου τὄχει στὴν τσέπη του, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Πανεπιστήμιον προτοῦ βρῇ τὸν «τύπον» τῆς γυναίκας ποὺ ὀνειρεύεται: Φοιτήτρια, κουρεμένη ἀλλὰ γκαρσόν. Νὰ καπνίζῃ καὶ — ἂν εἶνε δυνατὸν — νὰ αἰσχρολογῇ !...

Θέλετε νὰ μάθετε τὸ ἀποτέλεσμα ;

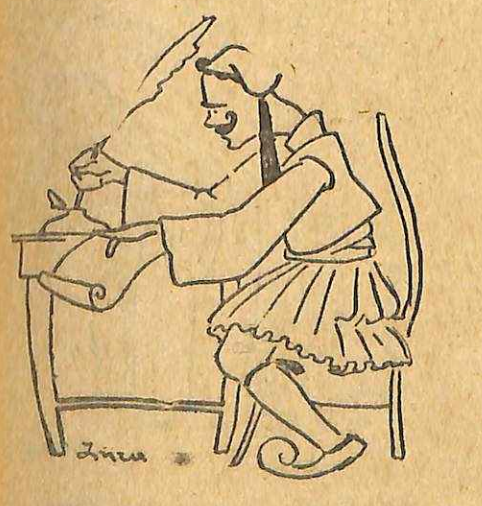

..."Ενας εὔζωνας διευθυντὴς τοῦ «Γραφείου Τύπου»...

"Ολες οἱ ἀσχημομοῦρες τοῦ Πανεπιστημίου κουρεύονται... καπνίζουν καὶ αἰσχρολογοῦν, ἐνῷ ὁ κ. Χρ. δὲν βρίσκει κομμιὰ τοῦ γούστου του καὶ πιθανὸν δὲν πρόκειται νὰ βρῇ οὔτε τὴν ἐρχομένη ὀκταετίαν...

Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ. "Η μᾶλλον εἶχα νὰ σᾶς πῶ πολλὰ ἀλλὰ δὲν μοῦ περισσεύει καιρός.

Φοιτήτρια τῆς Νομικῆς»

"Ε, λοιπόν, τί λέτε γιὰ τὸν κ. Χρ.;

Σὲ ὀχτὼ χρόνια ἄλλος κόσμος παντρεύεται... κάνει παιδιά... χωρίζει μὲ τὴν γυναῖκα του... πιάνει φιλενάδες... ξαναπαντρεύεται ξαναχωρίζει, κι' ὁ κ. Χρ. δὲν μπόρεσε οὔτε νά... Μπράβο στὸ κουράγιο του !

★

Ἀπὸ ἕνα ἄλλο γραμματάκι πληροφορούμεθα τὸ πάθημα ἑνὸς γνωστοτάτου φοιτητοῦ Δὸν Ζουάν, τοῦ κ. Γιάννη Μάντλιαρα.

Φοιτητικὸ κουτσομπολιὸ

τοῦ

συνεργάτου τῆς «Ἀτλαντίδος»

κ. ΑΛ. ΣΑΚ.

"Ενα βράδυ ὁ ἐν λόγῳ φοιτητής, παρακολουθοῦσε μιὰ κομψὴ μελανημονοῦσαν κυρίαν.

Τῆς ἐψιθύριζε χιλιάδες ἐρωτόλογα στὰ σκοτεινά, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώνῃ τίποτα, τὸ θετικόν. Ἡ κυρία ἐσυνέχιζε ἀδιάφορη τὸν δρόμο της.

Ὁ φίλος μας δὲν ἀπογοητευόταν τόσο εὔκολα γι' αὐτὸ ἐξηκολούθησε τὴν κατακτητική του τακτικήν.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξί του ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ φτάσαν κάτω ἀπὸ τὸ φανάρι τοῦ δρόμου — ἀνακάλυψε ὅτι ἡ ὡραία μελανημονοῦσα ἦταν... λειτουργὸς τοῦ ὑψίστου!!...

Βοηθειά σας, κ. Γιάννη!...

★

Τὰ σκῆπτρα ὅμως τῶν κατακτήσεων στὸ Πανεπιστήμιο δὲν τὰ ἔχουν οὔτε ὁ κ. Φιφίνης, οὔτε ὁ κ. Χρ. οὔτε ὁ κ. Μάντλιαρης... Τὰ κατέχουν οἱ κ. κ. Λόξας καὶ Καφασαδέλης μὲ ἀκτῖνα δράσεως ὡς τήν.. Καλλιθέα.

Λέγεται γι' αὐτοὺς ὅτι γίνονται τόσο Κουνούπια στὶς παρακολουθήσεις νεαρῶν ὑπάρξεων ὥστε τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς τοὺς κατέταξε εἰς τὸ εἶδος τῶν φορέων του... δαγγείου.

★

Θὰ ἦταν φοβερὴ καὶ τρομερὴ παράλειψις νὰ μὴ ἀναφέρωμε ὅτι ἀπὸ πενταετίας καὶ πλέον λειτουργεῖ ἀνὰ τὰ προαύλια καὶ τὴν Λέσχη τοῦ Πανεπιστημίου ἡ ὁμὰς Σ. Κ. Δ. Τ. μὲ ἱδρυτὴν καὶ ἰσόβιον πρόεδρον νεαρὸν διδάκτορα.

Ἡ ὁμὰς ἐξέδωκε καὶ περιοδικὸν χειρόγραφον, τὸ ὁποῖον, ὅμως — εὐτυχῶς διὰ τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν — ἀπωλέσθη.

Γιὰ τὴν ἱστορία σημειώνουμε πὼς διευθυντὴς γραφείου τύπου τῆς ὁμάδος τυγχάνει νεαρὸς νῦν... εὔζωνος!!..

Γιὰ νὰ εἰσέλθῃ κανεὶς σ' αὐτὴν τὴν ὁμάδα ὡς μέλος, πρέπει νὰ διαθέτῃ.. ὅλον τὸν καιρό του καὶ νὰ εἶνε γνώστης τοὐλάχιστον δέκα, σόκιν διηγημάτων.
γημάτων.

... ...

Φαίνετε ἡ τρέλλα δὲν πηγαίνει στὰ βουνά. Πηγαίνει ἁπλούστατα στὸ Προαύλιο τοῦ Πανεπιστημίου.

Καὶ τώρα λίγο κουτσομπολιὸ ἀκόμα στὰ πεταχτά:

— Τὸ «τσαμπουκαλῆκι» στὴ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἀντιπροσωπεύει ὁ κ. Δρόσος τρέφων μύστακα μὴ ὁρατὸν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Τὸ αὐτὸ εἶδος ἀντιπροσωπεύει εἰς τὴν Ὀδοντοϊατρικὴν ὁ πρωτοετὴς κ. Ἐπαμεινώντας Μουρούζης φέρων μύστακα κατά τι μεγαλύτερον τοῦ κ. Δρόσου.

Τὸν μύστακα τοῦ κ. Μουρούζη μπορεῖ νὰ τὸν διακρίνῃ κανεὶς ἐξ ἀποστάσεως μισοῦ μέτρου, ἄν, φυσικά, ἔχῃς ἐξαιρετικὴν ὅρασιν καὶ ὀλίγην φαντασίαν.

— Λέγεται γιὰ τὸν κ. Παπαδόπουλον (καλλιτεχνικὸν ψευδώνυμον: "Αλκις Καστρίτης) ὅτι τύπωσε μπλὸκ Δεκάδραχμα ποὺ πουλιοῦνται μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐκδώσῃ ποιητικὴ συλλογή. Στοὺς εὐγενῶς ἀναλαμβάνοντας τὴν πώλησιν δίνει καὶ μιὰ δακτυλογραφημένη σελίδα ποιημάτων του γιά... δεῖγμα!...

Κατόπιν τούτου κανεὶς δὲν ἀγοράζει!..

ΑΛ. ΣΑΚ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΠΟΛΥΘΟΡΥΒΟ ΜΕΡΟΣ

Τὸ πιὸ πολυθόρυβο σημεῖο τοῦ κόσμου, βρίσκεται στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἀκριβῶς στὸ Μπροντγουαίη στὴ διασταύρωσι τῆς 34ης ὁδοῦ καὶ τῆς Ἑβδόμης Λεωφόρου.

Ὑπάρχει ἡ αὐτοκινητιστικὴ κίνησις, τρεῖς γραμμὲς τράμ, ἕνας ὑπόγειος σιδηρόδρομος κι' ἕνας ἐναέριος σιδηρόδρομος.

"Αν συνδυάσωμε λοιπὸν ὅλους τοὺς θορύβους αὐτῶν, θὰ ἔχωμε τὸ μεγαλεῖτερο ποὺ γίνεται ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου.

Η ΠΙΟ ΤΑΧΕΙΑ ΑΜΠΩΤΙΣ

Ἡ πιὸ ταχεῖα ἄμπωτις τοῦ κόσμου εἶνε στὸ Μὸν Σὰν Μισὲλ τῆς Γαλλίας.

Ἀφοῦ ὀπισθοχωρήσουν τὰ νερὰ περίπου 12 χιλιόμετρα, ἀφίνοντας κενὸ ἐδάφους 100.000 τετραγωνικὰ μέτρα, τότε ποὺ δὲν τὰ προφτάνει τὸ ταχύτερο ἄλογο ξαναγυρίζουν μὲ τόση μεγάλη ταχύτητα τοῦ κόσμου.

ΑΥΓΑ... ΓΑΛΑΖΙΑ!

Ξέρομε ὅτι ὅλα τὰ αὐγὰ ποὺ κάνουν οἱ κόττες εἶνε λευκὰ ἢ κάπως σκοῦρα.

Λοιπόν, στὴν Οὐραγγουάη καὶ τὶς ἄλλες νοτιοδυτικὲς ἐκτάσεις τῆς Ἀμερικῆς, οἱ κόττες γεννοῦνε τ' αὐγά τους κι' ἔχουν ἕνα χρῶμα περίεργο γαλάζιο.

Ἀσφαλῶς οἱ χῶρες αὐτὲς δὲν θἄχουν ἀνάγκη νὰ βάφουν τ' αὐγά τους γιὰ τὸ Πάσχα. ἀφοῦ τὸ χρωματισμὸ τὸν παίρνουν ἕτοιμο ἀπὸ τὴ Φύσι.

...Νὰ βρῇ μιὰ φοιτήτρια ποὺ νὰ καπνίζῃ...

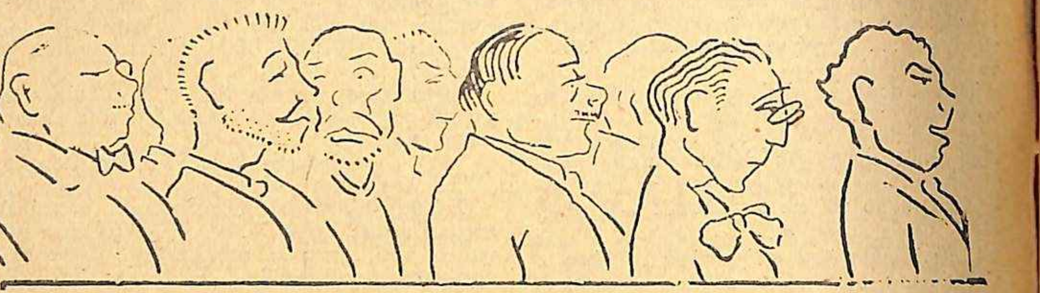

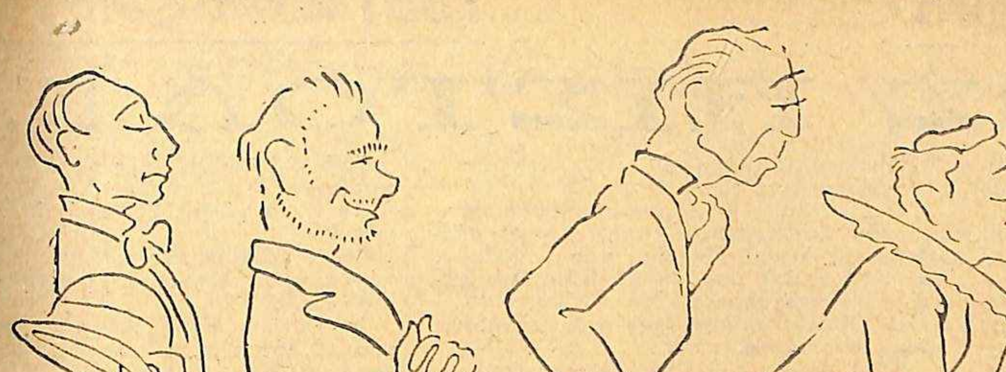

ΕΝΩΠΙΟΝ... ΤΗΣ Α. Μ.

Μιὰ «ἠχηρὴ φράσις» πνιγμένη στὴν... «ἐθιμοτυπικὴ θύελλα». — Ἡ τελεταρχικὴ ράβδος, τὰ κτυπήματά της καὶ ὁ... Λαός! — Εἰς τὰ Ἀνάκτορα τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου. — Ἀξιωματικοὶ μὲ στολὲς... Γεωργίου τοῦ Α΄. καὶ πολῖται ντυμένοι σύμφωνα μὲ τὶς ἀνέσεις τοῦ... πορτοφολιοῦ των...— Τὸ ἀξιοθρήνητον ζακὲ τοῦ συμβούλου «Ἐπαγγελματικοῦ τινος Σωματείου». — Ὅπου ἐμφανίζεται, χάριν... ποικιλίας καὶ ἡ ἀπαραίτητη... Ρὸζ - Μαρί, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ὡραίου φύλου!... — Ἕνα σπαρταριστὸ ρεπορτάζ. — Μιὰ περίεργη εὐχὴ τοῦ «Ἀγῶνα τῆς Γυναίκας» πρὸς τὸν Βασιλέα. — Ἡ Ἕνωσις τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος μετὰ... τρυφερᾶς ὑπάρξεως. — Μιὰ πιστὴ περιγραφὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς Ρὸζ - Μαρί. — Ὁ διάδοχος καὶ τὸ παιδομάνι μιᾶς χήρας 165 κιλῶν! — Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ καὶ οἱ δηλώσεις του πρὸς τοὺς Ἀντιπροσώπους τοῦ Τύπου. — Οἱ ἱστορικοὶ λόγοι ποὺ τὸν ἠνάγκασαν νὰ... μὴ σχηματίση κυβέρνησιν. — Ὅπου ἐμφανίζεται καὶ ὁ ἀπαραίτητος ἐφευρέτης κλπ. κλπ.

Ἕνα σπαρταριστὸ ρεπορτὰζ τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. Καλλονᾶ

Ἐνώπιον τῆς Α. Μεγαλειότητος!...

Μέσα ἀπὸ τὴν ἠχηρὴ αὐτὴ φράσι, τὴν πνιγμένη στὸ μεγαλεῖο καὶ στὴν ἐθιμοτυπικὴ θύελλα, μπορεῖ κανεὶς νὰ βγάλη ἕνα κόσμον ὁλόκληρο, μιὰ λεγεῶνα στολῶν, στρατιὲς παρασήμων, ὑποκλίσεις καὶ κτυπήματα τακουνιῶν, ἕνα σωρὸ βλακεῖες καὶ ξεροκοκκινίσματα, τοῦ κόσμου τὶς τρελλὲς ἰδέες καὶ τὰ κωμικὰ ἐπεισόδια.

Πρόκειται περὶ μιᾶς θανασίμου περιπτύξεως τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῆς τελεταρχικῆς ράβδου. Τὰ κυριώτερα πρόσωπα τῆς ἱλαροτραγῳδίας αὐτῆς εἶνε ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεύς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ διάδοχος, ὁ «μικρὸς» Αὐλάρχης, ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας ποὺ κρατεῖ τὸ βιβλίον τῶν παρουσιάσεων καὶ οἱ θαλαμηπόλοι μὲ τὶς καινούργιες λιβρέες.

Στὴν πραγματικότητα, τὸν κύριο ρόλο τὸν παίζει ἐδῶ ὁ λαὸς ἐννοεῖται... Ἀλλὰ ὁ λαὸς εἶνε κάτι τὸ πολὺ ἀφηρημένο, κάτι τὸ πολὺ παρδαλό, κάτι τὸ πολὺ συγκινητικὸ καὶ τὸ πολὺ ἀστεῖο συγχρόνως.

Ὅταν ὁμιλῆ κανένας γιὰ τὸ λαό, φαντάζεται μιὰ διαδήλωσι ξυπόλυτων ἀνθρώπων, ἀξούριστων, νηστικῶν, γιατὶ ὄχι καὶ ξεβράκωτων, μὲ μαῦρες σημαῖες, μὲ ἀπειλητικὲς χειρονομίες, μὲ φωνὲς ἀγρίων θηρίων... Ἐννοεῖ μιὰν ἄγρια μᾶζα ποὺ κινεῖται σὰν θύελλα, ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὶς συνοικίες πρὸς τὸ κέντρον ἢ πρὸς τὰ Ἀνάκτορα, ἤ, μιὰ ἄλλη μᾶζα, ἤρεμη σὰν κοπάδι ἀρνιῶν, ποὺ χειροκροτεῖ μέχρι ξεθεώματος, ποὺ ζητωκραυγάζει δαιμονειωδῶς ἕνα βασιλέα, ἢ ἕνα στρατηγό, ἕνα πρωθυπουργὸν ἢ ἕνα πρίγκηπα...

Τὸ πλῆθος ὅμως ποὺ κατακλύζει τὰ Ἀνάκτορα τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπὸ τῆς 26ης Νοεμβρίου, τὸ πλῆθος αὐτὸ τὸ «παρδαλό», ποὺ ἔρχεται καὶ ἐπιμένει νὰ παρουσιασθῆ πρὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος, δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ ἐννοοῦμε ὅταν λέμε «ὁ λαός...».

Δὲν εἶνε δηλαδὴ ἕνα ἐξαγριωμένο πλῆθος μὲ μαῦρες σημαῖες, οὔτε μιὰ ἥσυχη μᾶζα «κλακέρ»...

Εἶνε ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα. Εἶνε ἕνα πολυποίκιλο πλῆθος ἀνθρώπων, κάθε ἡλικίας καὶ κάθε τάξεως, ποὺ προσέρχεται μὲ τὸν ὁδηγὸν τοῦ πρωτοκόλλου στὸ χέρι, μεταφρασμένον, ἐννοεῖται, κατὰ τὰ διάφορα γοῦστα, κατὰ τὸ διάφορο πάχος τοῦ πορτοφωλιοῦ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς διαφόρους βαθμοὺς τῆς τρελλας...

★

Καθῆστε ἕνα πρωῒ εἰς τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τῶν Ἀνακτόρων τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ καὶ παρακολουθήσατε τὴν γραφικὴν παρέλασιν ὅλων αὐτῶν ποὺ θέλουν νὰ παρουσιασθοῦν πρὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος. Ἀξίζει, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν κόπο.

Ὁπωσδήποτε, πρέπει νὰ ἔχετε ἕνα καρνὲ καὶ τὸ μολύβι στὸ χέρι. Εἶνε, βλέπετε, δύσκολο νὰ συγκρατήσετε στὴ μνήμη σας τὴν ποικιλία τῶν ἐμφανίσεων, τῶν στολῶν τῶν παρασήμων, τῆς γλωσσικῆς ἰδιορρυθμίας, τῶν δικαιολογητικῶν ποὺ καταχωροῦνται πλάϊ στὸ ὄνομα τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὸ βιβλίον παρουσιάσεων.

Θὰ ἰδῆτε αἴφνης στρατηγοὺς ἐν ἀποστρατείᾳ μὲ... μεγάλην στολὴν ἀπὸ χακὶ ἀμπέχονο τῆς ἐκστρατείας τοῦ 1912, ἀπὸ περισκελίδα χρώματος βαθυτέρου μὲ σειρίτι ἀκαθορίστου χρώματος εἰς τὰ πλάγια, μὲ πηλήκιο... ρυθμοῦ Γεωργίου τοῦ Α΄., σκαρπίνια «ντεκολτὲ» μὲ σπιρούνια «ἀλ' Ἀρτανιὰν» καρφωμένα στὰ ξεφτισμένα τακούνια καὶ μία... διμοιρία παράσημα! (τὴν προέλευσι τῶν παρασήμων, φυσικά, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἐξακριβώση).

Μετὰ τὸν στρατηγὸν «μὴ μοῦ ἅπτου», εἰσέρχεται νέο νούμερο.

Εἶνε ἕνας σύμβουλος ἐπαγγελματικοῦ Σωματείου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἰδῆ τὸν διάδοχον.

Φορεῖ ἀξιοπρεπῶς κάτι μεταξὺ ζακέτας καὶ φράκου, ἀξιοθρήνητα μασκαρεμένου ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μαύρη γραβάτα σὲ στὺλ παπιγιὸν φρακοφόρου, μέλους τοῦ σωματείου ἡ «Ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου», λουστρίνια ποὺ ἔχουν ζαρώσει ἀπὸ τὴν ἡλικία ὅπως μιὰ γρηὰ 75 χρονῶν τοὐλάχιστον καὶ ποὺ, παρ' ὅλα τὰ ψυμίθια, εἶνε ἀδύνατο νὰ διατηρήσουν μερικὰ ἴχνη φρεσκότητος...

Τὸ «ἀνσάμπλ» αὐτὸ συμπληρώνεται μὲ μαῦρα γάντια ἀπὸ... ἰμιτασιὸν σουὲτ καὶ μαντηλάκι «ντεμὶ ντέϊγ» στὴν τσέπη! Ἐὰν ὑπῆρχε βεβαίως ἕνα κόκκινο «γεράνιο» εἰς τὴν κομβιοδόχην, θὰ εἴχαμε πλέον μία ἄψογη ἐμφάνισι Ἀλβανοῦ λόρδου σὲ στὺλ «ροκοκό»...

Ἐν συνεχείᾳ... ἐμβαίνει καὶ ἡ... Ρὸζ Μαρί... Πρόκειται περὶ τῆς ἀντιπροσώπου τοῦ «Ἀγῶνα τῆς γυναίκας»... Θέλει νὰ ὑποβάλη τὰ σέβη τῆς ὀργανώσεως εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα καὶ νὰ τῆς ὑποβάλῃ τὴν εὐχὴν «νὰ εὐδοκήση τὸ ταχύτερον δυνατὸν νὰ ἑνώση τὴν εὐτυχῆ της ὕπαρξιν τὴν... βεβαρυμένην διὰ τόσων φροντίδων καὶ κόπων καὶ ἀπογοητεύσεων καὶ κινδύνων, μετὰ τρυφερᾶς ὑπάρξεως ἐν τῷ ὑμεναίῳ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, καὶ θόσον μόνον διὰ τῆς ἐν λόγῳ ἑνώσεως θὰ δυνηθῆ ἡ Α. Μεγαλειότης νὰ δοξάση τὸ ἔθνος, τὸν στρατόν, τὴν γυναῖκα...» (ἕπεται συνέχεια τῆς εὐχῆς...).

Θέλετε τώρα καὶ περιγραφὴν τῆς Κας Ρὸζ Μαρὶ... Ἰδοὺ αὐτή:

Ἡλικία μεταξὺ 45 καὶ 65 χρονῶν. Ὀλίγον ἐξωγκωμένη κατὰ τὴν ραχικὴν χώραν, πούντρα πάχους... τριῶν ἑκατοστῶν περίπου εἰς τὸ πρόσωπο καὶ «συνθετικὸ» ρούζ διαφόρων ἀποχρώσεων. Εἰς τὴν ἀριστερὰν παρειὰν ψεύτικη ἐληὰ μεγέθους λεπτοῦ!... Φόρεμα ἀπὸ μαῦρο ταφτὰ μὲ πολλοὺς πλισέδες, ἄσπρο μπλαστρὸν καὶ γούνα λευκὴ μὲ γάντια ἀλὰ «Πόρθος» ὁμοίου χρώματος. Ὁ λαιμὸς κρύβεται μέσα εἰς ἕνα τούλινο περιλαίμιο συγκρατημένο μὲ μαῦρες «μπαλένες», τὸ σβέρκο κάπως... ὁμιχλῶδη ἀπὸ τὸ ξούρισμα, τὰ δόντια πολὺ ἀραιά... Αἱ κινήσεις ὅμως εἶνε ἄψογοι. Ἔχουν κάτι ἀπὸ τὶς ὑποκλίσεις τῆς μαντὰμ Μπομπαντοὺρ ὅταν εἶχε παύσει πιὰ νὰ ἀρέση...

Ὁ πολύτεκνος πατέρας ἀξιοῖ ἀπὸ τὸν βασιλέα
—Μιά... θεσούλα γιὰ τὰ... παιδάκια μου

Φαντασθῆτε τὴν Α. Μεγαλειότητα πρὸ μιᾶς τόσον «ντιστεγκὲ» γυναικείας ἐμφανίσεως, πρὸ μιᾶς τόσον σκανδαλιστικῆς γοητείας... τὸ φυσικώτερον δηλαδὴ εἶνε νὰ τραπῆ εἰς φυγήν. Αὐτὸ ὅμως τὸ ἔχει ὑπ' ὄψιν ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας.

Τώρα ἔχει σειρὰν ἡ «πολυμελὴς οἰκογένεια».

Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν μητέρα (βάρος 165 κιλὰ) καὶ ὀκτὼ παιδιά, τὸ μεγαλείτερο τῶν ὁποίων δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 15 Μαΐους.

Τὰ παιδιὰ ἀκολουθοῦν τὴν μητέρα εἰς... γραμμὴν παραγωγῆς, ὅπως τὰ καράβια τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ..

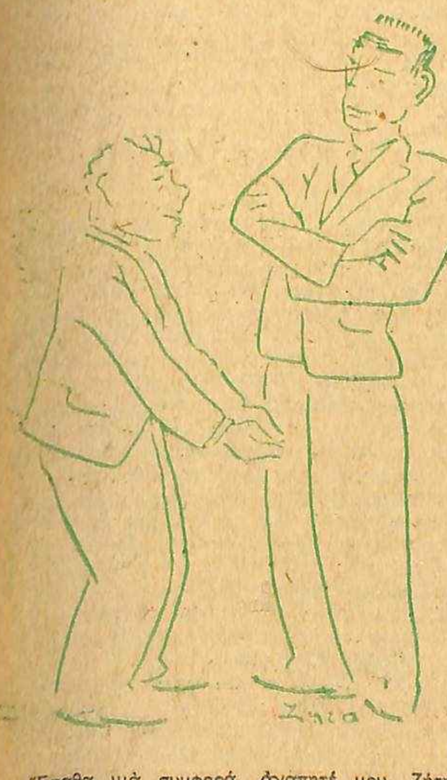

—Ἔπαθα μιὰ συμφορά, ἀγαπητέ μου. Ζήτησα στὰ Ἀνάκτορα τὸν... Σταυλάρχη, καὶ μὲ διώξανε κακὴν - κακῶς...

—Ἡ κυρία, παρακαλῶ;

—Ἦρτα νὰ γραφτῶ στὸ βιβλίο γιὰ νὰ δῶ τὸν Α. Μεγαλειότατο νὰ τοῦ πῶ τὰ χάλια μου μπᾶς καὶ λυπηθῆ ὁ Μεγαλειότατος τὴν ἐρμιὰ καὶ τὴν ὀρφάνια ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ συχωρεμένος εἰς τοὺς πέντε δρόμους καὶ δὲν ἔχουμε ποῦ τὴν κεφαλὴν... κλίνη, γυναῖκα χήρα μὲ ἕνα τσοῦρμο παιδιὰ τὸ σήμερον ἡμέρα...

»...Θέλω νὰ δείξω τὰ παιδιὰ στὸ Μεγαλειότατο... τὴν Ἀσπασία, τὸ Θάνο μου, τὸν Παῦλο, ποὺ ἔχει, ζωὴ νἄχη, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψηλότατου, τὸν Ἀνδρομέδα, τὸν Ὀρφέο, τὸν Ἀγαμέμνο μου... Δὲν εἶνε ζωὴ αὐτή. Θὰ κάμης μεγάλο ψυχικὸ κύριε ὑπασπιστή μου...».

Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ ὑπασπιστοῦ ἡ κυρὰ Κατίγκω κάνει ἀβαρίες. Δέχεται νὰ «παρισιαστῆ» καὶ στὸ διάδοχο. Ἀρκεῖ νὰ τῆς βρῆ καμμιὰ θέσι γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ τὸ Θάνο, γιὰ τὸν Ἀνδρομέδα, γιὰ τὸν Ὀρφέο...

Ἡ κυρὰ Κατίγκω ἐγγράφεται, ἀλλὰ ἐννοεῖ νὰ ἰδῆ τὸ διάδοχο ἀμέσως.

Μετὰ τὴν κυρὰ Κατίγκω ἔρχεται ὁ «ἐκπρόσωπος τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ».

Εἶνε ὁ Χρ. Β...ς γνωστὸς τύπος τῶν Ἀθηνῶν.

Κοντὸς καὶ λιγνὸς σὰν σπαγέτο, φορεσιὰ καινούργια, ἕτοιμη ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς, ρεπούμπλικα μαύρη βελουτὲ χωμένη ὥς τ' αὐτιά... γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, μαντηλάκι δυόμιση πήχεις κόκκινο (μπουχασὶ) καὶ τρεῖς εἰκόνες τοῦ βασιλέως μὲ τὸ στέμμα στὴν μπουτονιέρα.

—Θέλετε νὰ παρουσιασθῆτε πρὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος; Τί θὰ πῆτε εἰς τὸν βασιλέα;

—Βέβαια καὶ θέλω νὰ παρισιασθῶ ἐνώπιο τῆς Μεγαλειότητος ἐφ' ὅσον μὲ στέλνει ἐδῶ ὁ Μεσσηνιακὸς λαὸς καὶ δὲν μνήσκω στὴν Ἀθῆνα γιὰ τὰ μαῦρα μάτια. Εἶμαι πολιτευτὴς καὶ ἔχω ὅλες τὶς εὐτύνες...

—Ἔχει καλῶς, ἀλλὰ τί θὰ πῆτε εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα;

Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ, κουμπώνει τὸ σακκάκι του. Βγάζει νευρικὰ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτὶ καὶ διαβάζει πνιγμένα σὰν νὰ τὸν ἔχη πιάσει κανεὶς ἀπὸ τὸ λαιμό:

«Ὁ κ. Χρ. Β...» ἀποσταλμένος ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Πυλίας, ἐπαρουσιάσθην σήμερον εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἀνάφερα εἰς Αὐτὴν τὰς κρίσεις μου ὅσον ἀφορᾶ τὸ λύσιμο τῆς κυβερνητικῆς... κλίσεως. Πρόκειται, τοῦ εἶπα, νὰ φτάσουμε στὴν ὁμόνοια καὶ νὰ σταθοῦμε στὸ Σύνταγμα (δὲν πρόκειται περὶ τῶν δύο πλατειῶν τῆς πρωτευούσης) ἐπὶ τῆ βάσεως νὰ συμφιλιωθοῦν οἱ ἐργατικοὶ καὶ ὁ λαὸς καὶ οἱ ἀξεματικοὶ καὶ ξαναφέρουμε τὸ παληὸ Ἡμερολόγιο περὶ ἀποκατάστασις τῆς θρησκείας καὶ ὅσον ἀφορᾶ γιὰ νέα κυβέρνησις μοῦ εἶπε ὁ Μεγαλειότατος νὰ τοῦ στείλω γράμμα συστημένο μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ὑπουργῶν... Τοῦ εἶπα ὅμως τοῦ Μεγαλειότατου ὅτι δὲν δέχομαι... ἀξεματικοὺς καὶ γιγάντους!...».

Πρόκειται προφανῶς περὶ λάθους. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μεσσηνιακοῦ λαοῦ, ἀντὶ νὰ πῆ τί θέλει νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν βασιλέα, ἐδιάβασε τὶς δηλώσεις ποὺ τοῦ εἶχαν ἑτοιμάσει γιὰ νὰ τὶς δώση στοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου μετὰ τὴν ἔξοδό του ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα!...

Ὁ ὑπασπιστὴς μειδιᾷ ἐλαφρῶς: «Θὰ εἰδοποιηθῆτε, κύριε, εἰς τὴν διεύθυνσιν ποὺ μᾶς ἀφήσατε».

Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἐφευρέσεις...

Ἕνας θαλαμηπόλος ἀγγέλλει εἰς στάσιν προσοχῆς τὸν κύριον Βλαχοδημόπουλον μηχανικὸν - ἀεροχημικόν.

—Ὁ κύριος;

—Βησαρίων Βλαχοδημόπουλος ἐξ Ἀταλάντης, τοποθεσία Μουρνοπόδι, μηχανικὸς - ἀεροχημικός, ἀσχολούμενος πρὸ εἰκοσαετίας μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ τοῦ ἀζώτου ἐπὶ τῶν χρωματισμῶν ἐν γένει, ἐπὶ τῆς στερεότητος τῶν ὄντων καὶ ἐπὶ τῆς κυκλικῆς περιόδου τῶν βροχῶν καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς εὐεργετικῶν ἀποτελεσμάτων ἐπὶ τῆς χρωματικῆς συνθέσεως τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς...».

!!!...

«...Θὰ ἤθελα λοιπόν, κ. Ὑπασπιστά, ὡς ἐφευρέτης ἐννοεῖται, ἀλλὰ καὶ ὡς μηχανικὸς καὶ πολίτης Ἕλλην, νὰ ἀνακοινώσω εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα μίαν νέαν ἐφεύρεσίν μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιτραπήτω

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 2057)

Ἀστυνομικὸ διήγημα — Τοῦ Γκάντις Μαχάφφι

ΔΙΧΩΣ ΠΙΣΤΟΛΙ...

Ὁ κύριος Πέτρος μὲ μεγάλο κόπο σήκωσε τὴ βαλίτσα ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ τραπεζογραμμάτια.

Περπατοῦσε μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία ὅπως πάντοτε σὰ νὰ σήκωνε μιὰ βαλίτσα γεμάτη ροῦχα.

Ὁ κύριος Πέτρος ἦταν ἕνας κοντὸς ἀνθρωπάκος μὲ δυὸ γαλανὰ γλυκὰ μάτια.

Περπατοῦσε καὶ διέσχιζε τὸ πλῆθος τοῦ δρόμου δίχως καὶ νὰ διαφέρῃ σὲ τίποτα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους συνανθρώπους του. Καὶ ὅμως ὁ κύριος Πέτρος διαφέρει πάρα πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Κρατοῦσε στὰ χέρια του τὴ βαλίτσα μ' ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια.

Συνήθως γιὰ κάτι τέτοια χρηματικὰ ποσὰ στέλνανε στὴν Τράπεζα Πίστεως θωρακισμένα αὐτοκίνητα γιὰ νὰ τὰ παραλάβῃ. Τὴν περασμένη ὅμως ἑβδομάδα ποὺ ἔκαναν ἐπίθεσι στὸ αὐτοκίνητο οἱ γκάγκστερς τὸ εἶχαν τόσο πολὺ στραπατσάρει, ποὺ δὲν ἄξιζε πιὰ οὔτ' αὐτὸ τίποτα, οὔτε ἡ ἀποστολή του.

Ὁ κ. Πέτρος τώρα περπατοῦσε στὸ δρόμο καὶ χαμογελοῦσε καὶ σκεπτότανε τὴν πρωϊνή του συνομιλία.

Μέσα στὸ μεγάλο γραφεῖο, μὲ τοὺς ἀτσαλένιους τοίχους ὁ πρόεδρος Τζοὺλ Μποὺρκ εἶχε μιὰ ἔκφρασι ἐντελῶς φιλικὴ στὸν κοντούλη κύριο Πέτρο.

— Βλέπεις, φίλε μου ἀναλαμβάνεις μιὰ μεγάλη εὐθύνη. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι ἡ κατάστασις κατήντησε πολὺ ἐπικίνδυνος.

—Ὤ, κύριε, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ χαμογέλασε. Ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι. Μὴν ἀμφιβάλλετε δὲν θὰ χάσω τὰ χρήματα μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου.

— Μικρὲ πεισματάρη! Δὲν πρόκειται τόσο γιὰ τὰ λεφτὰ ὅσο συλλογίζομαι σᾶς. Αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει περισσότερο.

Ὁ Μίστερ Μποὺρκ ἄναψε ἕνα τσιγάρο, ἐνῷ ὁ Πέτρος χαμογέλασε εὐχαριστημένος γι' αὐτὴ τὴν ἐκδήλωσι συμπαθείας.

Δέκα χρόνια τώρα, μιὰ φιλία εἶχε δημιουργηθῆ μεταξὺ τοῦ ἑνὸς ποὺ διαχειριζότανε ἑκατομμύρια καὶ τοῦ ἄλλου ποὺ μετροῦσε μονάχα χιλιάδες. Μιὰ ἀμοιβαία εὐγνωμοσύνη τοὺς συνέδεε.

Ὁ Μποὺρκ κάπνισε κάμποσο τὸ ποῦρο του κι' ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν ἐχάσατε ποτέ σας οὔτε ἕνα δολλάριο τώρα τόσα χρόνια Πέτρο. Οὔτε ἕνα δολλάριο.

Κοντοστάθηκε καὶ συνέχισε.

Θὰ ἤθελε μήπως νὰ τοῦ ἀναθέσῃ, καμμιὰ δουλειὰ πιὸ ἀσφαλισμένη πιὸ εὔκολη.

Ὁ Πέτρος τὸν ἐκύτταξε περίεργα.

— Μέχρι τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Τράπεζα θὰ ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ μένα, καὶ θὰ ἐκτιμᾷ τὴ δουλειά μου καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μου, θὰ κρατήσω τὴ θέσι μου. Εἶνε μιὰ θέσι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Βέβαια εἶνε μιὰ θέσι ποὺ ἔχει σκοτοῦρες καὶ εὐθῦνες. Πάντως κανεὶς δὲν μ' ἐνώχλησε, κι' ἂν τὸ θελήσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ ποτέ, θὰ ξέρω νὰ ὑπερασπιστῶ.

— Νὰ ὑπερασπίσετε τὸν ἑαυτό σας!

Κι' ἐγέλασε ὁ Μποὺρκ.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ ὑπερασπίσετε τὸν ἑαυτό σας ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Ἁπλούστατα εἴσθε τυχερός. Κι' ἂν τοὺς γελάσαμε στέλνοντας δῆθεν τὸ αὐτοκίνητο ἐνῷ πραγματικῶς ἐσεῖς θὰ βαστᾶτε τὰ λεφτά, αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βαστήξῃ καὶ πολύ. Θὰ μᾶς πάρουν χαμπάρι. Βαστᾶτε ἐπάνω σας περίστροφο;

— Βέβαια ὄχι. Μονάχα μιὰ σφυρίχτρα, ἀπ' αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζεται ἡ ἀστυνομία. Δὲν νοιώθω τὸν ἑαυτό μου ἀσφαλῆ μὲ τὸ πιστόλι στὴν τσέπη. Τὸ πιστόλι μὲ σπρώχνει στὴν πάλη. Λιγάκι κοινὴ ψυχολογία ἀξίζει ἴσως περισσότερο. Τοὐλάχιστον γιὰ μιὰ φορά.

— Ψυχολογία!

Ὁ Πρόεδρος δάγκωσε τὸ ποῦρο του.

— Θὰ κάνετε ἴσως καλλίτερα νὰ σκεφθῆτε αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα προηγουμένως. Θὰ ἔχῶμε μιὰ μεγάλη πληρωμὴ νὰ κάνωμε τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ Πρόεδρος Μποὺρκ τὸν συνόδεψε μέχρι τὴν πόρτα.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Πέτρο νὰ εἶσαι λιγάκι πιὸ λογικός.

Ὁ κύριος Μποὺρκ μπορεῖ νὰ γελᾷ ὅσο θέλει, σκεπτότανε ὁ Πέτρος περπατῶντας στὸ δρόμο, πάντως αὐτὴ ἡ ψυχολογία εἶχε σώσει τὴν κατάστασι τώρα τόσον καιρό.

Καὶ βέβαια αὐτὸς ὁ ἴδιος ποτέ του δὲν ἐσκέφτηκε ὅτι ἡ βαλίτσα του ἦταν γεμάτη μὲ λεφτὰ κι' ἔμοιαζε μὲ ἕναν κοινὸ ἀνθρωπάκο ποὺ πήγαινε ἤρεμα στὴ δουλειά του.

Γι' αὐτὸ καὶ κατώρθωνε νὰ ξεγελᾷ, πάντοτε μὲ τὸ ἀδιάφορο αὐτὸ ὕφος του.

Κι' ὅταν περπατοῦσε στὸ δρόμο δὲν βιαζότανε ποτέ. Κύτταζε τὸ ἕνα τ' ἄλλο, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ περνούσανε δίπλα του.

Δίχως νὰ τὸ καταλάβαινε ὁ Πέτρος εἶχε γίνει ἕνας μεγάλος ψυχολόγος καὶ μελετητὴς τῆς ζωῆς.

Εἶχε παρατηρήσει παραδείγματος χάριν πὼς ὁ κόσμος γύρευε διαρκῶς μὲ ἀνυπονησία νὰ προσπεράσῃ ἕνα δρόμο γεμᾶτο κίνησι ἐνῷ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ κόσμος σὲ ἕνα ἤρεμο δρόμο δὲν εἶχε τὴν ἴδια βία.

Παρατηροῦσε τ' αὐτοκίνητα. Ὅταν ἕνας σωφὲρ ἄρχιζε νὰ κορνάρῃ ὅλοι οἱ ἄλλοι σωφὲρ μαζὶ κορνάρανε.

Οἱ παρατηρήσεις του ἦσαν μεγάλες καὶ ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὲς εἶχε σχηματίσει τὸ σχέδιό του στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ τοῦ ἐπετίθεντο.

Ὅσο προχωροῦσε γιὰ νὰ πάῃ στὸ μέρος ποὺ ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ πληρώσῃ τὰ λεφτὰ ποὺ κρατοῦσε ὁ δρόμος γινότανε στενώτερος σὰν νὰ ἔλειπε δηλαδὴ ὁ χῶρος νὰ τὸν εἶχαν φτιάσει κι' αὐτὸν πιὸ φαρδύ.

Μεγάλα σπίτια, μὲ πρόσοψι ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ καὶ τὴν ἄλλη τοῦ δρόμου.

Ποῦ καὶ ποῦ μερικὲς ταπέλλες: «Ἐνοικιάζεται».

Τὸ κακὸ γίνηκε ξαφνικά. Σὰν πήδημα γάτου.

Ἕνας ἄνθρωπος πετάχτηκε ἀπὸ μιὰ πόρτα, προβάλλοντας τὴ μαύρη τρύπα τοῦ πιστολιοῦ.

Ὁ Πέτρος δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του κι' ἔβανε σὲ ἐνέργεια τὸ σχέδιό του ὅπως τὸ εἶχε προετοιμάσει.

Σὰν νὰ μὴν ἤτανε τὸ θῦμα, ἀλλὰ ὁ θεατὴς ἑνὸς δράματος.

Ἀτάραχος τὸν κύτταζε.

Καὶ σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ πιστόλι εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ληστοῦ στὸ χέρι τοῦ Πέτρου.

Δὲν ἤτανε πιὰ ὁ ληστὴς ποὺ φοβέριζε, ἀλλὰ ὁ Πέτρος κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ πιστόλι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὴ σφυρίχτρα, ἀδιάφορα ἂν ἡ βαλίτσα μὲ τὸ ἑκατομμύριο βρισκότανε στὰ χέρια τοῦ ληστῆ.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ Πέτρος γύρισε στὴν Τράπεζα.

Ἀπὸ τὴν εἴσοδο μέχρι τὸ γραφεῖο τοῦ Προέδρου οἱ ὑπάλληλοι ἔτρεχαν νὰ τὸν συγχαροῦν.

Τὸν ψάχνανε ἀριστερὰ δεξιὰ νὰ βροῦν ἴχνη ἀπὸ σφαῖρες.

Ἡ στενοχώρια του ἦταν μεγάλη πρὸ πάντων ὅταν εἶδε τὸν Πρόεδρο Μποὺρκ ν' ἀνοίγῃ δρόμο μὲ τοὺς ἀγκῶνες καὶ νάρχεται πάνω του.

—Πέτρο, Πέτρο, εἶσαι καλά! Μήπως τραυματίσθηκες; φώναξε καὶ τὸν φίλησε μπροστὰ στοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους.

Τὸν κύτταζε καὶ δὲν τὸ πίστευε. Πρὸ δύο λεπτῶν ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας τοῦ εἶχε τηλεφωνήσει ὅτι ὁ Πέτρος τοῦ παρέδωσε ἕνα διάσημο γκάγκστερ.

Κι' ὅταν βρεθήκανε μόνοι στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο ὁ Μποὺρκ τὸν ἐρώτησε:

—Μὰ γιὰ πές μου, πῶς τὰ κατάφερες; Μήπως λιγοθύμησε ὁ ληστής; Μήπως ἀστόχησε ἡ σφαῖρα του; Μποροῦσε νὰ σ' εἶχε σκοτώσει.

—Τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἄρχισε ἤρεμα ὁ Πέτρος. Ξέρετε πολὺ καλὰ τί θαυμάσιο παιχνίδι φοὺτ μπὼλ ἤξερα ὅταν ἤμουνα νέος. Δίνω κάτι κλωτσιὲς περίφημες.

—Καλά. ἀφοῦ αὐτὸς βαστοῦσε πιστόλι.

Ὁ Πέτρος χαμογέλασε.

—Λοιπόν, κύριε διευθυντά, θέλω νὰ δῆτε ἂν ἔχω δίκηο, κι' ἂν ὅλα τὰ πράγματα δὲν ὑπάγονται σὲ μιὰ κοινὴ ψυχολογία.

—Ψυχολογία;

—Μάλιστα. Ὅταν πήδησε μπρός μου μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ἐγὼ τὸν κύτταζα ἀδιάφορα, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτα, σὰν νὰ μὴ κρατοῦσα ἕνα ἑκατομμύριο παρὰ μιὰ βαλίτσα παληόρρουχα. Μοῦ ζήτησε τὴ βαλίτσα. Τοῦ τὴν ἔδωσα. Ἔ, λοιπόν, ἐδῶ εἶνε τὸ κρίσιμο σημεῖο ψυχολογίας γι' αὐτόν. Ἀπὸ τὴ χαρά του νὰ πάρῃ τὴ βαλίτσα, τὰ δάχτυλά του ξεσφίξανε τὸ πιστόλι. Τότε ὄχι ἐγώ, ἀλλὰ κι' ἕνα παιδάκι, κουνῶντας τὸ ἕνα δαχτυλάκι του θὰ τοὔρριχνε χάμω τὸ πιστόλι.

»Ἐπωφελήθηκα τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεώς του καὶ τοῦ πῆρα τὸ πιστόλι ταὐτοχρόνως μὲ μιὰ κλωτσιά, τὸν πέταξα ἀπέναντι στὸν τοῖχο. Νὰ βλέπατε τί ὡραῖο θέαμα ποὺ ἤτανε! Αὐτὸς κρατοῦσε τὴ βαλίτσα μου κι' ἐγὼ τὸ πιστόλι του.

»Ἔβγαλα τότε τὴ σφυρίχτρα, σφύριξα, ἦρθε ὁ ἀστυφύλακας.

»Ἄλλη ὡραία σκηνή, μὲ πέρασε γιὰ γκάγκστερ. Πόσο γελάσαμε μ' αὐτό. Τέλος τὸν παρέδωσα, παρέδωσα καὶ τὸ πιστόλι, πῆρα τὴ βαλίτσα, ἐπῆγα, πλήρωσα κι' ἦρθα.

»Ὅλα εἶνε ζητήματα εὐκαιρίας καὶ ψυχολογικῆς καταστάσεως!».

ΓΚΑΝΤΙΣ ΜΑΧΑΦΦΙ

Ἀνεξήγητος ἐπιγραφὴ

Στὸ διάσημο φιλόσοφο βερολινέζο, καθηγητὴ Ζάνκερ ἀπεστάλη πρὸ ἡμερῶν μιὰ ἐπιγραφὴ γραμμένη πάνω σὲ περγαμηνή.

Ὁ καθηγητὴς ἄνοιξε τὴν περγαμηνὴ καὶ διάβασε.

ΕΘ ΣΙΕ σῶπα τήγηθα Κειρύ κ σας αρέμηλα Κ.

Ὁ μέγας φιλόσοφος ἔσπασε τὸ κεφάλι του νὰ διαβάσῃ τὴν ἐπιγραφή.

Πρῶτα-πρῶτα ἤθελε ν' ἀνακαλύψῃ σὲ ποιὰ γλῶσσα ἀνῆκε.

Μιὰ μέρα μπῆκε στὸ γραφεῖο του ὁ γυιός του, ὁ ὁποῖος ἦταν μαθητὴς στὴν τετάρτη τοῦ δημοτικοῦ.

Βρῆκε λοιπὸν τὸν πατέρα του μ' ἕνα μολύβι στὸ χέρι ν' ἀντιγράφῃ γιὰ χιλιοστὴ φορὰ τὴν ἐπιγραφὴ πάνω σ' ἕνα λευκὸ χαρτί.

—Μπᾶ, εἶπε ὁ μικρός, τί σ' ἔπιασε, μπαμπᾶ, νὰ γράφῃς σὰν τὸν κάβουρα;

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Μὰ βέβαια, εἶπε τὸ παιδί, ἀντὶ νὰ γράφῃς στὰ ἴσια, γράφεις στὰ ἀνάποδα.

Καὶ ὁ μικρὸς ἐδιάβασε.

«Καλημέρα σας, κύριε καθηγητά, πῶς εἴσθε;».

Ὁ καθηγητὴς ἀπὸ τὸ κακό του ἔσπασε τὴν πέννα πάνω στὸ τραπέζι.

Νέα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

Πῶς πέθανε ἡ κινέζα «στὰρ» Λί - Γιοὺ

Ὁ πρόωρος θάνατος τῆς Κινέζας βεντέτας τοῦ κινηματογράφου Γιούαν Λὶ Γιοὺ κατασυγκίνησε ὅλο τὸν κόσμο, εἰδικῶς ὅμως τοὺς συμπατριῶτες της, γιατὶ πέθανε τὴν παραμονὴ μιᾶς περίφημης δίκης στὴν ὁποία σκόπευαν νὰ παραστοῦν.

Ὁ θάνατος μυστηριώδης, ὅπως ὅλα ἦσαν μυστηριώδη στὴ ζωὴ τῆς Γιούαν Λὶ Γιού.

Ἡ διάσημη ἀρτίστα ἀγαποῦσε δύο ἄνδρες. Τὴν ἀγαποῦσαν κι' αὐτοί. Γι' αὐτὸ καὶ παντρεύτηκε καὶ τοὺς δύο, τὸν ἕνα κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἴσως γιατὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ λυπήσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο.

Ὅταν τῶμαθαν, ἐμίσησε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο θανάσιμα. Τέλος τὸ πρᾶγμα ἔφθασε μέχρι τὰ δικαστήρια μὲ ἡρωΐδα τὴ Γιούαν Λὶ Γιού.

Καὶ τὶς παραμονὲς μιᾶς τέτοιας πολύκροτης δίκης ἡ γυναῖκα τῶν δύο ἀνδρῶν ἀπέθανε.

Ἕνα πρωΐ ἡ ὡραία Γιούαν Λὶ Γιοὺ εὑρέθηκε ἀναίσθητη πάνω στὸ κρεββάτι της.

Μπροστὰ στὸ πτῶμα τῆς νεκρῆς οἱ δύο ἀντίπαλοι σύζυγοι συνεφιλιωθησαν.

Ὅταν τελείωσαν λοιπὸν οἱ τελετὲς τῆς μεγαλοπρεποῦς κηδείας κατὰ τὴν ὁποία παραστάθηκε ὅλη ἡ Σαγκάη καὶ οἱ ὁποῖες βάσταξαν ἐννέα ἡμέρες, ἔγινε μιὰ ἄλλη μακάβρια ἀνακάλυψις, ἡ ὁποία ἔκανε τοὺς γνωστοὺς καὶ φίλους νὰ ριγήσουν.

Οἱ δύο σύζυγοι ηὐτοκτόνησαν πάνω στὸν τάφο τῆς γυναίκας τους.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΓΑΜΠΕΣ ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΦΩΤΟΓΕΝΕΙΣ...

Πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Μέτρο Γκόλντουϊν ζητεῖ ἐπειγόντως — χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ— ἕνα ὡραῖο ζευγάρι γάμπες ἀρσενικὲς γιὰ νὰ τοὺς ἐμπιστευθῆ τὸ ρόλο τοῦ Ρωμαίου.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἠθοποιοὺς ἐβγῆκαν σκάρτοι καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ ὡραῖος Φρειδερῖκος Μάρς, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἔχει δύο πόδια κοκκαλιάρικα. Νά, μιὰ πληροφορία ποὺ θὰ ρίξῃ σὲ ἀπελπισία τὶς θαυμάστριες τοῦ ρωμαντικοῦ Φρειδερίκου.

Ἕνας Ρωμαῖος ποὺ κρύβει κάτω ἀπὸ τὶς μακρειὲς κάλτσες δύο στραβὰ ἢ ἀδύνατα πόδια, δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀρέσῃ στὴν Ἰουλιέττα, μὰ οὔτε καὶ στὸ κοινὸ τοῦ κινηματογράφου, ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ τέλειο ἀπὸ τὸν πρωταγωνιστή.

Κι' ἔτσι ὁ Μάγιερ, ὁ Διευθυντὴς τῆς Γκόλντουϊν περνᾷ τὶς ἡμέρες του ξεβρακώνοντας ἄντρες, ὥς που νὰ βρῇ τὶς πιὸ φωτογενεῖς ἀνδρικὲς γάμπες.

Λέγεται ὅτι ἐξήτασε ἤδη πάνω ἀπὸ 100 ζευγάρια γάμπες, δὲν ἄφησε οὔτε τὸ ὑπαλληλικὸ καὶ τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικό του.

Οἱ ἀστέρες οἱ ὁποῖοι βγῆκαν σκάρτοι γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶνε καταγανακτισμένοι, ὁ δὲ Φρειδερῖκος Μάρς ἐδήλωσε ὅτι θὰ κάνῃ ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ Μάγιερ γιατὶ τὸν ἔκανε ρεζῆλι καὶ ἔβγαλε στὴ φόρα τὸ μυστικὸ τῶν ποδιῶν του.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

★ Ὑπάρχουν ταινίες, στὶς ὁποῖες ἔχει ξοδευθῆ ἡ πούντρα κατὰ ἑκατοντάδες κιλά.

Στὸ «Τελευταῖαι Ἡμέραι τῆς Πομπηΐας», στὸ «Ἐκείνη», στοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακας», ἐχρειάσθηκαν 3.000 περοῦκες, 300 κιλὰ βαζελίνας, 600 μέτρα τοῦλι, 250 λίτρα κρέμα ὑγρὴ λευκή, 25 κιλὰ κόκκινο γιὰ τὰ χείλη, 600 βαζάκια κρέμα γιὰ καθάρισμα τοῦ προσώπου, 1000 μολύβια μαῦρα γιὰ τὰ μάτια, 400 κιλὰ κοσμητικὰ καὶ 25 κιλὰ μαῦρο γιὰ τὰ τσίνουρα.

★ Ὁ Βίκτωρ Μὰκ Λάγκεν εἶχε προσκληθῆ σὲ γεῦμα...

Ὅπως ξέρετε ὁ Μὰκ Λάγκεν φημίζεται γιὰ τὰ ἀτσαλένια μπράτσα του καὶ τὴν τεραστία ὄρεξί του στὸ φαΐ. Γι' αὐτὸ καὶ ἀποφεύγει νὰ δεχθῇ προσκλήσεις γεύματος ἐτικέτας. Τὸ ξέρει ὅτι θὰ φύγῃ νηστικός.

Λοιπόν, ἀφοῦ σερβίρισαν 4—5 πιάτα, —πιατάκια γιὰ τὸ Λάγκεν— τὸ φαΐ ἐτελείωσε.

Σερβίρανε τὸν καφὲ καὶ ἡ οἰκοδέσποινα ἐπλησίασε τὸ Μὰκ Λάγκεν μὲ ἐπιτιμητικὸ ὕφος.

—Κύριε Μὰκ Λάγκεν, δὲν μᾶς ἔρχεσθε τώρα τακτικά. Ἐλπίζω νὰ ξαναρθῆτε νὰ φᾶτε καμμιὰ μπουκιὰ σπίτι μου.

—Μάλιστα, κυρία... Βεβαιότατα! Καὶ ἀμέσως ἂν θέλετε, βιάστηκε νὰ πῇ ὁ δυστυχὴς πεινασμένος Μὰκ Λάγκεν.

★ Ἀπέθανε ὁ καλύτερος σύντροφος καὶ συνεργάτης τοῦ Σαρλῶ, Μὰκ Σουέν.

Ἦταν 59 χρονῶν καὶ εἶχε 13 χρόνια συνεχῆ στὸν κινηματογράφο.

★ Ὁ Μὰκ Ρέϊνχαρτ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ παίξιμο τῆς Γκρέτας στὸ «Ὄνειρο μιᾶς Νυκτὸς» σκοπεύει νὰ δώσῃ στὸν κινηματογράφο καὶ κάποιο ἄλλο ἀριστούργημα κλασσικὸ τὸ Φάουστ.

Ὁ Ρέϊνχαρτ θὰ μοιράσῃ τοὺς ρόλους ὡς ἑξῆς: Γκρέτα Γκάρμπο (Μαργαρίτα) Φρέντερικ Μὰρς (Φάουστ), Μπέλα Λουγκόζι (Μεφιστοφελής).

Ἀληθινὲς ἱστορίες

ΛΕΛΑ - ΜΑΙΡΗ

Τῆς κ. Λιλῆς Πριονιστῆ

ΛΕΛΑ

Κάποτε, ἀνάμεσα στὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω, ὑπῆρχε κι' ἕνα γράμμα ἑνὸς νέου.

Ὁ νέος αὐτὸς δὲν μοῦ ἐξιστοροῦσε καμμιὰ ἀγάπη του, κανένα πόνο του, καμμιὰ δυστυχισμένη του στιγμή.

Ὄχι. Αὐτὸς ὁ νέος μοῦ ἐξιστοροῦσε τὰ κατορθώματά του.

Μοῦ ἔγραφε πὼς εἶνε ὁ μεγαλείτερος Δὸν Ζουάν, ὅτι στὸ βλέμμα του κατακουρελιάζονται οἱ γυναῖκας, ὅτι, ὅτι... ἕνα σωρὸ τέτοια ὅτι... ποὺ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς δὲν διέκρινα παρὰ ἕνα τύπο κούφιο, ἐγωϊστὴ καὶ ἀνάξιο ἀκόμα γιὰ τὴν παραμικρὴ ἀπάντησι!

Τὸ γράμμα σου, μικρή μου Λέλα, μοῦ θύμησε ἀκριβῶς τὸ νέο αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ σοῦ τὸν ἀναφέρω.

Τέτοιοι νέοι, δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἄρρωστοι ψυχικῶς καὶ ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔχουν ἀπὸ τὸ πρωΐ ὥς τὸ βράδυ παρὰ νὰ διηγοῦνται καὶ νὰ καυχῶνται τὶς κατακτήσεις τους.

Βρίσκουνε, βλέπεις, τὰ διάφορα θυματάκια τους, τὸν ἐπιπόλαιο καὶ εὔκολο χαρακτῆρα τῆς γυναίκας νὰ τὸν ἀνεμίζουν καὶ νὰ τὸν ἐξευτελίζουν μέσα στὴν αἰσχρή τους σκέψι.

Πόσες καὶ πόσες ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνω καὶ ἀπὸ τὰ παραδείγματα ποὺ βλέπω, δὲν ἔχουν δώσει τὴν καρδιά τους σὲ ἀνάξια τέτοια πλάσματα ποὺ θέλουν νὰ αὐτοκαλοῦνται Δανδῆδες καὶ καμαρώνουν μάλιστα γι' αὐτὸ ὅταν τὸ λένε.

Ὄχι, μικρή μου, οὔτε ν' ἀρρωστήσῃς, οὔτε κὰν νὰ τὸ ξανασκεφθῇς ὅτι μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ σταγόνα ἀγάπης μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ νέου ποὺ ἀγαπᾷς.

Ἀγάπη εἶνε ἄλλο πρᾶγμα. Καὶ εἶνε ἄξιο ἀγάπης τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο ποὺ ἐκτιμεῖ τὴ δική σου τὴν ἀγάπη.

ΜΑΙΡΗ

Ἡ ζωὴ μαζὶ μὲ τὰ τραγικὰ ἐπεισόδια ἔχει καὶ τὰ εὔθυμά της κι' αὐτὸ τὸ βρῆκα σ' ἕνα γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλε ἡ Μαίρη γιὰ νὰ μοῦ διηγηθῇ τὶς κοριτσίστικες μανίες της.

Ἡ Μαίρη ἔχει φτιάσει ἕνα μεγάλο "Ἄλμπουμ.

Τὸ ἔχει δώσει καὶ τὸ χρυσόδεσε, μὲ πετσὶ καὶ μὲ χρυσᾶ γράμματα.

Ἀπέξω ἔχει χαράξει:

«ΤΟ ΑΛΜΠΟΥΜ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Καὶ τώρα ἴσως νὰ νομίσουν οἱ ἀναγνώστριές μου ὅτι ἡ Μαίρη ἔχει φτιάσει ἕνα κοινὸ λεύκωμα, μέσα στὸ ὁποῖο ἔχει μαζέψει τὶς γνῶμες καὶ τὶς κουτὲς ἀπαντήσεις τῶν διαφόρων πάνω σὲ μικρὲς σύντομες ἐρωτήσεις ποὺ ἔχει γράψει μέσα.

Ὄχι! Ἡ Μαίρη μέσα στὸ "Ἄλμπουμ αὐτὸ μὲ τὶς μεγάλες φαρδειὲς σελίδες του (500 σελίδες) μαζεύει καὶ καταχωρεῖ μὲ αὔξοντα ἀριθμὸν καὶ μὲ σειρὰ ἡμερομηνίας τὶς πρῶτες ἐρωτικὲς ἐπιστολές.

Σᾶς ἀφίνω νὰ διαβάσετε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γράμμα της γιατὶ εἶνε πολὺ χαρακτηριστικό:

«Εἶνε μιὰ μανία! Ὅ,τι θέλετε πῆτε μου. Ἐννοῶ νὰ μαζέψω 500 ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς ποὺ ν' ἀπευθύνωνται σὲ μένα.

Ἔχω διαθέσει διάφορα μέσα γιὰ νὰ τὸ κάνω.

1) Μὲ μικρὲς ἀγγελίες: Ζητῶ ἀλληλογραφία κλπ.

2) Μὲ ἐπισκεπτήρια. Ναί, ἔχω τυπώσει ἐπισκεπτήρια, τὰ ὁποῖα προσφέρω στὸν πρῶτο νέο ποὺ θὰ μοῦ συστήσουν.

Ἀρχίζει ἡ ἀλληλογραφία. Πρῶτα φιλική, ἔπειτα πιὸ θερμή, ὥς που ἔρχεται τὸ ποθητὸ γράμμα: Ἡ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις.

Τότε σταματῶ.

Συνήθως κανονίζω ὥστε μαζὶ μὲ τὸ γράμμα νὰ ἔχω καὶ μιὰ φωτογραφία.

Μόλις ἔχω αὐτὰ τὰ δύο σπουδαῖα πράγματα, τότε βάζω ἀριθμό, ἡμερομηνία, καὶ παίρνω τὴν κόλλα καὶ κολλῶ στὴ λευκὴ σελίδα κατὰ σειρὰν τὸ γράμμα καὶ τὴ φωτογραφία.

Μέχρι στιγμῆς ἔχω μαζέψει 334.

Ἀλλά... θὰ μὲ ρωτήσετε τόσην ὥρα γιατί σᾶς τὰ γράφω ὅλ' αὐτά;

Ἁπλούστατα. Κάθε φορὰ ποὺ ἀνοίγω τὸ ἄλμπουμ αὐτὸ ρωτιέμαι: «Κι' ὅταν τὸ γεμίσω, τί θὰ κάνω;»

«Νὰ τὸ κρατήσω μονάχα γιὰ ἀνάμνησι, ἤ... νὰ διαλέξω ἀπὸ τοὺς 500 τὸν ἕνα, στὸν ὁποῖο θὰ πῶ: Νά, βλέπεις, ἀπὸ 500 ποὺ μοῦ ἐξωμολογήθηκαν τὴν ἀγάπη τους ἐγὼ ἐσένα διάλεξα!

»Δὲν εἶνε ὡραία ἡ ἰδέα μου;».

Θαυμασία ἡ ἰδέα σου, Μαίρη, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρωτότυπη!

Δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω καμμιὰ συμβουλή. Ὅταν θὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ μοῦ ξαναγράφεις.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Υ.Γ. — ΖΑΡΟΥΧΑ. Εἶνε πολὺ δύσκολο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε, γιατὶ μιὰ κοινὴ φωτογραφία δὲν εἶνε εὔκολο νὰ γίνῃ ἐξώφυλλο.

Πάντως, γιὰ νὰ σᾶς βγάνω τὴν ἰδέα, μοῦ στέλνετε μιὰ φωτογραφία νὰ τὴ δείξουμε στὸ λιθογραφεῖο καὶ ἂν κάνῃ, πολὺ εὐχαρίστως, ἢ πάλι θὰ σᾶς γράψω τί χρειάζεται.

Η ΙΔΙΑ

Ἔρωτες τοῦ 1935

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα τοῦ

κ. Π. Παπαδούκα

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

Ἡ Νταίζη μὲ χαιρέτησε ψυχρά. Ἡ Τζέννυ ὅμως ἦταν πολὺ θερμή. Ἔδειξε πῶς δοκίμαζε μεγάλη χαρὰ ποὺ μὲ συναντοῦσε. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἤθελε νὰ φανῆ στὴ Νταίζη πὼς εἶχε στενὲς σχέσεις μαζί μου..

— Λοιπὸν τί εἴδατε στὸν κινηματογράφο; ρώτησε ὁ κ. Ἀλέκος μ' ἐνδιαφέρον.

— Δὲν πήγαμε στὸ σινεμά, μπαμπᾶ, ἀπάντησε ἡ Νταίζη. Συνάντησα στὸ δρόμο τὴ Τζέννυ μὲ τ' αὐτοκίνητό της καὶ μοῦ ἐπρότεινε ἕναν περίπατο σὲ ἐξοχή. Πήγαμε στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα. Ἐκεῖ μοῦ εἶπε ἡ Τζέννυ πὼς ἔχει ἀναμνήσεις...

Κι' ἐκύτταξε ἐμένα.

— Μπᾶ; εἶπε ἡ μαμὰ τῆς Νταίζης. Ἄρχισαν κι' ὅλας οἱ ἀναμνήσεις Τζέννυ;

— Ἡ κόρη σας εἶνε λίγο ὑπερβολική. Ὅλη ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐπῆγα ἕνα βράδυ.

— Μὲ συντροφιὰ φυσικά.

— Οἱ μοναχικοὶ περίπατοι δὲ μ' ἀρέσουν...

Ἔπαιζε τὸ παιχνίδι της ἀκόμα.

Ὁ κ. Ἀλέκος μᾶς ἐκράτησε στὸ τραπέζι. Μετὰ τὸ φαγητὸ π ράσαμε στὴ βεράντα. Ἐκάθησα ἀνάμεσα στὴ Νταίζη καὶ στὴ Τζέννυ. Μιλήσαμε για πράγματα ἀδιάφορα. Ξαφνικὰ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Νταίζη σηκώθηκε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Ἐσεῖς μπορεῖ νἄχετε νὰ πῆτε τίποτα ἰδιαίτερα.

Καὶ μᾶς ἄφησε.

Ἐμείναμε γιὰ λίγο χωρὶς νὰ μιλᾶμε.

Τέλος ἔλυσε αὐτὴ τὴ σιωπή.

— Τὸ γάντι ποὺ ξέχασα δὲν μοῦ τὸ στείλατε ἀκόμα. εἶπε.

— Μιὰ ποὺ μοῦ τὸ πετάξατε, θὰ τὸ κρατήσω τῆς ἀπάντησα πειραγμένος. Θὰ σᾶς τὸ στείλω τὴ στιγμὴ ποὺ θἄχη τελειώσει ἐντελῶς τὸ ρόλο ποὺ τοῦ ἀναθέσατε.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

— Δὲν τ' ἀφίνετε αὐτά; Ἐπαίξατε τὸ παιχνίδι σας... Δοκιμάσατε τὴ δύναμί σας, καταστρέφοντας μιὰ εὐτυχία ποὺ περνοῦσε ἤρεμα τὶς ἡμέρες της ἀνάμεσα σὲ δυὸ καρδιές. Ἔτσι γιὰ ἕνα σας καπρίτσιο... Καὶ τώρα ἐξακολουθεῖτε νὰ παίζετε μὲ τὰ θύματά σας. Κάνετε τὴ φίλη τῆς Νταίζης, δείχνετε οἰκειότητα σὲ μένα μπροστά της, γιὰ νὰ τὴν πεισμώσετε καὶ νὰ διασκεδάσετε

— Ἂν νομίζετε πὼς δίνω σημασία, σ' ἕνα κοριτσάκι..

— Καὶ ὅμως δίνετε. Γιατὶ συχνὰ ἕνα τέτοιο κοριτσάκι φαίνεται πιὸ δυνατὸ ἀπὸ σᾶς. Προσέξετε ὅμως γιατὶ καμμιὰ φορὰ κάτι τέτοιες ἀπόπειρες φέρνουν ἀντίθετα ἀποτελέσματα.

— Θὰ ἤμουν περίεργη νὰ τῶβλεπα!...

— Εἶνε ζήτημα ὑπομονῆς.

— Φαντάζομαι τί σκηνὴ θὰ ἔγινε ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι σας. Ὅταν τὸ σκέπτωμαι γελῶ. Εἰλικρινῶς, λυποῦμαι γι' αὐτό.

— Φαίνεσθε πολὺ λυπημένη, ἀλήθεια. Μήπως μετανοήσατε;

— Δὲν μετανοιώνω ποτὲ γιὰ ὅ,τι κάνω.. Ἂν λυποῦμαι, αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Νομίζω ὅμως ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ προσβάλλει μιὰ γυναῖκα στὸ πιὸ εὐπαθὲς της σημεῖο, δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀτιμώρητος. Ἡ γυναῖκα δὲν δείχνει τὴ δύναμί της μόνο κάνοντας ἕναν ἄντρα νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Κι' ὅταν κατορθώσῃ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὴ μισήσῃ, κι' αὐτὸ εἶνε κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ εἶνε ὑπερήφανη.

— Καὶ τὸ φαντάζεσθε βέβαια ὅτι τώρα σᾶς μισῶ!

— Λιγάκι...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ λάθος σας. Ἁπλῶς σᾶς λυποῦμαι.

— Νά ἡ σειρά σας νὰ μὲ λυπηθῆτε, λοιπόν! Κι' ὅμως τὸ λέτε μὲ τόσο πάθος αὐτό, ὥστε νὰ πιστέψω ὅ,τι θέλω ἐγώ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦρθε καὶ ὁ κ. Ἀλέκος καὶ ἡ γυναῖκα του κι' ἔτσι ἡ κουβέντα σταμάτησε ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ἡ Τζέννυ σηκώθηκε.

— Εἶνε ὥρα νὰ πηγαίνω, εἶπε.

— Ποιὸς θὰ σᾶς συνοδεύσῃ;

— Ὁ κ. Παῦλος θἄχῃ αὐτὴ τὴν καλωσύνη — πετάχτηκε ἡ Νταίζη. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶνε καὶ ἡ πρώτη φορά...

Βρεθήκαμε στὸ δρόμο.

Ἡ βραδυὰ ἦταν τόσο ὄμορφη, ὥστε ἡ Τζέννυ εἶχε τὴν ἰδέα γιὰ λίγη πεζοπορία.

— Εἴδατε, ἀλήθεια, μὲ τί προθυμία σᾶς ὥρισε ἡ Νταίζη γιὰ συνοδό μου; μοῦ εἶπε.

— Ναὶ ἡ καϋμένη. Βλέπετε πόσο μ' ἀγαπάει; Νομίζει ὅτι εἴμαστε ἐρωτευμένοι. Καὶ θεωρεῖ καλὸ νὰ διευκολύνῃ τὶς συναντήσεις μας.

Περπατήσαμε λίγο, κάτω ἀπὸ τὶς δενδροστοιχίες.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ Τζέννυ στάθηκε καὶ μοῦ εἶπε:

— Γιὰ πέστε μου εἰλικρινῶς. Δὲν ἔχετε μετανοήσει καθόλου γιὰ κείνη τὴ βραδυά;

Τὴν κύτταξα στὰ μάτια καὶ ἀπάντησα:

— Δὲν μετανοιώνω ποτέ γιὰ ὅ,τι κάνω!

— Σᾶς συγχαίρω. Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγώ.

Τὴ συνώδευσα ὣς τὸ ξενοδοχεῖο της. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν εἶπε μιὰ λέξι.

Στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου χαιρετηθήκαμε ψυχρὰ καὶ χωρίσαμε.

Βρισκόμουνα σὲ μιὰ περίεργη ψυχολογικὴ κατάστασι. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι αὐτὴ ἡ ὄμορφη γυναῖκα μοῦ εἶχε προκαλέσει τὴν ἀντιπάθεια. Ποτὲ δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι μιὰ ἔξυπνη καὶ τόσο ὄμορφη γυναῖκα, θὰ καταδεχόταν νὰ κατέβῃ σὲ τόσο ταπεινὰ μέσα καὶ νὰ τὰ βάλῃ μ' ἕνα κοριτσάκι... Ὅλες οἱ γυναῖκες λοιπόν, μοιάζουν σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο...

Χωρὶς ἀμφιβολία, ντρεπόμουν γιὰ λογαριασμό της. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα. Αἰσθανόμουν τρομερὰ τὴν ἔλλειψι τῆς Νταίζης, τὴν εἶχα συνηθίσει, τὴν ἀγαποῦσα ὅσο δὲν πίστευα ποτὲ πὼς θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀγαπήσω καὶ τώρα ποὺ τὴν εἶχα στερηθῆ ὑπέφερα ἀληθινά. Καὶ δὲν ἔβλεπα καὶ μὲ ποιὸ μέσον θὰ κατώρθωνα νὰ τὴν κάνω νὰ πιστέψῃ πὼς ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει ἦταν μιὰ σκηνοθεσία ποὺ θύματά της εἴχαμε πέσει καὶ οἱ δυό...

Ἀνέβαινα ἀργὰ τὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας, βυθισμένος στὶς σκέψεις μου, ὅταν μιὰ γνώριμη φωνὴ ἄκουσα νὰ μὲ καλῇ.

— Παῦλο!

Ἐγύρισα.

Ἦταν ἡ Λόλα, μόνη της.

— Τί γίνεσαι Λόλα; ρώτησα, προσπαθῶντας νὰ φαίνωμαι εὔθυμος.

— Ἐγὼ εἶμαι θαυμάσια στὴν ὑγεία μου. Ἐσὺ δὲν βλέπω νὰ εἶσαι καὶ τόσο καλά. Σὲ παρακολουθῶ ἀρκετὰ ἔτσι ποὺ περπατᾶς μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι, σὰ νὰ σοὔχῃ συμβῆ κάτι δυσάρεστο. Κι' ἀσφαλῶς κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνῃ...

— Δὲν ἔπεσες ἔξω Λόλα. Εἶνε κάτι πολὺ σοβαρὸ ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ αὐτὲς τὶς μέρες.

— Καταλαβαίνω. Κανένα μικροκαυγαδάκι μὲ τὴ φιλενάδα μας... Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξομολογηθῇς ἐλεύθερα τὸν πόνο σου Παῦλο. Ξέρεις ὅτι δὲν σοῦ κρατῶ ποτὲ κάκια γιὰ τίποτα καὶ ἡ διάθεσι νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμη ἂν μὲ χρειασθῇς, δὲν μοὔλειψε ποτέ.

— Τὸ ξέρω Λόλα.

— Πρὸ παντὸς δὲν θέλω οἱ φίλοι μου νὰ εἶνε στενοχωρημένοι... Λοιπόν, ἄνοιξε τὴν καρδιά σου καὶ λῦσε τὴ γλῶσσα σου. Ποῦ ξέρεις ἂν αὐτὴ ἡ συνάντησί μας δὲν σοῦ βγῇ σὲ καλό;

— Ναί, ἀλλὰ ὄχι ἐδῶ... Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται στὸ πόδι.

— Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ καθήσουμε πουθενά;

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ πηγαίναμε στὸ σπίτι μου.

Ἕνα ταξὶ ποὺ περνοῦσε, μᾶς πῆγε στὸ σπίτι.

Μπαίνοντας ἡ Λόλα καὶ κυττάζοντας ἕνα γύρω τὸ ἐσωτερικό, μόλις ἄναψα τὸ φῶς, ἐκούνησε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

— Ἄνω κάτω εἶν' ἐδῶ μέσα. Δὲν χρειάζεται φιλοσοφία γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς ὅτι ἔχει καιρὸ νὰ δεχθῇ τρυφερὴ ἐπίσκεψι τὸ σπίτι σου... Ἐσὺ τί κάνεις ὅμως;

— Ἄσε με ἐμένα Λόλα. Δὲν ἔχω κέφι γιὰ νὰ τακτοποιῶ τὸ σπίτι μου... Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ τακτοποιήσω πρῶτα τὶς σκέψεις μου.

— Λοιπόν, λέγε μου...

Ἔβγαλα ἀπὸ τὸ συρτάρι τὸ γάντι τῆς Τζέννυ καὶ τῆς τῶδωσα.

— Αὐτὸ τὸ γάντι εἶνε ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως.

Ἐπῆρε τὸ γάντι...

— Ὡραῖο ἄρωμα, εἶπε. Αὐτὴ ποὺ τὸ φοροῦσε, φαίνεται ὅτι πληρώνει ἀκριβὰ γιὰ ἀρώματα. Ἢ τῆς πληρώνουν, ποὺ πάλι τὸ ἴδιο εἶνε.

— Πληρώνει Λόλα, εἶνε ἀρκετὰ πλούσια γιὰ νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ νὰ τῆς πληρώνουν ἄλλοι.

— Τέλος πάντων, γιὰ λέγε τὴν ἱστορία.

Τῆς τὰ διηγήθηκα ὅλα, μὲ τὴν παραμικρὴ λεπτομέρεια, χωρὶς νὰ παραλείψω τίποτα. Ἄρχισα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμα ποὺ γεννήθηκε ἡ ἀγάπη μας μὲ τὴ Νταίζη. Τῆς διηγήθηκα τὰ ραντεβοῦ μας, τὶς σκηνὲς τῆς ζηλοτυπίας, τὴν ἄφιξι τοῦ Καρένη καὶ τῆς Τζέννυ καὶ τὸ ἐπεισόδιο τῆς βραδυᾶς ἐκείνης στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα.

— Εἶσαι κουτός, μοῦ εἶπε, καὶ μὲ συγχωρεῖς ποὺ σοῦ τὸ λέω. Ἢ μᾶλλον ἔγινες κουτός. Δὲν σὲ ἤξερα γιὰ τέτοιον.

— Τί ἔπρεπε νὰ κάνω;

— Ἄφησες καὶ σοῦ ἔφυγε μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ δώσῃς λίγη ποικιλία στὴ ζωή σου. Δὲν ἔπρεπε νὰ διστάσῃς καθόλου. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχες νὰ φοβηθῇς κανένα μπλέξιμο γιὰ τὸ μέλλον.

— Μά, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ Ἀλέκος, ὁ πατέρας της τὴν ἔφερε γιὰ νὰ διαλέξῃ ἐπὶ τέλους ἕναν ἄντρα νὰ παντρευτῇ; Ἂν ἤμουν ἐγὼ ὁ τυχερός;

— Βλέπεις ποὺ εἶσαι ἀνόητος. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τοῦ γάμου δὲν εἶνε παρὰ μιὰ πρόφασις γιὰ νὰ δικαιολογῇ τὶς πολλὲς γνωριμίες, καὶ τὶς σύντομες ἐρωτικὲς ἱστορίες, ποὺ ἀρχίζουν μιὰ βραδυὰ ὅπως παρὰ λίγο ν' ἀρχίσῃ ἡ δική σου μαζί της καὶ τελειώνουν μιὰ ἄλλη βραδυά, μὲ τὴν ἀρχὴ κάποιας ἄλλης. Ἔτσι, ἡ δεσποινὶς Τζέννυ γνωρίζει πολλούς, κάνει τρέλλες μαζί τους, ἱκανοποιεῖ τὶς ἰδιοτροπίες της, μεγαλώνει τὸν αὔξοντα ἀριθμὸ τῶν κατακτήσεών της καὶ καταλήγει μὲ τὸ στερεότυπο: Μπαμπᾶ, οὔτε αὐτὸς κάνει γιὰ ἄντρας μου... Ἂς δοκιμάσουμε ἄλλον, λοιπόν. Καὶ ὁ μπαμπᾶς τὰ χάβει ὅλ' αὐτὰ καὶ σκέπτεται μὲ κάποια στενοχώρια τὶς δύσκολες ἀπαιτήσεις τῆς κόρης του ποὺ ἀπογοητεύεται μὲ κάθε ἄντρα ποὺ γνωρίζει, γιὰ νὰ γνωρίσῃ κάποιον ἄλλον... Ἀχ! καϋμένε Παῦλο... Πόσο θὰ σὲ μαθαίνω ἀκόμα.

— Ἔτσι λὲς νὰ εἶνε;

— Ἀλλά; Τὰ πράγματα εἶνε πολὺ καθαρά. Ἐσὺ τί εἶχες νὰ χάσῃς; Θὰ ἤσουν μιὰ κατάκτησις ἐπὶ πλέον γι' αὐτήν. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ θὰ ἦταν μιὰ κατάκτησις ἐπὶ πλέον γιὰ σένα. Θὰ περνοῦσες μιὰ σαιζὸν εὐχάριστη κι' ἔπειτα ὅλα θὰ τελείωναν... Θὰ φρόντιζε ἡ ἴδια νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάθε ὑποχρέωσι...

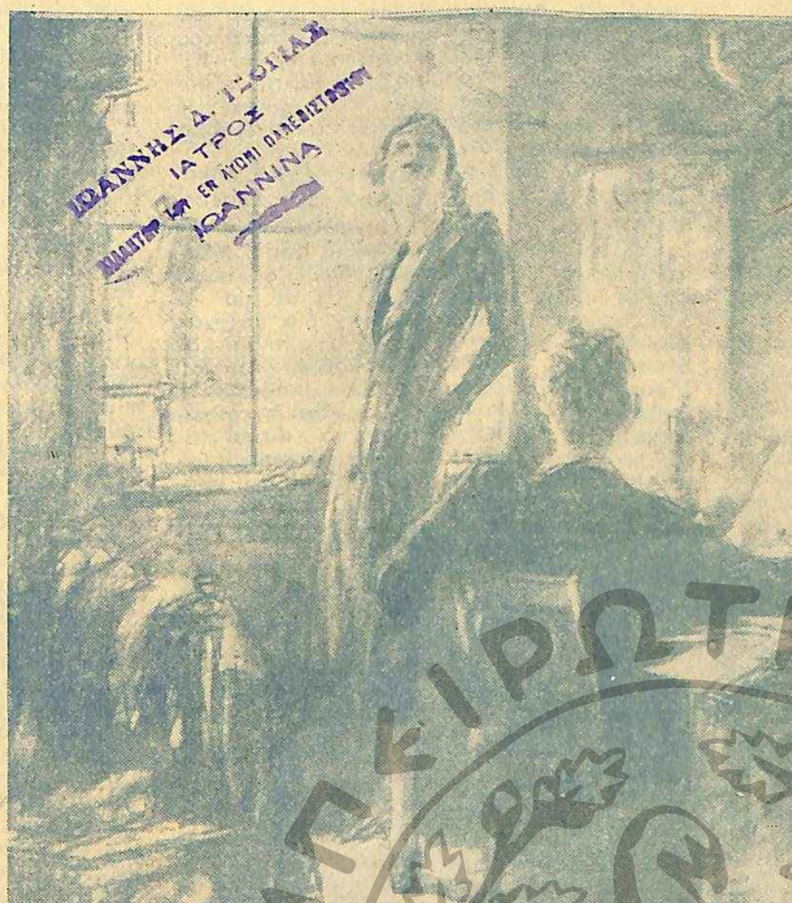

—Ἐχάλασες, φίλε μου. Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω, εἶπε ἡ Νταίζη.

— Ἂν ἦταν ἄλλοτε, ἀσφαλῶς ἔτσι θἄκανα Λόλα. Τὴ τώρα ἀγαπῶ τρελλὰ τὴν Νταίζη. Εἶνε ἕνα ἄλλο εἶδος ἀγάπης ὅ,τι αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ τὸ κορίτσι.

— Ἔγινες ρωμαντικὸς μὲ ἄλλα λόγια!.. Πρέπει νὰ συνέλθῃς ὅμως... Ἐχάλασες φίλε μου! Δὲν σὲ ἀναγνωρίζω.

— Οὔτ' ἐγὼ ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ ἔχω ἀλλάξει... Αὐτὸ εἶνε γεγονὸς πιά... Ἂς συνεχίσουμε ὅμως παρακάτω.

Τῆς διηγήθηκα τὴ συνέχεια. Τὴν ἐπίσκεψι τῆς Νταίζης τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι, τὴν ἐπίμονη ἔρευνα ποὺ ἔκανε ἐκεῖ μέσα, τὸ γάντι ποὺ βρέθηκε καὶ τὴ σκηνὴ ποὺ ἐπηκολούθησε.

— Ἔπειτα, τῆς εἶπα, ἔλαβα αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἔβγαλα τὸ γράμμα ποὺ εἶχα φυλαγμένο στὸ πορτοφόλι μου καὶ τῆς τῶδωσα.

Τὸ διάβασε καὶ χαμογέλασε.

— Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ἴδιες φίλε μου... ἐκτὸς ἀπὸ μένα.

— Ἐσὺ εἶσαι ἄλλος τύπος. Ἀλλὰ τί λὲς γι' αὐτὸ τὸ γράμμα;

— Ὅ,τι θὰ λὲς καὶ σύ. Τὸ γάντι τὸ εἶχε ἀφήσει ἐπίτηδες, μὲ τὴν ἰδέα, ἂν ἐσὺ ἔμπαινες στὸ καρνέ της ἐκεῖνο τὸ βράδυ νὰ γύριζε νὰ τὸ πάρῃ. Κι' ἂν εὕρισκε τὴν ἀνόητη ἄρνησι, ποὺ βρῆκε, νὰ στείλῃ τὴ Νταίζη νὰ διαπιστώσῃ τὴν ὕπαρξί του καὶ νὰ βγάλῃ ὅλα τὰ λογικὰ συμπεράσματα, ποὺ καὶ κάθε ἄλλη θὰ ἔβγαζε στὴ θέσι τῆς Νταίζης...

Ἔξυπνο κόλπο, Λόλα, ἔ;

— Ναί, πολὺ ἔξυπνο. Τὸ γυναικεῖο μυαλὸ εἶνε ἐφευρετικώτατο σὲ κάτι τέτοια. Μὰ ὅσο ἔξυπνο εἶνε τὸ κόλπο τοῦ γαντιοῦ, τόσο ἠλίθια πρᾶξις εἶνε τὸ γράψιμο αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. Ὅ,τι ἤθελε νὰ σοῦ πῇ, μποροῦσε μιὰ χαρὰ νὰ στὰ διαβιβάσῃ τηλεφωνικῶς... Αὐτὸ τὸ γράμμα ὅμως εἶνε ποὺ θὰ σὲ κάνῃ καὶ πάλι εὐτυχισμένο ἀγαπητέ μου Παῦλο καὶ θὰ ξαναρρίξῃ πάλι τὴ Νταίζη στὴν ἀγκαλιά σου.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω.

— Φαίνεται ὅτι ὁ ἔρως δὲν σ' ἀφίνει νὰ σκεφθῇς λογικά... Μὰ εἶνε ἁπλούστατο φίλε μου. Διαβάζοντας αὐτὸ τὸ γράμμα στὴ Νταίζη, διαλύεις κάθε ὑποψία της γιὰ τὶς δῆθεν σχέσεις σου μὲ τὴ Τζέννυ!..

— Δηλαδή; πῶς;

— Μὰ φίλε μου, πρῶτα - πρῶτα μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μ' ἕναν ἄντρα, δὲν τοῦ γράφει ποτὲ στὸν πληθυντικό, παρὰ μονάχα ὅταν εἶνε τσακωμένη μαζί του. Τὸ κυριώτερο ὅπλο σου ὅμως, εἶνε ἡ τελευταία παράγραφος. Γιὰ ἄκου σέ την νὰ σοῦ τὴν ξαναδιαβάσω: «Πάντως σᾶς ζητῶ συγγνώμην ἂν ἔγινα ἀφορμὴ καμμιᾶς μικρῆς σκηνῆς μὲ λίγα δάκρυα. Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό, ἀλλὰ συγχρόνως εἶμαι καὶ λίγο εὐχαριστημένη γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀστεία ἱστορία τοῦ γαντιοῦ σᾶς βγάζει ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι νὰ εἶσθε ὑποχρεωμένος νὰ λέτε διαρκῶς ψέματα γιὰ κάτι ποὺ τὸ ἀντιλαμβάνεται κανεὶς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς συγγνώμης σας, Τζέννυ».

Ἡ Λόλα μὲ κύτταξε στὰ μάτια καὶ εἶπε:

— Αὐτὴ ἡ τελευταία παράγραφος, λοιπόν, λέει καθαρὰ τὰ ἑξῆς: Ὅτι σὲ εἶχε βασανίσει γιὰ νὰ τῆς πῇς ἂν ἀγαπᾶς τὴ Νταίζη ἢ ὄχι, ὅτι ἐσὺ εἶχες ἀρνηθῆ καὶ ὅτι ἐκείνη, μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ γιατὶ ἐσὺ δὲν δεχόσουνα τὸν ἔρωτα ποὺ σοῦ προσέφερε, σκέφθηκε ν' ἀναθέσῃ στὸ γάντι της νὰ λύσῃ τὸ αἴνιγμα... ἀλλὰ καὶ νὰ σὲ τιμωρήσῃ γιὰ τὴν προσβλητικὴ ἄρνησί σου. Ὅπως κι' ἔγινε. Καὶ ἀπ' ὅλο τὸ γράμμα της, φαίνεται καθαρὰ ἡ εὐχαρίστησι ποὺ δοκίμασε ἀπὸ τὴν ἐκδίκησί της. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπᾶ ὅμως δὲν μεταχειρίζεται ποτὲ αὐτὸ τὸ ὕφος: Ἔχω δίκηο ἢ ὄχι;

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

Ἡ Μὶς ΕΡΙΣ

Ὁ γόης φοιτητὴς

Ὅταν ἡ γυναῖκα θέλῃ, τίποτα στὸν κόσμο δὲν εἶνε ἱκανὸν νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Φαντασθῆτε τώρα ὅταν εἶνε καὶ πλουσία, δισεκατομμυριοῦχος!

Ἡ Μὶς Ἐρὶς Μπαϋὸλ κόρη ἑνὸς γνωστοτάτου Καναδοῦ βιομηχάνου εἶχε ἀγαπήσει παράφορα τὸν εὐγενῆ Γάλλο Κάρυ - ντὲ - λὰ - Κρουασιέρ.

Ὁ νέος ὑποκόμης εἶχε ἀνταποκριθῆ κατ' ἀρχὰς στὸ αἴσθημα τῆς πολυταλάντου Καναδέζας καὶ ἤδη οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ ὅταν μιὰ κακιὰ μέρα ὁ Ντὲ - λὰΚρουασιὲρ συνήντησε στὸ δρόμο του τὴν νέα, χαριτωμένη, πεπλοφοροῦσα καὶ ἀρκετὰ εὔθυμη χήρα Μάριον Ντεφύλ.

Χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις ὁ θερμόαιμος γαλαζοαίματος ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ, καὶ ἀνοίγοντας τὸ βῆμα του πλησίασε τὴν σβέλτα ἐκείνη γυναικούλα.

Ἀποτέλεσμα: Ὁ ὑποκόμης ἄρχισε νὰ κρυώνῃ μὲ τὴ ἀρραβωνιαστικιά του, ἀραίωσε τὶς ἐπισκέψεις του καὶ τέλος θέλησε νὰ διαλύσῃ τὸν σύνδεσμό του.

Ἡ Ἐρὶς ὅμως δὲν ἦταν ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ἐγκαταλείπονται στὸ μοιραῖο. Ἀντὶ νὰ ἀναλυθῇ σὲ δάκρυα καὶ ὀδυρμοὺς ὅπως θὰ ἔκανε κάθε ἄλλη στὴν θέσι της, πέταξε τὰ φουστάνια της καὶ ἀφίνοντας νὰ πιστευθῇ ὅτι φεύγει γιὰ ἕνα μακρυνὸ ταξεῖδι λησμονιᾶς χάθηκε ἀπὸ τὴν πόλι.

Λίγες μέρες ἀργότερα ξαναγύρισε τελείως μεταμορφωμένη.

Τελείως ἀγνώριστη σὰν φοιτητὴς κύριος Λίονελ Πίμπροκ, ἄρχισε νὰ κάνῃ ἐπίμονο φλὲρτ στὴν ἀντίπαλό της.

Ἡ Μάριον εἶχε πέσει στὴν παγίδα, καὶ ἐγκαταλείποντας ὅλου τοὺς φίλους της, τοὺς νέους ποὺ τὴν περιτριγύριζαν μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ τὸν Ντὲ-Κρουασὲλ ἀνήγγειλε τοὺς προσεχεῖς γάμους της μὲ τὸν Μονὲλ Πίμπροκ.

Ἡ Ἐρὶς ἐθριάμβευε. Ὑποσχέθηκε στὴν Μάριον ὅτι θὰ ἔκαναν ἕνα ταξεῖδι στὴν Εὐρώπη, ἀγόρασε τὰ εἰσητήρια καὶ ὅταν ἦρθε ἐκείνη ἡ ἡμέρα καὶ τὸ βαπόρι ἤδη ἀπομακρυνόταν ἀπὸ τὴν προκυμαία οἱ παριστάμενοι κατάπληκτοι εἶδαν ἕνα νέο νὰ πηδᾶ στὴν ὄχθη μὲ πραγματικὸ κίνδυνο τῆς ζωῆς του ἐνῷ μιὰ νέα πάνω ἀπὸ τὴν γέφυρα νὰ φωνάζῃ ἀπελπισμένα.

— Λίονελ!... ποῦ πᾶς; Λίονελ μ' ἀφίνεις;

Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας εἶνε σύντομη. Ὁ ὑποκόμης ξαναγύρισε ὑποτεταγμένος στὴν Ἐρὶς τὴν μνηστή του ἐνῷ ὁ νέος φοιτητὴς Λίονελ Πίμπροκ ἔφευγε γιὰ τὸ Πανεπηστήμιό του τῆς Ν. Ὑόρκης.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ξένα ἀριστουργήματα — Τοῦ Ἀντώνη Τσέχωφ

Ο ΕΝΑΣ ΦΟΒΟΤΑΝ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ

Ὁ γεωμέτρης Γλιὲμπ Γαβριήλοβιτς Σμυρνὼφ ἦλθε εἰς τὸν σταθμὸν «Γνηλούσκυ» Ὥς τὴν ἔπαυλιν ποὺ τὸν εἶχαν προσκαλέσει γιὰ νὰ μετρήσῃ τὸ χτῆμα, τοῦ ἔμενε ἀκόμα δρόμος μὲ τ' ἄλογο 30—35 χιλιόμετρα.

— Πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ ἐδῶ ταχυδρομικὸ ἀμάξι; ἐρώτησε ὁ γεωμέτρης τὸν χωροφύλακα τοῦ σταθμοῦ.

— Τί; ἀμάξι!! Ἄα, ἐχασμουρήθηκε ὁ χωροφύλακας. — Πηγαίνετε πίσω ἀπὸ τὸν σταθμό, ἐκεῖ μέσα στὴν αὐλὴ καμμιὰ φορὰ βρίσκονται χωρικοὶ ποὺ μεταφέρουν ἐπιβάτες στὶς γύρω ἐρημικὲς ἐπαύλεις.

Ὁ γεωμέτρης ἐπῆγε πίσω ἀπὸ τὸν σταθμό. Ἐκεῖ ηὗρε ἕνα μεγαλόσωμο χωρικό, σκυθρωπό, μὲ πρόσωπο εὐλογιοκομένο καὶ κακοντυμένο.

— Τί διαβολαμάξι εἶν' αὐτό! εἶπε μὲ δυσαρέσκεια καθίζων στ' ἀμάξι! Δὲν καταλαβαίνεις ποῦ εἶνε τὸ πίσω καὶ ποῦ εἶνε τὸ ἐμπρὸς μέρος...

— Πῶς διάβολο δὲν τὸ καταλαβαίνετε; Ἐκεῖ ποὺ εἶνε ἡ οὐρὰ τοῦ ἀλόγου, ἐκεῖ εἶνε τὸ ἐμπρός, κι' ἐκεῖ ποὺ κάθεται ἡ εὐγενεία σας, εἶνε τὸ πίσω...

Τὸ ἄλογο, ἂν καὶ νέο, ἦτο ὅμως ἰσχνό, κουτσὸ καὶ μὲ φαγωμένα τ' αὐτιά. Ὅταν ὁ ἀμαξᾶς ἀνασηκώθη καὶ τὸ κτύπησε μὲ τὸ καμουτσίκι ἐκεῖνο μόνον ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, ὅταν τὸ ὕβρισε καὶ τὸ κτύπησε ἀκόμα μιὰ φορά, τότε ἡ ἅμαξα ἔτριξε κι' ἐρρίγησε σὰν νὰ εἶχε ἑλώδεις πυρετούς. Μετὰ τὸ τρίτο κτύπημα τ' ἀμάξι ντρατανίσθη καὶ μετὰ τὸ τέταρτο μόνον, ἐκουνήθη ἀπὸ τὴ θέσι του...

— Ἔτσι ὅλο τὸ δρόμο θὰ πηγαίνουμε; ἐρώτησε ὁ γεωμέτρης.

— Θὰ φτά-σω-με! — εἶπε ὁ ἀμαξᾶς, καθησυχάζων τὸν γεωμέτρη. — Ἡ φοραδίτσα εἶνε νέα... Ἄς την νὰ πάρῃ δρόμο κι' ἔπειτα δὲν μπορεῖς νὰ τὴν σταματήσῃς... Ἐμ...πρός... καταρα...μένη!

Ὅταν τ' ἀμάξι ξεκίνησε ἀπ' τὸν σταθμό, ἦτο πιὰ σουρούπωμα. Ἀπ' τὸ δεξὶ μέρος τοῦ γεωμέτρη ἐξαπλοῦτο μιὰ σκοτεινὴ καὶ παγωμένη πεδιάς, χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος. «—Ἂν ἐξακολουθήσωμεν τὸ δρόμο μας σ' αὐτὴν τὴν πεδιάδα, ὡρισμένως θὰ καταλήξωμε στοῦ διαβόλου τὴ μάννα.

Εἰς τὸν ὁρίζοντα ὅπου ἡ πεδιὰς ἐξαφανίζετο καὶ φαινόταν σὰν νὰ ἑνώνεται μὲ τὸν οὐρανό, βαθμηδὸν ἔσβηνε τὸ φθινοπωρινὸ λυκόφως...

«Τί ἐρημιὰ ποὺ εἶνε ἐδῶ! — ἐσκέπτετο ὁ γεωμέτρης, προσπαθῶν νὰ σκεπάσῃ τ' αὐτιά του μὲ τὸν γιακᾶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ του. — Οὔτε μιὰ καλύβα... Ἂν σὲ κακὴ ὥρα, τώρα ἐδῶ σοῦ ἐπιτεθοῦν καὶ σὲ ληστέψουν κανεὶς δὲν θὰ πάρῃ χαμπάρι... Κι' ὁ ἀμαξᾶς δὲν μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη... Γιὰ δὲς τί ρωμαλέος ποὖνε. Αὐτὸς ὁ ἄντρακλας μιὰ μὲ τὸ δάχτυλό του νὰ σοῦ δώσῃ... πάει πέταξε ἡ ψυχή σου! Καὶ τὰ μοῦτρα του εἶνε τόσο ἄγρια καὶ θολά..

— Δὲν μοῦ λὲς καλέ μου, πῶς σὲ λένε; ἐρώτησε ὁ γεωμέτρης.

— Ἐμένα; Κλήμ.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, Κλήμ, δὲν εἶνε φόβος ἐδῶ; Σ' αὐτὰ τὰ μέρη δὲν ληστεύουν;

— Θεὸς φυλάξοι, κανένας φόβος δὲν εἶνε... Καὶ ποιὸς νὰ ληστέψῃ;

— Αὐτὸ εἶνε εὐχάριστο ποὺ δὲν ληστεύουν. Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ἐπῆρα μαζί μου ὅμως τρία περίστροφα, — εἶπε ψευδόμενος ὁ γεωμέτρης. — Καὶ καθὼς ξέρεις μὲ τὰ περίστροφα κάνεις ἄσχημα χωρατά, μὲ δέκα κακούργους μπορεῖς νὰ τὰ βάλῃς.

Ἐσκοτείνιασε. Τὸ ἀμάξι, ἔξαφνα ἄρχισε νὰ τρίζῃ, νὰ τρέμῃ καὶ σὰν ἄθελα γύρισε πρὸς τ' ἀριστερά.

«Ποῦ ἆρά γε νὰ μὲ πηγαίνῃ; — ἐσκέφθη ὁ γεωμέτρης. — Πηγαίναμε ὅλο ἴσια κι' ἔξαφνα γύρισε ἀριστερά. Τί παράξενο νὰ μὲ πάῃ ὁ παλιάνθρωπος σὲ καμμιὰ σπηλιὰ καί... καί...» Κι' ὅμως γίνονται τέτοι πράγματα κάθε μέρα...»

—Ἄκουσε, — εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν ἀμαξᾶ. — Λὲς λοιπὸν πὼς ἐδῶ δὲν εἶνε φόβος; Κρῖμα... Κι' ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ πιάνουμαι μὲ τοὺς κακούργους... Μὴ κυττάζῃς πὼς φαίνομαι λεπτὸς καὶ ἀρρωστιάρης, ἔχω ὅμως δύναμι σὰν τὸ βουβάλι... Μιὰ φορὰ μοῦ ἐπετέθησαν τρεῖς κακοῦργοι... πῶς νομίζεις; τί τοὺς ἔκανα; Τὸν ἕνα, τοῦ ἐσωσα μιὰ ἔτσι, ἔτσι, καταλαβαίνεις, ποὺ παρέδωσε τὴν ψυχή του στὸ Θεό, καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἐξ αἰτίας μου ἐπῆγαν στὴ Σιβηρία στὸ κάτεργο. Κι' ἀπὸ ποῦ μοῦ παρουσιαζεται αὐτὴ ἡ δύναμις κι' ἐγὼ δὲν ξέρω... Νά, πιάνω μὲ τὸ ἕνα χέρι κανένα πολληκάρι, καλὴ ὥρα σὰν κι' ἐσένα καί... καὶ τὸν ζουπίζω.

Ὁ Κλὴμ ἐκύτταξε τὸν γεωμέτρη, ἐσούφρωσε ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ ἐκτύπησε τ' ἄλογο.

—Ἔτσι ποὺ λὲς ἀδελφάκι μου... ἐξακολουθοῦσε ὁ γεωμέτρης, Θεὸς φυλάξοι, ὅποιος πιασθῇ μαζί μου. Ἐκτὸς ποὺ ὁ κακοῦργος μὰ μείνῃ χωρὶς χέρια καὶ χωρὶς πόδια, ἀλλ' ἀκόμα θ' ἀποκριθῇ καὶ δικαστικῶς. Ἐμένα μὲ ξέρουν ὅλοι οἱ δικαστὲς κι' ὅλοι οἱ ἀστυνομικοί. Εἶμαι ἄνθρωπος τῆς κυβερνήσεως, ἔχουν τὴν ἀνάγκη μου... Νὰ ἐγὼ τώρα ταξειδεύω καὶ ἡ Ἀρχὴ τὸ ξέρει... ἔτσι καὶ προσέχει νὰ μὴ μοῦ κάνῃ κανεὶς κακό. Παντοῦ στὸ δρόμο τώρα ποὺ πηγαίνω, ἔχουνε χωμένους μέσα στοὺς θάμνους χωροφύλακας. ...Στα ...μάτησε! — ξεφώνησε ἔξαφνα ὁ γεωμέτρης. — Μὰ ποῦ μπαίνεις; Ποῦ μὲ πηγαίνεις;

— Μὰ μήπως δὲν βλέπετε; Δάσος εἶνε.

—«Καὶ τὸ ὄντι, δάσος εἶνε.. — ἐσκέφθη ὁ γεωμέτρης. — Κι' ἐγὼ φοβήθηκα! Ἐν τούτοις πρέπει νὰ μὴ προδώσω τὴν ταταχή μου. Πλέον κατάλαβε πὼς φοβοῦμαι. Γιατὶ ἄρχισε ἔτσι συχνὰ νὰ μὲ κυττάζῃ; Κάτι θὰ σχεδιάζῃ.. Πρὶν πήγαινε σιγά, βῆμα πρὸς βῆμα καὶ τώρα κύτταζε πῶς πῆρε δρόμο καὶ τρέχει!»

—Ἄκουσε, Κλήμ, γιατὶ τὸ τρέχεις ἔτσι τ' ἄλογο;

— Δὲν τὸ τρέχω. Μόνο του πῆρε φόρα... Καὶ σὰν πάρει φόρα μὲ κανένα τρόπο δὲν μπορεῖς νὰ τὸ σταματήσῃς... καὶ μόνο του δὲν εἶνε εὐχαριστημένο ποὺ ἔχει τέτοια πόδια.

— Ψέματα λές, ἀδελφέ μου! Τὸ βλέπω πὼς λὲς ψέματα! Μόνο σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ τρέχῃς ἔτσι γρήγορα! Βάσταξέ το τ' ἄλογο... Ἀκοῦς; Βάσταξέ το!

— Γιατί;

— Νὰ γιατί... γιατὶ ἀπὸ τὸν σταθμὸ ξεκίνησαν, ἔπειτα ἀπὸ μένα τέσσαροι συνάδελφοί μου. Καὶ πρέπει νὰ μᾶς προφθάσουνε... Ὑποσχέθηκαν νὰ μᾶς προφτάσουν ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ δάσος... Μαζί τους θὰ εἶνε πιὸ εὔθυμο τὸ ταξεῖδι... Εἶνε δυνατοί, γεροὶ ἄνδρες... κι' ὁ καθένας τους ἔχει κι' ἀπὸ ἕνα περίστροφο... Τί ἔπαθες κι' ὅλο μὲ κυττάζεις καὶ γυρίζεις σὰν νὰ κάθεσαι πάνω σὲ βελόνες; ἅ; Ἐγὼ ἀδελφέ μου ξέρεις... αὐτό... ἀδελφέ μου.. Τί μὲ κυττάζεις, δὲν ἔχω τίποτε ποὺ νὰ ξεπάζῃ... Νὰ τὰ περίστροφα μόνο... Ὁρίστε, ἂν θέλεις μπορῶ νὰ τὰ βγάλω, νὰ σοῦ τὰ δείξω... Ὁρίστε...

Ὁ γεωμέτρης ἔκανε πὼς ψάχνει στὴ τσέπη του, κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ συνέβη ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ περίμενε ποτὲ μ' ὅλη του τὴ δειλία. Ὁ Κλὴμ ξεγλύστρησε ἀπ' τ' ἀμάξι καὶ μὲ τὰ τέσσερα πῆρε δρόμο πρὸς τὸ πυκνὸ μέρος τοῦ δάσους.

— Βοήθεια! — ξεφώνιζε. — Βοήθεια! Πάρτα καταραμένε καὶ τ' ἀμάξι καὶ τ' ἄλογο, μόνο μὴ μὲ σκοτώνῃς....

Ἀκούστηκαν ἀπομακρυνόμενα βήματα, τὸ τρίξιμο ξηρῶν κλαριῶν — κι' ὅλα ἐσώπασαν... Ὁ γεωμέτρης δὲν περίμενε ἕνα τέτοιο κάζο. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ σταματήσῃ τ' ἄλογο. Κατόπιν ἐκάθησε πιὰ ἀναπαυτικὰ στ' ἀμάξι κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται. «Δραπέτεψε... ἐφοβήθηκε ὁ ἀνόητος... Τώρα ὅμως τί νὰ κάνω; Νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ταξεῖδι μόνος μου, εἶνε ἀδύνατο, ἐπειδὴ δὲν ξέρω τὸν δρόμο κι' ἔπειτα μποροῦν νὰ ὑποθέσουν ὅτι τοῦ ἔκλεψα τ' ἄλογο... Τί νὰ κάνω;»

— Κλήμ! Κλήμ! ἐφώναζε.

— Κλήμ! ἀπαντοῦσε ἡ ἠχώ.

Μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶνε ἀναγκασμένος νὰ μείνῃ ὅλη τὴ νύχτα στὸ σκοτεινὸ δάσος, στὸ κρύο, ν' ἀκούῃ τοὺς λύκους, τὴν ἠχὼ καὶ τὸ ρουθούνισμα τῆς φοράδας, ἄρχισε νὰ τὸν περιχύνῃ κρύος ἱδρώς.

— Κλήμουσκα! ἐφώναξε. — Ἀγαπητέ μου! Ποῦ εἶσαι Κλήμουσκα;

Ὥς δυὸ ὧρες ἐφώναζε ὁ γεωμέτρης, καὶ μόνον ὅταν βράχνιασε ἀπὸ τὶς φωνὲς κι' ἐξοικειώθη μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ ξενυχτήσῃ μόνος του στὸ δάσος, ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔφερε στὴν ἀκοή του καποιανοῦ ἀναστεναγμό.

— Κλήμ! Σὺ εἶσαι ἀγαπητέ μου! Ἔλα νὰ φύγωμε!

— Θὰ μὲ σκο...τώσῃς!

—Ἀστειεύτηκα ἀγαπητέ μου! Ἄς μὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεὸς ἀλήθεια λέγω, ἀστειεύτηκα! δὲν ἔχω κανένα περίστροφο. Ἀπὸ τὸ φόβο μου ἔλεγα ψέματα! Κάνε μου τὴ χάρι, ἔλα νὰ φύγουμε. Ξεπάγιασα!

Ὁ Κλήμ, ὡς φαίνεται, ἐσκέφθη, ὅτι ἂν ἦτανε καθεαυτοῦ κακοῦργος, πρὸ πολλοῦ πιὰ θὰ ἐχάνετο μαζὶ μὲ τ' ἄλογο καὶ τ' ἀμάξι ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δάσος κι' ἀναποφάσιστα πλησίασε τὸν ἐπιβάτη.

— Γιατὶ ἀνόητε φοβήθηκες; Ἐγώ... ἐγὼ ἀστειεύτηκα καὶ σὺ φοβήθηκες... Κάθησε.

—Ὁ Θεὸς νὰ σὲ συγχωρέσῃ, ἀφέντη — μουρμούρισε ὁ Κλὴμ μπαίνοντας στ' ἀμάξι. — Ἂν τὤξερα οὔτε γιὰ χίλια ρούβλια δὲν θὰ πήγαινα. Κόντεψα ν' ἀποθάνω ἀπὸ τὸν φόβο.

Ὁ Κλὴμ ἐχτύπησε τ' ἄλογο. Τ' ἀμάξι ἔτριζε. Ὁ Κλὴμ ἐχτύπησε ἀκόμα μιὰ φορὰ τ' ἄλογο καὶ τ' ἀμάξι ἐταλαντεύθη. Καὶ μετὰ τὴν τετάρτη φορά, ὅταν τ' ἀμάξι ξεκίνησε ἀπ' τὴν θέσι του, ὁ γεωμέτρης ἐσκέπασε τ' αὐτιά του μὲ τὸν γιακᾶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ του καὶ ἄρχισε νὰ σκέπτεται. Ὁ δρόμος καὶ ὁ Κλὴμ δὲν τοῦ ἐφαίνοντο πιὰ ἐπίφοβα...

ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΣΕΧΩΦ

Μυρμήγκια - ἄλογα

Θὰ ἐκπλαγῆτε ὅταν σᾶς ποῦμε ὅτι στὴ Νέα Ζηλανδία ὑπάρχει ἕνα εἶδος μυρμηγκιῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν σῶμα τεράστιο.

Εἶνε εἴκοσι ἑκατοστὰ μάκρος καὶ δέκα ὕψος.

Τὰ μυρμήγκια αὐτὰ σχηματίζουν στρατιὲς καὶ πολεμᾶνε τὰ ἄλλα μικρόζωα τῆς περιφερείας.

Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ μερικὰ πράσινα, τὰ ὁποῖα φτιάνουν τὸ ἱππικὸ τῆς στρατιᾶς τους.

Δηλαδή, γονατίζουν καὶ δέχονται στὴ ράχη τους τὰ ἄλλα μικρότερα, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ προφτάσουν κι' ἔτσι τὰ διευκολύνουν νὰ φθάσουν γρηγορώτερα στὸ πεδίο τῆς μάχης.

Ἐκλεκτὰ διηγήματα — Τοῦ Α. Κοῦπριν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙ

Ὁ Δημήτρη Ὀσίποβιτς Βάξην, γύρισε ἀπὸ τὴν πόλι στὴν ἐξοχή του, μὲ τὶς πρόσφατες ἐντυπώσεις τοῦ πνευματισμοῦ. Καθὼς ἐπλάγιαζε στὸ κρεββάτι του (ἡ Κα Βάξην εἶχε πάει στὴν Τρόϊτσα) ὁ Βάξην ἄρχισε νὰ σκέπτεται ὅσα εἶδε κι' ἄκουσε. Ἡ πνευματιστικὴ συνεδρίασι τὸν εἶχαν ἐπηρεάσει. Κάποια Δεσποινίς, ἀπὸ τὸ τίποτε ἄρχισε νὰ λέῃ πῶς μαντεύουν τὰς σκέψεις. Κι' ἀπὸ τὰς σκέψεις μίλησαν γιὰ τὰ πνεύματα καὶ τὰ φαντάσματα... Ἀπὸ τὰ φαντάσματα δέ, σ' ἐκείνους ποὺ τοὺς θάφτουν ζωντανούς... Ἕνας κύριος διάβασε τρομερὸ διήγημα γιὰ ἕναν πεθαμένο ποὺ γύρισε μπρούμυτα στὸν τάφο του. Ὁ κύριος αὐτός, ἦτανε ντυμένος μὲ μιὰ παράξενη στολὴ καταδίκου καὶ κάθε τόσο ἔκανε ἀκατάπαυστα κινήσεις ἐπάνω στὰ πλακάκια τῆς μεγάλης αἰθουσας. Ὁ ἴδιος ὁ Βάξην ἔδειξε στὶς δεσποινίδες πὼς μὲ τὸ πιατάκι συνδιαλέγεται κανεὶς μὲ τὰ πνεύματα. Κι' ἐφώναξε καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ θείου του Κλαυδίου Μηρόνοβιτς καὶ τὸ ρώτησε:

«— Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ γράψω τὸ σπίτι στὸ ὄνομα τῆς γυναίκας μου;» καὶ σ' αὐτό, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀποκρίθη: «Ὅλα εἶνε καλὰ ὅταν γίνωνται στὴν ὥρα ποὺ πρέπει». «Πολλὰ μυστήρια ἔχει ἡ φύσις — ἐσκέπτετο ὁ Βάξην, σκεπαζόμενος μὲ τὴν κουβέρτα. — Τρομεροὶ δὲν εἶνε οἱ πεθαμένοι τόσο ὅσο τὸ ἄγνωστο...» Τὸ ρολόϊ χτύπησε μιὰ τῆς νύχτας. Τὸ καντῆλι ὑποτρέμον ἐφώτιζε τὸ εἰκονοστάσι καὶ τὴ μεγάλη εἰκόνα τοῦ θείου Κλαυδίου Μηρόνοβιτς ποὺ ἦταν ἀντίκρυ στὸ κρεββάτι του.

«—Ἂν σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι παρουσιαστῇ ἡ σκιὰ τοῦ θείου μου; — πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Βάξην. — Ὄχι... δὲν εἶνε δυνατό.... Τὰ φαντάσματα εἶνε γεννήματα νοσηρᾶς φαντασίας. — Μολαταῦτα ὁ Βάξην σκέπασε μὲ τὴν κουβέρτα τὸ κεφάλι του... κι' ἔκλεισε σφιχτὰ τὰ μάτια του... Πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ του τρομερὲς ἱστορίες πεθαμένων... Καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὲς τὶς σκέψεις μὰ δὲν τὸ κατώρθωνε... Τὸν ἐκυρίευε ὁ φόβος.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος... φοβᾶμαι σὰ μικρὸ παιδί... Ἐκείνη τὴν ὥρα χτύπησε ἡ καμπάνα τοῦ νεκροταφείου... Ὁ ἀργὸς ἦχος της... τραβοῦσε τὴν ψυχή του... Κρύος ἱδρὼς περιέλουσε τὸν Βάξην... Τοῦ φαινόταν πὼς κάποιος πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἀνάσαινε βαρειά... σὰν νὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν κορνίζα ὁ θεῖος του κι' ἔσκυφτε στὸν ἀνηψιό... Ὁ Βάξην ἀπὸ τὸ φόβο του ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο ἕνας κάνθαρος κι' ἄρχισε νὰ βοΐζῃ πάνωθέ του κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε πιὰ νὰ χάσῃ ἐντελῶς τὸ ἠθικόν του... Ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι.

— Δημήτρη Ὀσίποβιτς, βὰς Βόλλεν ζή; — ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ φωνὴ τῆς Γερμανίδος παιδαγωγοῦ.

— Ἄχ... σεῖς εἶστε φροελάϊν Ροζάλια; — ἐχάρηκε ὁ Βάξην. — Γιατὶ ἀνησυχήσατε... Ὁ Γαβριὴλ θὰ μποροῦσε...

— Τὸ Γαβριὴλ σεῖς τὸν στείλατε στὴν πόλι καὶ ἡ Γλαφύρα ἀπὸ βραδὺς κάπου πῆγε. Κανεὶς δὲν εἶνε στὸ σπίτι... Μὰ τί θέλετε;

— Νὰ κυρά μου... ἤθελα νὰ σᾶς πῶ... μὰ περάστε μέσα... μὴ ντρέπεστε εἶνε σκοτεινά...» Καὶ μπῆκε στὴν κάμαρα τοῦ Βάξην ἡ χονδρὴ Γερμανίδα καὶ στάθηκε.

— Καθῆστε κυρά μου... Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται.... «τί νὰ τὴ ρωτήσω τώρα;» — ἐσκέπτετο ὁ Βάξην κυττάζοντας λοξὰ τὴν εἰκόνα τοῦ θείου του... ὅταν αὔριο θὰ πάῃ στὴν πόλι ὁ Γαβριὴλ μὴν ξεχάστε νὰ τοῦ παραγγείλετε φυσίγγια... μὰ καθῆστε!

— Φυσίγγια; Καλά... Μὰ δὲν εἶνε εὐπρεπὲς γιὰ ἕνα κορίτσι νὰ στέκῃ σὲ κάμαρα ἀντρός... Σεῖς βλέπω ἔχετε ὄρεξι γι' ἀστεῖα... Καταλαβαίνω... Γιὰ φυσίγγια δὲν ξυπνοῦν τὸν ἄνθρωπο...

Ἡ Ροζάλια γύρισε τὶς πλάτες κι' ἔφυγε. Ὁ Βάξην εἶχε ἡσυχάσει λίγο μὲ τὴ συντροφιά της μὰ σὲ λίγο πάλι τὸν κυρίεψε χειρότερα ὁ φόβος. Σηκώθηκε τότε μὲ τὰ νυχτικὰ καὶ μιὰ καὶ δυὸ πῆγε καὶ χτύπησε στὴν γειτονικὴ κάμαρα τῆς Γερμανίδας.

— Ροζάλια Κάρλοβνα — ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ τρέμουσα φωνή. — Κοιμάστε κιόλας; Ἐγώ... εἶμαι.. ἄρρωστος... θέλω σταγόνες!

Ἀπάντησις δὲν τοῦ δόθηκε. Σὲ λίγο πάλι χτύπησε καὶ φώναξε:

— Μὰ γιατὶ αὐτὴ ἡ... εὐαισθησία... καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄρρωστος;... Γιατὶ κάνετε τόσα νάζια; Στά... χρόνια σας!!

— Θὰ τὸ πῶ τῆς γυναίκας σας... ποὺ δὲν δίνετε ἡσυχία σ' ἕνα «τίμιο κορίτσι». Ὅταν ζοῦσα στοῦ βαρώνου Ἄντσιγ... ἦλθε σὲ μένα ὁ βαρῶνος νύχτα καὶ γύρευε.. σπίρτα. Μὰ ἐγὼ κατάλαβα γιὰ ποιὰ σπίρτα ἔρχεται καὶ τὸ εἶπα τῆς βαρωνέσσας.. Εἶμαι τίμιο κορίτσι!...

—Ἄχ! μὰ τί διάβολο μοῦ χρειάζεται τώρα ἡ τιμιότης σου; Εἶμαι ἄρρωστος καὶ θέλω σταγόνες. Καταλαβαίνετε;

—Ἡ γυναῖκα σας εἶνε τιμία... καὶ ὀφείλετε νὰ τὴν ἀγαπᾶτε. Γιατὶ εἶνε εὐγενής... ἐγὼ δὲ θέλω νὰ εἶμαι ἐχθρά της.

— Εἶσθε ἀνόητη ὅλα κι' ὅλα. Καταλαβαίνετε; ἀνόητη!

Ὁ Βάξην ἐσώπασε γιὰ λίγο ἴσως τοῦ περάσῃ ὁ φόβος. Μὰ πάλι τὸν ἔπιασε χειρότερος καὶ τότε πιὰ ἔσπρωξε τὴν πόρτα τῆς Γερμανίδας κα ἰμπῆκε μέσα.

Ἡ «ἐνάρετη» γερμανίδα κοιμῶταν ἥσυχα καὶ στὸ δειλὸ φῶς ἑνὸς καντηλιοῦ, διεγράφονταν οἱ καμπύλες τοῦ παχουλοῦ της σώματος.

Ὁ Βάξην ἐκάθησε σ' ἕνα πλεχτὸ σεντοῦκι κοντὰ στὴν πόρτα. Στὴν παρουσία ἑνὸς κοιμωμένου ἀνθρωπίνου ὄντος εὕρισκε ἀνακούφισι... συνήρχετο.... «Ἄς κοιμᾶται ἡ Γερμανίδα — σκέφτηκε — θὰ κάτσω ἐδῶ ὡς τὸ πρωΐ... σὲ λίγο ξημερώνει...»

Καὶ προσμένοντας τὸ ξημέρωμα, ὁ Βάξην συμμαζεύτηκε πάνω στὸ ψάθινο σεντοῦκι, στηρίζοντας μὲ τὸ χέρι τὸ κεφάλι του καὶ σκεπτόμενος:

«Ἀλήθεια... τί φρίκη ὁ φόβος καὶ τὰ νεῦρα... Ἄνθρωπος διανοούμενος, κι' ὅμως... νὰ πάρ' ἡ εὐχή!... Εἶνε νὰ ντρέπεται κανείς.

Ἀκούοντας τὴν ἥσυχη ἀνάσα τῆς Ροζάλιας ὁ Βάξην ἡσύχασε ὁλότελα. Στὶς 6 τὸ πρωΐ, ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Τρόϊτσα ἡ γυναῖκα τοῦ Βάξην καὶ καθὼς δὲν τὸν βρῆκε στὴν κάμαρά του, πῆγε πλάϊ στῆς Γερμανίδας γιὰ νὰ ζητήσῃ ψιλὰ νὰ πληρώσῃ τὸν ἀμαξᾶ. Καθὼς μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Γερμανίδας εἶδε τὴν ἀκόλουθη εἰκόνα: Στὸ κρεββάτι της φαρδειὰ πλατειὰ ἀπ' τὴ ζέστη ἦταν ξαπλωμένη ἡ Ροζάλια, καὶ κοντὰ σ' αὐτήν, ἐπάνω στὸ ψάθινο σεντοῦκι κουλουριασμένος ροχάλιζε μακαρίως ὁ Βάξην μὲ τὰ νυχτικά του!...

Τί εἶπε ἡ γυναῖκα του, καὶ πόσο βλακώδη γκριμάτσα ἔκαμε ὁ σύζυγος ὅταν ξύπνησε, ἀφίνω νὰ τὰ περιγράψουνε ἄλλοι... ἐγὼ παραιτοῦμαι στὴν ἀδυναμία μου καὶ καταθέτω τὰ ὅπλα...

Α. ΚΟΥΠΡΙΝ

...Ὁ κύριος αὐτὸς φοροῦσε στολὴ καταδίκου κι' ἔκανε ἀκατάληπτες κινήσεις..

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Ὁ Δόκτωρ Γκουΐντο Μίνερ, γνωστὸς σὲ ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ τὶς ἀρετές του καθὼς καὶ γιὰ τὶς ἀποκρυφιστικές του γνώσεις, συνήθιζε κάθε βράδυ ὕστερα ἀπὸ τὴ δουλειά του, νὰ περνᾷ ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, τὴ δεσποινίδα Λύντια Μπράστερ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν εἶχε ἀκόμα περάσει μέσα στὸ σαλόνι κι' ἔλαβε ἕνα ἐπεῖγον τηλεφώνημα.

Κάποιος τὸν ἐξώρκιζε νὰ τρέξη κοντὰ σὲ ἕναν βαρειὰ ἄρρωστο. «Ἕνα ἰδιωτικὸ αὐτοκίνητο —ἔλεγε ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸ τηλέφωνο— θὰ σᾶς περιμένη κάτω στὸ δρόμο».

Παρ' ὅλο ποὺ τοῦ χαλοῦσανε μιὰ εὐχάριστη ὥρα ποὺ θὰ περνοῦσε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του Λύντια, ὁ δόκτωρ Μίνερ, ἐπειδὴ τὸν καλοῦσε τὸ καθῆκον, σηκώθηκε καὶ ἀποχαιρέτησε τὴ Λύντια.

Ἡ Λύντια τὸν πῆγε μέχρι τὴν πόρτα καὶ τὸν παρεκάλεσε μάλιστα νὰ ἐπιστρέψη ἀμέσως μόλις θὰ τέλειωνε.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Ἦρθαν μεσάνυχτα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήση τὴν ἀργοπορία τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της καὶ σκέφτηκε νὰ εἰδοποιήση τὴν ἀστυνομία.

★

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἡ Ρόζα Κέντερφυ, θυρωρὸς σὲ μιὰ πολυκατοικία μιᾶς ἀπομακρυσμένης γειτονιᾶς, ἀφοῦ τελείωσε τὶς δουλειές της, ἦταν ἕτοιμη νὰ κλείση τὴν πόρτα, ὅταν ὁ θόρυβος ἑνὸς μεγάλου αὐτοκινήτου τὴν ἔκανε νὰ βγάλη τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ νὰ κυττάξη ἔξω στὸ σκοτεινὸ καὶ ἔρημο, τὴν ὥρα ἐκείνη δρόμο.

Ἕνα πολυτελέστατο καὶ τεράστιο κλειστὸ αὐτοκίνητο ἐμπῆκε στὴν αὐλὴ ἑνὸς ἐρειπωμένου κτιρίου ποὺ χρησίμευε γιὰ ἀποθήκη καρβούνου.

Ἡ περιέργεια τῆς Ρόζας, ἡ ὁποία ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦταν γυναῖκα, ἦταν καὶ θυρωρός, κεντήθηκε τόσο πολύ, ποὺ δὲν θἄφινε τὸ παράθυρο γιὰ ὅσα καὶ ἂν τῆς ἐπρόσφεραν τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Τρεῖς ἄνθρωποι κατέβηκαν. Ὁ ἕνας προχώρησε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα, ἐνῷ οἱ ἄλλοι δύο μπῆκαν γρήγορα μέσα ὑποβαστάζοντας κάτι ποὺ εἶχε ἀνθρώπινο σχῆμα.

Ἡ μισοφωτισμένη ὅμως πόρτα τῆς θυρωροῦ δὲν ἔμεινε ἀπαρατήρητη στοὺς ἀνθρώπους τοῦ αὐτοκινήτου, γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔμεινε ἀπέξω μὲ δύο πηδήματα ὥρμησε ἐπάνω της.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα κατατρομαγμένη, μόλις πρόφτασε νὰ κλείση.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ διάβασε στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἰατροῦ Μίνερ.

Ἡ φαντασία της συνεδύαζε τὴν ἐξαφάνισι μὲ τὴ σκηνὴ τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ εἶδε τὴ νύχτα.

Ἀργότερα λοιπόν, ὅταν ὁ δρόμος γέμισε ἀπὸ κόσμο ποὺ πήγαινε στὶς δουλειές του, βγῆκε κι' αὐτὴ γιὰ ψώνια, καὶ μόλις βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ταχυδρομικὸ κουτὶ ἄφησε νὰ γλυστρήση κάποιο γράμμα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἐκείνης ἡμέρας ἡ Λύντια ἔλαβε ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖο τὸ παρακάτω σημείωμα:

«Δὲν ξέρω ἂν μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμη. Τὸ ἐλπίζω. Γι' αὐτὸ περάστε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Φάστεν ἀριθ. 12 καὶ ζητῆστε τὴ Ρόζα».

Ἡ Λύντια δὲν ἄφησε οὔτε στιγμὴ νὰ περάση, παρ' ὅλο ποὺ σκέφτηκε ὅτι μποροῦσαν νὰ τῆς εἶχαν στήσει κάποια παγίδα.

Φτάνει ὅτι ἔτρεχε νὰ βοηθήση τὸν ἀγαπημένο της, θ' ἀντιμετώπιζε χίλιους κινδύνους.

Ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι λεπτὰ μιὰ γυναῖκα τοῦ σπιτιοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φάστεν, ἀρ. 12, τὴν πληροφοροῦσε ὅτι ἡ Ρόζα ἡ θυρωρὸς μεταφέρθηκε στὸ νοσοκομεῖο, σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι.

Εἶχε βγῆ κατὰ τὶς 11 τὸ πρωΐ γιὰ νὰ ψωνίση. Ἕνα αὐτοκίνητο τὴν παρέσυρε κι' ἐξηφανίσθη.

Τὸ μυαλὸ τῆς Λύντια, φωτισμένο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, σκεπτόταν μὲ μιὰ διαύγεια γέρου ἀστυνομικοῦ.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα στὸ γραφεῖο τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας ἔλεγε:

—Ἀφοῦ ἡ Ρόζα ἡ θυρωρὸς δὲν μὲ γνώριζε, αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι διάβασε τὄνομά μου στὶς ἐφημερίδες καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἤθελε νὰ μοῦ κάνη ἀποκαλύψεις γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ γιατροῦ Μίνερ. Γιὰ νὰ τὴ σκοτώσουν αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι κάτι ἤξερε καὶ οἱ ἔνοχοι θέλησαν νὰ τὴν ξεφορτωθοῦν. Καὶ ὡς θυρωρὸς ποὺ περνᾷ ὅλη της τὴν ἡμέρα μέσα σ' ἕνα σπίτι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι κάτι θὰ ἤξερε ποὺ συνέβη ἢ μέσα στὸ σπίτι της ἢ στὴ γειτονιὰ ἐκεῖ κάπου κοντά».

...Ὁ δόκτωρ Γκουΐντο ἀγκάλιασε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ πενῆντα ἀστυνομικοὶ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀστυνόμου Μπέρντ καὶ τῆς ἡρωϊκῆς Λύντιας ἔκαναν ἔρευνα λεπτομερῆ στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἡ Ρόζα καὶ στὰ γειτονικά.

Κατέληξαν νὰ πᾶνε καὶ στὸ καρβουνιάρικο ὅπου μέσα σὲ ἕνα ὑπόγειο δωμάτιο βρήκανε τὸν ἰατρὸ Μίνερ δεμένο πάνω σ' ἕνα τραπέζι.

Μετὰ τὴ συγκινητικὴ συνάντησι τῶν δύο ἀρραβωνιασμένων, ὁ δόκτωρ Μίνερ ἔδωσε τὶς κάτωθι ἐξηγήσεις γιὰ τὸ μυστήριο.

«Μία διεθνὴς συμμορία κατασκόπων εἶχε κλέψει ἕνα μεγάλης σπουδαιότητος ἔγγραφο μέσα ἀπὸ τὴν Πρεσβεία ἑνὸς Κράτους, γραμμένο κρυπτογραφικά.

»Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ διαβάσουν καὶ ἐπειδὴ ξέρανε ὅτι ἐγὼ καταγίνομε στὴν κρυπτογραφία, μὲ ἠχμαλώτισαν καὶ μοῦ ὑποσχέθηκαν ὅτι τότε μόνο θὰ μὲ ἐλευθέρωναν ἅμα τοὺς ἐξηγοῦσα τί ἔλεγε τὸ χαρτὶ ἐκεῖνο.

»Πράγματι δὲν χρειάστηκα περισσότερο ἀπὸ ἔξη ὧρες νὰ ἀποκρυπτογραφήσω τὸ ἔγγραφο, ἀλλὰ ἐπιφυλάχθηκα νὰ μεταδώσω τὸ περιεχόμενό του, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι δυσκολευόμουνα καὶ ζητοῦσα ἀκόμα λίγες ὧρες καιρό.

»Πράγματι, μὲ ἄφησαν νὰ ἐργαστῶ μὲ τὴν ἡσυχία μου καὶ μοῦ ἔφεραν μάλιστα ἕνα πλούσιο γεῦμα.

»Μὲ ἔδεσαν ὅμως καλὰ στὸ τραπέζι, ἔκλεισαν τὴν πόρτα καὶ ἔφυγαν.

»Ἤρθατε εὐτυχῶς ἐγκαίρως καὶ μὲ γλυτώσατε».

Ὁ Δόκτωρ Μίνερ πῆρε τὴν ἀρραβωνιαστικιά του σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ πῆγε καὶ παρέδωσε τὸ ἔγγραφο αὐτὸ στὴν Πρεσβεία ποὺ ἡ συμμορία τὸ εἶχε ἀφαιρέσει.

★

Μετὰ ἕνα μῆνα γινῆκαν οἱ γάμοι τοῦ Δρος Μίνερ καὶ τῆς Λύντιας.

Τὴν ὥρα τῶν συγχαρητηρίων καὶ ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ φύγουν γιὰ τὸ γαμήλιο ταξεῖδι τους, ἕνας ἄγνωστος ἦρθε καὶ παρέδωσε στὸ γιατρὸ ἕνα φάκελλο.

Ὁ γιατρὸς τἄνοιξε καὶ μέσα βρῆκε μὲ μεγάλη του χαρὰ μιὰ ἐπιταγὴ ἀπὸ 20.000 λίρες.

ΟΥΜΠΕΡΤΟ ΦΟΚΑΤΣΙΑ

——«ο»——

Γκαρσονιέρες πουλιῶν

Δὲν πρόκειται βέβαια γιὰ καμμιὰ παραδοξολογία κανενὸς Ἀμερικανοῦ ποὺ νὰ σκέφτηκε νὰ φτιάση τὴ γκαρσονιέρα του σὲ κανένα δέντρο. Ὄχι!

Τὸ πρᾶγμα βέβαια εἶνε περίεργο ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους.

Πρόκειται γιὰ πουλιά.

Μέσα στὶς διάφορες ἰδιοτροπίες τῆς φύσεως, νὰ καὶ μιὰ ποὺ μᾶς παρουσιάζεται πάλι.

Πρόκειται γιὰ τὸ «Ἐλεύθερο πουλί», ἔτσι ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους.

Τὸ πουλὶ αὐτὸ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ φωλιὰ ποὺ θὰ φτιάση πάνω στὰ δέντρα γιὰ νὰ κοιμηθῆ, νὰ φτιάση τ' αὐγά του, νὰ τοποθετήση τὰ πουλιά του κλπ., θὰ φτιάση καὶ μιὰ ἄλλη φωλιὰ κάπως ἀπομακρυσμένη γιὰ τὰ προσωπικά του γοῦστα.

Εἶνε ἡ γκαρσονιέρα του.

Ἐκεῖ περνᾷ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ζωῆς του, ἐκεῖ φέρνει τὶς ὡραῖες συμπάθειές του καὶ ἐκεῖ ἐπαναπαύεται μακρυὰ ἀπὸ τὶς οἰκογενειακές του ἔγνοιες.

«ΣΤΑΣΙΑ Η ΓΟΗΣΣΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

Στάσια Μποΐντις, ἡ «καταραμένη στρίγγλα». Ἔτσι τὴ φώναζε ὁ κόσμος στὸ Βαρτόβσκυ, τὴ γυναῖκα ἑνὸς μεγαλεμπόρου πλούσιου ἀπὸ τὴ Λαχώρη. ποὺ πέθανε καὶ τὴν ἄφησε χήρα.

Εἶχε πάει παντρεμένη στὶς Ἰνδίες νέα εἴκοσι χρονῶν κι' ἐκεῖ πέρασε ὅλη τὴ νεότητά της, γυρνῶντας στὴν πατρίδα της τὸ 1932 μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου.

Ὡραία, κομψή, λιγερή, μὲ ὅλα τὰ πενῆντα της χρόνια, δὲν ἄργησαν νὰ τὴν τριγυρίσουν διάφοροι θαυμασταί, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι καὶ νὰ γυρεύουν νὰ τὴν κάνουν γυναῖκα τους.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κακοφάνηκε στὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ τόπου, οἱ ὁποῖος διέδωσαν ἀμέσως μὲ τὰ κοτσομπολιά τους ὅτι ἡ χήρα χρωστᾷ τὴν ὠμορφιά της στὰ μαγικὰ φίλτρα ποὺ ἔμαθε νὰ φτιάνη ἀπὸ κεῖ κάτω ποὺ ἦρθε, ἀπὸ τὶς Ἰνδίες.

Ἡ Στάσια γελοῦσε γι' αὐτὰ ποὺ διέδιδαν καὶ ἡ μόνη της φροντίδα ἦταν νὰ ἀρέση καὶ νὰ χαίρεται τὴ ζωή της.

Ἔπειτα κάποια μέρα ἔκανε τὴν ἐκλογή της.

Ἕνας νέος λοχαγὸς τῶν δραγώνων, εὐγενὴς καὶ πλούσιος, τὴν παντρεύτηκε παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασι τῆς οἰκογενείας του.

Τὴν ἑπομένη τοῦ γάμου ὁ γαμπρός, βγαίνοντας μὲ τ' αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάη σὲ κάποια δουλειά, ἔπεσε θῦμα ἑνὸς αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος.

Σὲ μιὰ στροφὴ γύρισε ἀπότομα κι' ἔπεσε σ' ἕνα βάραθρο.

Ἡ χήρα τὸν κληρονόμησε κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἄρχισε καὶ πάλι τὴ χαρούμενη ζωή της.

Ἀγόρασε ἕναν πύργο, τὸν στόλισε πολυτελέστατα, φανταχτερὰ καὶ ἄρχισε συνεχῶς νὰ δίνη γιορτὲς «χιλίων καὶ μιᾶς νύχτας».

Τί γινότανε σ' αὐτὲς τὶς γιορτές;

Τίποτα δὲν ἔμαθε ποτὲ κανένας.

Τὸ μόνο ποὺ ξέρουν εἶνε ὅτι κάποιο βράδυ ἐνῷ φύγανε ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι, ἕνας μονάχα ἔμεινε μὲ τὴν οἰκοδέσποινα: ὁ Σέργιος Χάϋρεντς, ἕνας πλουσιώτατος βιομήχανος.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Σέργιος γύρισε σπίτι του, κλείστηκε στὸ γραφεῖο του, ὅπου τὴν ἑπομένη οἱ συγγενεῖς του τὸν βρήκανε νεκρό.

Μέσα σ' ἕνα φάκελλο σφραγισμένο λίγο πρὶν πεθάνη, εἶχε κάνει τὴ διαθήκη του.

Ἡ διαθήκη ἀνοίχτηκε μπροστὰ στὸ δικαστικὸ ἀντιπρόσωπο.

Ὁ Σέργιος Χάϋρεντς ἄφινε γενικὸ κληρονόμο τῆς τεραστίας του περιουσίας τὴν Στάσια Μποΐντις.

Ἡ νεκροψία καὶ ἡ ἐξέτασις πολλῶν γιατρῶν, ἀπέδειξε ἕνα θάνατο φυσικό.

Οἱ συγγενεῖς γύρεψαν ν' ἀκυρώσουν τὴ διαθήκη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν κι' ἔτσι ὅλη ἡ περιουσία πέρασε στὰ χέρια τῆς Στάσια.

Τὰ γλέντια καὶ οἱ διασκεδάσεις συνεχίζονταν στὸ πολυτελέστατο σπίτι της.

Ἕνα πρωϊνὸ ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθη τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ Στάσια ὅτι ὁ Μάρκ Γκρίτερς, ἕνας νεαρὸς φιλοξενούμενος, ἀπέθανε τὴ νύχτα ξαφνικὰ μέσα στὸ δωμάτιό του.

Στὸν πύργο τῆς Στάσια ἐπῆγε ὁ ἴδιος ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἐξήτασε τὸ δωμάτιο τοῦ νεκροῦ καὶ πῆρε τὴν κατάθεσι τῆς Στάσια.

Ἐκείνη εἶπε, ὅτι τὴ νύχτα ἐνῷ κοιμώτανε ξύπνησε ἀπὸ ἕνα οὐρλιαχτὸ καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε «Πεθαίνω, πεθαίνω».

Ὁ ἰατρὸς ἐξήτασε τὸ πτῶμα καὶ δὲν εὑρῆκε τίποτα τὸ ὕποπτο. Ἡ καρδιὰ τοῦ νέου ὑπέφερε κι' ἔτσι ἔμεινε τὴ νύχτα νεκρός.

Πάντως, ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε ἐξαγριωθῆ ἀπὸ τοὺς τόσους θανάτους καὶ ἡ ὡραία χήρα κατηγορήθηκε ἐπὶ ἀνθρωποκτονία.

Στὸ δικαστήριο κύριος μάρτυς ἦταν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἔφερνε μαζί του, κατὰ τὴ γνώμη του καὶ δύο πειστήρια.

Τὸ πρῶτο ἦταν ἕνα μπουκαλάκι γεμᾶτο ἀπὸ ἕνα πρασινωπὸ ὑγρὸ μὲ μεθυστικὸ ἄρωμα φτιαγμένο ἀπὸ δηλητηριώδη φυτὰ τῶν Ἰνδιῶν, τόσο ποὺ ὅταν δοκίμασαν κι' ἔβαλαν μιὰ σταγόνα στὴ γλῶσσα ἑνὸς σκύλου, ὁ σκύλος ἐψόφησε.

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἀπάντησε:

—Αὐτὸ εἶνε τὸ ἄρωμα ποὺ μεταχειρίζομαι, καὶ ἂν μὲν μπορῆ νὰ σκοτώση ἕνα σκυλί, στὸν ἄνθρωπο ὅμως δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι.

Καὶ παίρνοντας τὸ μπουκαλάκι, ἔβανε στὸ στόμα της ἀπὸ τὸ ὑγρὸ ἐκεῖνο, προσκαλῶντας ὅποιον ἤθελε νὰ δοκιμάση.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμησε.

Κι' ἔτσι τὸ δηλητηριῶδες τοῦ ὑγροῦ δὲν μπόρεσε ν' ἀποδειχθῆ.

Ἡ δευτέρα ἀπόδειξις ἦταν πιὸ φανταχτερή. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἀνεκάλυψε ἕνα χειρόγραφο βιβλιαράκι.

Παράξενοι θρύλοι, ποὺ μιλοῦσαν γιὰ μαγεῖες καὶ Ἰνδικὰ φίλτρα διεδιδόντουσαν γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη...

ποὺ ἡ Στάσια εἶπε ὅτι τὸ βρῆκε καὶ τ' ἀγόρασε ἀπὸ κάποιο παλαιοπωλεῖο τοῦ Ντελχὶ τῶν Ἰνδιῶν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο ὑπῆρχαν τρομερὰ πειράματα μαγείας τὰ ὁποῖα ἀντιπροσώπευαν ἀκριβῶς τὶς περιπτώσεις θανάτου ποὺ εἶχαν καὶ τὰ θύματά της.

Ἡ Στάσια γέλασε εἰρωνικά.

Στὴν ἐποχή μας καὶ σὲ ἔτος 1935 δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψη σὲ τέτοιες ἀνοησίες!

Πάντως οἱ ἔνορκοι τὴν κατεδίκασαν σὲ θάνατο καὶ τῆς ἄφησαν τὴν ἐκλογὴ μεταξὺ ἀγχόνης καὶ δηλητηρίου.

Ἡ Στάσια διάλεξε τὸ δηλητήριο καὶ τὸ ἤπιε μὲ ὅλη τὴν ἠρεμία της.

Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ νεκροθάφτης πηγαίνοντας ν' ἀνοίξη ἕνα λάκκο καινούργιο κοντὰ στὸ δικό της, βρῆκε τὸν τάφο της ἄδειο καὶ τὴ Στάσια χαμένη.

Ἡ ἐπιστήμη βεβαιώνει ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς γυναῖκες ποὺ ἀντέχουν στὸ δηλητήριο καὶ ἡ Στάσια ἀσφαλῶς θὰ ἦτανε μιὰ ἀπ' αὐτές.

Πάντως ὅλη αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις εἶνε ἕνα μυστήριο ποὺ προσετέθη στὰ τόσα ἄλλα ἀνεξήγητα τῆς φύσεως καὶ τῶν κατοίκων τῆς χώρας τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ γοητεία ἔπαιξε καὶ παίζει τὸ μεγαλείτερο ρόλο μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Εἶνε ἕνα χάρισμα ποὺ τὸ κατέχουν πολὺ λίγοι ἄνθρωποι, ἄντρες ἢ γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ ἀνάμεσά τους διακρίνονται ὡς ἐξαιρετικοί.

Ὁ κόσμος ἔχει παρεξηγήσει τὴν ἔννοια τῆς γοητείας καὶ τὴν ἀποδίδει σὲ μαγικὴ δύναμι. Ὄχι, δὲν ὑπάρχει τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα ρευστὸ γοητευτικὸ ποὺ τὰ μάτια τοῦ καθενὸς ἐκπέμπουν καὶ δίνουν στὸν ἄλλο ἕνα εἶδος σαστισμάρας.

Τέτοιο «μαγικὸ» — ἂς τὸ ποῦμε καὶ μεῖς — ρευστό, τὸ ἔχουν πολὺ οἱ Ἰνδιάνοι.

Ἔχουν τὴν μαγικὴ γοητεία, τὴν Ἰνδιάνικη γοητεία, ποὺ ξετρελλαίνει τὸν ἄλλο.

Ἡ ζωή τους, τὰ φαγιά τους, τὰ πιοτά τους, εἶνε συνδεδεμένα μὲ τὴ γοητεία αὐτὴ καὶ ὑποβοηθοῦν στὶς ἐρωτικὲς κατακτήσεις.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰνδιάνικος λαὸς φημίζεται ὡς μέγας κατακτητὴς τῆς ἐρωτικῆς τέχνης.

Τὸ παράδειγμα τῆς Στάσιας εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πάμπολλα ποὺ μπορεῖ νὰ δῆ κανεὶς στὸν κόσμο τῶν ἐρωτικῶν περιέργων.

Ἡ Σάσια ὅμως εἶχε ψυχὴ κατακτητική, συμφεροντολογικὴ καὶ ὁ χαρακτήρας της εἶχε ἀποκτήσει τὴν ἐγκληματικὴ κλίσι, γιατὶ εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν πλοῦτο.

Συνέδεσε λοιπὸν τὴ γοητεία μὲ τὸν πλοῦτο καὶ ἔθεσε ὡς μέσον ἐπιτυχίας τὸ ἔγκλημα.

Χιλιάδες ἄντρες καὶ γυναῖκες ἐγκληματοῦν γιατὶ τοὺς ἔχει παρασύρει τὸ κακὸ νόημα τῆς γοητείας.

Ὅλα σκεπάζονται ὅμως μ' ἕνα πυκνὸ πέπλο μυστηρίου καὶ σβύνουν μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ Εὐρώπη ἐκπλήττεται μ' ἕνα ἐρωτικὸ ἔγκλημα γοητείας, ἡ Ἀσία ὅμως, ἡ ψύχραιμη καὶ σκληρὴ αὐτὴ καρδιὰ τοῦ ἔρωτα δὲν ρίχνει οὔτε ἕνα δάκρυ γιατὶ ἔχει προηγηθῆ τὸ χαμόγελο τῆς εἰρωνείας πάνω ἀπὸ τὴ ζωή.

Κ. ΚΑΡΙΝΙ

Αἰσθηματικὸ διήγημα

Τοῦ Μ. Ρεσάλμπα

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Ἕνας λευκὸς φάκελλος, μακρουλός, λίγο ἀρωματισμένος μ' ἕνα λεπτὸ προσεχτικὸ γράψιμο ἔφθασε μαζὶ μὲ ἄλλα γράμματα στὸ Πὸστ - Ρεστάν.

Μπῆκε στὴ θυρίδα ποὺ ἔφερε τὸ ἀρχικὸ ψηφίο Β. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐρχότανε νὰ τὸν ζητήση.

Ἔπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἔφθασε ἕνας ἄλλος κι' ἔπειτα ἄλλος κι' ἄλλος σὲ διάφορες ἡμέρες συνέχεια.

Ἦταν διαρκῶς ὁ ἴδιος φάκελλος, τὸ ἴδιο χρῶμα, τὸ ἴδιο γράψιμο καὶ προέλευσις.

Κανεὶς δὲν ἐρχότανε νὰ τὰ ζητήση.

Καὶ γύρω τους περνοῦσαν κι' ἔφευγαν διάφορα κάρτ-ποστὰλ καὶ ἄλλα πολλὰ γράμματα διαφόρων χρωμάτων, ρόζ, γαλάζια, γκρίζα.

Σταματοῦσαν γιὰ λιγάκι καὶ ἀμέσως φεύγανε γιὰ ν' ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ ἄλλα.

Ἐκεῖνοι ὅμως οἱ λευκοὶ φάκελλοι ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὴ Βιέννη καὶ ἀπηυθύνοντο σὲ μιὰ γυναῖκα — τὴ δεσποινίδα Ἄλμα Βέϊμαρ — παρέμεναν ἀζήτητοι, ἀκίνητοι.

Λίγες ἦταν οἱ ξένες ποὺ ἡ μικρὴ ἐκείνη λουτρόπολις φιλοξενοῦσε.

Στὸ ταχυδρομικὸ γραφεῖο τὶς ξέρανε σχεδὸν ὅλες.

Καμμία ὅμως Ἄλμα Βέϊμαρ δὲν εἶχε παρουσιαστῆ.

Ἡ ὑπάλληλος ποὺ ἔμενε στὴ διανομὴ τοῦ Πὸστ-Ρεστὰν περίμενε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα περίεργη τὴ γυναῖκα ἐκείνη ποὺ εἶχε νὰ ζητήση τόσα πολλὰ γράμματα.

Πόσα καὶ πόσα γράμματα δὲν εἴχανε περάσει δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια ποὺ κατεῖχε αὐτὴ τὴ θέσι. Μυρωδάτα ἢ ἁπλᾶ, μὲ χοντρὸ ἢ λεπτὸ χαρακτῆρα γραμμένα, δὲν ἔπαιζαν κανένα ρόλο πιὰ γι' αὐτήν.

Κι' ὅμως τώρα, ἐκεῖνοι οἱ λευκοὶ φάκελλοι τῆς εἶχαν κεντήσει τὴν περιέργεια καὶ ἄναψαν μέσα στὴ σκέψι της διάφορα συναισθήματα καὶ ἀναμνήσεις ἑνὸς παληοῦ καιροῦ.

Τὴν ἔκαναν νὰ ὀνειρεύεται ἀλλὰ καὶ νὰ συλλογίζεται.

Δέκα γράμματα μέσα σὲ δώδεκα ἡμέρες.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία. Αὐτὸ ἦταν ἀπόδειξις ἑνὸς φλογεροῦ ἔρωτος.

Καὶ «ἐκείνη» ἀκόμα δὲν παρουσιάστηκε νὰ τὰ ἀποσύρη.

Ἐδῶ οἱ σκέψεις χωρίζανε καὶ συμπληρωνόντουσαν μὲ διάφορες κρίσεις καὶ ὑποθέσεις.

Μποροῦσε νὰ ὑποθέση κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀδιαφορία ἐκείνης, γιὰ μιὰ μεταμέλεια, γιὰ μιὰ περιφρόνησι, γιὰ μιὰ ἀπάτη... ἴσως γιὰ κανένα δρᾶμα.

Καὶ ἡ ὑπάλληλος τοῦ πὸστ-ρεστὰν σχημάτιζε τὶς πιὸ ἀλλόκοτες σκέψεις, τέτοιες ποὺ ἡ ἀντιπάθειά της μεγάλωνε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γιὰ τὴν ἄγνωστη αὐτή. Ἀσφαλῶς θὰ ἦταν καμμιὰ ξετσίπωτη ποὺ γύριζε στὶς διάφορες λουτροπόλεις, ἐνῷ ἐκεῖνος ἔμενε μακρυά, ξεσπῶντας τὴν ἀνία του καὶ τὴ θλῖψι του σ' αὐτὰ τὰ γράμματα.

*

Μιὰ μέρα ὅμως ἔφθασε ἕνα γράμμα στὸ ταχυδρομικὸ αὐτὸ γραφεῖο, ποὺ ἀπηυθύνετο: «Στὸν Ὑπάλληλο τοῦ Πὸστ - Ρεστάν».

Ἡ ὑπάλληλος πρὶν νὰ τὸ ἀνοίξη, σταμάτησε μιὰ στιγμοῦλα νὰ κυττάξη ἀπέξω τὸ γράψιμο.

Ἕνας φάκελλος λευκὸς μὲ τὸ ἴδιο γράψιμο, ἴδιος κι' ἀπαράλλακτος μὲ τοὺς 12 ἄλλους φακέλλους ποὺ περίμεναν «ἐκείνην».

Τὸ ἄνοιξε καὶ τὸ διάβασε. Ἦταν ἀπὸ κάποιον Φρὰνς Ρίρμπεκωφ, ὁ ὁποῖος τῆς ζητοῦσε πληροφορίες ἂν οἱ ἐπιστολὲς ποὺ εἶχαν σταλῆ στὸ ὄνομα τῆς Ἄλμα Βέϊμαρ εἶχαν φθάσει κανονικὰ στὸ ταχυδρομικό της γραφεῖο καὶ εἶχαν δοθῆ στὸν προορισμό τους.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει παρακαλοῦσε τὰ γράμματα αὐτὰ νὰ τοῦ ἐπιστραφοῦν στὴ διεύθυνσί του.

Ὥστε... τὸ ἐνδιαφέρον ἔφθασε μέχρις ἐκεῖ;

Ἀλλὰ... ὁ κύριος αὐτὸς δὲν ἤξερε τὸν κανονισμὸ τοῦ ταχυδρομείου.

Δὲν ἤξερε ὅτι κανένα γράμμα δὲν ἐπιστρέφεται, ἐπειδὴ κάποιος τὰ γύρευε μ' ἕνα γράμμα του. Τί κι' ἂν τὸ γράψιμο ἔμοιαζε;

Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη ποτέ.

Καὶ ἡ δεσποινὶς τοῦ Πὸστ-Ρεστὰν ἐκάθησε κι' ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴ μέσα στὴν ὁποία τοῦ ἔγραφε τὴν ἄρνησί της σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ τῶν ταχυδρομείων.

Ἔνοιωθε μιὰ διπλῆ εὐχαρίστησι γράφοντας αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνον καὶ μάλιστα ἂν τῆς ἐπετρέπετο θὰ ἔγραφε καὶ τὴ γνώμη της γιὰ τὴ γυναῖκα ἐκείνη. Θὰ τοὔλεγε νὰ μὴ χάνη τὸν καιρό του πίσω ἀπὸ μιὰ ἐπιπόλαιη...

—Δεσποινίς...

Ἡ ὑπάλληλος σήκωσε τὰ μάτια της.

Ἕνας νέος ψηλός, μὲ αὐστηρὸ ὕφος καὶ βλέμμα σκληρὸ εἶχε σταθῆ μπροστὰ στὸ παράθυρο τοῦ πὸστ-ρεστάν.

Δίπλα του βρισκότανε μιὰ γυναῖκα, πολὺ νέα, ξανθή, χλωμή, μὲ δύο μάτια γαλανὰ φοβισμένα.

Ὁ ἄντρας τὴν ἔσφιγγε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς ψιθύρισε: «Ἐμπρός, γρήγορα!».

Τὸ βλέμμα του ἦταν αὐστηρό, αὐταρχικό.

Ἡ γυναῖκα κάτι πῆγε νὰ πῆ καὶ τὰ μάτια της ἀνοίξανε φοβισμένα.

Ἔπειτα μὲ μιὰ ἄτονη φωνὴ ψιθύρισε:

—Ἄλμα Σκίλλεμπεργκ...

—Ὄχι μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὲ τὸ πατρικό σου, τῆς εἶπε ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκότανε δίπλα της.

Ἡ γυναῖκα κιτρίνισε ἀκόμα περισσότερο. Τὸ χέρι της ἔπιασε τὸ παραθυράκι γιὰ νὰ μὴν πέση καὶ μὲ χείλη ποὺ μοιάζανε σὰν νὰ προφέρανε τὴν τελευταία τους πνοή, εἶπε:

—Ἄλμα Βέϊμαρ... Ὑπάρχει τίποτα;...

Ἡ ὑπάλληλος σταμάτησε, μιὰ κραυγὴ μέσα ἀπὸ τὰ χείλη της. Ἄλμα Βέϊμαρ! Αὐτὴ λοιπὸν ἦτανε; Ξεφύτρωνε ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ δὲν τὴν περίμενε πιά; Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πάνω στὸ γράμμα ποὺ ἔγραφε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὸν Φρὰνς Ρίρμπεκωφ.

Δὲν χρησίμευε πιά.

Θ' ἀπαντοῦσε ἀπ' εὐθείας σ' αὐτὴν τὴν ὥμορφη ξανθή.

Ναί, ἦταν ὥμορφη, ξανθή, πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι φανταζότανε.

Ἔμοιαζε μὲ κούκλα. Ἕνα θῦμα ποιὸς ξέρει ποιῶν περιστάσεων. Δὲν ἦταν ἡ ἐπιπόλαιη γυναῖκα τῶν περιπετειῶν. Δὲν ἦταν ἡ Κίρκη. Ποιὸς ξέρει τί θὰ ἔλεγε μόλις θὰ ἔβλεπε ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα.

Τώρα ὅμως ἔτρεμε, ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία καὶ φόβο. Καὶ ὁ ἄντρας αὐτὸς ποὺ ἦταν μαζί της; Τί ὕφος ἰδιότροπο καὶ ὕποπτο εἶχε;

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις πέρασαν στὸ μυαλό της μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Ὁ ἄντρας ὅμως ἐκεῖνος καιγότανε ἀπὸ ἀνυπομονησία καὶ ἐφώναξε:

—Ἀκούσατε; Βέϊμαρ, Ἄλμα Βέϊμαρ! Ὑπάρχει τίποτα;

Ναί, ναί, ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦταν φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ βρισκόταν σὲ παροξυσμὸ ζηλοτυπίας, ἀνθρώπου ποὺ γύρευε τὴν τελευταία ἀπόδειξι, τὴν ἀποφασιστική...

—Μὲ συγχωρεῖτε, ἔχετε κανένα πιστοποιητικό; ρώτησε ἡ ὑπάλληλος, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι.

Ἡ κυρία ἐδίστασε.

Ἐκύτταξε ἐκείνην ποὺ τὴ ρωτοῦσε, ἐκύτταξε τὸν ἄντρα δίπλα της.

Μιὰ ματιά του ἀγριεμένη τὴν ἔκανε ν' ἀνοίξη τὸ τσαντάκι της, ἔψαξε μέσα γιὰ λίγο, ἔβγαλε ἕνα διαβατήριο καὶ τὸ ἔδειξε στὴν ὑπάλληλο.

Ἐκείνη ἐδιάβασε Ἄλμα Βέϊμαρ Σκίλλεμπεργκ, ὕπανδρος, Βιέννη.

Παντρεμένη. Πόσες ἀποκαλύψεις μέσα στὴ λέξι αὐτή.

Ἡ ὑπάλληλος τοῦ ταχυδομείου ποὺ εἶχε νοιώσει ἕνα μῖσος γιὰ τὴν ἄγνωστη, τώρα εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ἕνα αἴσθημα συγκινήσεως, οἴκτου καὶ ἀλληλεγγύης γιὰ τὴν δυστυχισμένη ἐκείνη γυναῖκα.

Ἔκανε πὼς ἔψαξε μέσα στὴ θυρίδα προσεχτικά.

Τὰ δέκα γράμματα πέρασαν καὶ προσπέρασαν ἕνα - ἕνα μέσα ἀπὸ τὰ δάχτυλά της ποὺ τρέμανε.

Ξανάβαλε ὅλα τὰ γράμματα στὴ θέσι του καὶ μ' ἕνα χαμόγελο εἶπε:

—Τίποτα...

Ἡ κυρία τὴν κύτταξε μὲ δύο μάτια φωτισμένα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη.

Ὁ ἄντρας τὴν ξαναρώτησε μὲ φωνὴ προσταχτική.

—Κυττάξατε καλά;

—Πολὺ καλά, κύριε. Δὲν ὑπάρχει τίποτα σ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ἐπέστρεψε τὸ διαβατήριο στὴν κυρία καὶ κάνοντας αὐτὸ τῆς ἔσφιξε ἐλαφρὰ τὸ χέρι.

Μ. ΡΕΣΑΛΜΠΑ

Ὁ κόσμος

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

Πολλοὶ τρόποι ἔχουν δοκιμασθῆ γιὰ νὰ παράγωνται μαργαριτάρια.

Ἡ βιομηχανία μαζεύει τὰ πιὸ λευκὰ στρείδια τῶν μαργαριταριῶν, τὰ κοπανᾷ, τὰ κάνει σκόνη καὶ μ' αὐτὸ τὸ μῖγμα ἔχει φτιάσει ἕνα εἶδος μαργαριταριοῦ, καλοῦ μέν, ἀλλὰ ὄχι τόσο τέλειου ποὺ νὰ μὴν ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸ ἀληθινό.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἐπέτυχαν τόσο σὲ ποιότητα, ὅσο καὶ μέγεθος, εἶνε οἱ Ἰάπωνες.

Τὸ πέτυχαν ὅμως μὲ φυσικὰ μέσα καὶ ὄχι μὲ τεχνικά.

Δηλαδή, μαζεύουν μεγάλα μαργαριταρογόνα στρείδια καὶ τὰ μνδρώνουν μέσα στὴ θάλασσα.

Στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ στρείδια ἀνοίγουν τὰ δύο φτερούγια καὶ ρίχνουν πάνω στὸ μάτι τοῦ μαλακίου ἕνα κόκκο ἄμμο.

Τὸ μαλάκιον αὐτὸ παράγει ἕνα δάκρυ τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν ἄμμο καὶ ἔτσι παράγεται ἕνα πραγματικὸ μεγάλο μαργαριτάρι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε τεχνικό, ἀλλὰ καὶ οὔτε καὶ ἐντελῶς φυσικό.

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΑΙΜΑ

Τὰ ἰατρικὰ βιβλία τῆς Αἰγύπτου ἀναφέρουν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς 4ης δυναστείας τοῦ Φαραώ, ὁ Νεῖλος ποταμὸς εἶχε γίνει καταπόρφυρος ἀπὸ μιὰ περίεργη κατακλυσμιαία βροχὴ ποὺ τὸ νερό της ἦταν κόκκινο καὶ πηχτὸ σὰν αἷμα.

Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐξηγηθῆ.

Δραματικὰ διηγήματα

Τοῦ Λουΐτζι Βόλπι

ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ Η ΑΓΑΠΗ...

...Ὁ Μάρτης εἶχε περάσει κι' Ἀπρίλης μὲ τὸν ἐρχομό του ἔφερε μιὰ γλυκειὰ κι' ἁπαλὴ θερμότητα.

Ἡ φύσι ἀνάσαινε μ' ὅλη τὴ δύναμί της. Ἦταν μιὰ μέρα ἀπὸ κεῖνες, ποὺ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ εἶνε γεμάτη πόθο καὶ λαχτάρα!...

Τέτοια ἦταν ἡ ἡμέρα, ποὺ ἡ μοῖρα μᾶς ἔρριξε τοὺς δυὸ στὸν ἴδιο δρόμο... Ἐκείνη, γελαστή, γλυστροῦσε μὲ μικρὰ βηματάκια ἀνάλαφρα, πάνω στὰ ὑγρὰ ἀπ' τὴ πρωϊνὴ δροσοῦλα χορταράκια κι' ἔκοβε λουλούδια ὥμορφα, πετῶντας σὰν πεταλούδα.

Ἦταν ροδοκόκκινη ἀπ' τὸ περπάτημα κι' ἔμοιαζε μὲ τριαντάφυλλο ποὺ ἄνοιξε ὁλόφυλλο ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Μάη!...

Μιὰ λιγερὴ ἀνεμώνη κατακόκκινη — σὰ χεῖλη ματωμένα ἀπ' τὰ φιλιά! — ποὺ ἀνθοῦσε ἀμέριμνα σὲ μιὰ κατηφοριά, χτύπησε στὸ μάτι της καὶ θέλησε νὰ τὴν κόψη, νὰ τὴ βάνη μαζὶ μὲ τ' ἄλλα λούλουδα ποὖχε στὴν ἀγκαλιά της....

Μὰ δὲν μποροῦσε. Ὁ κατήφορος τὴ φόβιζε! Γεμᾶτος τότε ἀπὸ χαρὰ κι' εὐλογῶντας τὴν ἀνεμώνη ποὺ ἄνθιζε ἐκεῖ, ἔτρεξα ἀμέσως, πήδησα κάτω, τὴν ἔκοψα, καὶ μὲ τρεμουλιασμένο χέρι, τῆς τὴν ἔδωσα!

Μ' εὐχαρίστησε μὲ δυὸ ψιθυριστὰ λόγια, ποὺ χάϊδαψαν, σὰ μυρωμένη αὖρα, τὴν ψυχή μου... Καὶ στὸ συναπάντημα τῶν ματιῶν μας, ἄστραψαν τὰ βλέμματά μας μὲ κάτι λάμψες θεϊκές, ποὺ φτάσαν βαθειὰ στὴ ψυχή μου κι' ἔκαναν τὴ φτωχὴ καρδούλα μου νὰ πλημμυρήση ἀπὸ ἕνα αἴσθημα ἁγνὸ καὶ ἅγιο, ἀπὸ ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ παλμό!...

Ἔτσι τὴν ἀγάπησα...

Σ' ἕνα μῆνα μέσα ἀνταμωθήκαμε πολλὲς φορὲς κι' ἔνοιωθα κάθε μέρα τὴν ἀγάπη μου νὰ μεγαλώνη, νὰ θεριεύη.

Πέρασε ἔτσι κι' ὁ δεύτερος μῆνας κι' ἔπρεπε νὰ φύγω. Ἔπρεπε νὰ πάω στὴ Σχολὴ νὰ προπαρασκευαστῶ γιὰ τὰς ἐξετάσεις νὰ πάρω τὸ δίπλωμα τοῦ μηχανικοῦ. Τὴν τελευταία μέρα συναντηθήκαμε πάλι. Χεροπιασμένοι πήγαμε στὸ δρόμο ποὺ πρωτοειδωθήκαμε. Λόγια ὠνειρεμένης ἀγάπης ξέφυγαν ἀπ' τὸ στόμα μας καὶ χίλιοι ὅρκοι αἰωνίας πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως.

Ὕστερα ἕνα φιλί, ὁλόθερμο, τρελλό... Ἕνα φιλὶ ποὺ μ' ἔκανε νὰ μεθύσω ἀπ' τὸ ζεστὸ μύρο τοῦ κορμιοῦ της κι' ἀπ' τὰ ὁλόδροσα νειᾶτα της! Καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸ πρωῒ ἔφευγα πιστεύοντας πὼς ἦτανε δικιά μου, δικιά μου περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο δικό μου πρᾶγμα...

Γράμματα ἐλάβαινα κι' ἔστελνα ταχτικά σχεδὸν κάθε μέρα... Πέρασαν ἔτσι τέσσαρες μῆνες κι' ἦρθε ἡ μέρα τῶν ἐξετάσεων διακρίθηκα σ' αὐτὲς κι' ἐπαινέθηκα. Ἔβλεπα τὸ ὄνειρό μου νὰ παίρνη σάρκα κι' ἤμουν, σχεδόν, τρελλός. Τὴν ἴδια μέρα λάβαινα γράμμα ἀπὸ κείνη, στὸ γράμμα της αὐτὸ εἶχε βαλμένη τὴν ἀνεμώνη, ποὺ τῆς ἔδωσα τὴν πρώτη μέρα, καὶ μαζὶ μὲ τ' ἄλλα μοὔγραφε καὶ τὰ ἑξῆς:

— «Πόσο ποθοῦσα ἀγαπημένε μου νἆμαι σιμά σου καὶ νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχνᾷς στὰ τρυφερά μου χάδια τὴν κούρασι τῆς μελέτης!... Ἀλλοίμονο, ὅμως, εἶμαι μακρυά σου... μὰ ὁ νοῦς μου παντοτινὰ κι' ἀκούραστα τριγυρίζει σὲ σένα...

Θυμᾶσαι τὴν ἀνεμώνη; Δές την πῶς ἔγινε; Θερμὴ ἀπ' τὰ φιλιά μου κι' ἀπ' τοὺς ἀχνοὺς τῶν στεναγμῶν μου γιὰ τὸ χωρισμό μας, σοῦ τὴν στέλλω νὰ τὴν φιλήσης γιὰ νὰ ξανανθίση!..

Ἄχ, ἔλα, ἀγαπημένε μου! Ἔλα, ἡ γυναικοῦλα σου σὲ προσμένει!»

Ἀπὸ τότε δὲν ξανάλαβα πιὰ γράμμα!

Ὕστερα ἀπὸ δέκα μέρες ἔγιναν κι' οἱ πρακτικὲς ἐξετάσεις πάνω στὴ μηχανή, στὸ χειρισμὸ ἤμουν ὁ δεξιώτερος. Ἀκόμα μιὰ βδομάδα καὶ βγῆκαν τ' ἀποτελέσματα: Ἐπέτυχα πρῶτος!

Καμμιὰ ἐντύπωσι ὅμως δὲ μοὖκανε ἡ ἐπιτυχία μου αὐτή, γιατὶ μοῦ ἔλειπε ἡ ζωὴ κι' ἡ ζωὴ γιὰ μένα ἦταν «ἐκείνη» τὸ γράμμα της!... Ἕνα ἀδιάκοπο «γιατί» ἄρχιζε νὰ τριβελίζει ἀπαίσια τὸ νοῦ μου καὶ μάταια προσπαθοῦσα νὰ ξεγελάσω τὸν ἑαυτό μου, νὰ δικαιολογήσω τὴ σιωπή της... Ἀπαίσια προαισθήματα ἄρχιζαν νὰ φυτρώνουν μέσα μου!

Τὸ τελευταῖο της γράμμα, ποὺ τὸ διάβαζα τώρα κάθε στιγμὴ μοῦ φαινότανε σὰν προμήνυμα καταιγίδος...

..Πέρασε ἀκόμα ἕνα μῆνας! Τίποτα ὅμως!... Γράμμα κανένα!...

Ἔφτασε τέλος ἡ ποθητὴ στιγμή. Μὲ κάτι ἐνέργειες καὶ σὰν πρῶτος ποὺ ἤμουν, διωρίστηκα ὁδηγὸς ἁμαξοστοιχίας καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ διωρίστηκα στὴ γραμμὴ ποὺ ἤθελα. Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, διηύθυνα ἐγὼ τὴν ἁμαξοστοιχία, ἐνῷ ἡ σκέψι μου ἔσερνε ξοπίσω ἄλλο τραῖνο γεμᾶτο ἀπ' τὰ τριαντάφυλλα τῶν ὀνείρων μου!...

Ὢ τί εὐτυχία γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου, νὰ μὲ ἰδῆ, σκεπτόμουνα, ὕστερα ἀπὸ ἕξη μῆνες! Πόσο θὰ χαρῆ ὅταν θὰ πάω νὰ τὴ ζητήσω, ἀπὸ τοὺς δικούς της!

Μ' ὅλα ταῦτα κάτι βαρὺ — σὰ βουνό! — ἔνοιωθα νὰ πλακώνη τὴν ψυχή μου!

Μετὰ 5ωρο ταξεῖδι ἐφτάσαμε. Μόλις σταμάτησε τὸ τραῖνο κι' ἐδιώρθωσα λίγο τὴ μηχανή, πήδησα κάτω κι' ἔφυγα. Ἔτρεξα στὸ σπίτι τῆς λατρευτῆς μου. Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν διάπλατα ἀνοιχτά, φωνὲς ἀκούονταν καὶ τραγούδια, ἀπὸ μέσα σὰ νὰ γλεντοῦσαν!... Ἦχοι ἀπὸ ὄργανα φτάσουν ὥς τ' αὐτιά μου.

Λαχανιασμένος, ἔφτασα ἀπ' ἔξω. Μέσα τὰ γέλια κι' οἱ χαρὲς ἐξακολουθοῦσαν. Σαστισμένος ρώτησα κάτι παιδιὰ τί συμβαίνει:

— Παντρεύεται ἡ Ἀγάπη, μοῦ εἶπε ἕνας.

Νόμισα πὼς δὲν ἄκουσα. Νόμισα πὼς δὲν κατάλαβα!... Ξαναρώτησα· μὰ τὸ ἴδιο πάλι μοῦ εἶπαν... Ἅρπαξα τὸ παιδὶ ἀπὸ τ' αὐτιὰ καὶ τὸ σήκωσα μὲ τέτοια ὁρμὴ ἐπάνω, ποὺ ξεφώνισε ἀπὸ τὸν πόνο!

Μοὖρθε νὰ τὸ πνίξω... Νὰ τὸ σκοτώσω...

Δὲ μπορῶ νὰ πῶ τί αἰσθανόμουν ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ἔφυγα ἀπὸ κεῖ τρομαγμένος, σὰν τουφεκισμένο πουλί, σὰ νὰ μὲ κυνηγοῦσαν χίλιοι διάβολοι μὲ πύρινα δόρατα, κι' ἀσυνείδητα ἔφτασα στὸ μέρος ποὺ τὴν πρωτογνώρισα καὶ κεῖ κάθησα.

Δὲν θυμᾶμαι ἂν τότε ἔκλαψα ἢ γέλασα, γιατὶ σὲ λίγο βυθίστηκα σὲ μιὰ νάρκη, σ' ἕνα λήθαργο βαθύ...

Ὅταν συνῆλθα τὸ ρολόϊ μου ἔδειχνε δύο μετὰ τὸ μεσημέρι τὸ τραῖνο θἄφευγε σὲ μισὴ ὥρα. Μὲ συντριμμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὸν βαρὺ τὸν πόνο καὶ παραλυμένο τὸ κορμὶ σηκώθηκα ἄφωνος καὶ ἔφυγα. Ἔφτασα στὸ σταθμό, κι' ἦταν καιρὸς πιά, γιατὶ τὸ τραῖνο ἦταν ἕτοιμο. Πήδησα στὴ μηχανή, ἅρπαξα τὸν κρίκο τῆς σφυρίχτρας στὸ χέρι, καὶ τὸ τραῖνο ξεκίνησε, ἀφίνοντας ἕνα σφύριγμα ποὺ ἀντήχησε στ' αὐτιά μου ἀπαίσια, λυπητερά, σὰν ξεσκισμένο σαρκαστικὸ γέλιο!

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες ταξεῖδι, φτάσαμε σ' ἕνα σταθμό.

Κατέβηκα λίγο καὶ γύρισα πάλι στὴ μηχανή· ξάφνου ἕνα ἀπαίσιο φάντασμα μοῦ τάραξε τὸ λογικό: Ἡ Ἀγάπη, ντυμένη νύφη πιασμένη ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς ἄλλου, στεκότανε στὴ πρώτη θέσι.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλησα νὰ τὴ φωνάξω νὰ ἔρθη σὲ μένα· θέλησα νὰ τρέξω νὰ τὴν ἁρπάξω καὶ νὰ πνίξω τὸν κλέφτη τῆς ἀγάπης μου! Μὰ δὲν τὤκανα!

Ἔτρεξα πάλι στὴ μηχανή, καὶ σχεδὸν προτοῦ δοθῆ καλὰ - καλὰ τὸ σύνθημα, ξεκίνησα. Σουρούπωνε· κι' ὁ οὐρανὸς ἀντιφέγγιζε πένθιμα. Ὁ νοῦς μου στριφογύριζε πάντα στὸ βαγόνι τῆς πρώτης θέσης! Μ' εἶχε πιάσει πυρετός!

Προχωρούσαμε μ' ὅλη τὴν ταχύτητα κι' ἐγὼ ἀκατάπαυστα ἔλεγα στὸ θερμαστὴ κι' ἔρριχνε κάρβουνα στὸ σιδερένιο θεριό, ποὺ μὲ τὸ φλογισμένο στόμα του, τὰ κατάπινε μονομιᾶς. Ἄξαφνα, τρεῖς κροτίδες, οἱ κροτίδες τοῦ κινδύνου ἀντηχήσανε!

— Μηχανικέ, ἡ γραμμὴ θἆνε χαλασμένη, εἶπε ὁ θερμαστής.

Δὲν τὸν ἄκουσα· δὲν ἄκουγα καθόλου. Τὸ μυαλό μου σάλευε· τὸ σῶμα μου χοροπηδοῦσε ἀπὸ τὸν πυρετό· ἤμουν τρελλός!

Γιὰ τρίτη καὶ γιὰ τελευταῖα φορά, ἀντηχήσανε οἱ κροτίδες!... Ὁ κίνδυνος ἦταν σιμά!

— Μηχανικέ, μακρυὰ τὸ φανάρι τοῦ κινδύνου φαίνεται... ἡ μεγάλη γέφυρα θἆνε χαλασμένη... πρέπει νὰ σταματήσουμε!..

Καὶ πάλι δὲν ἄκουσα!

Ἅρπαξα τὸ φανάρι μόνος καὶ τάϊσα ἄφθονα τὴ μηχανή, ποὺ σὰν λυσσασμένο σκυλλί, ἅρπαξε τὰ κάρβουνα! Μέσα οἱ φλόγες, ποὺ χοροπηδοῦσαν, ἔμοιαζαν μὲ ἄπειρες γλωσσίτσες ποὺ μὲ κοροΐδευαν!..

Τὰ μάτια μου πετοῦσαν κοκκινογάλαζες λάμψεις καὶ τὰ μηλίγγια μου χτυποῦσαν σὰ νὰ βαροῦσαν ἐπάνω δέκα ξυλοκόποι μὲ κοφτερὰ τσεκούρια!

Ἐκείνη μαζὶ μὲ ἄλλον;

— Μηχανικέ! σταμάτα μοῦ εἶπεν ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ θερμαστής. Δὲν τὤκανα ὅμως..

Τάϊσα ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ μηχανή, ποὺ μ' ἕνα βαρὺ βογγητό, ἔτρεχε σὰ δαιμονισμένη στὰ δυὸ σίδερα τῆς γραμμῆς...

Τὸ φανάρι πλησίαζε διαρκῶς καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ὁ θάνατος!

— Μηχανικέ, τί κάνεις!... Μηχανικὲ σταμάτα!... εἶσαι τρελλός!... μοῦ φώναξε ὁ θερμαστής.

Μὲ μιὰ ἀπόγνωσι τότε μ' ἀγκάλιασε καὶ μ' ἔσπρωξε νὰ μὲ ρίξη κάτω ἀπ' τὴ μηχανή.

Μὰ ἁρπάχτηκα ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν παρέσυρα καὶ πέσαμε κι' οἱ δυὸ κάτω....

Ὕστερα πῶς βρεθήκαμε στὸ Νοσοκομεῖο δὲν ξέρω....

Σὲ μιὰ μικρὴ στροφὴ τὸ τραῖνο ξετροχιάσθηκε, ἔμαθα... Κανένας δὲν σκοτώθηκε... Ἀργότερα τὸ δικαστήριο μ' ἀθώωσε. Μὰ ἀπὸ τότε, μ' ἔκλεισαν, ἐδῶ μὲ τοὺς τρελλούς!... Εἶμαι, λοιπόν, τρελλός;

ΛΟΥΪΤΖΙ ΒΟΛΠΙ

Τὸ δέρμα τοῦ φειδιοῦ

Ὁ ἰατρὸς Γκάντα τῆς Ἀργεντινῆς ἔκανε μιὰ ἀνακοίνωσι στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Λονδίνου, πάρα πολὺ σοβαρὴ σχετικῶς μὲ μιὰ περίεργη ζώνη.

Ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ δέρμα ἑνὸς φειδιοῦ ἀγνώστου ἐντελῶς στὴν Εὐρώπη καὶ τὸ ὁποῖον βρίσκεται στοὺς κάμπους τῆς Ἀργεντινῆς, ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ δυναμώνη καὶ νὰ τονώνη τόσο πολὺ τὸν ὀργανισμό, ποὺ πολλὲς ἀρρώστειες ἐξουδετεροῦνται σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

Ἔφερε μαζί του λοιπὸν πολλὰ δέρματα τέτοια φειδιῶν καὶ τὰ ἐδοκίμασε σὲ ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν διάφορες ἀρρώστειες.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ...ι ἔγιναν καλὰ μέσα σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα.

Δραματικὸ διήγημα

Η ΤΑΧΕΙΑ

Τῆς Γιολ. Τζιαννόλι

Ὁ Βίκτωρ σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὸ παραθυράκι τοῦ τραίνου. Ἡ γυναῖκα του μέσα ἀπὸ τὸ τραῖνο, σκυμμένη, τοῦ ἔδινε τὸ χέρι της.

Τὸν ἀποχαιρετοῦσε.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ τὴ σφίξη στὴν ἀγκαλιά του.

Πήδησε τὸ σκαλοπάτι, πέρασε τὸ διάδρομο καὶ μπῆκε μέσα στὸ διαμέρισμα.

Ἐκείνη ἅπλωσε τὰ χέρια της καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

—Μάρθα, ἀγάπη μου, εἶπε ὁ Βίκτωρ, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του.

—Γρήγορα, τὸ τραῖνο θὰ φύγη. Κατέβα γρήγορα.

—Πηγαίνω, ἀκόμα ἕνα φιλί!

Ταραγμένη ἡ σύζυγος τοῦ πρόσφερε τὸ στόμα, ἔπειτα σπρώχνοντάς τον ἀπὸ τὴν πλάτη, ἐλαφρά, ἐβγῆκε μαζί του στὸ διάδρομο.

Οἱ πόρτες τοῦ τραίνου κλείνανε μία μία, καὶ μόλις ἔφτασε ὁ Βίκτωρ στὴν πορτίτσα γιὰ νὰ βγῆ ἔξω, τὸ τραῖνο κινήθηκε.

—Θεέ μου! φώναξε ἡ γυναῖκα.

Ἕνας σιδηροδρομικὸς ἔπιασε τὸν Βίκτωρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τράβηξε ἐπάνω.

—Κύριε, τί κάνετε;

—Πρέπει νὰ κατέβω...

—Ἀδύνατον! Θὰ σκοτωθῆτε...

Ἡ ταχεῖα Μιλάνο - Μπολόνια ἔμπαινε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μέσα στὸ σταθμό.

—Βλέπετε: Θὰ σκοτωνόσαστε.

Ὁ Βίκτωρ ἐγέλασε. Γύρισε, κύτταξε τὴ γυναῖκα του.

—Βλέπεις; Ἦταν τυχερὸ νὰ σὲ συνοδέψω, Μάρθα... Κατὰ βάθος δὲν δυσαρεστοῦμαι. Ἤμουν τόσο λυπημένος ποὺ σ᾽ ἄφινα νὰ φύγης μόνη σου. Θὰ ἔρθω μαζί σου στὸ γιατρό, θὰ μιλήσω στὸν καθηγητή... Σὲ μένα θὰ τὰ πῆ καλύτερα... Ἐμπρός... Ἂς εἶνε... Εἶμαι εὐχαριστημένος... Καὶ σύ;

—Ναί, βέβαια, ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του.

Ἐπιστρέφοντας στὸ διαμέρισμα, ἐκάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο κοντὰ στὰ παράθυρα.

Ὁ Βίκτωρ ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ.

—Ἦταν τυχερὸ νὰ σὲ συντροφέψω, Μαρτίνα. Σὰν νὰ τὤξερα καὶ νὰ σοῦ πῶ, σήμερα τὸ πρωῒ τακτοποίησα ὅλες τὶς ὑποθέσεις μου. Παρ᾽ ὅλο ποὺ ἤξερα ὅτι δὲν θάφευγα... Τὸ προαίσθημά μου ὅμως δὲν μὲ γελοῦσε. Τί περίεργο!

Γέλασε. Παρετήρησε ὅμως ὅτι ἡ γυναῖκα του ἔμενε σιωπηλή, σοβαρή, ἀφηρημένη.

—Στενοχωρεῖσαι, Μαρτίνα;

—Ὤ, μὴ μὲ φωνάζεις μ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα, σοῦ τὸ εἶπα πὼς δὲν μ᾽ ἀρέσει.

Ἡ φωνή της ἀντήχησε στεγνὴ στ᾽ αὐτὶ τοῦ ἀντρός της καὶ τοῦ σταμάτησε τὴν παιδιάστικη χαρὰ ποὺ ἔνοιωθε τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Κυτταχθήκανε στὰ μάτια βουβοί.

Μιὰ ξαφνικὴ θλῖψι πλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ Βίκτωρα καὶ σκέφτηκε.

—Δὲν εἶνε εὐχαριστημένη ; Θὰ προτιμοῦσε ἆρά γε νὰ ταξειδέψη μόνη της;

Ἡ Μάρθα ἔκλεισε τὰ μάτια.

«Τὸ λάθος εἶνε δικό μου», σκεπτότανε. «Γιατί νὰ πάρω τὴν ταχεῖα; Ἂν ἔπαιρνα ἄλλο τραῖνο, θὰ μποροῦσε νὰ κατέβη στὸν ἑπόμενο σταθμὸ ποὺ ἀπέχει μόλις πέντε λεπτά... Αὐτὸ τὸ τραῖνο δὲν σταματᾷ παρὰ μονάχα στὴ Μπολόνια... Μήπως... Ἴσως καὶ νὰ τὤκανε ἐπίτηδες, ποὺ θέλησε νὰ κατέβη τὴν τελευταία στιγμή».

Αὐτὴ ἡ σκέψις τὴν ἔκανε νὰ νοιώση ἕνα μῖσος ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀπὸ χρόνια τώρα τὸν ἀγαποῦσε μὲ τόσο πάθος.

«Τὤκανε ἐπίτηδες... Τὤκανε ἐπίτηδες...»

...Ἡ Μάρθα ἀγκάλιασε τὸ χέρι τοῦ Βίκτωρος.

Ἡ ταχεῖα ἔσχιζε τὸ ἄπειρον μὲ ἴλιγγο καὶ φαινότανε σὰν νάθελε νὰ φτάση στὸν προορισμό της τὸ ταχύτερο.

Ἡ Μάρθα ἔνοιωθε μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι νὰ κινηθῆ, νὰ χειρονομήση, νὰ μιλήση, νὰ πῆ ὅτι δήποτε, δὲν τολμοῦσε ὅμως ν᾽ ἀνοίξη τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ συναντήση τὸ βλέμμα τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ θυμός, τὸ μῖσος, ἄλλαξαν καὶ γίνηκαν ἀγωνία...

Μέσα στὸ διαμέρισμα δὲν ὑπῆρχε κανεὶς καὶ ἡ μοναξιά τους, ποὺ ἄλλοτε γέμιζε μὲ λόγια καὶ χάδια, βάραινε τώρα ἐπάνω τους, θέτοντας ἕνα σύνορο...

...Πιατσέντσα, Πάρμα, Ρέτζιο, Μόντενα.

«Κοιμᾶται» σκεπτότανε ὁ Βίκτωρ, ζητῶντας νὰ ἡσυχάση, δίχως νὰ κατορθώση ὅμως ν᾽ ἀποδιώξη ἀπὸ πάνω του τὴν πικρὴ ἐντύπωσι ποὺ δημιουργοῦσε ἡ στάσις τῆς Μάρθας. Κι᾽ αὐτὸς ἤθελε νὰ μιλήση, νὰ καθήση δίπλα της, νὰ τὴ χαϊδέψη. Δέκα χρόνια παντρεμένοι, δὲν εἶχαν ἀλλοιώσει τὴν ἀγάπη τους, διαρκῶς ἡ ἴδια, θερμή, συνεχής, ἔντονη.

Τὰ μάτια τῆς Μάρθας ἀνοιγόκλεισαν. Τὰ εἶδε. Κατάλαβε ὅτι γελιώτανε. Ἡ Μάρθα δὲν κοιμώτανε. Αὐθόρμητα, κινήθηκε, ἄλλαξε θέσι καὶ κάθησε δίπλα στὴ γυναῖκα του.

— Δὲν κοιμᾶσαι ; εἶπε, πιάνοντας τὸ μπράτσο της.

Ἡ Μάρθα ἄνοιξε τὰ μάτια.

Ἐκεῖνος πλησίασε τὸ πρόσωπό του στὸ δικό της.

—Φοβᾶσαι, τῆς ψιθύρισε, καὶ μιὰ ἀγωνία ἀκαθόριστη τὸν εἶχε πιάσει.

Ἡ Μάρθα κίνησε τὰ χείλη της. Λέξι ὅμως δὲν πρόφερε. Τὸ λαρύγγι της ἦταν τόσο στεγνό.

—Φοβᾶσαι;

Ἡ Μάρθα ἔγνεψε «ναί» μὲ τὸ κεφάλι της κι᾽ ἔπειτα βάζοντας ὅλη τὴ δύναμί της, ξαφνικὰ φώναξε:

—Ὁ Σάντρο μὲ περιμένει στὸ σταθμό.

Ὁ Σάντρο! Αὐτὸς ὁ Βίκτωρ τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ Σάντρο ἄλλοτε... πρὶν δέκα χρόνια, ὅταν καὶ οἱ δυό τους ἐρωτευμένοι μαζί της τὴν κορτετζάρανε.

Σηκώθηκε δίχως νὰ προφέρη λέξι. Βγῆκε στὸ διάδρομο.

Ἡ Μάρθα λευθερωμένη πιὰ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀγωνία, τὸν ἀκολούθησε μὲ τὴ ματιά της.

Ἂν δὲν μιλοῦσε σὰν θὰ φθάνανε στὴ Μπολόνια, ὁ Βίκτωρ θὰ ἔβλεπε τὸ Σάντρο στὸ σταθμό. Τῆς τὸ εἶχε γράψει πὼς θὰ τὴν περίμενε. Ἔτσι τώρα ὁ Βίκτωρ τὸ ἤξερε... καὶ ἴσως νὰ ἦταν καλύτερα ἔτσι...

Ἦταν ἕνας χρόνος τώρα ποὺ ὁ Σάντρο τῆς ἔγραφε σχεδὸν κάθε μέρα κι᾽ ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε σχεδὸν συχνά. Αὐτὸ τὸ ταξεῖδι της στὴ Μπολόνια γιὰ νὰ συμβουλευτῆ ἕνα καθηγητή, θὰ ἦταν ἡ πρώτη τους συνάντησι, τὸ πρῶτο τους σμίξιμο... Ἂν ὁ Βίκτωρ δὲν ἀνέβαινε στὸ τραῖνο...

Ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἀπελπισία παλεύανε μέσα στὴν ψυχή του. Θυμήθηκε, καὶ ρίγησε. Θυμήθηκε τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ γυναῖκα του τὸν βίαζε νὰ κατέβη γρήγορα ἀπὸ τὸ τραῖνο. Ὥστε... πήγαινε μὲ ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησι, τὴ βεβαιότητα νὰ τὸν προδώση...

Τὸ τραῖνο σταμάτησε στὸ σταθμὸ τῆς Μπολόνια. Ὁ Βίκτωρ μπῆκε στὸ διαμέρισμα καὶ πῆρε τὴ βαλίτσα τῆς γυναίκας του.

—Κατεβαίνομε.

Κατέβηκαν. Κύτταξαν τριγύρω τους. Ὁ Βίκτωρ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ταξειδιωτῶν.

Τὸ χέρι ἐκεῖνο ἔμοιαζε μὲ τσιμπίδα, καὶ τῆς ἔδιδε ἕνα συναίσθημα ἀσφαλείας καὶ προστασίας. Εἶχε παρατήσει τὸν ἑαυτό της σὲ κεῖνο ἐκεῖ τὸ χέρι. Δὲν κύτταζε καθόλου γύρω της. Κύτταζε ὅμως ὁ Βίκτωρ. Κι᾽ ὅταν φθάσανε στὴν ἔξοδο, ὁ Βίκτωρ εἶδε τὸ Σάντρο ποὺ ἐρχότανε τρέχοντας. Εἶδε καὶ τὸ ἀπότομο σταμάτισμά του καὶ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανε νὰ κρυφτῆ.

Ἡ Μάρθα ἔνοιωσε τὴν τσιμπίδα νὰ ξεσφίγγεται καὶ κύτταξε φοβισμένη τὸν ἄντρα της.

Εἶδε μιὰ σκληρότητα στὸ πρόσωπό του.

—Ὁ Σάντρο εἶνε ἐκεῖ. Μπορεῖς νὰ πηγαίνης.

Τὰ μάτια της ἀνοίξανε φοβισμένα.

—Πήγαινε, λοιπόν.

Τῆς φάνηκε πὼς κάτι τὸ τρομερό, τὸ βαρύ, τὸ σκληρὸ ἔπεσε ἐπάνω της. Ξαναεῖδε μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό της ἀστραπιαῖα, τὸ σπίτι της, τὶς συνήθειές της καὶ κατάλαβε πὼς θὰ ἦταν δύσκολο ν᾽ ἀποσπασθῆ ἀπ᾽ αὐτές.

Σήκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια της εἶχαν θολώσει ἀπὸ τὰ δάκρυα, κι᾽ ἀνάμεσα σ᾽ αὐτὸ τὸ συννέφιασμα εἶδε τὸν ἄντρα της ν᾽ ἀπομακρύνεται μὲ βῆμα σταθερό.

Δίχως καθόλου νὰ διστάση, τὸν πρόφτασε. Μπῆκε ντροπαλὰ στὸ πλάϊ του. Πέρασε τὸ χέρι της στὸ χέρι του. Κι᾽ ἀμίλητοι προχωροῦσαν.

Ὁ Βίκτωρ δὲν γύρισε νὰ τὴν κυττάξη. Μονάχα ποὺ ἔσφιξε λίγο περισσότερο τὸ χέρι τῆς γυναίκας του κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη καὶ βράδυνε κάπως τὴν περπατησιά του γιὰ νὰ τὴ συνταυτίση μὲ τὴ δική της.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ καὶ τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει. Δάγκασε τὰ χείλη του γιὰ νὰ μὴ δακρύση. Μιὰ καινούργια τρυφερότητα πλημμύριζε τὴν καρδιά του.

ΓΟΛΑΝΔΑ ΤΖΙΑΝΝΟΛΙ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΩΝ

Ὑπὸ ΓΚΑΣΤΟΝ ΣΙΜΟΝ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ᾽ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

—Κύριοι! ἀπήντησε ὁ Ζολιβέ. Ἔρχομαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ὅταν ἀνέλαβα τὴν ἐξερευνητικὴ ἀποστολὴ πρὸς ἀνακάλυψιν μιᾶς ἀρχαιοτάτης προϊστορικῆς πόλεως, τῆς ὁποίας τὴν ὕπαρξι μὲ διεφώτισε ἕνα παληὸ ἔγγραφο, δὲν φανταζόμουνα ποτὲ τὶς ἐκπλήξεις ποὺ μὲ περίμεναν. Ἀναγνωρίζω δικαιότατα καὶ εἶνε ἐντελῶς δικαιολογημένη ἡ ἐπιθυμία σας νὰ κρατήσω τὸ μυστικὸ γιὰ τὴν ὕπαρξί σας καὶ γι᾽ αὐτὸ σᾶς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι δὲν θὰ τὸ ἀποκαλύψω ποτὲ σὲ κανένα.

Ἕνας ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας ἀκούστηκε.

Ὁ Ἀλτεὺς χαμογέλασε καὶ οἱ Γερουσιασταὶ ἐκούνησαν τὸ κεφάλι εὐχαριστῶντας.

—Ὁρκίζεστε λοιπὸν ὅτι θὰ κρατήσετε τὸ μυστικό;

—Τὸ ὁρκίζομαι! εἶπεν ἀποφασιστικὰ ὁ Ζολιβέ.

—Πολὺ καλά. Δὲν περιμέναμε διαφορετικὰ ἀπὸ σᾶς. Δὲν περιμέναμε τὰς προτάσεις, τὰς ὁποίας ἐκ συμφώνου ἀποφασίσαμε νὰ σᾶς ὑποβάλωμε.

»Νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι εἶσθε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, δίχως ἐκ μέρους μας νὰ μειωθῆ ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ συμπάθεια τὴν ὁποία σᾶς προσφέρομε.

Ὁ Ζολιβὲ χαμογέλασε εὐχαριστῶντας.

—Ἀκοῦστε λοιπόν, ξένε, ὅσα ὁ μέγας ἀρχηγὸς Ἀλτεύς, τὸ Συμβούλιο τῶν Γερουσιαστῶν καὶ τὸ Συμβούλιο τῶν Σοφῶν τοῦ λαοῦ τῶν Ἀτλαντιδέων ἀπεφάσισαν νὰ σᾶς προτείνουν:

Τότε ὁ πρόεδρος τῶν Γερουσιαστῶν σηκώθηκε, ἔβανε τὸ χέρι του στὴν καρδιὰ καὶ διάβασε τὶς προτάσεις τὶς ὁποῖες ἀναφέραμε πιὸ πάνω.

Ὁ Ἕκτωρ Ζολιβὲ μόλις ἐτελείωσε τὸ διάβασμα ἔσκυψε τὸ κεφάλι ὡς σημεῖον ἀποδοχῆς.

—Μπορῶ νὰ ζητήσω μερικὲς ἐξηγήσεις; ρώτησε ὁ Ζολιβέ.

—Τὸ Συμβούλιον εἶνε ἕτοιμον νὰ σοῦ ἀπαντήση, ἀπήντησε ὁ Πρόεδρος.

—Στὶς προτάσεις σας ἀναφέρατε γιὰ κάποια μελλοντικὴ βοήθεια ποὺ θὰ προσφέρη ὁ λαὸς τῶν Ἀτλαντιδῶν στὸν Εὐρωπαϊκό. Μπορῶ νὰ ἐρωτήσω εἰς ποίαν μορφὴν θὰ ἐκδηλωθῆ αὐτὴ ἡ βοήθεια;

—Ξένε... Ὁ προορισμὸς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀτλαντίδος συνετελέσθη. Ἔφθασε στὸ μεγαλείτερο βαθμὸ πολιτισμοῦ. Αἱ γεννήσεις ἠλαττώθησαν μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ. Οἱ γυναῖκες παρέμειναν σὲ πολὺ μικρὴ ἀναλογία μὲ τοὺς ἄνδρες, ἕνα 4 τοῖς 100. Ὁ ἔνδοξος οὐρανὸς τοῦ τόπου μας ἔκλεισε καὶ ὁ λαὸς ποὺ θὰ μᾶς διαδεχθῆ πρέπει νὰ εἶνε ἄξιος τῆς ἐντολῆς ποὺ θὰ κληρονομήση ἀπὸ μᾶς. Σ᾽ αὐτὸ τὸ λαὸ ποὺ θὰ καταστήσωμε διάδοχό μας θὰ τοῦ ἀποκαλύψωμε μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπιστημονικὰ μυστικά μας, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκμεταλλευθῆ νὰ φέρη στὸν κόσμο τὸν πολιτισμό, τὴν εἰρήνη καὶ τὴ δικαιοσύνη.

—Καὶ αὐτὸς ὁ λαός; ρώτησε ὁ Ζολιβὲ μ᾽ ἕνα χτυποκάρδι.

—Εἶνε ὁ λαὸς τῆς Εὐρώπης καὶ εἰδικῶς ὁ Ἑλληνικός, ἀπὸ τὸν ὁποῖο καὶ καταγόμεθα.

—Δέχομαι, ἀπήντησε ὁ ἐπιστήμων.

—Δώσατε λοιπὸν τὸν ὅρκον τῶν Ἀδελφῶν.

Ὁ Ἄλφα ἔφερε ἕνα χοντρὸ βιβλίο.

—Ὁρκίζεσθε στὴ μεγάλη αὐτὴ «Βίβλο».

—Ὁρκίζομαι στὴ μεγάλη αὐτὴ «Βίβλο» ἐπανέλαβε ὁ Ζολιβέ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ μεγάλη ὀθόνη τοῦ τηλεφωτοφώνου ποὺ βρισκότανε ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ Ἀλτέως, ἐφωτίσθηκε ξαφνικά, ἐνῷ ὅλοι οἱ παρόντες γύρισαν καὶ κύτταξαν κατάπληκτοι πῶς τολμοῦσαν νὰ διακόψουν μιὰ συνεδρίασι τοῦ Συμβουλίου.

Ὁ Ζολιβὲ μὲ θαυμασμὸ ἔβλεπε στὴν ὀθόνη νὰ παρουσιάζεται ἀνάμεσα σ᾽ ἕνα συννέφιασμα ποὺ ξεκαθαριζότανε σιγὰ - σιγὰ ἡ κορυφὴ ἑνὸς ἄλλου πύργου.

—Ὁ πύργος τοῦ Ἄϊφελ! Παρίσι! ψιθύρισε ὁ Ζολιβέ.

—Σιωπή, φώναξε ὁ Ἀλτεύς.

Πράγματι ἦταν κάτι τὸ καταπληκτικό. Μέσα ἀπὸ τὸ πανὶ διεκρίνοντο νὰ περνοῦν ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ἀξιοθέατα μέρη τοῦ Παρισιοῦ, τῆς πολιτείας ποὺ ἔζησε τόσα χρόνια ὁ Ἕκτωρ.

Μιὰ φωνὴ βγῆκε μέσα ἀπὸ τὸ πανί.

—Ὁ ἀδελφὸς Ἴων πληροφορεῖ τὸ Μέγα Διδάσκαλο Ἀλτέα, ὅτι κάποιος προδότης ποὺ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα, ἐπώλησε στὴν Γερμανικὴ Κυβέρνησι τὰ μυστικὰ τῶν Ἀτλαντιδῶν. Πᾶσα προσπάθειά μας γιὰ νὰ πλησιάσωμε καὶ τιμωρήσωμε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῶν ἀδελφῶν, τὸν προδότη, ἀπέτυχε. Ὁ ἀδελφὸς Ἴων ζητεῖ ὁδηγίας ἀπὸ τὸ Μέγα Διδάσκαλο καὶ πληροφορεῖ ὅτι ὁ προδότης ἐξηφανίσθη.

Ἕνα σούσουρο ἐκάλυψε τὰ λόγια τοῦ ἀδελφοῦ Ἴωνος ποὺ ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸ ὑπερατλαντικὸ αὐτὸ διάστημα.

Ὁ Ἀλτεύς, ὠχρός, ἐπέβαλε σιωπὴ καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ.

—Ἀδελφοὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀτλαντίδος, σας. Οἱ Ἀτλαντιδεῖς ὀφείλουν νὰ συγκρατοῦν τὰ νεῦρα τους... παρετήρησα ὅτι χάσατε τὴν ψυχραιμία κρατοῦν τὰ νεῦρα τους. Ὁ προδότης θὰ τιμωρηθῆ. Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐγγυῶμαι γι᾽ αὐτό. Πρὶν ἀκόμα περάση μῆνας ὁ ἔνοχος θὰ τιμωρηθῆ. Καὶ τώρα ὁ καθένας στὰ ἔργα του.

»Ἡ πολιτεία νὰ χαμηλώση καὶ νὰ μπῆ μέσα στὰ ὑπόγεια. Νὰ ἁπλωθοῦν πάνω ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα τὰ δηλητηριώδη ἀέρια. Πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος νὰ μείνη μονάχα ἡ μεγάλη κεραία πομποῦ καὶ δέκτου κρυμμένη μέσα στὰ δέντρα. Καὶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς μου νὰ μὴ βγῆ οὔτε ἕνας στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ὁ Ἀλτεὺς ἀφοῦ εἶπε αὐτά, τότε ἐπλησίασε πρὸς τοὺς διακόπτες, ἐπάτησε ἕνα κουμπὶ καὶ ἡ ὀθόνη σκοτείνιασε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ Ἀλτέως ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ ἐμφανίστηκε μιὰ νέα σπανίας καλλονῆς, ἡλικίας περίπου 18 ἐτῶν. Ἐπροχώρησε ἐλαφρὰ πρὸς τὸν Ἀλτέα, ἐνῷ ὅλοι οἱ παρόντες ὑπεκλίθησαν εὐλαβικά.

Ὁ Ζολιβὲ κατάπληκτος ἐκύτταζε τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ δημιούργημα.

Τότε μέσα στὴ γενικὴ σιωπή, ἡ νέα εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνὴ αὐτὰ τὰ λόγια:

—Τόλα τὸ ρεμοῖ ἄκου τσάλε πανίρα.

Ὁ Ἕκτωρ Ζολιβὲ δὲν καταλάβαινε πιὰ τίποτα.

....

(Ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Ἕκτορος Ζολιβέ):

«...Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐμφανίστηκε ἡ θαυμασία ἐκείνη κοπέλλα δὲν θυμᾶμαι πιὰ τίποτα.

Ἔπειτα ἀπὸ μία ὥρα σχεδὸν βρισκόμουνα μέσα στὴν καμπίνα μου τοῦ ἀεροπλοίου, τὸ ὁποῖον ταξειδεύει τώρα σὲ ὕψος 3.000 μέτρων βορειοανατολικά.

Ποῦ πηγαίνομε;

Μυστήριον.

Ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα καὶ κύτταξα. Πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου οὐρανός, ἀπὸ κάτω μου σύννεφα. Ξαναβρῆκα μέσα στὸ πλοῖο τὸν Τραντοὺλ. Ἀγκαλιαστήκαμε σὰν παληοὶ φίλοι.

—Ποῦ πηγαίνομε; μ᾽ ἐρώτησε μ᾽ ἀγωνία ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης μου.

—Ὁ Θεὸς ξέρει, φίλε μου. Ἴσως πρὸς τὴν Εὐρώπη.

—Θὰ ξαναδοῦμε λοιπὸν τὸ Παρίσι;

—Ποιὸς ξέρει;

Καὶ μιὰ ἐλπίδα μοῦ θερμαίνει τὴν καρδιά.

....

Βρῆκα τὸν Ἀλτέα τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, σιωπηλὸ καὶ σκεπτικό. Δὲν τολμῶ νὰ τὸν ρωτήσω. Τὸ γεῦμα πέρασε μελαγχολικά. Τὸ ἀερόπλοιο ταξειδεύει πάντοτε

σὲ μεγάλα ὕψη καὶ ἄλλαξε γραμμὴ πρὸς τὴν ἀνατολή.

Νἄναι ἆρά γε ἀλήθεια ; Θὰ ξαναδῶ τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ ; Θὰ ἀναπνεύσω καὶ πάλι τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος μου;

....

Εἶνε νύχτα. Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Ξαπλώνομαι κι' ἄδικα προσπαθῶ νὰ κλείσω μάτι. Ἡ ἡμέρα εἶνε ἀτέλειωτη καὶ δὲν καταλαβαίνω τὸ λόγο.

....

Δὲν ἀντέχω πιά. Ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα. Μιὰ σκιὰ ἀκουμπᾷ στὸν ἐξώστη καὶ κυττάζει προσεχτικὰ μέσα στὸ σκοτάδι ἀνατολικά. Εἶνε ὁ Ἀλτεύς.

Τὸν πλησιάζω καὶ τὸν καλῶ μὲ τ' ὄνομά του. Μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μὲ τὸ δάχτυλο μοῦ δείχνει τὴν ἄβυσσο ποὺ βρίσκεται ἀπὸ κάτω μας.

—Θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσετε, φίλε μου;

—Ἔ; Τί συμβαίνει;

—Κυττάχτε.

Κυττάζω μέσα στὸ σκοτάδι. Δὲν κατορθώνω νὰ δῶ τίποτα. Ἄ, ναί. Κάτι ξεκαθαρίζει. Μιὰ μεγάλη πολιτεία. Ρωτῶ: «Παρίσι;» καὶ μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά...

....

Ἐξακολουθοῦμε τὸ ταξεῖδι μας ἀνατολικά. Τὸ ἀερόπλοιο ἀνεβαίνει, ἀνεβαίνει ἀκόμα πιὸ ψηλά...».

IX

—Ἀκόμα μιὰ πίπα;

—Εὐχαριστῶ.

Οἱ δύο ἄντρες γέμισαν σιωπηλὰ τὶς πίπες τους, παίρνοντας καπνὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο κουτί, μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἕνα σπίρτο ποὺ ἄναψε καὶ πῆγε ἀπὸ τὴ μιὰ πίπα στὴν ἄλλη, φώτισε δυὸ πρόσωπα μὲ μορφὲς σχεδὸν κτηνώδεις.

Ἔπειτα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται μέσα στὴ στενὴ αὐλὴ ποὺ τριγυριζότανε ἀπὸ ψηλοὺς τοίχους. Ὁ ἄλλος ἀκουμπισμένος παρακολουθοῦσε τὸ πηγαινέλα τοῦ συντρόφου του.

Πέρα ἀπὸ τὰ τείχη ἀκουγότανε ὁ θόρυβος τοῦ νεροῦ ποὺ κυλοῦσε μέσα στὸν ποταμὸ Σπρέα. Τὸ Βερολῖνο κοιμώτανε τὸ βαθύ του ὕπνο. Κάποιο μακρυνὸ ρολόγι χτυποῦσε τὶς ὧρες.

—Θὰ στοιχημάτιζα, Φρὰνς Βόγκελ, ὅτι ἔβρεξε αὐτὴ τὴ νύχτα, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο.

—Καθόλου περίεργο, εἶπε ὁ ἄλλος.

—Δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστη αὐτὴ ἡ ὑπηρεσία.

—Ὁ καλὸς Γερμανὸς στρατιώτης δὲν κρίνει ποτὲ τὴ δουλειὰ ποὺ τοῦ ἀναθέτουν, ἀπήντησε ἐκεῖνος ποὺ λεγότανε Φρὰνς Βόγκελ.

—Ναί, ἀλλὰ ἡ φύλαξις αὐτοῦ τοῦ κυρίου «Χὲρ Ντόκτορ» δὲν εἶνε μέσα στὰ καθήκοντα τοῦ Γερμανοῦ στρατιώτη.

—Σιωπή!

—Δὲν καταλαβαίνεις ὅτι μιλῶ γιὰ νὰ μὴ νοιώθω τὸ κρύο; Κάνει παγωνιά.

Ὁ καλὸς Γερμανὸς στρατιώτης Ὄττο Σάουερκρὰτζ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παγώνη.

—Οὔτε καὶ ὅταν χιονίζη;

—Οὔτε ὅταν ὁ Κύριος Θεὸς μᾶς στέλνη τὸ χιόνι.

—Καὶ ὅμως...

—Σιωπή.

—Σιωπή, σιωπή! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ σοῦ δώσανε ἕνα σειρτάκι, πῆρες ἀέρα στρατηγοῦ. Δὲν μεταχειρίζονται μὲ τέτοιο τρόπο τοὺς φίλους.

—Τὴν ὥρα τῆς ὑπηρεσίας δὲν ὑπάρχουν φίλοι. Ὑπάρχουν ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι.

Ὁ Ὄττο Σάουερκρὰτζ ἐσώπασε, ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ χιόνι.

Θυμότανε πῶς τέτοια ὥρα μποροῦσε νὰ τὴν περάση καλύτερα μ' ἕνα μπουκάλι μπύρα καὶ τὴ συντροφιὰ μιᾶς ροδοκόκκινης γκαρσόνας ποὺ τὸν σερβίριζε ταχτικὰ ἐκεῖ κάτω στὴ μπυραρία τῆς κυρίας Ἑλένας.

Ξαφνικὰ τὸν πλησίασε ὁ Φράντς.

—Ὄττο!

—Τί συμβαίνει;

—Δὲν ξέρω, μά... φοβᾶμαι.

—Τί φοβᾶσαι;

—Κάτι ἀλλόκοτο μ' ἔχει πιάσει.

—Ἕνας Γερμανὸς στρατιώτης δὲν φοβᾶται ποτέ.

—Αὐτὸ βέβαια εἶνε σωστό.

—Ἀνοησίες.

Ὁ Φράντς μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια, κύτταζε πρὸς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

—Μὰ τί σοῦ συμβαίνει;

—Δὲν ξέρω οὔτ' ἐγώ.

Δὲν καταλαβαίνω... Ἐνῷ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἐκεῖ κάτω... ἐν τούτοις στὴ μέση τῆς αὐλῆς... Φοβᾶμαι. Κάτι συμβαίνει ποὺ δὲν τὸ καταλαβαίνω. Τὰ πάδια μου τρέμουν, τὰ χέρια μου δὲν βαστᾶν τὸ ὅπλο, δὲν ξέρω τί μ' ἔχει πιάσει... Ἡ αὐλὴ εἶνε κενὴ καὶ ὅμως... Δὲν μοῦ λές, πιστεύεις στὰ πνεύματα;

—Βλακεῖες.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ...

Καὶ σὲ βεβαιῶ θὰ εἴμαστε καὶ οἱ δύο ἠλίθιοι ἂν δὲν μπορέσωμε νὰ περάσωμε καὶ νὰ πᾶμε στὴν ἀπέναντι μεριά.

—Πᾶμε.

Οἱ δυὸ ἄντρες βγάλανε τὰ πιστόλια τους, ἔπιασε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ χέρι, μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα, προχώρησαν νὰ πᾶνε στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

Στὴ μέση ὅμως τῆς αὐλῆς, ἐδίστασαν, κυτταχθήκανε, σταμάτησαν, ἀνίκανοι νὰ κινηθοῦν περισσότερο. Ἄρχισαν νὰ τρέμουν σὰν τὰ φύλλα τοῦ δέντρου καὶ γύρισαν πίσω τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ ξεκινήσανε. Ἔπεσε ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο καὶ ἄρχισαν νὰ σφίγγωνται κορμὶ μὲ κορμί.

....

Μιὰ διάδοσι εἶχε κυκλοφορήσει τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ 185 ου συντάγματος ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴ φύλαξι ἑνὸς εἰδικοῦ παραρτήματος τῶν ἐργοστασίων Κρούπ ἀπομόνωσε στὴ φυλακὴ τοὺς δύο φύλακας Φράντς Βόγκελ καὶ Ὄττο Σάουερκρὰτζ γιατὶ ἀνέφεραν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὅτι μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ ἐργοστασίου ὑπῆρχαν φαντάσματα.

Ἀλλὰ τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τοὺς ἄλλους φρουροὺς κάθε βράδυ.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΙΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ὕπνος

Θὰ μᾶς δοθῆ τὸ χάρισμα καὶ ἡ μοῖρα
Νὰ πᾶμε νὰ πεθάνουμε μιὰ νύχτα
Στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῆς πατρίδας ;
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε σὰν παιδάκια
Γλυκά. Κι' ἀπάνωθέ μας θὲ νὰ φεύγουν,
Στὸν οὐρανό, τ' ἀστέρια καὶ τὰ ἐγκόσμια.
Θὰ μᾶς χαϊδεύη ὡς ὄνειρο τὸ κῦμα.
Καὶ γαλανὸ σὰν κῦμα τ' ὄνειρό μας
Θὰ θᾶς τραβάη σὲ χῶρες ποὺ δὲν εἶνε.
Ἀγάπες θἄνε στὰ μαλλιά μας οἱ αὖρες
Ἡ ἀνάσα τῶν φυκιῶν θὰ μᾶς μυρώνη,
Καὶ κάτω ἀπ' τὰ μεγάλα βλέφαρά μας,
Χωρὶς νὰν τὸ γροικοῦμε, θὰ γελᾶμε.
Τὰ ρόδα θὰ κινήσουν ἀπ' τοὺς φράχτες
Καὶ θἄρθουν νὰ μᾶς γίνουν προσκεφάλι
Γιὰ νὰ μᾶς κάνουν ἁρμονία τὸν ὕπνο,
Θἀφήσουμε στὸν ὕπνο τους ἀηδόνια
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε σὰν παιδάκια
Γλυκά. Καὶ τὰ κορίτσια τοῦ χωριοῦ μας,
Ἀγριαπιδιές, θὰ στέκουνε τριγύρω
Καί, σκύβοντας κρυφὰ θὰ μᾶς μιλοῦνε
Γιὰ τὰ χρυσᾶ καλύβια, γιὰ τὸν ἥλιο
Τῆς Κυριακῆς, γιὰ τὶς ὁλάσπρες γάστρες,
Γιὰ τὰ καλὰ τὰ χρόνια μας ποὺ πᾶνε.
Τὸ χέρι μας κρατῶντας ἡ κυρούλα,
Κι' ὅπως ἀργὰ θὰ κλείνουμε τὰ μάτια,
Θὰ μᾶς διηγιέται — ὠχρὴ — σὰν παραμύθι
Τὴν πίκρα τῆς ζωῆς. Καὶ τὸ φεγγάρι
Θὰ κατεβῆ στὰ πόδια μας λαμπάδα
Τὴν ὥρα ποὺ στερνὰ θὰ κοιμηθοῦμε
Στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῆς πατρίδας,
Γλυκὰ θὰ κοιμηθοῦμε σὰν παιδάκια
Ποὺ ὅλη τὴ μέρα ἐκλάψαν καὶ ἀποστάσαν.

Κ. ΚΑΡΙΩΤΑΚΗΣ

Τέλος, ὁ συνταγματάρχης φὸν Μίλλερ, αὐτὸ ποὺ μπόρεσε νὰ καθορίση ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις ἦταν ὅτι σὲ μιὰ ὡρισμένη ὥρα τῆς νύχτας, ἕνας περίεργος τρόμος κατελάμβανε τοὺς φύλακας ποὺ τοὺς καθιστοῦσε ἀνίκανους πιὰ γιὰ περισσότερη φύλαξι.

Τὰ πράγματα ἦταν πολὺ πιὸ σοβαρὰ ἀπὸ κεῖνα ποὺ ὁ φὸν Μίλλερ ὡμολογοῦσε. Γιατὶ κάποιο πρωϊνὸ τοῦ ἀνεφέρθη ὅτι ὁ λοχαγός του ὁ ὁποῖος ξενύχτησε στὴν αὐλὴ μὲ τοὺς φύλακας, ἔπαθε τὴν ἴδια δουλειὰ κι' ἀπὸ ντροπή του ηὐτοκτόνησε.

Τὰ πράγματα ἦταν ἀληθινὰ ὅπως τὰ λέγανε, γιατὶ τὸ ἴδιο συνέβη καὶ στὸν Διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ὁ ὁποῖος ἦρθεν ἐπὶ τόπου νὰ διαλευκάνη τὸ ζήτημα.

Ὁ μόνος ποὺ δὲν πάθαινε τίποτα, γιατὶ παρέμενε κλεισμένος μέσα στὸ ἐργαστήριο ἦταν ὁ μυστηριώδης ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐργαζόταν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα κοιμώτανε.

Τί ἔφτιανε, τί ἔκανε, κανεὶς δὲν ἤξερε.

Μιὰ μέρα μάθανε τ' ὄνομά του: Λεγόταν Νέγκος. Περίεργο ὄνομα ποὺ δὲν ἀναφερότανε σὲ καμμιὰ ἐθνικότητα γνωστή, ὅλοι ὅμως τὸν ἀποκαλοῦσαν στὶς κουβέντες τους γερμανικὰ «Χὲρ Ντόκτορ».

....

Τὰ πράγματα βρισκόντουσαν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ὅταν τὸ πρωῒ τῆς 7 Ἰανουαρίου 189... οἱ βερολινέζικες ἐφημερίδες κι' ἔπειτα ὅλες οἱ ἐφημερίδες τοῦ κόσμου δημοσίευσαν χωρὶς σχόλια αὐτὴ τὴ λακωνικὴ εἴδησι:

«Χθὲς βράδυ, πολὺ ἀργά, ἐνῷ οἱ ὑπάλληλοι, δέκα τὸν ἀριθμό, σύμφωνα μὲ τὴν καθημερινὴ συνήθειά τους, ἔκαναν ἕνα γῦρο στὰ διάφορα διαμερίσματα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ ἐργαστηρίου ποὺ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Βερολίνου ἔχει ἱδρύσει κοντὰ στὰ ἐργοστάσια τοῦ Κρούπ, κατελήφθησαν ὁμαδικῶς ἀπὸ ἕνα περίεργο τρόμο καὶ δὲν μπορούσαν νὰ προχωρήσουν οὔτε μπρός, οὔτε πίσω. Ἐκεῖ τοὺς βρῆκαν οἱ φύλακες μὲ καταφανῆ σημεῖα τοέλλας ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό. Γιὰ τὸ περίεργο αὐτὸ φαινόμενο ἄρχισαν σοβαρὲς ἀνακρίσεις, γιατὶ παραμένει ἐντελῶς ἀνεξήγητο».

X

Ὁ Ἕκτωρ Ζολιβὲ ἀκουμπισμένος πάνω στὴν ἐξέδρα τοῦ ἀτμοπλοίου κύτταζε κάτω.

Κοντά του ἦρθε κι' ἀκούμπησε ὁ Ἀλτεύς.

— Βρισκόμαστε πάνω ἀπὸ τὸ Βερολῖνο, φίλε μου, τοῦ ψιθύρισε.

— Τὸ ξέρω, Διδάσκαλε. Ἀνεγνώρισα τὸν ποταμὸ Σπρέα.

— Μπορῶ νὰ βασισθῶ σὲ σᾶς, σὲ μιὰ ἐπιχείρησί μας ;

— Θὰ κατεβοῦμε στὸ Βερολῖνο ;

— Βεβαιώτατα, φίλε μου. Δὲ σοῦ κρύβω πὼς διατρέχομε μεγάλους κινδύνους. Ἀλλὰ ἔχω πεποίθησι σὲ σᾶς.

— Εἶμαι ὅλος δικός σου, Ἀλτέα.

— Τὸ ξέρω. Καὶ τώρα ἑτοιμασθῆτε. Θὰ βρῆτε στὴν καμπίνα σας μιὰ βαλίτσα μὲ ὅ,τι σᾶς χρειάζεται γιὰ νὰ ντυθῆτε εὐρωπαϊκά. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγώ.

Δὲν περίμενε περισσότερο. Ἔτρεξε ντύθηκε, πῆρε τὴ βαλίτσα στὸ χέρι καὶ βγῆκε ἔξω.

— Θὰ σᾶς τρόμαζε μιὰ κατάβασις μὲ ἀλεξίπτωτο ;

— Καθόλου.

— Τότε ἐμπρός!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πληρώματος ἐβοήθησαν νὰ φορέσουν τὰ ἀλεξίπτωτα στὴν πλάτη. Καὶ πρὶν νὰ ριχτοῦν στὸ κενὸ ὁ Ἀλτεὺς ἔδωσε τὶς ὁδηγίες του, στὸν Ἄλφα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

Τὸ περίεργο κατάντημα τοῦ τηλεφώνου

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ...

Τὸ τηλέφωνο δὲν θὰ ἤτανε βέβαια μιὰ ἐφεύρεσις τόσο ἐνδιαφέρουσα, ἂν δὲν εἶχε καὶ τὴν τελεία ἐφαρμογή του μπαίνοντας στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἔρωτος.

Πολλοὶ εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ βεβαιώνουν ὅτι τὸ τηλέφωνο ἔχει καταστρέψει τὸ πιὸ ποιητικὸ μέρος κάθε ἐρωτικῆς τους περιπέτειας, ἤτοι τὴν ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία.

Πράγματι, ἕνα τηλεφώνημα σὲ βγάζει ἀπὸ τοὺς μπελάδες νὰ πάρης στὸ χέρι τὴν πέννα, νὰ δώσης ἢ νὰ ἀναβάλης ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ, δίχως νὰ ἀναφέρουμε ὅτι οἱ τηλεφωνικὲς συνομιλίες εἶνε πιὸ ἀποτελεσματικὲς γιατὶ δὲν βλεπόμαστε γιὰ νὰ ντρεπώμαστε καὶ νὰ κοκκινίζουμε, ὅταν λέμε ὅσα λέγονται ὅταν βρισκώμαστε ἀκόμα καὶ μὲ τὴν πυτζάμα μας.

Τὸ τηλέφωνο εἶνε κάτι τὸ ἀνώνυμο, γιατὶ καὶ ὁ σύζυγος ἀκόμα ὅταν μπαίνη στὸ σπίτι του καὶ βρῆ τὴ γυναῖκα του νὰ μιλᾷ μὲ κάποιον, δὲν μπορεῖ ποτέ του ν' ἀνακαλύψη καὶ μὲ ποιὸν συνωμιλοῦσε, διότι ἐκείνη πολὺ ἔξυπνα θὰ κλείση τὴ συνομιλία μ' ἕνα: —Ἀντίο, ἀγαπητή μου, θὰ τὰ ποῦμε ἀργότερα, τώρα ἦρθε ὁ ἄντρας μου.

Κι' ἔτσι σώζεται ἡ κατάστασις.

Ἔχει ὅμως καὶ μιὰ ἄλλη περίπτωσι «ἀνώνυμου».

Καθόμαστε στὸ γραφεῖο μας, ξαφνικὰ χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο.

Παίρνομε τὸ ἀκουστικό. Αὐτὸς ποὺ τηλεφωνεῖ μπορεῖ νὰ βρίσκεται μέσα σ' ἕνα ὁποιοδήποτε τηλεφωνικὸ θάλαμο.

—Ἐμπρός! Ἐμπρός! Εἶστε σεῖς, κύριε Γιῶργο;

—Ἐμπρός ! Μάλιστα, ἐγώ! Καὶ σεῖς ποιά εἶστε;

—Μαντέψετε...

—Ἀδύνατον, πῆτε μου τὄνομά σας, παρακαλῶ.

Τότε ἐπακολουθεῖ μιὰ μεγάλη συνομιλία μὲ τὸ Γιῶργο, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια αὐξάνει ὅσο πάει μπροστὰ στὴ γαργαλιστικὴ γυναικεία ἐκείνη φωνή.

Ἡ ἄγνωστος ὅμως ἐπαναλαμβάνει τὸ πείραμα κάθε πρωΐ. Εἶνε ἀκριβής. Στὶς 9½ κάθε πρωῒ θὰ τ' ἀνοίξη τὴ γραμμή, θὰ τοῦ μιλήση γιὰ ἀγάπη καὶ γιὰ χίλια ἄλλα πράγματα ποὺ μποροῦν νὰ κολακέψουν ἕναν ἄντρα κομψὸ καὶ ὤμορφο.

Δὲν ἦταν τὸ μοναδικὸ τηλεφώνημα ποὺ λάβαινε ἀπὸ τὶς θαυμάστριές του.

Αὐτὸ ὅμως τὸ τηλεφώνημα εἶχε ἀκρίβεια: Ὥρα 9½ κάθε μέρα.

Παρ' ὅλη τὴν ἱκανότητα τοῦ Γιώργου, τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὴν κάνη νὰ τοῦ πῆ τὄνομά της, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ τοῦ δώση ἕνα ραντεβοῦ.

«Μοῦ ἀρκεῖ ὅτι σᾶς μιλῶ. Σᾶς ἀγαπῶ κι' αὐτὸ μοῦ φτάνει. Μὴ χαλάσωμε τὴ γοητεία αὐτὴ τοῦ ἀγνώστου, μὲ μιὰ ἐρωτικὴ περιπέτεια, ἡ ὁποία θὰ κατέληγε ἴσως σὲ μιὰ κοινοτυπία».

Ὁ Γιῶργος ὅμως ἔπειτα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἔχασε τὴν ὑπομονή του κι' ἔδωσε ἐντολὴ στὸ τηλεφωνικὸ κέντρο νὰ τὸν πληροφορήσουν ἀπὸ ποιὸ τηλέφωνο τοῦ τηλεφωνοῦσαν κάθε μέρα στὶς 9½.

Ἔμαθε λοιπὸν ὅτι τὸ τηλεφώνημα ἐρχότανε ἀπὸ τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο ἑνὸς καφενείου ποὺ βρισκότανε ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Ἡ περιέργειά του ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε στὸ κατακόρυφο.

Κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του στὶς 9, μπῆκε στὸ καφενεῖο, βέβαιος ὅτι θἄβλεπε τὴ γυναῖκα ποὺ θἀρχότανε νὰ τοῦ τηλεφωνήση ἀκριβῶς στὶς 9½.

Πῆγε καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνία πίσω ἀπὸ ἄλλο κόσμο.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβλεπε καλὰ τὴν πόρτα τοῦ τηλεφωνικοῦ θαλάμου, χωρὶς νὰ διακινδυνεύη νὰ τὸν δοῦν, ἀποφασισμένος τότε μόνο νὰ παρουσιαστῆ ἂν ἡ γυναῖκα ποὺ θὰ τοῦ τηλεφωνοῦσε, θὰ ἦταν ὤμορφη καὶ θὰ ἄξιζε τὸν κόπο νὰ πιάση σχέσεις μαζί της.

Μιὰ ὥρα ποὺ περίμενε τώρα πολλοὶ βέβαια μπήκανε μέσα στὸ θάλαμο, ἀλλὰ ὅλοι ἦταν ἄντρες.

Τί κακοτυχία!

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἴδια σκηνή.

Μήπως ἡ ἄγνωστη ἄλλαξε τηλεφωνικὸ θάλαμο;

Σκέφτηκε νὰ ρωτήση τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ καφενείου, ὁ ὁποῖος τὸν γνώριζε πολὺ καλά.

—Γιὰ πές μου, κὺρ Παντελῆ, κάθε πρωῒ στὶς 9½ ἀκριβῶς ἔχεις δῆ μιὰ κυρία... μιὰ ὡραία κυρία νὰ ἔρχεται ἐδῶ καὶ νὰ τηλεφωνῆ;

—Θ' ἀστειεύεστε κὺρ Γιῶργο ! Νοστιμούλα ναὶ βέβαια καὶ εἶνε, ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε καὶ κυρία τὴν καμαριέρα σας.

Ἡ καμαριέρα του! Λοιπὸν μὲ τὴν καμαριέρα του ἀντήλλασσε κάθε πρωῒ τόσα γλυκὰ λόγια; Μὲ κείνην συνωμιλοῦσε τόσο τρυφερά;

Τώρα δὲν ξέρει τί νὰ κάνη. Βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι ὁ Γιῶργος.

Βέβαια πολλὲς φορὲς διέκρινε ὅτι ἡ καμαριέρα του ἦταν νόστιμη καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τοῦ ἦταν δυσάρεστο νὰ ἀκολουθήση τὸ μοιραῖο μιᾶς τηλεφωνικῆς συνομιλίας.

Αὐτὰ βέβαια εἶνε τὰ κακὰ τοῦ τηλεφώνου ἐνόσῳ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ἀκόμα βρεθῆ καὶ ἡ τηλεόρασις, ὁπότε θὰ ἀποφευχθοῦν ὅλα τὰ δυσάρεστα μιᾶς τέτοιας μοιραίας συμπτώσεως.

Μ. Κ.

Εὔθυμο διήγημα

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΓΕΥΜΑΤΟΣ...

Τοῦ ΑΝΤΩΝΙΟ ΖΙΓΚΑΡΙ

Μιὰ ἑλκυστικὴ ἀγγελία ποὺ εἶχε μπῆ τώρα καὶ κάμποσες ἡμέρες σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ σοβαρὲς ἐφημερίδες, εἶχεν ἀναστατώσει ὅλους τοὺς ἄνδρες.

Ἡ ἀγγελία ἔλεγε:

«Δεσποινίς, κάτοχος τριακοσίων χιλιάδων εἰς μετρητὰ καὶ κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, ζητεῖ σύζυγον ἡλικιωμένον μὲ μόνιμον ἐπάγγελμα ἢ βιομήχανον».

Ὁ Μᾶρκος ἦταν διευθυντὴς λογιστηρίου, ἔπαιρνε ἕνα καλὸ μισθό, καὶ εἶχε καὶ καμμιὰ πενηνταριὰ χιλιάδες φράγκα βαλμένα στὴν Τράπεζα γιὰ ὥρα ἀνάγκης.

Ἔγραφε λοιπὸν εἰς ἀπάντησιν:

«Εἶμαι σοβαρός, ἀγαπῶ τὴν οἰκογένεια, τὰ παιδιὰ καὶ οἰκονόμος. Ἀποδείξεις ὅτι ἔχω στὴν Τράπεζα χρήματα. Δὲν ἔχω κανένα ἐλάττωμα, κλπ. κλπ...».

Κι' ἐξακολουθοῦσε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νὰ περιγράφη τὸν ἑαυτό του.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ εἶχε ὡς ἐλάττωμα ἦταν τὸ ψεύδισμα, ἀλλὰ κι' αὐτὸ δὲν ἦταν σοβαρὸ γιατὶ εἶχε ὡραῖα καὶ λευκὰ δόντια.

Ἡ ἀπάντησις ἦρθε ἀμέσως.

Ἔγραφε ἡ δεσποινὶς ὅτι προτοῦ τὸν καλέση στὸ σπίτι, ἔπρεπε νὰ ἰδωθοῦν ἔξω, νὰ μιλήσουν, νὰ γνωριστοῦν λιγάκι κι' ἔπειτα θὰ τοῦ ἔλεγε νἄρθῃ σπίτι νὰ τὸν γνωρίση καὶ ὁ μπαμπᾶς. Τοῦ ἔδινε λοιπὸν ραντεβοῦ στὶς 8 τὸ βράδυ σ' ἕνα σταυροδρόμι γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ γνωριστοῦν καὶ μὲ διακριτικὸ σημεῖο ἕνα κόκκινο λουλοῦδι ποὺ θὰ βαστοῦσε αὐτὸς στὸ χέρι.

★

Πράγματι, τὴν ὡρισμένη ἡμέρα στὶς 8 τὸ βράδυ, ὁ Μᾶρκος κομψοντυμένος, ἀρωματισμένος, φρεσκοξυρισμένος, μ' ἕνα γαρύφαλλο κόκκινο στὸ χέρι, πήγαινε κι' ἐρχότανε πάνω στὸ πεζοδρόμιο μὲ τὴν καρδιὰ σφιγμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς πρώτης του συνεντεύξεως.

Ἡ Ἴσα —ἔτσι λεγόταν ἡ κοπέλλα— ἦρθε μὲ τὴ μαμά της.

Τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως καὶ τοῦ χαμογέλασε.

Ὁ Μᾶρκος τὰ σάστισε μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια ὠμορφιά...

Τὸ ψεύδισμά του μεγάλωσε καί...

Εἶ... εἶ... εἶστε σεῖς; Μᾶ... Μᾶρκος εἶμ' ἐγώ.

—Χαίρω πολύ, εἶπε ἡ Ἴσα, δίνοντάς του τὸ χέρι. Σᾶς παρουσιάζω τὴ μαμά μου.

—Τι... τι... τιμή μου.

Τί νὰ κάνη 8 ἡ ὥρα βράδυ μὲ δυὸ κυρίες. Ἔπρεπε κάπου νὰ πᾶνε, νὰ καθήσουν, νὰ τὰ ποῦνε.

Δὲν ἦταν ὥρα οὔτε γιὰ καφέ, οὔτε γιὰ ὀρεκτικό, οὔτε γιὰ τσάϊ.

Τὰ ἤξερε αὐτὰ ὁ Μᾶρκος.

Ἀλλὰ τὸν βοήθησαν καὶ οἱ κυρίες.

Μεταξὺ τῆς μιᾶς κουβέντας καὶ τῆς ἄλλης, τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβη ὅτι ὁ μπαμπᾶς ἔλειπε ταξεῖδι καὶ ὅτι συνήθως ὅταν λείπη τρῶνε ἔξω σὲ ἑστιατόριο.

—Μπο... μπορῶ νά... νά... σᾶς προσφέρω τό... τό... τὸ δεῖπνο.

Οἱ γυναῖκες δὲν θέλανε, ἐκεῖνος ἐπέμενε, τέλος ἐδέχτηκαν καὶ πῆγαν σ' ἕνα ἑστιατόριο πολυτελέστατο.

Βέβαια καὶ πολυτελέστατο. Τί γαμπρὸς ἤτανε... Εἶχε μπροστά του μιὰ νύφη μὲ 500.000 ἐκτὸς τὴν κληρονομία.

Διάλεξε μόνος του τὸ «μενού». Ὅ,τι πιὸ ἀκριβὸ καὶ πιὸ ἐκλεκτό. Καλὸ κρασί. Διάφορα ὀρεκτικὰ κλπ. Ὅλα ὅμως συνωδεύοντο καὶ ἀπὸ ἕνα χαμόγελο.

Ἄχ, αὐτὸ τὸ χαμόγελο.

Ὁ Μᾶρκος μιλᾷ ὤμορφα, μολονότι ψευδίζει, πάντως χαριτολογεῖ, κάνει πνεῦμα.

Θέλει νὰ δείξη τί ὑπέροχος σύζυγος θὰ εἶνε.

—Μπα... μπα... μπανάνες;

Μάλιστα καὶ μπανάνες.

Ὅλα πήγαιναν θαυμάσια.

Καὶ παρ' ὅλο ποὺ ἦταν Διευθυντὴς λογιστηρίου, ὁ Μᾶρκος δὲν μπόρεσε καθόλου νὰ λογαριάση τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὅτι ὅσα ξώδευε γιὰ ἕνα δεῖπνο, ἦσαν περισσότερα ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο μισθὸ ποὺ εἰσέπραττε ἀπὸ τὸ ταμεῖο.

Χαλάλι της ὅμως.

Ἡ Ἴσα ἦταν ὑπέροχο κορίτσι.

Καὶ τέλος, ὅταν χωρίσανε, ὅλοι κατενθουσιασμένοι, τοῦ εἶπαν ὅτι μόλις θὰ ἐπιστρέψη ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ τὸ ταξεῖδι θὰ τοῦ ἔγραφαν νὰ πάη γιὰ νὰ κάνη τὴ γνωριμία του ἐπισήμως.

Ἄ, μὰ αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀληθινὴ τύχη γιὰ τὸ Μᾶρκο, ἕνα τόσο ὡραῖο κορίτσι!

★

12½ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ Ἴσα καὶ ἡ μητέρα της βρίσκονται στὴν κάμαρά τους.

Τὴ μοναδικὴ κάμαρα ποὺ ἔχουν.

—Πόσα γράμματα ἔλαβε, ἀκόμα;

—Εἴκοσι τέσσερα. Ἐξασφαλίσαμε ἄλλα εἴκοσι τέσσερα γεύματα.

—Ναί, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, μὴ διατάζης στρείδια, γιατὶ τὸ βράδυ μοῦ βαραίνουν τὸ στομάχι.

ΑΝΤΩΝΙΟ ΖΙΓΚΑΡΙ

«Ἀνόητοι.. ἡρωϊσμοί!

ΓΥΝΑΙΚΕΣ... ΞΙΦΟΜΑΧΟΙ!...

Τό... φιλοπόλεμον μένος τῆς κυρίας ντ' Ὀρμπινύ.— Τρεῖς μονομαχίες μὲ ἰσαρίθμους νεκρούς. — Ἡ δρᾶσις τῆς Ἐλοΐζας Ντεφούρ. — Καὶ ὀλίγος... ρωμαντισμός. — Μονομαχία μὲ πιστόλι. — Ἡ «ὡραία Βαλλιάνα».

Γυναῖκες ξιφομάχους εἴδαμε πάρα πολλὲς στὸν παρελθόντα αἰῶνα.

Πληγωμένος ἐγωϊσμός, ζηλοτυπία, ἦσαν οἱ αἰτίες γιὰ τὶς ὁποῖες οἱ γυναῖκες ἧς ἐποχῆς ἐκείνης παρατοῦσαν κορδελίτσες καὶ κραγιόνια κι' ἕνα πρωῒ μὲ τὴν αὐγή, κρυμμένες πίσω ἀπὸ ἕνα μαῦρο μανδύα ἐρχόντουσαν νὰ συναντήσουν τὴν ἀντίπαλο μ' ἕνα σπαθὶ ἢ μὲ μιὰ κουμπούρα στὸ χέρι.

Περίφημη γι' αὐτὲς τὶς δουλειὲς ἦταν ἡ κυρία Ντ' Ὀρμπινύ, ὡραιοτάτη κυρία, ἀγαπητὴ μάλιστα πάρα πολὺ καὶ σ' αὐτὸν τὸν Λουδοβῖκο 14ο.

Ἡ κυρία αὐτὴ μονομάχησε τρεῖς φορὲς καὶ τὶς τρεῖς φορὲς ἐξαπέστειλε τοὺς ἀντιπάλους της στὸν ἄλλο κόσμο.

Εἶχε μιὰ τρομερὴ ἐπιδεξιότητα νὰ τοὺς τρυπᾷ τὸ λαρύγγι.

Ἐπίσης διάσημη ἦταν ἡ Ἐλοΐζα Ντεφούρ.

Ἀφοῦ ἔθεσε ἐκτὸς μάχης τρεῖς ἄντρες, σὲ τρεῖς διάφορες μονομαχίες, τὴν τετάρτη φορὰ τὴν ἔθεσε ἐκτὸς κυκλοφορίας μιὰ νέα ἐπαρχιώτισσα, γιατὶ ἐσφετερίσθη τὰ φιλιὰ τοῦ ἀγαπημένου της.

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

Παρακολουθῆστε ὅμως τώρα τὴν περιπέτεια τῆς δίδος Γκρέτελ, ἡ ὁποία ἔζησε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος.

Βρισκόμαστε στὴν αὐγὴ τοῦ ρωμαντισμοῦ.

Τὸ ρωμάντσο καὶ ὁ ρωμαντισμὸς χρησιμοποιοῦνται γιὰ προσκέφαλα, πάνω στὰ ὁποῖα τὰ μικρὰ κουκλίστικα κεφαλάκια κάνουν τὰ πιὸ ὡραῖα ὄνειρά τους.

Πάντοτε ὅπως τυχαίνει, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πόλεμο ἢ ἀπὸ μιὰ ἐπιδημία, τὸ κακὸ τοῦ ἡρωϊσμοῦ ἀντανακλᾷ καὶ σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἀπὸ μίμησι σὲ ὅ,τι ἔχουν κάνει οἱ ἄνδρες, θέλουν κι' αὐτὲς νὰ δειχθοῦν ἀντάξιες.

Ἕνα βράδυ λοιπόν, πάνω σὲ μιὰ ταράτσα, ἡ ὁποία συνώρευε μὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα χοροῦ, εἶχε καταφύγει γιὰ νὰ πάρῃ λίγο ἀέρα ἕνας νέος ἀξιωματικός, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν κακὴ ἔμπνευσι νὰ μαζέψῃ ἀπὸ κάτω μιὰ βεντάλια.

Ἂν ὁ δυστυχισμένος φανταζότανε τὸ κακὸ ποὺ θὰ γινόταν αἴτιος, θὰ ἄφινε καὶ τὶς εὐγενικὲς χειρονομίες καὶ τὴ βεντάλια καὶ τὴν κάτοχό της.

Δὲν μπόρεσε νὰ τὸ φαντασθῇ κι' αὐτὸ ἦταν ἡ καταστροφή του.

Πράγματι ἡ μικρὴ Γκρέτελ γιὰ νὰ ξεὐποχρεωθῇ ἀπ' τὴν εὐγενικιά του χειρονομία ποὺ τῆς μάζεψε τὴ βεντάλια ποὺ τῆς ἔπεσε, τοῦ χαμογέλασε.

Ἡδονικά, εὐχάριστα, γλυκὰ τοῦ χαμογέλασε...

Ἀλλὰ ὁ νέος ἔχει κάποια δουλίτσα ἀπὸ κεῖ ποὺ πάει. Βρίσκεται μιὰ νέα ποὺ τὸν περιμένει.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ χαμόγελο τῆς Γκρέτελ γυρίζει τὶς πλάτες στὴν ἄλλη.

Εἶνε μιὰ προσβολή!

—Θέλετε νὰ μὲ ὁδηγήσετε στὸν κῆπο; τοῦ λέγει ἡ νέα, τραβῶντας τον ἀπὸ τὸ μανίκι.

—Μά... εἶνε ἀνάγκη;

—Πῶς, ἀρνεῖσθε;

—Ἀρνοῦμαι. Καὶ βέβαια ἀρνοῦμαι.

Ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι ἀκούστηκε τότε ποὺ κοκκίνισε τὸ μάγουλο τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ χαστοῦκι εἶχε καὶ τὴν πρόκλησι!

Μονομαχία! Μονομαχία μὲ πιστόλι!

Πράγματι ὁ νέος γιὰ νὰ φανῇ ἱππότης χτύπησε στὸν ἀέρα. Φανταζότανε πὼς κι' αὐτὴ θὰ μετανοοῦσε καὶ θὰ ἔκανε τὸ ἴδιο ἤ... μποροῦσε νἄρχόταν νἄπεφτε στὴν ἀγκαλιά του.

Τίποτα!

Σημαδεύει, πυροβολεῖ καὶ ἡ σφαῖρα τὸν χτύπησε στὸ μποῦτι.

Ἕνα μῆνα στὸ κρεββάτι.

Τὸν νοσήλεψε ἡ ἴδια ἡ Γκρέτελ.

Κι' ὅταν ἔγινε καλά, ἂς μποροῦσε νὰ ξανακάνῃ τὸν ἱππότη ἢ τὸν ἀγενῆ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ μποῦτι, τὴν ἄλλη φορὰ τὴν καρδιά.

Η ΩΡΑΙΑ ΒΑΛΛΙΑΝΑ

Ἡ ὡραία Βαλλιάνα ἔζησε στὴ Γαλλία τὸν 12ο αἰῶνα.

Ὡραιοτάτη καὶ ἔξυπνη.

Πολλοὶ εὐγενεῖς ἦρθαν κι' ἀπὸ τὴν ἐπαρχία ἀκόμα νὰ τὴ ζητήσουν γιὰ γυναῖκα τους.

Μπροστὰ στὰ πόδια της πέρασαν τὰ πιὸ ἱστορικὰ ὀνόματα, ἡ καρδιά της ὅμως ἔμεινε κλειστή.

Καὶ ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ὁ ἐχθρὸς ἐκύκλωσε τὴν πόλι της.

Ὁ λαὸς ἔτρεξε νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ τείχη. Ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε, δὲν μποροῦσαν ὅμως νὰ βαστήξουν περισσότερο. Συζητοῦσαν μάλιστα μιὰ παράδοσι, ὅτε ξαφνικὰ ἔφθασε ἀπὸ τὴ Ρώμη κάποιος καπετάνιος μὲ ἕνα σῶμα πολεμιστῶν.

Ἐδόθη μιὰ μάχη καὶ ὁ καπετάνιος ἔτρεψε εἰς φυγὴν τὸν ἐχθρό.

Ὁ λαὸς ὑπεδέχθη τὸν καπετάνιο μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἑώρτασε τὰ νικητήρια.

Κατὰ τὴ γιορτὴ εγνώρισε καὶ τὴ Βαλλιάνα. Τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της καὶ τὴ ζήτησε γυναῖκα του. Ἐκείνη ἀρνήθηκε, αὐτὸς ἐθύμωσε καὶ τότε κυρίευσε τὴν πόλι ὁ καπετάνιος γιὰ λογαριασμό του, δηλώνοντας ὅτι θὰ τοὺς κατέστρεφε ὅλους ἂν δὲν ἔπαιρνε τὴ Βαλλιάνα γυναῖκα του.

Τί νὰ γίνῃ;

Οὔτε τὸν ἀναποῦσε, μα δὲν μποροῦσε καὶ νὰ κάνῃ νὰ πάθουν κακὸ οἱ συμπατριῶτες της.

Τοῦ πρότεινε τότε νὰ μονομαχήσουν.

Ἂν αὐτὸς ἐνικοῦσε τότε ἡ Βαλλιάνα θὰ γινότανε δική του, ἂν τὸν ἐνικοῦσε,

θὰ ἄφινε τὴν πόλι καὶ θἄφευγε.

Ὅπως ἦταν λογικό, τὸ σπαθὶ τοῦ καπετάνιου, ἔρριξε μακρυὰ τὸ σπαθὶ τῆς Βαλλιάνας.

Τότε ἐκείνη βγάζοντας ἕνα ἐγχειρίδιο τὤμπηξε στὴν καρδιά της καὶ σκοτώθηκε.

Σήμερα θὰ καταπλαγοῦμε βέβαια νὰ δοῦμε μιὰ γυναῖκα νὰ κατέβῃ στὸ πεδίον τῆς τιμῆς μ' ἕνα σπαθὶ κι' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸν ἐγωϊσμό της καὶ τὴν τιμή της...

Βλέπετε, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Σήμερα ἡ γυναῖκα μεταχειρίζεται ἄλλο ὅπλο κι' αὐτὸ εἶνε τὸ «μπαμπέσικο» μέσον: τὸ βιτριόλι.

Ἡ γυναῖκα ἔχει πάθει μιὰ πώρωσι ψυχικὴ καὶ ὀργανική.

Ἐνῷ διαμαρτύρεται, στριγγλίζει, καὶ φοβᾶται ὅτι μὲ τὸ μικρό της δαχτυλάκι θὰ κατεβάσῃ ὅλο τὸ στερέωμα τῆς φύσεως, ἐν τούτοις μιὰ πλαδαρὴ καὶ ἐπιπόλαιη ἀδυναμία τὴν νικᾷ καὶ καταφεύγει στὰ ὕπουλα μέσα.

Τότε σκέπτεται ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, τὰ μάγια καὶ ἡ πιὸ θρασὺς τὸ βιτριόλι.

Μέσα πρόστυχα καὶ ἀνίκανα νὰ ἐκτιμήσουν τὸν ἐγωϊσμὸ μιᾶς γυναίκας.

Ἄλλαξε ἴσως ἡ ψυχοσύνθεσι. Ὁ πολιτισμὸς ἡμέρεψε τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα.

Μαλάκωσε τὶς ψυχὲς καὶ τὰ κορμιά, τὰ ἔρριξε σὲ μιὰ νωθρότητα, τὰ ἐκμηδένισε ὡς ἄτομα καὶ δὲν τοὺς ἄφησε παρὰ τὴν ἀνικανότητα καὶ τὴν ἀδυναμία.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μολονότι ὁ σουφραζετισμὸς δὲν εἶχε φθάσει στὸ σημερινὸ σημεῖο τῆς ἐποχῆς μας, μολονότι οἱ γυναῖκες δὲν ζητοῦσαν τόσα δικαιώματα μὲ τοὺς ἄντρες, μολονότι δὲν πήγαιναν νὰ ψηφίσουν, μολονότι ἦσαν οἱ καλύτερες νοικοκυράδες καὶ οἱ πιὸ κομψὲς καὶ κοκκέτες γυναῖκες, ἐν τούτοις ἤξεραν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν τιμή τους μπροστὰ σὲ μιὰ προσβολὴ καὶ φαινόντουσαν ἰσόπαλες, ἰσάξιες στὴν ὁρμὴ καὶ στὴ δύναμι μὲ τοὺς ἄντρες.

Ἀλλὰ τί νὰ ποῦμε γιὰ τὶς γυναῖκες, ὅταν οἱ ἄντρες γινῆκαν χειρότεροι κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς ἴδιες τὶς γυναῖκες;

ΜΑΡΙΟ ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

Φαινόμενον εὐφυΐας

Τὸ 1813 στὴ Γερμανία, στὰ περίχωρα τοῦ Βερολίνου ἐγεννήθη ἡ Φρουλάϊν Μάρχ. Ἡ μικρὴ αὐτὴ μόλις ἔφθασε τὰ δέκα χρόνια της παρουσίασε μιὰ τεράστια πνευματικὴ ἀνάπτυξι, ἡ ὁποία κατέπληξε τοὺς συγχρόνους της. Γνώριζε ἐννέα γλῶσσες θαυμάσια καὶ ἦτο κάτοχος σωρείας ἄλλων ἐγκυκλοπαιδικῶν γνώσεων.

Σὲ συζητήσεις πολλὲς φορὲς ἀντιμετώπισε ἐπιστήμονας καὶ πολλοὶ καθηγηταὶ ἔγραψαν περὶ αὐτῆς στὰ συγγράμματά των, ὡς ἕνα σπάνιο φαινόμενο ποὺ παρουσιάζεται κατὰ μακρυνὲς ἐποχὲς στὸν κόσμο. Πέθανε ὅμως πολὺ νέα σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν.

Ἐπίσης στὴ Γαλλία ἕνας μικρὸς 8 χρονῶν εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ διαβάζῃ ἀρχαῖες ἐπιγραφὲς καὶ νὰ ἀπαγγέλλῃ ἀπὸ στήθους ὁλόκληρα τεμάχια ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου.

Ἀμερικανικὰ παράδοξα

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΛΗΣΤΩΝ

Τὰ περίφημα ἰνστιτοῦτα καλλονῆς στὴν Ἀμερική. — Ὅταν ἐμφανίζωνται μερικοὶ ἀνεπιθύμητοι πελάτες. — Μιὰ καταστρατήγησις τοῦ ἀστυνομικοῦ μητρώου τῶν φωτογραφιῶν. — Ἡ «χειρουργικὴ αἰσθητικὴ» καὶ οἱ «ἀστέρες».

Τὰ γηρατειά!

Τί κακὸ πρᾶγμα αὐτὰ τὰ γηρατειά! Τί ἀπελπισία ποὺ φέρνουν στὴ γυναῖκα!

Καὶ ὅμως! Τὰ γηρατειὰ ἔρχονται μόνα τους, ἀνεμπόδιστα, μόλις μᾶς πάρουν τὰ χρόνια.

Δὲν εἶνε μονάχα τὰ χρόνια ποὺ μᾶς γερνοῦν εἶνε καὶ ἡ θλῖψις γιὰ τὰ γηρατειὰ ποὺ μᾶς μαραζώνει ἀκόμα περισσότερο. Καὶ τότε;

Τότε, τὸ λόγο ἔχουν ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν τὰ μέσα καὶ ἀπευθύνονται στοὺς εἰδικοὺς «θεραπευτὰς» τῶν γηρατειῶν.

Στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν γιατροί, καθηγηταὶ τῆς αἰσθητικῆς χειρουργικῆς, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται καὶ «γλύπται προσωπείων».

Εἶνε μεγάλοι εὐεργέται τῆς γυναικείας φιλαρέσκειας οἱ γιατροὶ αὐτοὶ καὶ προσφέρουν μὲ τὰ τεχνικά τους μέσα τὴ γαλήνη στὴν ψυχὴ καὶ τὴν ἠρεμία μέσα στὴν οἰκογένεια.

Τὶς ἰδιότητες ὅμως τῶν χειρούργων αὐτῶν δὲν τὶς ἐκμεταλλεύτηκαν στὴν Ἀμερικὴ μονάχα οἱ γυναῖκες.

Τὴν αἰσθητικὴ συνδρομή τους ζήτησε καὶ μιὰ ἄλλη τάξι ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὁπωσδήποτε ἔπρεπε ν' ἀλλάξουν μορφή.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀνήκουν στὸ ἀστυνομικὸ πάνθεον καὶ μιὰ μεταλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας θὰ δυσκόλευε τὴν καταδίωξί τους ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς καταδιώξεως.

Ὁ Δόκτωρ Ράϋμοντ Πασώ, ὁ ὁποῖος ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ αἰσθητικοῦ χειρούργου στὴ Νέα Ὑόρκη, μᾶς διηγεῖται ὅτι μιὰ μέρα παρουσιάστηκε στὴν κλινική του ἕνας κύριος μὲ κομψὸ παρουσιαστικό, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε νὰ τοῦ μακρύνῃ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο τὴ μύτη, ἡ ὁποία ἦταν κοντὴ καὶ πλατειά, νὰ τοῦ ἰσομετρήσῃ τ' αὐτιά, τὰ ὁποῖα μοιάζανε μὲ φτεροῦγες ξεπεταμένες πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὁ γιατρὸς δὲν ἐδυσκολεύτηκε διόλου νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πελάτη του κι' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα σχεδὸν τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν ἀλλάξει ἐντελῶς.

Ἔπειτα ἀπὸ κἄμποσο καιρό, ὁ Δόκτωρ Πασὼ διάβασε σὲ μιὰ ἐφημερίδα αὐτὴ τὴν ἀγγελία: «Ὁ περιβόητος γκάγκστερ Τζὶμ Λάβατερ, ἔνοχος γιὰ πολλοὺς φόνους καὶ εἰδικῶς γιὰ τὴ δολοφονία δύο ἀστυνομικῶν, παρ' ὅλη τὴν καταδίωξι τῆς Ἀστυνομίας κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὰ σύνορα καὶ νὰ καταφύγῃ στὸν Καναδᾶ, κι' ἀπὸ κεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ πάλι μυστηριωδῶς. Ἡ δραπέτευσις κατωρθώθη ὄχι μόνον στὸ ψεύτικο διαβατήριο ποὺ κατεῖχε, ἀλλὰ προπάντων στὴν ἐντελῶς παραμόρφωσιν τῶν χαρακτηριστικῶν του χάρις στὴν ἐπέμβασι, φαίνεται, τῆς αἰσθητικῆς χειρουργικῆς».

Ἡ ἐφημερίδα δημοσίευε καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ τρομεροῦ κακούργου, στὴν ὁποία ὁ γιατρὸς ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν πελάτη του.

Κάποια δίκη ὅμως τώρα τελευταῖα ἀπεκάλυψε πράγματα καταπληκτικά.

Μία δεσποινὶς ζητοῦσε ἕνα ὑπέρογκο ποσὸν ἀπὸ ἕνα βιομήχανο ἑκατομμυριοῦχο, γιὰ ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς ζημίες. Τὴν εἶγε παρασύρει καὶ ἀπὸ τὸν ἔρωτά τους γεννήθηκε κι' ἕνα παιδάκι.

Ὁ βιομήχανος ἀρνιότανε κατηγορηματικὰ καὶ ὑποστήριζε ὅτι τὴν κοπέλλα αὐτὴ δὲν τὴν ἐγνώριζε καθόλου.

Ὑπῆρχε ὅμως τὸ παιδὶ —ἕνα μικρὸ δύο χρονῶν— τὸ ὁποῖον ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ βιομήχανο, τόσο ζωηρά, ποὺ οἱ δικασταὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὴν ἄποψι τῆς νέας.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη συνέβη κάτι τὸ πολὺ παράδοξο.

Κάποιος ἰατρὸς Φόλκες ἐζήτησε ἀπὸ τοὺς δικαστὰς νὰ ἐξετασθῇ γιατὶ θὰ ἔκανε σοβαρὲς ἀποκαλύψεις.

Ἡ νέα καὶ ὁ δικηγόρος της προσπάθησαν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀποφύγουν τὴ μαρτυρικὴ ἐπέμβασι τοῦ γιατροῦ, οἱ δικασταὶ ὅμως εἶχαν ἀντίθετη γνώμη.

Καὶ τότε ὁ Δόκτωρ Φόλκες εἶπε ὅτι θυμᾶται πολὺ καλά, μιὰ μέρα πρὸ ὀκτὼ μηνῶν ἡ γυναῖκα ἐκείνη παρουσιάστηκε μὲ τὸ παιδὶ καὶ μὲ τὴ φωτογραφία ἑνὸς κυρίου — ἀκριβῶς τοῦ κατηγορουμένου βιομηχάνου— καὶ τοῦ εἶπε:

«Ἔχω ἀνάγκη νὰ μοῦ διορθώσετε τὴ μορφὴ τοῦ παιδιοῦ μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μοιάζῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο μ' αὐτὸν τὸν κύριο...».

*

Στὸ Κινκινάτι ἕνας δικηγόρος ξέφυγε τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα ὡς ἐκ θαύματος.

Μιὰ μέρα, μία θεία του ἐδολοφονήθη. Ἐπὶ πλέον τῆς κλέψανε ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε.

Δέκα τοὐλάχιστον μάρτυρες ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶδαν τὸ δικηγόρο ν' ἀνεβῇ στὸ σπίτι της τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ νὰ κατεβῇ ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα.

Ἡ τύχη τοῦ δυστυχισμένου δικηγόρου εἶχεν ἀποφασισθῆ καὶ ὁ φτωχὸς πήγαινε νὰ τρελλαθῇ, ὅταν ἡ τύχη δὲν τὸν ἄφησε ἀνυπεράσπιστο καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη.

Οἱ δολοφόνοι ἦσαν δύο ἄλλα ἀνήψια, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίστηκαν γιὰ τὸ ἔργον των κάποιον ἄλλο ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸ δικηγόρο.

Αὐτὸν πάλι τὸν εἶχαν μεταμορφώσει τὰ δύο ἀνήψια μὲ τὴν ἐπέμβασι τῆς αἰσθητικῆς χειρουργικῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ μάρτυρες ξεγελάστηκαν καὶ εἶπαν ὅτι εἶδαν τὸ δικηγόρο, ἐνῷ ἦταν ὁ ἄλλος.

*

Ὁ Δόκτωρ Τίλλυ βεβαιώνει ὅτι πολλοὶ ἀστέρες στὸ Λὸς Ἄντζελες ἔχουν καταφύγει στὴν αἰσθητικὴ χειρουργική. Καὶ πρώτη ἀπὸ ὅλες ἡ Νόρμα Σῆρερ, ἡ ὁποία κάποτε ἦταν ἄσχημη καὶ σήμερα εἶνε ὡραία.

Ἔχει ὅμως μιὰ ὀμορφιὰ ἐντελῶς προσωπική.

Μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ποὺ εἴπαμε τόσα γιὰ τὴν αἰσθητικὴ χειρουργική, θυμηθήκαμε ἕνα χαριτωμένο ἐπεισόδιο τοῦ ὁποίου πρωταγωνίστρια ἦταν μιὰ κυρία Ἀμερικάνα καὶ ἀκριβῶς ἡ Μίστρες Ἀλὶς Μόρτον.

Αὐτή, ἡ κυρία, θέλησε νὰ ράψῃ τὶς ἄκρες τοῦ στόματός της γιὰ νὰ τὸ μικρύνῃ.

Ἡ ἐγχείρησις ἐπέτυχε θαυμάσια: ἀλλὰ τὰ παχειά της χείλη ποὺ τὰ στενοχωροῦσε τὸ μίκρημα, δὲν κλείνανε πιὰ καλὰ καὶ ἡ ὡραία Ἀμερικάνα τὰ πίεζε πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἔτσι σχημάτιζε μιὰ ἀστεία ἐμφάνισι.

Κάποτε εἶχε πάει ταξεῖδι καὶ μπῆκε νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ ἱστορικὴ ἐκκλησία.

Ἦταν μιὰ ὄμορφη ἡμέρα τοῦ Μαΐου καὶ ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν παραθυριῶν ἔμπαινε ἕνας ὡραιότατος ἥλιος.

Ἡ κυρία Ἀλὶς μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ κύτταζε τὶς εἰκόνες. Τὸ στόμα της ἦταν κλειστὸ καὶ τὰ χείλη της σχημάτιζαν ἕνα κύκλο.

Νὰ ὅμως ποὺ ὁ διάκος τῆς ἐκκλησίας τῆς λέγει ξαφνικά.

—Κυρία μου, μέσα στὴν ἐκκλησία ἀπαγορεύεται τὸ σφύριγμα.

Ὁ δυστυχὴς ἦταν κουφός, καθὼς εἶδε ὅμως τὰ χείλη τῆς Ἀμερικάνας σουρωμένα πρὸς τὰ ἐμπρὸς τοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὰ εἶχε μαζέψει καὶ σφύριζε.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ μπορεῖ νὰ συμβοῦν ἀπὸ τὴν αἰσθητικὴ χειρουργική, ἡ ὁποία σήμερα παίζει τὸ μεγαλείτερο ρόλο στὸν ἄνθρωπο μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Βορονώφ, γιὰ τὸν ἐσωτερικὸ ὀργανισμὸ καὶ τὸν ἐξωτερικὸ ὀργανισμό μας.

Ἡ Ἀμερικὴ παίζει καὶ θὰ παίξῃ τὸ μεγαλείτερο ρόλο στὴν ἀνανέωσι τῆς ἀνθρωπότητος.

Ποιὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ δεχθῇ δύο μικρὲς ἐγχειρησοῦλες γιὰ νὰ μεταβληθῇ ὡς νέος Φάουστ σὲ νεαρὸ Δανδῆ, μὲ ὀμορφιές, καὶ σφριγηλότητα νεανική;

Οἱ ἄνθρωποι θἀλλάξουν προσωπεῖα, θὰ γίνουν ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ σύζυγοι θὰ χάσουν τοὺς συζύγους τους καὶ ἡ ἀστυνομία θὰ ξεγράψῃ ἀπὸ τὰ τεφτέρια της ὅλους τοὺς κακοποιοὺς γιατὶ οὔτε οἱ φωτογραφίες οὔτε τὰ ἀποτυπώματα θὰ ἔχουν πιὰ καμμιὰ ἰσχὺ μπροστὰ στὴν ὁλικὴ μεταμόρφωσι τῶν ἀνθρώπων ποὺ χρόνια παιδεύτηκε νὰ συγκεντρώσῃ στὸ ἀρχεῖο της τὶς ἀληθινὲς ταὐτότητές τους.

Νὰ καὶ πάλι ποὺ ἡ ἐπιστήμη ἀναποδογύρισε τὸν κόσμο, δίνοντάς του τὴ νέα μορφὴ μιᾶς νέας γενεᾶς μὲ δύο μικρὲς ἐγχειρησοῦλες!

Ν. ΝΤΕ ΣΙΡΟ

Ρεκὸρ πυρκαϊῶν

Οἱ πιὸ πολλὲς πυρκαγιὲς γίνονται στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστικὴ Ἀσφαλιστικῶν Ἑταιριῶν στὰς Ἡνωμένας πολιτείας, γίνεται μία πυρκαγιὰ κάθε 105 λεπτά.

Παρ' ὅλες τὶς ποινὲς ποὺ ὑποβάλλονται στοὺς ἐμποηστάς, σὲ ἄλλα μὲν μέρη μὲ ποινὴν θανάτου, σὲ ἄλλα μὲ ἰσόβια δεσμά, οἱ πυρκαγιὲς δὲν χάνουν τὸ ρεκόρ τους στὴν Ἀμερική.

ΡΕΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΤΟΥ

ΞΑΝΑΔΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ...

Ἡ Λιζέτα Ραμερᾶς, νοσοκόμος στὴν κλινικὴ τοῦ διασημοτέρου ἰατροῦ τῆς Βολιβίας, Μαριάνο Καμπέρο, μόλις ἄκουσε νὰ χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τῆς εἰσόδου, ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ καὶ εἶδε μπροστά της δυὸ ἄντρες ποὺ κρατούσανε στὰ χέρια τους ἕνα χλωμὸ νέο.

—Τὸν κύριο καθηγητή, γρήγορα, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. Ὁ ἕνας ἀπὸ δῶ ἔχει ἀμέσως ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἰατρική του ἐπέμβασι.

Ἡ φωνή του ἦταν φοβερὴ καὶ γίνηκε ἀκόμα περισσότερο μὲ μιὰ χειρονομία ποὺ ἔκανε κι' ἔβγαλε τὸ πιστόλι του ἀπὸ τὴν τσέπη.

—Καὶ... σιωπή, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτα, οὔτε νὰ μᾶς δῇ, ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς καὶ τὸ γιατρό.

Ἡ νοσοκόμος ἄφησε νὰ μποῦνε οἱ τρεῖς ἄγνωστοι, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ τοὺς ὡδήγησε στὴν αἴθουσα ἐγχειρήσεων.

—Ὁ καθηγητὴς Καμπέρο δὲν εἶνε ἐδῶ, τοὺς εἶπε, ἐπίσης καὶ οἱ βοηθοί του. Γιατί δὲν πηγαίνατε τὸν δυστυχισμένο αὐτὸν σὲ κανένα νοσοκομεῖο;

—Γιατὶ... γιατὶ ἦταν ἐπικίνδυνο γιὰ κεῖνον καὶ γιὰ μᾶς... Ἡ ἀστυνομία θὰ ἦταν πολὺ εὐτυχὴς νὰ βάνῃ τὸ χέρι της ἐπάνω μας.

—Ἆ! Ἐπαναστάτες;

—Ἂς ὑποθέσωμε. Αὐτὸ φτάνει. Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶνε νὰ μᾶς βοηθήσετε καί... τσιμουδιά...

—Τί μπορῶ νὰ κάνω; Ὁ γιατρὸς βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν φέρω ἐδῶ.

Οἱ δύο ἄντρες κάνανε μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

—Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸν σώσουμε... Νὰ τὸν κανονίσουμε μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ μπορέσουμε νὰ τὸν φυγαδεύσουμε... πρίν... Καταλαβαίνετε;

Ἡ Λιζέτα Ραμερᾶς κατέβασε τὸ κεφάλι.

—Ἂν δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ σοβαρὰ ἐπέμβασι, θὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ βοηθήσω. Ἔχω μεγάλη πεῖρα.

—Δοκιμάστε... Κυττάχτε... Φτάνει νὰ κάνετε γρήγορα.

★

Ὁ νέος σώπαινε καὶ κρατοῦσε τὰ μάτια του κλειστά. Οὔτε λέξι δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἦταν ἕνας ὡραῖος νέος καὶ δὲν φαινότανε πάρα πάνω ἀπὸ εἴκοσι δυὸ χρονῶν.

—Ξαπλῶστε τον πάνω στὸ τραπέζι αὐτό, διέταξε ἡ νοσοκόμος, καὶ βγάλτε του τὰ ροῦχα. Ποῦ εἶνε πληγωμένος;

—Στὸ στῆθος... Ἡ σφαῖρα εἶνε μέσα.

—Θὰ δῶ ἂν μπορέσω νὰ τὴ βγάλω... Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος καὶ τὸ βάθος.

Ἄναψε τὴ μεγάλη λάμπα τῆς μέσης. Τὰ πρόσωπά τους φωτισθήκανε. Ὁ ἕνας κύτταξε τὸν ἄλλο καὶ τὰ βλέμματά τους πήγανε ἀπὸ τὸ νέο στὴ νοσοκόμο ποὺ ἦταν πολὺ ὡραία.

—Εἶδες; εἶπε ὁ ἕνας.

—Ναί... περίεργο! ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

—Ἴσως νὰ εἶνε μιὰ ἁπλῆ σύμπτωσις.

—Ὁ Ντιέγκο ἐν τούτοις μᾶς εἶχε πῆ, ἤ...

Τοὺς διέκοψε ἡ νοσοκόμος.

—Ἀδύνατον νὰ τὴν βγάλω... Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ χωρὶς τὴν ἐπέμβασι γιατροῦ.

Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐκύτταξε στὸ πρόσωπο τὸν τραυματία κάτω ἀπὸ τὸ δυνατὸ φῶς. Ἔβγαλε μιὰ κραυγή, χλώμιασε καὶ κρατήθηκε νὰ μὴν πέσῃ κάτω.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος; Πῶς ὀνομάζεται; Γρήγορα, πῆτε μου... ψιθύρισε, κρατῶντας τὸ στῆθος της.

—Ντιέγκο...

—Τὸ παιδί μου... εἶπε. Τὸ παιδί μου... ποὺ ξαναβρίσκω ἐδῶ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια... Μοῦ τὸ εἶχανε κλέψει... τὤκλεψε ὁ πατέρας του, μοῦ τὸ πῆραν.

Τὸ πρόσωπο τῆς Λιζέτας καὶ τοῦ Ντιέγκο πράγματι μοιάζανε καταπληκτικά.

Ξαφνικὰ ἡ νοσοκόμος ξαναπῆρε τὴν ψυχραιμία της. Θριάμβευε ἡ μητέρα μὲ τὴν ἀτσαλένια θέλησί της καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὰ χέρια της.

—Θὰ τὸν σώσω, θέλω νὰ τὸν σώσω, ἐγώ, τὸ παιδί μου. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ.

Πῆρε στὰ χέρια της τὰ χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, τὰ παράταξε ὅπως τἄκανε ὁ γιατρὸς Καμπέρο, ἑτοίμασε τὸ μπαμπάκι, τὶς γάζες.

Ὅλα ἦταν ἕτοιμα.

Ἤρεμη, ἐφωδιασμένη μὲ τὴν ψυχραιμία ἐπιστήμονος, μεταχειρίστηκε τὰ ἐργαλεῖα μ' ἐπιδεξιότητα.

Ἡ σφαῖρα βγῆκε καὶ ἕνα ἀναζωογονητικὸ βάλσαμο μπῆκε στὴ θέσι του νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴ ζωὴ ποὺ τοῦ ἔφευγε.

★

Ἦταν ὅμως τόσο μεγάλη ἡ συγκίνησίς της ποὺ μόλις τέλειωσε ἡ ἐγχείρησις ἔπεσε χάμω στὸ πάτωμα λιπόθυμη.

Ὅταν συνῆλθε, οἱ δύο ἄντρες εἶχαν ἐξαφανισθῆ, ἀφίνοντας μέσα στὸ χέρι της ἕνα χαρτί.

Ἡ Λιζέτα διάβασε:

«Ὁ Ντιέγκο πληγώθηκε σὲ μιὰ σύρραξι μὲ τοὺς κυβερνητικούς, κανένας ὅμως ἀπ' αὐτοὺς δὲν τὸν γνωρίζει, ἀλλὰ οὔτε καὶ ξέρουνε πὼς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτες ποὺ θέλουν νὰ τὸν δολοφονήσουν.

»Ὁ πατέρας του πέθανε. Ὁ Ντιέγκο νόμιζε ὅτι δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο.

»Ἐν τούτοις ξαναβρῆκε τὴ μητέρα του στὸ κατῶφλι τοῦ θανάτου, καὶ ἡ μητέρα του αὐτὴ τοῦ ἔδωσε γιὰ δευτέρα φορὰ τὴ ζωή. Ἀντίο!».

Ἐκείνη ἐπλησίασε τὸν νέο, τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα, μ' ἕνα χαμόγελο χαρᾶς μητρικό.

Τὰ δάκρυα κυλίσανε ἀπὸ τὰ μάτια της. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ντιέγκο σήκωσε τὰ βλέφαρά του, ἐκύτταξε τὴ γυναῖκα ἐκείνη καὶ ψιθύρισε: «Μητέρα»!

Μ. ΜΑΡΙΝΟ

Κλινικὴ γιὰ καναρίνια

Τὰ διάφορα πτηνὰ ἀξίας καὶ εἰδικῶς ἐκεῖνα ποὺ κελαϊδοῦν, δὲν πρέπει νὰ παραμελοῦνται ὅταν ἀρρωσταίνουν.

Στὸ Λὸς Ἄντζελες ἕνας πτηνολόγος ἄνοιξε λοιπὸν πρὸ ἡμερῶν μιὰ κλινικὴ πτηνῶν καὶ ἄρχισε νὰ κάνῃ χρυσὲς δουλειές.

Μέσα σὲ δέκα ἡμέρες τοῦ ἐνεπιστεύθηκαν παρὰ πάνω ἀπὸ 15.000 καναρίνια.

ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΔΙΧΩΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Ἡ Σοβιετικὴ κυβέρνησις κάνει πειράματα ἀνυψώσεως ἀεροπλάνων δίχως μηχανήματα.

Τὰ ἀεροπλάνα προσκολλοῦνται πάνω σὲ ἀερόστατα, τὰ ὁποῖα ἀφοῦ σηκωθοῦν σὲ ὕψος 2.000 μέτρων τότε ἀποσποῦν τὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸν πιλότο.

Τὸ ἀεροπλάνο δὲν χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ κατεβαίνει κανονικώτατα στὴ γῆ.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΤΟ ΣΚΟΡΔΟ

ΓΕΩΡ. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΙΑΤΡΟΥ ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ἡ χρῆσις τοῦ σκόρδου ἦτο γνωστὴ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον κήπους εἰς τοὺς ὁποίους ἐφύτευαν μόνον σκόρδα καὶ τοὺς ὁποίους ὠνόμαζαν σκοροδῶνας. Τὸ σκόρδον οἱ ἀρχαῖοι τὸ ἐθεώρουν ὡς ἀντιβασκανικόν. Καὶ σήμερα ἀκόμη εἰς πολλὰ χωριὰ τῆς Μακεδονίας θεωροῦσι τοῦτο ὡς ἀντιβασκανικὸν καὶ κρεμῶσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν νηπίων σκόρδο, ὅπως ἀποφύγωσι τὴν βασκανίαν.

Τὴν σήμερον, εἰς πολλὰ χωρία τῆς Βορείου Ἰταλίας μεταχειρίζονται τὸν ζωμὸν τοῦ σκόρδου εἰς τοὺς πόνους τῶν ὤτων. Παραδέχονται ὅτι ὀλίγαι σταγόνες στυμμένου σκόρδου ριπτόμεναι εἰς τὸ αὐτὶ παύουν ἀμέσως τὸν πόνον, ὅσον δυνατὸς κι' ἂν εἶνε. Εἰς δὲ τὰ χωρία τῆς Θουριγγίας, κατὰ τὰς ἐν Γερμανίᾳ σπουδάς μου, παρετήρησα ὅτι οἱ Γερμανοὶ χωρικοὶ εἰς τὰς ἀρθραλγίας μεταχειρίζονται σκόρδα, τὰ ὁποῖα κτυπῶσι καὶ ἀφοῦ λυώσουν, τὰ θέτουν ὡς ἐπιθέματα ἐπὶ τῶν ἀρθρώσεων ποὺ πονοῦν μετὰ λαμπρῶν, ὡς μοι ἔλεγον, ἀποτελεσμάτων.

Τὸ σκόρδον περιέχει λεύκωμα, θεῖον, σάκχαρον, ὀλίγον ἄμυλον καὶ αἰθέριον ἔλαιον.

Τὸ σκόρδον τρωγόμενον μᾶς ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν, τονώνει τὸ νευρικόν μας σύστημα ὡς καὶ τὴν καρδιά μας, εἶνε διουρητικὸν καὶ ἀπολυμαντικὸν τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος. Τὸ δίδομεν ὡσαύτως εἰς τὰς ἕλμινθας (λεβίθας) πρὸς ἀποβολὴν τούτων. Εἰς δὲ τὰς χρονίας βρογχίτιδας καὶ γάγγραιναν τοῦ πνεύμονος ἀπεδείχθη ἄριστον ἀπολυμαντικόν, διότι ἐλαττώνει τὰ πολλὰ καὶ δυσώδη πτύελα. Δίδεται προσέτι καὶ ὡς ὑπνωτικὸν καὶ διὰ τοῦτο συμβουλεύω νὰ λαμβάνουν τοῦτο οἱ διάφοροι τοξικομανεῖς, οἱ ὁποῖοι μεταχειρίζονται τὰ διάφορα καταστρεπτικὰ δηλητήρια (κοκαΐνη, μορφίνη κτλ.) γιὰ νὰ κοιμηθῶσι καὶ τὰ ὁποῖα βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς τοὺς ὁδηγοῦν εἰς τὸν θάνατον.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω λαμπρῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποῖα προξενεῖ ἡ βρῶσις τοῦ σκόρδου θεωρεῖται τοῦτο ὅτι ὑποβιβάζει τὴν πίεσιν, ἡ αὔξησις τῆς ὁποίας προξενεῖ πολλὰς ἐνοχλήσεις στὸν ἔχοντα καὶ πολλάκις προξενεῖ καὶ αὐτὸν τὸν αἰφνίδιον θάνατον, τὸν ὁποῖον ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ κόλπον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ σκόρδο ὑποβιβάζει τὴν πίεσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ λαμβάνεται μεθοδικῶς καὶ μὲ διακοπάς, διότι ὅταν λαμβάνεται συνεχῶς ὄχι μόνον ὑποβιβάζει τὴν πίεσιν, ἀλλὰ τὴν αὐξάνει καὶ ἔτσι γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνον.

Καὶ ἐπειδὴ εἶνε γνωστὸν ὅτι χρῆσις σκόρδου κάμνουν ὄχι μόνον οἱ πτωχοί, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῦ σαλονιοῦ ἄνθρωποι, διὰ τοῦτο συμβουλεύω αὐτοὺς διὰ νὰ μὴ ἔχουν τὴν βαρειὰ μυρωδιὰ τοῦ σκόρδου μετὰ τὴν βρῶσιν τούτου, νὰ τρώγουν μαϊδανὸν ἢ ξηροὺς ἐρεβίνθους.

Dr ΓΕΩΡΓ. ΒΕΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Διαλεχτὰ διηγήματα

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ...

Τοῦ Μὰξ Ἄλμπ

Ὁ ἥλιος τρέχει στὸν ἀσυννέφιαστο οὐρανό. Εἶνε μιὰ φθινοπωρινὴ φωτεινὴ ἡμέρα.

Ματθίλδη, βλέπεις ἐκείνη τὴ βαθυγάλανη κορδέλλα στὸν ὁρίζοντα;

Ὁ ἀέρας εἶνε διαφανὴς σὰν τὸ κρύσταλλο. Οὔτε ἕνα συννεφάκι στὸ γαλανὸ οὐρανό. Ὅλα ἡσυχάζουν. Ἐπεράσανε οἱ ζεστὲς ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ Μαΐου, ἐπέρασε ἐκείνη ἡ καλοκαιριάτικη λάβα, ποὺ ἔπνιγε τὴ φύσι...

Πάρε τὸ χέρι ἀπ' τὰ μάτια σου, Ματθίλδη, ἀπ' τὰ αἰνιγματικὰ ἐκεῖνα μάτια ποὺ μέσα τους ἐβυθίσθηκε τὸ μυστικό μου καὶ κύτταξε στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

Τὴ γνωρίζεις λοιπὸν αὐτὴ τὴν κορδέλλα; Γιὰ κύτταξε μὲ προσοχή! Σκέψου λιγάκι! Δὲ θὰ ἰδῇς ποτέ σου παρόμοιο πρᾶγμα. Ἐκεῖ κάτου εἶνε ἐκεῖνο ποὺ οἱ δυό μας ὑπήρξαμε μιὰ φορά.

Ἡ δική μας ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαῖρι μας, ἡ ἀνθοβροχὴ καὶ ἡ φρίκη τῆς καταιγίδας, ὁ θόρυβος τῆς θύελλας καὶ τ' ἀηδονιοῦ τὸ τραγοῦδι, τ' ἀργυρόηχα γέλια μας καὶ τ' αὐλακιοῦ τὸ μουρμούρισμα στὴν ἡσυχία τῆς καλοκαιριάτικης νύχτας, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἔχθρα μας, ὅλα αὐτὰ εἶνε κάτω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα, ποὺ μόνον οἱ δυό μας ξέρουμε. Κανένας ἄλλος. Οὔτε καὶ τὰ παιδιά μας, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔξω ἀγωνίζονται τὸν ἀγῶνα ποὺ μιὰ φορὰ κι' ἐμεῖς, ὅταν ἤμαστε σὰν κι' αὐτά, ἀγωνισθήκαμε.

Δὲ μιλᾶς καθόλου, ἀλλὰ γελᾶς κουνώντας τὸ κεφάλι σου μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ μὲ τὰ ὁποῖα — γιὰ θυμήσου το — ἕνα σωρὸ φορὲς μοῦ κουκούλωνες τὸ πρόσωπο. Καὶ τώρα βλέπω μέσα σ' αὐτὰ τὰ μετάξινα μαλλιά σου, τόσες πολλὲς ἀργυρὲς κλωστές! Πόσο πολὺ ἐγέλασες ὅταν στὰ μαλλιά σου ἀνεκάλυψα τὴν πρώτη ἄσπρη τρίχα! Καὶ θυμᾶμαι, πὼς μοὔδωσες ἕνα φιλὶ μὲ τὰ κόκκινα, σὰν τὸ κεράσι χείλη σου.

Μὴ μοῦ παίρνῃς τὸ στόμα σου! Εἴμαστε μόνοι μέσα στὸν κῆπο ἀπὸ τὸν ὁποῖον μποροῦμε νὰ βλέπωμε τὴ βαθυγάλανη κορδέλλα στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος. Εἴμαστε μόνοι καὶ κανένας δὲ μᾶς ἀκούει, τὰ δέντρα εἶνε τόσο πολὺ ἥσυχα... τὰ λουλούδια ἀνθίζουν σιωπηλά, σκορπῶντας γύρω τους μιὰ δυνατὴ μυρουδιά. Ὁ ἀέρας δὲ χαλάει τὴν ἡσυχία τῆς βατομουριᾶς, ποὺ εἶνε στὸ δρόμο...

Τί ἡσυχία ποὺ βασιλεύει! Ἀκούγονται μόνο τὰ κακόηχα κελαϊδίσματα τῶν σπουργιτιῶν ἀπάνω στὰ κεραμίδια καὶ τὴν ἑκατόχρονη γέρικη φλαμουριά.

Μποροῦμε νὰ κουβεντιάζουμε. Τὰ ἄλλα πουλιὰ ἐφύγανε καὶ πήγανε στὰ θερμὰ κλίματα. Ἀκόμα καὶ τὸ ζευγάρι τῶν πελαργῶν, ποὺ ὅλο τὸ καλοκαῖρι μᾶς ξεκούφανε μὲ τὰ παράξενα ξεφωνητά του.

Ἡσυχία παντοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούγεται ὁ χτύπος ἑνὸς ἀχλαδιοῦ, ποὺ πέφτει στὴν κιτρινισμένη πρασινάδα καὶ κατόπιν πάλι ἡσυχία. Ὁ ἥλιος κοντεύει νὰ βασιλέψῃ. Ματθίλδη, ἔλα πιὸ κοντά μου γιὰ νὰ ἰδῇς τὸν ἥλιο, ποὺ μοιάζει μ' ἕνα μεγάλο κόκκινο μάτι καὶ κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ βουνά. Ματθίλδη, βλέπεις πῶς ὁ ἥλιος βασιλεύει σιγὰ-σιγά; Ὕστερ' ἀπὸ λίγο θὰ ἔχῃ χαθῆ. Βλέπεις τὴ βαθυγάλανη κορδέλλα στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος; Ἐκεῖ κάτω βασιλεύει ὁ ἥλιος. Ἐκεῖ ὅπου ἐθάψαμε τὰ νειᾶτα μας, τὴ ζωή μας.... Ἐκεῖ θὰ κοιμηθῇ ὁ ἥλιος μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ τόσο πολὺ ἀγαπήσαμε. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα θ' ἀρχίσῃ νὰ σκοτεινιάζῃ γύρω μας. Μιὰ ὥρα ἔχουμε ἀκόμα Ματθίλδη!

Πήγαινε νὰ φέρῃς μιὰ μποτίλια κρασὶ καὶ δυὸ πράσινα ποτήρια γιὰ νὰ πιοῦμε εἰς ὑγείαν τοῦ ἥλιου. Νὰ φέρῃς ἀπὸ τὸ κρασὶ ποὺ ἔβαλε ὁ πατέρας μου τὴ χρονιὰ ποὺ ἐγεννήθηκα. Τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶνε συνομήλικό μου. Ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ τὸ πιοῦμε.

Ἡσυχία! Καὶ τί εὐωδία σκορπίζουνε τὰ λουλούδια στὰ μέσα τοῦ Σεπτέμβρη. Πόσες φορὲς δὲν ἐξαπλώθηκα ἀπάνω σ' αὐτά, ὅταν ἤμουνα μικρὸ παιδί. Τί ὡραῖα ποὺ ἔπαιζαν ἀναμεταξύ τους, στὸ φύσημα τῆς ἀνοιξιάτικης αὔρας! Καὶ ἡ τριανταφυλλιὰ ἦταν τότε ἀνθισμένη...

Ἀλλὰ τί βλέπω; Ἕνα τριαντάφυλλο — τὸ τελευταῖο ἴσως — ἄνοιξε αὐτὴ τὴ φθινοπωρινὴ βραδυά. Τὰ νειᾶτα σου καὶ τὴν ὠμορφιά σου, τριαντάφυλλο, δὲν πρέπει νὰ τὰ χάσῃς στὸν παγερὸ χειμῶνα. Πρέπει νὰ στολίσῃς τὸ στῆθος τῆς γυναίκας μου τῆς Ματθίλδης.

Ἔρχεσαι λοιπόν, Ματθίλδη; Ἔφερες κρασὶ γιὰ ν' ἀποχαιρετίσουμε τὸν ἥλιο;

Ἐμπρὸς λοιπόν. Ἂς πιοῦμε τὸ πρῶτο ποτῆρι χαιρετίζοντας τὸ βασίλεμα τοῦ ἥλιου ποὺ μὲ τὶς ἀδύνατες ἀχτῖνες του χρυσώνει τὴν σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ μας καὶ τὰ φύλλα τῆς φλαμουριᾶς. Οἱ ἀράχνες ἔντυσαν τὶς μποτίλιες μὲ ἕνα λεπτὸ γραμμωτὸ φόρεμα... τὸ κρασὶ αὐτὸ εἶνε συνομήλικό μου. Εἶνε τὸ κρασὶ τῆς ζωῆς μου.

Πάρε, Ματθίλδη, τὸ τριαντάφυλλο αὐτὸ καὶ βάλτο στὸ στῆθος σου. Θυμᾶμαι τὴν πρώτη φορά, ὅταν ἤμαστε νέοι, ποὺ σοῦ ἔβαλα τριαντάφυλλο στὸ στῆθος σου. Ἦτανε ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ἰουνίου. Ἐγὼ ἤμουνα εἴκοσι χρόνων καὶ σὺ δέκα ὀκτώ. Τὰ τριαντάφυλλα τότε σκορπίζανε μιὰ βαθειὰ μυρωδιά, πιὸ βαθειὰ ἀπ' αὐτή. Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μας ἦτανε κατάφυτος ἀπὸ ἐλπίδες. Τὰ πουλιὰ κελαϊδούσανε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐτυχίας. Τώρα ὅμως ἀρχίζει τὸ σκοτάδι. Τὸ περελθὸν δὲν εἶνε τίποτε. Τὸ μέλλον εἶνε τὸ πᾶν.

..Ματθίλδη, βλέπεις ἐκείνη τὴ βαθυγάλανη κορδέλλα στὸν ὁρίζοντα;..»

Ματθίλδη, βλέπεις τὴ βαθυγάλανη κορδέλλα ἀπάνω ἀπ' τὴν ὁποία τρέχει τώρα ὁ ἥλιος; Μὴν κουνᾷς περίλυπα τὸ κεφάλι σου! Ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο μου, ποὺ βυθίστηκε ἐκεῖ κάτω, ἐσὺ μόνο μοῦ ἔμεινες. Ἔζησες τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαῖρι μαζί μου. Οἱ φίλοι μας σχεδὸν ὅλοι ἀπέθαναν. Μοῦ ἔμεινες ὅμως ἐσύ. Καὶ ὅσες ἄσπρες τρίχες κι' ἂν δῶ στὰ μαλλιά σου, γιὰ μένα ἐσὺ θὰ εἶσαι νέα, θὰ εἶσαι ἐκείνη, ποὺ ἤσουνα μιὰ φορά. Φοβᾶσαι μήπως μὲ χάσεις; Μὴ λυπᾶσαι καθόλου. Ἐὰν τυχὸν σ' ἀφήσω νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι σὲ λίγο θὰ μ' ἀκολουθήσῃς... Ὁ δρόμος δὲν εἶνε μακρυνός.

Μὴν κλαῖς, Ματθίλδη. Πάρε τὸ ποτῆρι σου νὰ πιοῦμε. Ἡ μποτίλια πρέπει ν' ἀδειάσῃ.

Ἐβίβα, ἥλιε, ἐβίβα. Στὸ καλό.

Ματθίλδη, ἀκούμπησε ἀπάνω μου. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων δὲν ψιθυρίζουν... τὸ τριαντάφυλλο στὸ στῆθος σου εὐωδιάζει γλυκά.

Τί εἶπες; Ἂν θὰ ξαναγυρίσουμε! Μὰ τί λόγια εἶνε αὐτά!

Ἡσυχία! Ἡ καμπίνα τοῦ νεκροταφείου χτυπάει. Ἐκεῖ κοιμῶνται οἱ δικοί μας. Ματθίλδη. Θέλουν νὰ μᾶς δώσουν ἀπάντησι;... Μυστήριο...

...Ἡσυχία παντοῦ! Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούγεται ὁ χτύπος ἑνὸς ἀχλαδιοῦ, ποὺ πέφτει στὴν κιτρινισμένη πρασινάδα καὶ ὕστερα πάλι ἡσυχία. Ματθίλδη. Οἱ νεκροὶ κοιμῶνται βαθειά.

ΜΑΞ ΑΛΜΠ

Τηλεφωτόφωνο

Εἶνε ἕνας καινούργιος ὅρος ἐπιστημονικὸς γιὰ τὸ μηχάνημα ποὺ ἐφεῦρε ὁ Μωρὶς Κάρλτον.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ διαφέρει πολὺ ἀπ' ὅλα τὰ μέχρι σήμερα ἐφευρεθέντα καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα ραδιοφωνικὸ κουτί.

Στὸ ἐπάνω μέρος ὑπάρχει ἕνας δέκτης μικρόφωνο, τὸ ὁποῖον δέχεται τὴ φωνή μας.

Ἀπὸ κάτω ὑπάρχει ἕνα χωνὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγαίνουν οἱ ἀποστελλόμενοι ἦχοι.

Στὴ μέση ὑπάρχει ἕνας μεγάλος καθρέφτης μέσα στὸν ὁποῖο βλέπομε τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο μιλᾶμε ὡς καὶ ὅ,τι ἄλλο τὸν τριγυρίζει, ἂν βρίσκεται σὲ αἴθουσα, σὲ πλοῖο ἢ σὲ ἀνοιχτὸ κάμπο.

Στὸ κάτω μέρος τὸ κουτὶ αὐτὸ ἔχει τρεῖς στρόφιγγες. Ὁ ἕνας κανονίζει τὴ δύναμι τῆς φωνῆς. Ὁ ἄλλος καθαρίζει τὴ φωνὴ ἀπὸ τὰ παράσιτα.

Καὶ ὁ μεσαῖος, ὁ ὁποῖος ἔχει ἕνα δείκτη μὲ μακρὰ καὶ βραχέα κύματα, κανονίζει τὸ μέρος μὲ τὸ ὁποῖο μιλᾶμε.

Ἡ ἐφεύρεσις αὐτὴ εἶνε μυστικὸ τῆς ἀστυνομίας τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ δὲν ἔχει ἀκόμα δοθῆ στὴν κοινὴ χρῆσι.

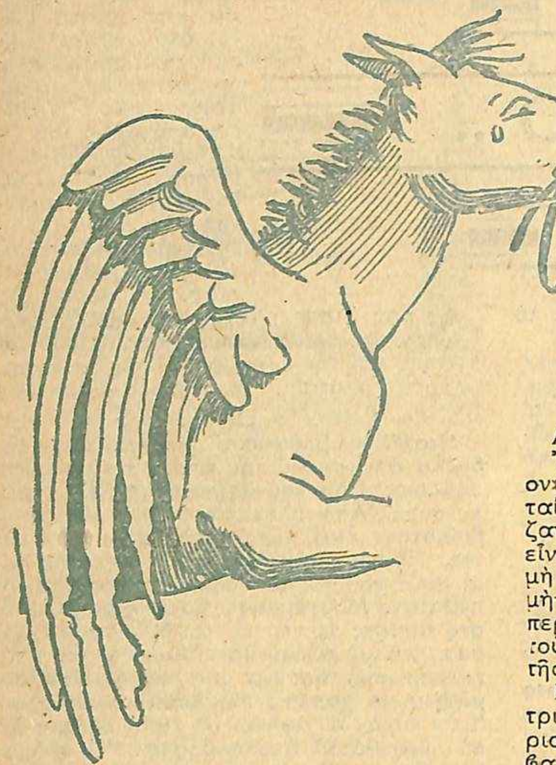

Οἰνξοι Ποιηζὶ

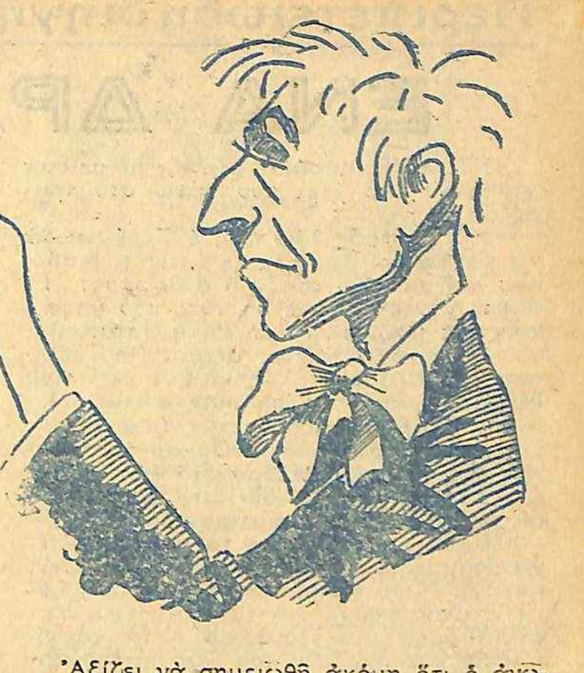

Πρωτότυπη καμπάνια τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. Γαλερίδη

Τὸν ἐφευρέτη τοῦ ὅρου «Νέοι Ποιηταὶ» δὲν ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸν γνωρίζω. Εἶμαι ἐν τούτοις βέβαιος, ὅτι θὰ πρόκειται περὶ... στιχοπλήκτου προϊσταμένου κανενὸς ἀπὸ τὰ περιοδικὰ ἔντυπα, ὁ ὁποῖος θέλοντας νὰ χωρίσῃ... ἀνεπανορθώτως τὰ ποιητικὰ... ἐρίφια ἀπὸ τὰ ποιητικά, ἐπίσης, ...πρόβατα, ἐχρησιμοποίησε τὴν ἀνόητη αὐτὴ ἐπιγραφή.

Γιατὶ ἡ ἐπιγραφὴ εἶνε, πράγματι, ἀνόητη. Τί θὰ πῇ, σᾶς παρακαλῶ, «Νέοι Ποιηταί»; Ἀπὸ τὶς πρῶτες σχολικὲς τάξεις οἱ δασκάλοι μας δὲν μᾶς πιπίλισαν τὸ μυαλὸ μὲ τὶς γνωστὲς θεωρίες περὶ τοῦ ἀθανάτου, τοῦ ἑνιαίου καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν τῆς τέχνης καὶ τοῦ λόγου; Ἔπειτα, μήπως ἀκούσαμε ποτὲ νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ «παλαιοῦ ποιητοῦ» Ὁμήρου ἢ τῶν συγγραμμάτων τοῦ ἐπίσης «παλαιοῦ συγγραφέως» κ. Κωστῆ Παλαμᾶ;

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ ὅλα τὰ... τρομερὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα, ὁ ὅρος «Νέοι Ποιηταὶ» καὶ οἱ πρὸς τοῦτον παρεμφερεῖς «Νέα Ποίησις», «Νέα Λογοτεχνία» κλπ., δέον νὰ θεωρηθοῦν, ἀνεξαρτήτως τοῦ... περιεχομένου, ἀνόητοι καὶ χωρὶς καμμιὰ σχετικὴ ἐπιφύλαξι.

Καὶ τώρα μιὰ ἄλλη παρατήρησις. Στὴν κατηγορία τῶν «Νέων Ποιητῶν» δὲν ἀνήκουν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες ποὺ γιὰ λόγους ἐσωτερικῆς ἢ μή... ἀνάγκης, γράφουν... ἐμμέτρως, ἢ σὲ στὺλ «λυρικῆς πρόζας». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἀμέσως ἅμα τῇ ἐμφανίσει των κατατάσσονται αὐτοδικαίως στὴν χορεία τῶν λεγομένων — ἀνοήτως, βέβαια— «Νέων Λογοτεχνῶν».

Οἱ ἀνήκοντες στὴν κατηγορία ἢ ἑλληνοπρεπέστερα στὸ «συνάφι» τῶν «Νέων Ποιητῶν» γράφουν συστηματικῶς, αὐτοδιαφημίζονται... συστηματικώτερα καὶ... φωνάζουν... συστηματικώτατα!

Κι' ἂν ποτὲ ἐπιχειρήσετε νὰ τοὺς κάνετε μιὰ σχετικὴ ἐρώτησι, σᾶς ἀποστομώνουν:

—Εἶνε τὸ σύστημά μου. Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ μάθῃ ἀλλοιώτικα ὁ κόσμος...

—Καὶ εἶνε ἐπάναγκες νὰ σᾶς μάθῃ ὁ κόσμος, κύριε;

—Βεβαίως, ἐφ' ὅσον ἀπ' αὐτόν, δυστυχῶς, ἐξαρτᾶται ἡ Ἀθανασία.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ μᾶς ὁδηγεῖ κατευθεῖαν στὸ... ψητό, τὸ ὁποῖο, στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν εἶνε παρὰ ἡ... Ἀθανασία! Αὐτὴ ἔχει πάρει στόν... ἄϋλο λαιμό της, κόσμο καὶ κοσμάκη, ἀπὸ τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ἰταλικοῦ φουτουρισμοῦ Μαρινέττι, μέχρι τοῦ συγχρόνου Ἕλληνος... πορφυριστοῦ κ. Κοκόροβιτς!

Αὐτὸ εἶνε!

Ἀλλὰ αὐτό, δὲν εἶνε καὶ τὸ «ἐξεταστέον» ζήτημα τῆς στιγμῆς. Οἱ «νέοι ποιηταί», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀποτελοῦν «μᾶζαν συμπαγῆ», ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας εἶνε τοποθετημένοι ἕνα σωρὸ φυσικοὶ καὶ μὴ «ἀρχηγοί». Σεβόμενοι —θέλοντας καὶ μή— τὶς διαστάσεις τοῦ χώρου αὐτοῦ, θὰ περιορισθοῦμε στὸ νὰ μιλήσωμε μόνο γιὰ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν διαφόρων «σχολῶν» τῆς «Νέας Ποιήσεως».

Κυριώτερες ἀρχηγίες εἶνε : ἡ «ἐκκεντρικορωμαντική», ἡ «ρὸλς - ρόϋς - φουτουριστική», ἡ τῆς ποιήσεως «κατὰ... κατεβατὰ» καὶ τέλος ἡ τῆς «ποιήσεως τοῦ καταστίχου» ἢ... «καταστιχοποιήσεως». Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἀκόμη ἀρχηγία —ἡ τῆς ΕΦΑ— ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ περὶ αὐτῆς λόγος, μέσα στὶς γραμμὲς αὐτές.

Ἀρχηγός, λοιπόν, τῆς πρώτης σχολῆς, τῆς λεγομένης «ἐκκεντρικορωμαντικῆς» εἶνε ὁ ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον γνωστὸς ποιητὴς κ. Κοκόροβιτς, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγράψαμεν τόσα... καλὰ στὸ προηγούμενο φύλλο, ὥστε τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ δηλώσουμε ἀδυναμία γιά... τὰ περαιτέρω!

Καὶ τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνωμε

> Ἡ.... ὀνοματολογία τοῦ ὅρου «Νέοι Ποιηταί». — Ὑπὸ ποίας συνθήκας ἐπεκράτησε ἡ προσωνυμία αὐτὴ καὶ γιὰ ποιοὺς λόγους ἀποδεικνύεται... ἀνόητη. — Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν γραφόντων ἑλλήνων καὶ τῶν «Νέων Ποιητῶν». — Ὀλίγα τινὰ περὶ τῆς ...«παλαιᾶς ποιήσεως» τοῦ... Ὁμήρου καὶ τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. — Τὰ κύρια συστατικὰ τοῦ φιλολογικοῦ προγράμματος τῶν «Νέων Ποιητῶν». — Θόρυβος. Περισσότερος θόρυβος! — Διάφορα συνθήματα καὶ παρασυνθήματα ποὺ δημιουργοῦν... Σχολὲς καὶ κατηγορίες! κλπ. κλπ.

εἶνε νὰ παραθέσωμε ἕνα παληὸ ποιηματάκι τοῦ κ. Κοκόροβιτς μὲ τὸν ὡραῖο τίτλο: «Τενεκεδοκαυγᾶς καὶ μαλλιοτράβηγμα». Ἂς τὸ διαβάσουν οἱ ἀναγνῶσται καί... ἂς συμμορφωθοῦν:

«Κάποτε περπατοῦσα εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι
σ' ἕνα σοκάκι κουτσομπόλικο πολύ·
κι' ἐκεῖ κεντήθηκε ἡ περιέργειά μου ὅλη
'μπρὸς σ' ἕνα θέαμα, ποὖταν διασκέδασις καλή.

»Νά, δηλαδή, τί ἄκουσα καὶ τ' εἶδα
γύρω στὴ γειτονόβρυση ποὺ μάζευαν νερό,
τὴ φημισμένη Ρωμέϊκη σανίδα
νὰ δίνῃ καὶ νὰ παίρνῃ στὸ κάθε λαδικό.

»Ἦταν, ποὺ λέτε, πλήρης συνεδρία
τοῦ ἐπίδοξου γειτονοπαλατιοῦ
κι' εἶχε ξεσπάσει ὁ καυγᾶς σὲ μπόρ' ἀγρία
καὶ βρίσκονταν στὸ φόρτε τοῦ γλεντιοῦ...

»Κυρὰ Τσιλίκω, κυρὰ Μήτσαινα καὶ ἄλλα
τὰ ὀνόματα τῆς κωμωδιοτραγωδίας
ψιλιβιθρόνια - δουλικὰ μικρὰ μεγάλα
τῆς τενεκεδοκανατοπαρωδίας!

»Μὰ τώρα πιὰ τὰ πράγματ' ἀγριέψαν·
καὶ τὴν ἐξέλιξι κυττοῦσα ἀγωνιῶντας
«Μωρή, μωρή!» ἀκούω ποὺ θεριέψαν
καὶ ἔπετ' ἡ συνέχεια μαλλιοτραβιῶντας.

»Ἐκεῖ νὰ δῆτε... τέρατα καὶ σημεῖα·
νὰ βγαίνουν ὅλα τ' ἄπλυτα στὴ φόρα
ξύλο, κακὸ καὶ φασαρία
ντάπ, ντοὺπ οἱ τενεκέδες ὡσὰν μπόρα!

»Κανάτες, στάμνες καὶ χουρχοῦρες
συναγερμὸ σηκώνουν ἐν... μπομπῇ
καὶ στὸν ἀέρα αἰωροῦνται οἱ μαγκοῦρες
ἀλαλαγμοί, ἀντάρα, πατιρντί!...

»—Μωρή, μωρή! θυμᾶσαι μ' ἐκεῖνο τὸ νοικάρη
πῶς τἄψησες; καὶ θὲς νὰ κρύψῃς τὶς μπομπές!
—Ἐγώ, βρὲ πατσαβοῦρα, ποὺ ὁ διάολος νὰ σὲ πάρῃ
ποῦ θὰ μοῦ πᾷς καὶ θὰ σέ... φάω, ντὰπ ὁ τενεκές!

»Καὶ ἡ συνέχεια:

»Ναί! βρὲ μ' ἐκεῖνο τὸ παληάνθρωπο τὸ Ρῶσο
καὶ τὸ μουλόσπαρτό σου στὸ βρεφοκομεῖο,
αὐτὸ ἦταν γιὰ νὰ γενῇ τὸ τόσο, τόσο
ν' ἀρχίσῃ σωστὸ λαδικοτρελλοκομεῖο!

»Κι' ἡ ἡρωΐς μας, ποὺ λέτε, τὴν ἁρπάζει
καὶ τὴ τσακώνει γερὰ ἀπ' τὰ μαλλιά
χλάπ, χλάπ, χαστούκια καὶ τῆς βγάζει
μαλλιά... κουβάρια, τὰ ὡραῖα της μαλλιά!—

»Ἐδῶ τελειώνει ἡ Ρωμέϊκη ἱστορία
μὲ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Πολισμάνου, φυσικά,
στὸ πταῖσμα ἀρχινᾷ ἡ κωμῳδία
μὲ τὰ δυὸ ἐπίλεκτα γνωστά μας... λαδικά».

Τὸ ποίημα αὐτὸ — τὸ ὁποῖο, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὁ κ. Κοκόροβιτς, τὸ ἀπεκήρυξε ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ «Κύκλου τῶν Ἀντιθέσεων»— ἔχει, κατὰ πρῶτο λόγον, τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες σύνθετες λέξεις ποὺ μποροῦσε νὰ χρησιμοποιήσῃ κανείς. Ὑπάρχει διαφωνία; Μά, γιὰ ὄνομα Θεοῦ! Διαβάσατε πουθενὰ τίποτα σχετικὸ γιὰ «γειτονόβρυσι», γιὰ «γειτονοπαλάτι», γιὰ «κωμῳδιοτραγωδία», γιὰ «τενεκεδοκανατοπαρωδία»... καὶ λοιπά, καὶ λοιπά, καὶ λοιπά;

Προχωροῦμεν, ὅμως. Ἀρχηγὸς τῆς λεγομένης «ρὸλς - ρόϋς - φουτουριστικῆς» σχολῆς, εἶνε ὁ ἐπίσης γνωστὸς —ἐκ τῆς... φλοτὰν γραβάτας του— ποιητὴς κ. Χρῆστος Πύρπασος. Ὁ κ. Πύρπασος εἶνε κατὰ βάθος... φουτουριστής, καὶ ἐπιφανειακῶς, λάτρης τοῦ ὡραίου, τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ... Ὀργανισμοῦ Τουρισμοῦ!

Ὁ κ. Πύρπασος εἶνε ὁ συγγράψας τὸ γνωστὸν ποιημάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον περιεγράφετο «ἡ ἔλευσις μιᾶς κυρίας, ἐπιβαινούσης «Ρὸλς - Ρόϋς» καὶ ἐχούσης τὸν «ντὰμ - ντὲ - κομπανὶ» —ὄχι, βεβαίως τὸν κ. Πύρπασο—ἀλλὰ τὴν εὐτυχία, ἀτόφια»!

Εἰς τοὺς περιέργους αὐτοὺς ποιητικοὺς λόγους ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ τὸ πρῶτον συνθετικὸν τῆς ἐπιγραφῆς, τῆς ποιητικῆς σχολῆς τοῦ κ. Πύρπασου, ὁ ὁποῖος ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ δύναται νὰ ἀκούσῃ καὶ εἰς τὸ ἐπίθετον Πυρπασόπουλος, ἀφοῦ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸ οἰκογενειακό του ὄνομα.

Μὲ τὴ σειρά, τώρα, ἐρχόμαστε στὴν τρίτη σχολή, τῆς ποιήσεως «κατὰ κατεβατὰ», τῆς ὁποίας λίαν... ἐπαξίως προΐσταται ὁ Σύριος λογοτέχνης κ. Ἰωάννης Νάννος. Τὰ ἔργα τοῦ λογοτέχνου αὐτοῦ εἶνε πολλά. Γιὰ νὰ πάρετε, ἁπλῶς μιὰ ἰδέα, χωρὶς νὰ πάθετε καὶ κανένα... κακό, μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε πῶς ὁ εὐλογημένος αὐτὸς ἔχει γράψει μέχρι στιγμῆς περὶ τὶς... ἑφτακόσιες χιλιάδες στίχους καὶ ὑπόσχεται... σοβαρῶς νὰ ξεπεράσῃ τὸ ἑκατομμύριο.

Ὁ χαλκέντερος αὐτὸς λογοτέχνης ἔχει συγγράψει ἀκόμη καί... πεντηκοντάπρακτον δρᾶμα, τὸ ὁποῖο κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς του, πρέπει νὰ παιχθῇ συνεχῶς μέσα σε... δέκα ημέρες, ὁπότε θὰ ἀποφέρῃ σίγουρα κέρδη μέσα σ' ἕνα χρόνο περισσότερα ἀπό... 500 ἑκατομμύρια δραχμῶν!

Δὲν εἶνε ὅμως αὐτὰ μόνον τὰ δείγματα τῆς... ποιήσεως τοῦ κ. Ι. Νάννου. Ὑπάρχουν καὶ τὰ λεγόμενα «αἰτιολογικά». Ἐπὶ παραδείγματι, κάτω ἀπὸ ἕνα του ποίημα, μὲ τὸν τίτλο «Ἀφύπνισις», γράφει τὰ ἑξῆς... ὡραῖα: «Τὸ ποίημα αὐτὸ ἐγράφη ἐξ ἀφορμῆς τῆς βιαίας(;) ἀφυπνίσεως ἥν μοὶ ἔκαμεν ἡ σπιτονοικοκυρά μου τὴν νύκτα τῆς 17ης πρὸς τὴν 18ην Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1925. Τοὺς δύο τελευταίους στίχους συνέγραψα, κατὰ μίαν στιγμιαίαν ἔμπνευσιν εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ Δημοτικοῦ Νοσοκομείου Σύρου, ὅπου ἀνέμενα, τὴν πραγματοποίησιν χειρουργικῆς τινος ἐπεμβάσεως τῶν ἰατρῶν κατὰ (!) τινος φίλου μου».

Κατὰ τὸ ἀνωτέρω «πλᾶνο», ὁ Σύριος ποιητής, καθορίζει πάντοτε τὸν τρόπο καὶ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες συνέγραψε τὰ «ἀθάνατα» ἀριστουργήματά του.

Καὶ ἐρχόμαστε ἤδη στὴν τέταρτη κατὰ σειρὰν σχολή, στὴν σχολὴ τῆς «Ποιήσεως τοῦ καταστίχου» ἢ «Καταστιχοποιήσεως». Ἀρχηγὸς τῆς Σχολῆς αὐτῆς εἶνε ὁ ποιητὴς κ. Φρῖξος Νάσσου μὲ τὰ ἔργα τοῦ ὁποίου, καθὼς καὶ μὲ τὸν ἴδιο ἀπησχολήθημεν ὄχι λίγες φορές.

Ὅλα τὰ ποιήματα τοῦ κ. Νάσσου, ἔχουν γραφῆ — ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα τῆς σχολῆς του— σὲ κάποιο... κατάστιχο μπακάλη, ποὺ εἶνε μυστήριο πῶς ἔπεσε στὰ χέρια του, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εἶνε καλλιτέχνης χοροδιδάσκαλος!

Τὸ σπουδαιότερο, λοιπόν, κατόρθωμα τοῦ κ. Φρίξου Νάσσου εἶνε ὅτι κατώρθωσε νὰ συνδυάσῃ τὶς τέχνες, τῆς Τερψιχόρης, τοῦ Ὁμήρου καὶ τῆς... μπακαλικῆς καὶ νὰ παρουσιάσῃ πράγματα... ἐξωφρενικῶς ἐνδιαφέροντα.

Ὁ εἱρμὸς τῆς ποιήσεως τοῦ κ. Νάσσου εἶνε κάτι... ἀνώτερον περιγραφῆς. Πρὸς σχετικὴν ἀπόδειξιν παραθέτω ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποιήματά του, μὲ τὸν ἐπιτακτικὸ τίτλο «Μὴ ξανάρθῃς ἀγάπη πίσω φθάνει», προσφερθὲν εὐγενέστατα ἀπὸ τὸν ποιητὴ γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τῆς «Ἀτλαντίδος». Ἰδοὺ αὐτό:

«Μὴ μοῦ ἀργῇς καὶ σὲ περιμένω
γιὰ νὰ σὲ σφίξω μέσ' στὴν ἀγκαλιά μου
καλός τη τὴ γλυκειά μου ποὺ προσμένω
νὰ σὲ μεθύσω μὲ τ' ἁγνὰ φιλιά μου

»Ἀγάπη σὲ κρατῶ δὲ θὰ μοῦ φύγῃς
τώρα πιὰ ξέρω πῶς θὰ σὲ κρατήσω
θὰ προσπαθήσω αἰώνια νὰ μοῦ μείνῃς
μὲ ξέχωρη ἀγάπη θὰ σὲ πλημμυρίσω.

»Ὅσο κι' ἂν ἔκανα ἀγάπη σ' ἔχασα
οἱ κόποι μου χαθῆκαν ὅλοι. Κρῖμα!
Ἂν σ' ἀγαποῦσα κάποτε τὸ ξέχασα
ἡ ἀγάπη μας πουλήθηκε γιὰ χρῆμα.

»Μὴ ξαναρθῇς πιὰ ἀγάπη πίσω φθάνει
δὲν θὰ σ' ἀνοίξω τὴ φτωχή μου τὴ καλύβη
γιατὶ ὁ βαρὺς χειμώνας καταφθάνει
καὶ ὁ χιονιᾶς τὴν πόρτα της θὰ κρύβῃ.

Ἀθῆναι, 14 Νοέμβρη 1935

ΦΡΟΙΞΟΣ»

Οἱ μεταπτώσεις τοῦ ποιητοῦ καθὼς καὶ τῆς ὑμνουμένης ἀγάπης μέσα στὸ ποίημα αὐτὸ εἶνε... τοὐλάχιστον τραγικές. Δὲν ἐξηγεῖται ἀλλοιῶς τὸ ὅτι, ἐνῷ στό... δεύτερο τετράστιχο ὁ ποιητὴς κρατάει τὴν ἀγάπη καὶ μάλιστα τὴν πλημμυρίζει ἀπὸ πάνω καὶ μὲ ξέχωρη πάλι ἀγάπη, στὸ τρίτο τὴν χάνει κι' αὐτὴν καὶ τὰ ὄνειρά του καὶ καταλήγει στὸ συμπέρασμα —ἀφοῦ τὴν ἔχασε πιὰ— νά... τὴ διώξῃ!

Αὐτὰ ὅμως ἀποτελοῦν ζητήματα καθαρῶς... τεχνικά, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἦταν... ἀσέβεια νὰ καταπιαστῇ αὐτὴ ἡ στήλη...

★

Αὐτές, λοιπόν, εἶνε οἱ «ἀρχηγίες» τῆς «μάζας» τῶν «Νέων Ποιητῶν» καὶ αὐτοὶ οἱ «ἀρχηγοί». Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ πολλοὶ ἐνδιαφέροντες τύποι μεταξὺ τῶν ἁπλῶν μελῶν. Γι' αὐτούς, ὅμως, ὑπόσχομαι νὰ μιλήσω διεξοδικώτερα, ἄλλοτε...

Θὰ μποροῦσε μονάχα νὰ γίνῃ λόγος στὸ σημείωμα αὐτὸ γιὰ τὰ ψευδώνυμα ὡρισμένων ἀπὸ τοὺς «Νέους Ποιητάς», τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν φαινόμενα ἐκτάκτως ἀνησυχητικὰ γιὰ τὴν διανοητική τους κατάστασι.

Ἐπὶ παραδείγματι πρό τινος μόλις ἐδιάβασα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ χειρόγραφο μιᾶς ὑπερλυρικῆς πρόζας,

> Ποιὲς εἶνε οἱ περίφημες Σχολὲς τῶν «Νέων Ποιητῶν». — Ὁ κ. Κοκόροβιτς ἀρχηγὸς τῆς Σχολῆς τῶν... ἐκκεντρικορωμαντικῶν! — Ἕνα πρωτοφανὲς ποίημα γιά... τενεκεδοκαυγάδες, στὸ ὁποῖο περιέχονται οἱ πιὸ περίεργες σύνθετες λέξεις. — Ἡ «ρόλς-ρόϋς-φουτουριστικὴ» Σχολὴ καὶ ὁ ἀρχηγός της κ. Πύρπασος. — Πῶς κατήντησε ἡ... Εὐτυχία νὰ ἐπιβαίνῃ... αὐτοκινήτου τελευταίου τύπου. — Τὰ ἀπέραντα κατασκευάσματα τοῦ Συρίου ποιητοῦ κ. Νάννου καὶ τὰ κατάστιχα τοῦ κ. Φρίξου Νάσσου. — Ἕνα ποίημα μὲ τρομερές... ἀντιφάσεις κλπ. κλπ.

κάτω ἀπὸ τὴν ὁποία ἁπλωνόταν φαρδειά,— ἡ ὑπογραφή: ΓΛΑΥΚΟΣ ΚΑΡΒΟΥΝΑΝΘΗΣ! Καθὼς ἦταν ἑπόμενο ἐξέπεμψα ὡρισμένες ἐπικλήσεις πρὸς τὸν ὕψιστο γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου καί... μοιραίως ἔπεσα σὲ ἄλλα χειρόγραφα, χαριτοβρύτου τινὸς ποιητικῆς ὑπάρξεως, ὑπογραφομένης μὲ τὸ πρωτοφανὲς ψευδώνυμο «Μολόχα Στραβαγκάθη»!...

Θὰ σᾶς φαίνονται, βέβαια, κάπως παράξενα αὐτά, εἶνε ὅμως ἀληθέστατα. Σὲ ἐπίρρωσι τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας σᾶς ἀναφέρω καὶ μερικὰ ἀκόμη: Ριρῆς Φουντωτός, Πίπης Πίπας, Ρόρυ - Ρέρυ, Μίμης Ἀμύμητος, Ἄνθιμος Γιασεμῆς, Δαρεῖος Μαραθώνειος κλπ. κλπ.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι τραγικώτερο ἀκόμη. Πρόκειται περὶ ἑνὸς νέου ποιητοῦ ὑπογραφομένου μὲ τό... μακάβριο ψευδώνυμο «Μίμης Θαμμένος». Τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε Μίμης Μάνδαρης, εἶνε δὲ ἐντελῶς ἀνεξήγητοι οἱ λόγοι ποὺ τὸν ὤθησαν στὸ ἀπονενοημένο διάβημα τοῦ... ψευδωνύμου του,

Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι ὁ ἀνωτέρω ποιητὴς ἔχει καί... ἰδιόκτητον σφραγῖδα, στὴν ὁποία φιγουράρει τὸ τρομερό του ψευδώνυμο ἀνάμεσα σὲ μιά... νεκροκεφαλὴ καὶ δύο... κόκκαλα «χιαστὶ συμπεπλεγμένα»!..

Ἀπὸ τὸ φαινόμενο αὐτὸ — δεδομένου ὅτι ὁ ἀξιόλογος κ. Μάνδαρης δὲν γράφει ποιήματα σὲ στύλ... «γκρὰν γκινιόλ» — ἐξηγεῖται καθαρώτατα τὸ φαινόμενο τοῦ θορύβου, μὲ τὸ ὁποῖο θέλουν νὰ ἐπικρατήσουν... πάσῃ θυσίᾳ οἱ ἀνήκοντες στὴ χορείαν τῶν λεγομένων «Νέων Ποιητῶν».

Τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον, τὶς ἴδιες τάσεις δείχνουν καὶ τὰ ἄλλα ψευδώνυμα τῶν «Νέων Ποιητῶν». Γιατὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ «κόκκον σοβαρότητος» στὴν ποίησι τοῦ κ. Πίπη Πίπα ἢ «τόνον δημιουργίας» στὰ τετράστιχα τοῦ... μυρωδάτου κ. Ἀνθίμου Γιασεμῆ.

Τόσον τὰ ποιήματα, ὅσον καὶ τὰ ψευδώνυμα γίνονται γιά... νὰ γίνουνε ἢ κυριολεκτικώτερα γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ντόρος καί... τίποτε παραπάνω. Ἔτσι, περίπου, συγγράφεται ἡ ἱστορία τῆς «Νέας Ἑλληνικῆς Ποιήσεως» στὴν πρώτη σελίδα τῆς ὁποίας προτάσσεται ἀπαραιτήτως ἕνα ρητό, γραμμένο — κατὰ τὶς ὑπάρχουσες ἐνδείξεις — εἰδικῶς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς: «Πολὺς θόρυβος γιὰ τὸ τίποτε»!...

★

Ὅλα αὐτά, — καθὼς ἤδη ἐτόνισα, δὲν ἀποτελοῦν συνηθισμένη φιλολογία. Εἶνε, δυστυχῶς, ἀλήθειες. Καὶ ἀλήθειες θλιβερές.

Γιατὶ ἀνάμεσα στοὺς νέους αὐτοὺς ποὺ σήμερα προτιμοῦν τὸν κακὸ δρόμο τῆς πρόχειρης διαφημίσεως, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ δώσουν θετικὰ πράγματα, ἐξυπηρετῶντας κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ καὶ τὰ ὀνόματά τους καὶ τὴν τέχνη γενικώτερα.

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Υ. Γ. — Στὸ προηγούμενο φύλλο καὶ συγκεκριμένως στὴν καμπάνια μου περὶ τοῦ ποιητοῦ κ. Κοκόροβιτς, ἔγινε ἕνα ἀξιοθρήνητο λάθος. Παρουσιάστηκε, δηλαδή, ἕνας γάϊδαρος, μὲ τὴν λεζάντα «ὁ κ. Κοκόροβιτς, ὅπως τὸν ἐφαντάστηκε ὁ σκιτσογράφος μας», καὶ μιὰ προσωπογραφία τοῦ κ. Κοκόροβιτς μὲ τὴ λεζάντα «...ἦταν ἕνας σπουδαιότατος γάϊδαρος». Ἡ... τυπογραφικὴ αὐτὴ συκοφαντικὴ ἐκστρατεία κατὰ τοῦ κ. Κοκόροβιτς θὰ ἔγινε, ἀσφαλῶς, ἀντιληπτὴ ἀμέσως ἀπὸ τοὺς γνωρίζοντας ὁπωσδήποτε τὸν ποιητήν, δεδομένου ἄλλωστε ὅτι ἡ μορφή του, δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μετὰ τῆς μορφῆς τοῦ συμπαθοῦς, κατὰ τὰ ἄλλα, τετραπόδου. Ὁπωσδήποτε ζητοῦμεν συγγνώμην. Ἀπὸ τόν... κ. Κοκόροβιτς, βέβαια!...

ΙΝΤΕΜ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Ὁ Τζὰκ Ὁ Μπράϊαν φώναξε μὲ πεῖσμα χτυπῶντας τὸ χέρι του πάνω στὸ τραπέζι.

—Κι' ἐγὼ σᾶς λέω πὼς ὁ Γκρέγγυ θὰ τὰ καταφέρη. Δὲν ξέρετε ἐσεῖς τί διαβόλου κάλτσα εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Ἔπρεπε νὰ τὸν εἴχατε δῆ τότε ποὺ ὑπηρετούσαμε μαζὶ στὴν καναδικὴ ἀστυνομία, γιὰ νὰ καταλάβετε τί ἀξίζει. Ποῦ ἔβρισκε αὐτὸς ὁ διάβολος κυνῆγι ἐκεῖ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ζήση οὔτε φώκια; Μυστήριο! Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς τρία χρόνια ποὺ κυνηγούσαμε τὸν «Ὄσκαρ τὸν ἀράπη» ἐκεῖ ἀπάνω, ἀκόμα πιὸ βορειότερα ἀπὸ τὸ Λαμπραντόρ, δὲν μᾶς ἔλειψε ποτὲ οὔτε τὸ λῖπος οὔτε ὁ τάραντος...

»Ἔφευγε τὸ πρωῒ μὲ τὰ σκυλιὰ κι' ἐχανόταν πότε γιὰ 2 καὶ πότε γιὰ τρεῖς ἡμέρες. Ὅσο δηλαδὴ ἔφτανε νὰ μᾶς κάνη ν' ἀνησυχοῦμε γιὰ τὴν τύχη του. Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ ντουφεκιὰ ἢ τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν του μᾶς καθησύχαζαν.

»Ἐρχόταν ὁ Γκρέγγυ μὲ κρέας. Ἦταν βέβαιο! Διαβολάνθρωπος, σᾶς λέω, σύντροφος. Σωστὴ ἀλεποῦ...

—Ἴσως νάχης δίκηο, Ὁ Μπράϊαν, ἀλλὰ τώρα δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ Γκρέγγυ ἔχει νὰ περάση τὰ δυὸ ποτάμια ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἔχουνε πλημμυρίσει καὶ θέλει 400 μίλλια γιὰ νὰ φτάση στὸ Γκόλντ Τάουν. Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἂν δὲν γυρίση στὴν συμφωνημένη μέρα, τότε...

—Ἔ, τί θὰ γίνη; ρώτησε νευρικὰ ἕνας τρίτος ποὺ μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔμενε σιωπηλός. Μήπως νομίζετε πὼς θὰ τραβήξουμε κλῆρο; Προτιμῶ νὰ ψοφήσω μέσα στὰ χιόνια παρὰ νὰ μὲ φᾶτε, παλῃόσκυλα!

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις, ἔκαναν τοὺς σκληραγωγημένους ἐκείνους ἄντρες ν' ἀνατριχιάσουν. Κλεισμένοι μέσα στοὺς πάγους διατρέχανε τὸν κίνδυνο νὰ ἀλληλοφαγωθοῦν, ἂν δὲν ἔφταναν σύντομα οἱ τροφές...

—Θὰ σκάσης, λοιπόν, κτῆνος; φώναξε ὁ Τζὰκ Ὁ Μπράϊαν στὸ νέο ποὺ εἶχε μιλήσει. Σκάσε ὁλότελα ἂν δὲν θέλης νὰ σὲ πετάξωμε ἔξω στὸ χιόνι. Ἔννοια σου, καὶ τὸ βρωμοτόμαρό σου δὲν τὸ τρώει οὔτε πεινασμένη ἀρκούδα! Σκασμός, λοιπόν!

Ἡ προσπάθεια τοῦ γέρω Τζὰκ νὰ διατηρήση ἀκόμα ἀκέραιο τὸ ἠθικὸ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων φαινότανε ὑπεράνθρωπη. Δὲν παλεύει καὶ τὸ κυριώτερο δὲν νικάει κανεὶς τὴν πεῖνα...

....

—Ἄντε, καληνύχτα σας, ξανᾶπε ὁ Ὁ Μπράϊαν μὲ τὴ δυνατή του φωνή. Πέτερ, φράξε μὲ τὴν γούνα σου τὴν πόρτα τῆς καλύβας.

Ἀμίλητοι οἱ ἄνδρες χωθήκανε κάτω ἀπὸ τοὺς γουνένιους σάκκους τους. Σὲ λίγο μέσα στὴ στενὴ ἐκείνη καλύβα, ποὺ κατὰ τὸ «πρότυπο» τῶν Ἐσκιμώων ἦταν φτιαγμένη ἀπὸ χιόνι, δὲν ἀκουγόνταν παρὰ οἱ βαρειὲς ἀναπνοὲς τῶν κοιμισμένων.

Ἔξω ἡ καταιγίδα, ὁλοένα δυνάμωνε...

★

Βρισκόμαστε στὸ 1900. Ἡ «Γεωγραφικὴ Ἑταιρία τοῦ Β. Πόλου» εἶχε διοργανώσει μία ἐξερευνητικὴ ἀποστολή, ἀπὸ ἕξη θαρραλέους ἄνδρες μὲ τὸν σκοπὸ νὰ προχωρήση ὅσο τὸ δυνατὸν βορειότερα καὶ νὰ μελετήση τὴν ἐτησία φορὰ τῶν ἀνέμων. Ἐπρόκειτο δηλαδὴ γιὰ μιὰ σπουδαιοτάτη ἐργασία.

Τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἦσαν, δύο φυσικοί, δύο πεπειραμένοι πρώην ἀξιωματικοὶ τῆς καναδικῆς ἀστυνομίας ποὺ ἤξεραν ἀπὸ χιόνια καὶ ἔλκυθρα καὶ τέλος, δύο ἐπιστήμονες μετεωρολόγοι. Ἀνάμεσα στὶς εὐχὲς ὅλου τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου, οἱ ἕξη ἄνδρες ξεκίνησαν μὲ ἀρκετὲς προμήθειες καὶ τρία ἔλκυθρα γιὰ τὴν Ἀλάσκα μὲ τὴν πρόθεσι νὰ φτάσουν στὴ δωδεκάτη μοῖρα βορείου πλάτους ἢ καὶ ἀκόα βορειότερα, ἂν μποροῦσαν.

Ἀπὸ τότε, εἶχαν περάσει ἕξη μῆνες χωρὶς πιὰ ν' ἀκουστῆ τίποτα γιὰ τὴν τύχη τῶν γενναίων ἐκείνων ἀποστόλων τῆς ἐπιστήμης. Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο τῆς ἀποστολῆς θάπρεπε νὰ εἶχαν γυρίσει ἐδῶ καὶ τριάντα μέρες. Κανένας ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀκραίους σταθμοὺς δὲν ἔδωσε κάποια ἐνθαρρυντικὴ ἀπάντησι στὶς ἐπίμονες κλήσεις τῆς «Γεωγραφικῆς Ἑταιρείας τοῦ Β. Πόλου».

Κάτι ἀσφαλῶς θὰ συνέβαινε.

Καὶ πραγματικά. Ἡ ἀποστολὴ Ὁ Μπράϊαν (ἔτσι εἶχε ἐπονομασθῆ ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ) ἀφοῦ τελείωσε τὸ ἔργο της καὶ ἔφτασε μέχρι τοῦ «νησιοῦ τῆς ἀπογοητεύσεως» ποὺ μόνο ὁ Νορβηγὸς Ἄντερσων εἶχε ὥς τότε πατήσει, προχώρησε ἀκόμα βορειοδυτικώτερα, φθάνοντας μέχρι τοῦ δεκάτου παραλλήλου.

Ἡ ἐπιτυχία ἦταν κολοσσιαία. Οἱ μελέτες καὶ οἱ παρατηρήσεις τῶν φυσικῶν ἦταν πλουσιώτατες καὶ οἱ τολμητίαι ξα-

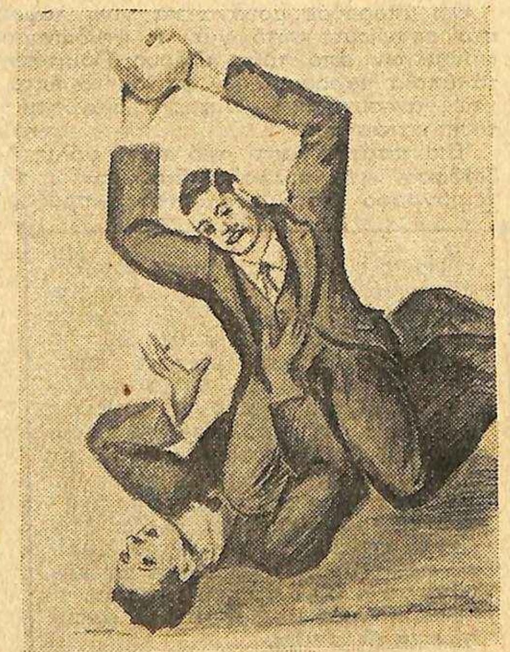

...Νὰ πέφτουν μὲ κομμάτια πάγου ἐπάνω σ' ἕναν ὅμοιό τους γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ τὸν φᾶνε...

ναγύριζαν ἐνθουσιασμένοι στὴν βάσι τους ὅταν, ξαφνικὲς καταιγίδες τοὺς καθυστέρησαν τὴν ἐπιστροφή. Καὶ τότε ἄρχισε τὸ δρᾶμα. Τὰ τρόφιμα ἄρχισαν νὰ τελειώνουν καὶ τὰ σκυλιὰ τῶν ἑλκύθρων ψόφαγαν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο. Ἡ κατάστασι γινότανε τραγική. Τέλος ἀπεφασίσθη στὶς 10 Δεκεμβρίου νὰ φύγη ὁ τολμηρότερος καὶ πιὸ πεπειραμένος ἀπὸ τοὺς ἕξη ἄνδρες μὲ ὅλα τὰ σκυλιὰ ποὺ εἶχαν ἀπομείνει καὶ μὲ ἕνα ἔλκυθρο γιὰ τὸ Νότο. Ἐκεῖ θὰ φρόντιζε νὰ βρῆ τροφὲς ἀπὸ τοὺς χρυσοθῆρες καὶ θὰ τὶς ἔφερνε στοὺς συντρόφους του. Ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ γίνουνε τὸ ταχύτερο. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα πρόχειρο συμβούλιο ἀποφασίστηκε νὰ φύγη ὁ Γκρέγγυ. Κι' ἔφυγε.

Οἱ μέρες ὅμως περνοῦσαν κι' ὁ Γκρέγγυ δὲν φαινόταν. Ἡ πεῖνα ἄρχιζε νὰ θερίζη γιὰ καλὰ τοὺς πέντε ἄνδρες ποὺ στιγμὲς - στιγμὲς ἀλληλοκυττάζονταν ὕποπτα **καὶ ἄγρια, ἕτοιμοι** νὰ τραβήξουν τὰ μαχαίρια τους.

Ὁ Τζὰκ Ὁ Μπράϊαν ποὺ διατηροῦσε κἄπως τὸ θάρρος του καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸ νεανικό του σύντροφο Γκρέγγυ, ἔγραφε στὸ Ἡμερολόγιό του:

21 Δεκεμβρίου: Οὔτε σήμερα νεώτερα ἀπ' τὸν Γκρέγγυ. Ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι γιὰ τὴν τύχη τῶν συντρόφων μου. Ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του!...

22 Δεκεμβρίου: Σήμερα ὁ Ντόναλσον ἔκανε σὰν τρελλός. Νομίζει πὼς θὰ τὸν σφάξουμε γιὰ νὰ τὸν φᾶμε. Τὸ κτῆνο! Μ' αὐτὲς τὶς ἀνοησίες βάζει κακὲς σκέψεις καὶ στὸ μυαλὸ τῶν ἄλλων. Ἂν ὥς αὔριο βράδυ ἢ τὸ πολὺ μεθαύριο τὸ πρωῒ δὲν γυρίση ὁ Γκρέγγυ... Ἀλλοίμονο! Ἀναγκάζομαι νὰ μιλάω χυδαῖα στοὺς συντρόφους μου γιὰ νὰ τοὺς συγκρατῶ.

23 Δεκεμβρίου: Τὸ χέρι μου τρέμει, δὲν μπορῶ νὰ γράψω. Ὁ Γκρέγγυ δὲν φάνηκε! Οἱ ἄλλοι κάτι σιγοψιθυρίζουν ὕποπτα... Τὰ μάτια τους πετᾶνε ἀστραπές. Κύριε παντοδύναμε, φώτισέ τους...

24 Δεκεμβρίου: Τραγικὰ γεγονότα. Μὲ ἐμποδίζουν νὰ γράψω! Νομίζω πὼς πεθαίνω!...

18 Ἰανουαρίου, 1901. Γκόλντεν - Τάουν: Βρίσκομαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων! Τὰ πόδια μου ἀναπαύονται σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἔφαγα, ἀλλὰ πόσο εἶμαι ἀκόμα ταραγμένος! Τί τραγικὲς ὧρες πέρασα! Ξαναζῶ ἀκόμα στὴν τραγικὴ στιγμή, ποὺ εἶδα τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνωνται θηρία καὶ νὰ πέφτουν μὲ τὰ μαχαίρια ἀπάνω σ' ἕνα ὅμοιό τους γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν καὶ νὰ τὸν φᾶνε... Ἔγινε αὐτό... Εὐτυχῶς, ὅμως ἕνας πυροβολισμοὺς τοὺς σταμάτησε. Ἦταν ὁ Γκρέγγυ ποὺ ξαναγύριζε!...

Ζήτω ἡ ζωή!

ΓΚΡΙΤΣΚΟ

Ἕνας ἥρως

Δυνάμει ἑνὸς σχετικοῦ διατάγματος ἀπελύθη πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τὴν πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία τοῦ Βερολίνου, ὁ πυροσβέστης Ι. Χάνσεν, μὲ τὸ δικαιολογητικὸ τῆς συμπληρώσεως ὁρίου ἡλικίας. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀπολύσεως αὐτῆς οἱ ἐφημερίδες τοῦ Βερολίνου ἀφιέρωσαν ὁλόκληρες στῆλες γιὰ νὰ ἀναφέρουν τὴ δρᾶσι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποὺ ἦταν πραγματικὰ ἀξιοσημείωτη.

Σύμφωνα μὲ τὰ γραφόμενα τῶν γερμανικῶν ἐφημερίδων ὁ Ι. Χάνσεν εἶχε λάβει μέρος στὴν κατάσβεσι πέντε χιλιάδων πυρκαϊῶν, κατὰ τὶς ὁποῖες ἔσωσε μὲ ἐντελῶς προσωπική του ἐπέμβασι 3.483 ἄτομα. Γιὰ τὴν αὐτοθυσία του αὐτὴ ἔχει τιμηθῆ μέχρι τώρα μὲ 500 μετάλλια αὐτοθυσίας καὶ ἰσάριθμα μετάλλια ἀνδρείας.

✱

ΡΕΚΟΡ ΑΝΑΒΟΛΩΝ

Ὁ ἔντιμος Ἀμερικανὸς πολίτης Τζὼν Φόργκισον, δικαιοῦται ἀσφαλῶς νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν... συνεχῶς ἀναβαλλομένη ὑπόθεσι! Ὁ εὐυπόβαλογημένος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε ὑποβάλει κάποτε μιὰ μήνυσι γιὰ μιὰ περιουσιακή του ὑπόθεσι. Ἡ μήνυσις ἔφθασε πρὸ τοῦ δικαστηρίου ἀλλ' ἀνεβλήθη τῇ αἰτήσει τοῦ ἀντιδίκου.

Ἔκτοτε ἡ ἐκδίκασις τῆς ὑποθέσεως ἀνεβλήθη ἐπί... 96 φορὲς συνεχῶς γιὰ διαφόρους λόγους! Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Τζὼν Φόργκισον δὲν παραιτεῖται, ἀλλὰ ἐλπίζει νὰ τελειώση ἡ ὑπόθεσίς του πρὶν φθάση ἡ... ἑκατοστὴ ἀναβολή!...

ΤΟ ΕΥΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΗΤΗ

Μέσα ἀπ' τὸ χαντάκι ποὺ περικύκλωνε τὸ δρόμο, ἕνας σωρὸς ἀπὸ κουρέλια κουνήθηκε βγῆκαν πρῶτα δυὸ χέρια καὶ τεντώθηκαν, ὕστερα ἕνα κεφάλι ἀχτένιστο ποὺ δυὸ λερωμένες πυγμὲς ἔτριψαν τὰ μάτια του, πρησμένα ἀπ' τὸν ὕπνο.

Ὁ Μπρίκ, ὁ ἀλήτης ξυπνοῦσε ἐκεῖ. Ὅταν τεντώθηκε, δὲν ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ σηκωθῆ κι' ἔμεινε μ' ἁπλωμένα τὰ χέρια πάνω στὰ χόρτα, κυττάζοντας τὴν ἄκρη τῶν σκονισμένων παπουτσιῶν του. Ἐκεῖ κοντὰ ἕνα κομμάτι σίδερο κίνησε τὴν προσοχή του: ἔγυρε, σύρθηκεν, ἅπλωσε τὸνα χέρι καὶ τὤπιασε.

—Ἕνα πέταλο!... κι' ὄχι πολὺ μεταχειρισμένο!... Τί χαρά! Λένε πὼς φέρνει εὐτυχία. Στὸ πρῶτο χωριὸ ποὺ θὰ φθάσω, ὁ πεταλωτὴς θὰ μοῦ τὸ πάρη γιὰ τρεῖς δεκάρες.

Χωρὶς νὰ καλοκυττάξη τὤχωσε στὸ σάκκο του καὶ σηκώθηκε.

—Πᾶμε!, ἀναστέναξε.

Στὸ παχὺ χορτάρι ποὺ περικύκλωνε τὸ χαντάκι προχώρησε μὲ χαμηλὸ τὸ κεφάλι ἀδιάφορος γιὰ τὶς ἀλλαγὲς τοῦ ὁρίζοντος ὅπου διαγράφονταν, μακρυνὰ ἀκόμα, ἡ σιλουέττα ἑνὸς καμπαναριοῦ. Ἕνα χωριό; ἕνα καπηλειό; Κι' ὕστερα;...

Τὴν προηγούμενη μέρα τὸ λιγδωμένο μαντῆλι ποὺ χρησίμευε γιὰ πορτοφόλι εἶχε δώσει καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα. Γιὰ νὰ βρῆ, λοιπόν, ὁ ἀλήτης ἕνα κατάλυμα καὶ λίγο ψωμὶ ἔπρεπε νὰ ἐργασθῆ. Εὐτυχῶς γι' ἀπόψε, ὁ Μπρὶκ εἶχε στὸ σάκκο του ἕνα κομμάτι ψωμὶ καὶ δὲν πείραζε ἂν κοιμοῦνταν ἀκόμα μιὰ νύχτα στοὺς δρόμους.

—Πάλι θὰ μ' ἀνησυχήσουν οἱ γαλονᾶτοι, σκέφτηκε. Ἔχω χαρτιά, ἀλλ' οὔτε μιὰ πεντάρα. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἁμαρτία μου.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του. Βέβαια θὰ προτιμοῦσε νὰ ἦταν ἑκατομμυριοῦχος. Μὰ ἀφοῦ δὲν ἦταν;

Ἔφτασε στὴ καμπὴ τοῦ δρόμου, μπροστὰ σ' ἕνα δασάκι. Καθὼς τὸν εἶχαν σοβαρέψει οἱ σκέψεις του κρατοῦσε τὸ κεφάλι του περισσότερο σκυμμένο, κι' αὐτὸ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήση πὼς δὲν ἦταν ὁ πρῶτος ποὺ πατοῦσε ἐκεῖ τὸ χορτάρι ἐκείνη τὴν ἡμέρα· ἕνας ἄλλος εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸ μαρτυροῦσαν τὰ ἴχνη ἐπάνω στὸ χῶμα.

Ἕξη βήματα παρέκει τοῦ φάνηκε πὼς γυάλισε κάτι μιὰ ἀκτῖνα ἥλιου.

Ἔσκυψε μὲ λεπτότητα, σχεδὸν μὲ φόβο, καὶ σήκωσε ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι, ἕνα ὄμορφο γυαλιστερὸ ναπολεόνι τοῦ ὁποίου ἡ ἐπαφὴ ἔκαμε νὰ τρέμουν ἀπὸ συγκίνησι τὰ δάχτυλα τοῦ ἀλήτη.

Ἕνα χρυσὸ νόμισμα! Ἔμεινε καρφωμένος στὴν ἴδια θέσι, κυττάζοντας μὲ προσοχὴ τὸ θαυματουργὸ μέρος.

—Μά, ἔχει κι' ἄλλα!, φώναξε ἄξαφνα. Τότε κόντεψε νὰ τρελλαθῆ, ὥρμησε, ρίχτηκε στὰ νομίσματα, ἔχωσε μέσα σ' αὐτὰ τὶς φοῦχτες του, σύρθηκε στὰ γόνατα καὶ σήκωσεν ἕξη ναπολεόνια ποὺ κράτησε σφιχτὰ στὶς παλάμες του.

Ξέσφιξεν ὅμως ἀμέσως τὰ δάχτυλά του γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν ἦταν ὄνειρο' ἦταν συγκινημένος καὶ τρομαγμένος.

—Βέβαια! εἶπε. Γιὰ νὰ τὰ πετᾶ κανεὶς ἔτσι πρέπει νάχη πολλά!

Τότε τὸν κυρίεψε ἡ χαρά! Ἔκανε νὰ χορεύουν τὰ νομίσματα στὴν παλάμη του κι' ἐφώναξε:

—Εἶνε δικά μου! Εἶμαι πλούσιος!... Τὸ χρωστῶ στὸ πεταλο μὰ τὴν ἀλήθεια! Τὸ πέταλο φέρνει εὐτυχία!...

Μόλις αὐτὴ ἡ ἐξήγησι τοῦ ἦρθε στὸ μυαλό, ἔπαψε ν' ἀπορῆ. Ἡ περιπέτεια τοῦ φαινόταν πολὺ φυσική. Τὸ θαυματουργὸ τὸ παράδοξο δὲν ἦταν ἡ ἀνακάλυψις τῶν χρυσῶν νομισμάτων, ἀλλὰ τοῦ σίδερου. Τὸ ἕνα ἦταν ἑπόμενο τοῦ ἄλλου.

Καθησυχασμένος ἀλλὰ πάντα χαρούμενος ἔχωσε πέντε ἀπ' τὰ νομίσματα στὸ μαντῆλι του καὶ τὸ τύλιξε γύρω ἀπ' τὸ λαιμό του. Τὸ ἕκτο ναπολεόνι τὸ κράτησε στὸ χέρι του καὶ σφυρίζοντας χαρούμενα, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ.

—Πάω νὰ γιορτάσω στὴν ταβέρνα!...

✱

Εἶχε μεθύσει λίγο. Μὲ γεμάτη κοιλιὰ καὶ λάμποντα μάτια καθισμένος μπροστὰ στὰ ὑπολείμματα τοῦ συμποσίου του, ὁ Μπρὶκ κύτταξε μακαρίως τὸ καλοκαθαρισμένο πιάτο τὸ ἄδειο μπουκάλι καὶ τὸ ποτῆρι στὸ βάθος τοῦ ὁποίου δὲν ἔμενε παρὰ μιὰ πορφυρένια γραμμή. Στὸ τραπέζι του κάθονταν καὶ τέσσερις παληοί του φίλοι, μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα «τοῦ μαγαζιοῦ»...

—Ἕνα ἄλλο μπουκάλι, ταβερνιάρη!...

Ἡ ζωὴ εἶνε εὐχάριστη, πρὸ πάντων ὅταν τὴν κυττάζη κανεὶς ἀνάμεσα ἀπὸ ἕνα ποτῆρι κρασὶ ποὺ πλησιάζει σιγὰ - σιγὰ στὰ χείλια του.

Γιατὶ ὁ Μπρὶκ νὰ μὴ δοκιμάση αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησι, ἀφοῦ κρατοῦσε σφιχτὰ στὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ τὸ φυλαχτό του — τὸ ναπολεόνι ποὺ εἶχε καὶ πέντε ἀδέλφια! — τοῦ ὁποίου ἡ θέα εἶχεν ἡμερώσει καὶ αὐτὸν τὸν ἄγριο ταβερνιάρη;

Ἕνα θαῦμα!... Τὸ θαῦμα συνεχίζουνταν!.. Ἦταν ἐκεῖ βυθισμένος στὴ γλυκειὰ

...Στὸ τραπέζι κάθονται καὶ τέσσερις παληοί του φίλοι μαζὶ μὲ μιὰ γυναῖκα «τοῦ μαγαζιοῦ»...

θερμότητα τῆς εὐτυχίας καὶ κλίνων πρὸς τὴν ἐπιεικῆ φιλοσοφίαν.

Ὁ κόσμος δὲν ἦταν τόσο κακὸς ὅσον ἰσχυρίζουνταν πολλοί' ὁ καθένας μποροῦσε νὰ βρῆ μέσα σ' αὐτὸν τὸ κομμάτι τῆς εὐτυχίας ποὺ τοῦ ἀνῆκε.

Μὲ μάτι δακρυσμένο ὁ Μπρὶκ εἶδε τὸν ταβερνιάρη ποὺ ἔρχονταν αὐτὴ τὴ φορά, συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ χωροφύλακες ἀλλ' ἦταν τόσο μεγάλη ἡ αἰσιοδοξία του, ὥστε αὐτὸ τὸ δυσάρεστο θέαμα δὲν τὸν πείραξε πολύ.

—Σήμερα δὲν φοβοῦμαι τίποτα!, σκέφθηκε χαϊδεύοντας τὸ ναπολεόνι του.

Καὶ φώναξε χλευαστικά:

—Γειά σου ἐνωματάρχη! Δὲν μὲ τρομάζετε, μπορεῖτε νᾶστε βέβαιοι! Οἱ χωροφύλακες, ἐπὶ τέλους, εἶνε ἄνθρωποι σὰν τοὺς ἄλλους! Φέρε ἀκόμα ἕνα μπουκάλι, ταβερνιάρη. Θὰ σᾶς κεράσω. Σήμερα ἔχω διασκέδασι γιατὶ μοῦ ἦρθε ἔτσι πὼς τὸ λένε, μιὰ κληρονομιά!

Καὶ ἀκόμη μιὰ φορά, ὑπερήφανος, ἔδειξε τὸ ναπολεόνι του.

Τὰ τέσσερα χέρια τῶν χωροφυλακων τὸν ἄδραξαν μαζὶ ἀπ' τοὺς ὤμους.

—Ποῦ τὸ βρῆκες αὐτό;»

Ὁ Μπρὶκ δὲν εἶχε πιὰ πολὺ καθαρὲς τὶς ἰδέες του κι' ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε, ἀπ' τἄλλο μέρος, στὸ φυλαχτό του, τὸ πέταλο, τὸν ἄφησεν ἀσυγκίνητο.

—Αὐτό; ἀποκρίθηκε ἐνῷ σηκώνονταν Τί τύχη ποὺ εἶχα! Ἦταν καιρὸς νάρθῃ ἡ σειρά μου! Καὶ δὲν σκέφτηκε ν' ἀντισταθῆ στὰ χέρια ποὺ τὸν ψηλαφοῦσαν, ἔλυναν τὸ μαντῆλι του, ἔπαιρναν τὸ δισάκκι του. Χαμογελοῦσε στὶς ἀνακαλύψεις των.

—Βλέπετε; Εἶμαι πιὸ πλούσιος ἀπ' ὅτι φαίνουμαι!....

Ὁ ἐνωμοτάρχης στυλώθηκε μπροστά του καί, ἀφοῦ τὸν κεραυνοβόλησε μὲ τὸ βλέμμα, ἄρχισε νὰ τὸν ἐξετάζῃ ἀπότομα.

—Μήπως, τὰ βρῆκες αὐτὰ στὶς τσέπες τοῦ σκοτωμένου ποὺ βρήκαμε σήμερα στὸ δάσος Βερνέϊγ; Μὴ καὶ τὸν σκότωσες ἐσύ;

—Ἐγώ;... ἐγώ;... τραύλισε ὁ Μπρίκ.

Ὁ ἄλλος χωροφύλακας ἔβγαλε θριαμβευτικὰ μέσα ἀπὸ τὸ δισάκι τοῦ ἀλήτη τὸ πέταλο.

—Αὐτὸς εἶνε ἐνωμοτάρχη!, εἶπε. Νὰ τὸ φονικὸ ὄργανο. Τὸ μεταχειρίστηκε γιὰ ὅπλο... Νά! φαίνονται ἀκόμη τὰ ἴχνη τοῦ αἵματος.

Τότε, στὸ σκοτισμένο ἐγκέφαλο τοῦ Μπρίκ, ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς πρώτης στιγμῆς ἔπεσε.

—Ψέματα! οὔρλιασε. Τὸ πέταλο τὸ βρῆκα στὸ χαντάκι καὶ τὸ πῆρα γιατὶ φέρνει εὐτυχία!... Τὤβρηκα!...

—Καὶ τὰ νομίσματα μαζί; κοροΐδεψε ὁ ἐνωμοτάρχης. Εἶσαι τυχερός. Νά, δυὸ εὑρήματα ποὺ θὰ σὲ πᾶνε μακρυά. Ὡς τὴ λαιμητόμο».

✱

Τὸ κακουργιοδικεῖο ποὺ δίκασε τὸν Μπρίκ, τὸν ἔστειλε κατευθεῖαν στὸ δήμιο. Καὶ τοῦτο γιατὶ κανένας ἀπὸ τοὺς δικαστὲς δὲν παραδέχτηκε ὅτι ὁ πραγματικὸς δολοφόνος βιάζουνταν τόσο πολὺ νὰ ξεφύγη ὥστε εἶχε ρίξει τὸ λάφυρό του στὸ δρόμο καὶ τὸ πέταλο μέσα σ' ἕνα χαντάκι ὅπου κοιμοῦνταν ἕνας ἀλήτης....

ΖΩΡΖ ΟΝΕ

2.000 στοιχεῖα

Ὅπως σὲ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ σὲ διάφορες γλῶσσες ὑπάρχουν γραφομηχανὲς ἔτσι καὶ στὴν Ἰαπωνία οἱ ἐμπορικοὶ οἶκοι μεταχειρίζονται μηχανὲς καὶ δακτυλογράφους γιὰ τὰ γραφεῖα τους.

Μὲ τὴν διαφορὰ ὅμως ὅτι μία δακτυλογράφος τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς πρέπει νὰ εἶνε πολὺ προσεχτικὴ γιὰ νὰ ἐργασθῆ πάνω σὲ μιὰ τέτοια μηχανή, γιατὶ ἔχει νὰ κάνη μὲ 2.000 πλῆκτρα τῆς πολύπλοκης γραφομηχανῆς της.

Ἡ γραφομηχανὴ εἶνε πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας.

Τὸ μηχάνημα εἶνε τεράστιο. Τὰ στοιχεῖο βρίσκονται ἀπὸ κάτω στὰ σιδεράκια, ἡ δὲ δακτυλογράφος δουλεύει μὲ μιὰ τηλεγραφικὴ συσκευή.

Τὸ χαρτὶ δὲν τοποθετεῖται ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀλλὰ πλαγίως, οἱ δὲ ἀράδες δὲν γράφονται ὁριζοντίως, ἀλλὰ καθέτως.

ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΡΙΑ!

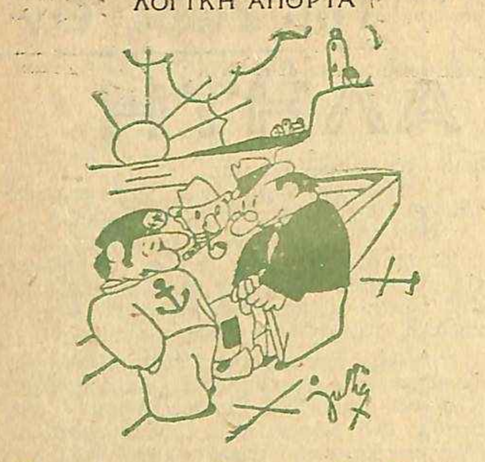

Ὁ περίεργος: Θὰ πᾶτε στὴ Νέα Γῆ γιὰ νὰ βρῆτε ρέγγες;
Ὁ καπετάνιος: Ναί...
Ὁ περίεργος: Μά, δὲν θὰ ἦταν πιὸ εὔκολο νὰ τὶς πάρετε ἀπ' τὸ... μπακάλη;

ΤΑ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΑ...

Ἀνέκδοτα ἰατρῶν

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΠΟΥ ΘΑ ΤΟΝ ΕΣΤΕΛΝΕ

Ἕνας φοιτητὴς τῆς Ἰατρικῆς ἔπεσε στὶς ἐξετάσεις στὰ χέρια ἑνὸς καθηγητοῦ πολὺ «δύσκολου».

—Ἔχετε ἕναν ἄρρωστο, τοῦ εἶπε ὁ καθηγητὴς καὶ πρέπει νὰ τοῦ δώσετε φάρμακα ποὺ νὰ τὸν κάνουν νὰ ἱδρώση. Τί φάρμακα θὰ τοῦ δώσετε;

Ὁ φοιτητὴς ἀπηρίθμησε ἕνα πρὸς ἕνα τὰ φάρμακα ποὺ προκαλοῦν τὴν ἐφίδρωσι.

—Κι' ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν τοῦ κάνουν τίποτε, παρατηρεῖ πάλι ὁ καθηγητής, τότε τί θὰ κάνετε;

Ὁ φοιτητὴς τὰ χάνει γιὰ μιὰ στιγμή, συνέρχεται ὅμως καὶ ἀπαντᾷ μὲ ἀπάθεια:

—Θὰ τὸν στείλω νὰ τὸν κουράρετε σεῖς, κ. καθηγητά!...

ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ!

Ἕνας ἀφηρημένος γιατρὸς συνήντησε κάποιον στὸ δρόμο καὶ τὸν ἐξέλαβε γιὰ ἕναν πελάτη του.

—Τί κάνεις, ἀγαπητέ μου Μίμη, τοῦ λέει. Ἐσύ, φίλε μου, ἄλλαξες τρομερά. Ἔγινες ἀγνώριστος.

—Δὲν λέγομαι Μίμης, ἀπαντᾷ ὁ διαβάτης, ἀλλὰ Νῖκος.

Καὶ ὁ γιατρὸς ἑτοιμότατα:

—Περίεργο! Ὡς καὶ τὸ... ὄνομά σου ἄλλαξε!..

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΦΟΒΟ

—Γιατρέ μου, πές μου τὴν ἀλήθεια. Θὰ γίνω καλά;

—Ἀσφαλῶς, ἀγαπητέ μου. Ἡ στατιστικὴ λέει ὅτι, ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια ποὺ ἔχετε, μόνον ἕνας σώζεται στοὺς ἑκατό!

—Λοιπόν; ρωτᾷ μὲ ἀγωνία ὁ ἄρρωστος.

—Λοιπόν, εἶσαι ὁ... ἑκατοστὸς ποὺ βλέπω, ὕστερα ἀπὸ ἐνενῆντα ἐννέα ποὺ... πέθαναν ὅλοι!...

ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΗ ΒΕΛΤΙΩΣΙΣ

—Χθὲς συνήντησα στὸ δρόμο τὸ γυιό σας. Εἶνε μιὰ χαρά. Ἀλήθεια, ἔγινε ἐντελῶς καλά, ἀπὸ τὴν κλεπτομανία ποὺ ἔπασχε;

—Καλά, ὄχι, ἀλλὰ ἡ κατάστασίς του ἐβελτιώθη πολύ. Τώρα ξέρετε, κλέβει μόνον... χρήσιμα πράγματα!...

ΚΩΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἕνα φάρμακο θαυματουργό!

Ὁ κ. Ἀνανίας Φαλακρὸς ἀνεκάλυψε ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες ἕνα σωτήριο φάρμακο τριχοφυΐας. Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἀμεσώτατα. Ἰδοὺ αὐτά:

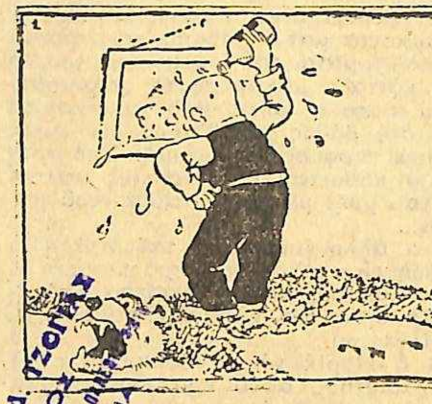

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

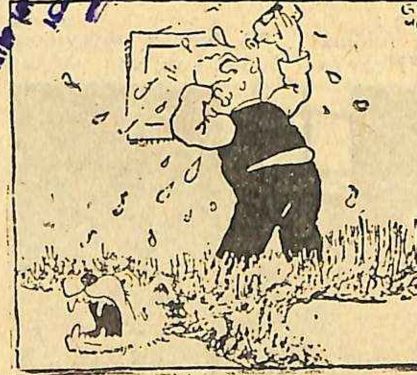

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

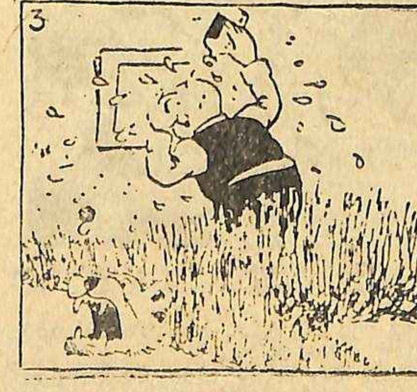

ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

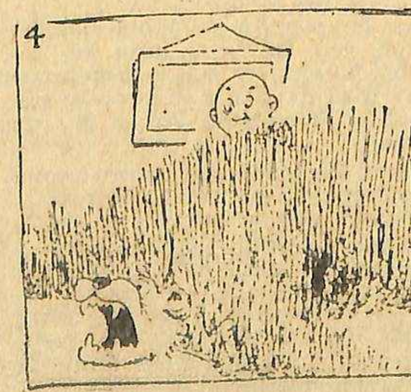

ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ

ΛΟΓΟΙ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΣ

—Τὸ πρῶτο μου παράσημο τὸ πῆρα ὅταν ἔσωσα ἀπὸ πνίξιμο τὴ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου.
—Καὶ τὸ δεύτερο;
—Ὅταν... τὴν ξαναπέταξε στὴ θάλασσα!...

ΔΙΚΑ ΜΑΣ...

Δικαστικὰ ἀνέκδοτα

...ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΤΟΥ ΜΟΡΩ ΤΖΑΦΕΡΙ

Ὁ περίφημος Γάλλος δικηγόρος Μορὼ Τζαφερί, ἐπειδὴ ἔχει ἕνα σωρὸ ὑποθέσεις, συνηθίζει νὰ διαβάζη τὶς δικογραφίες τῶν πελατῶν του τὴν ὥρα τῆς δίκης. Μιὰ τέτοια φορά, ἐπῆρε τὴ δικογραφία ἑνὸς πελάτου του καί, παραδόξως, ἄρχισε ἕναν τρομερὸ... φιλιππικὸ ἐναντίον του.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρέπει νὰ καταδικασθῇ ὁπωσδήποτε! ἐφώναζε ὁ Τζαφερί.

Ὁ δυστυχὴς κατηγορούμενος, ποὺ ἔβλεπε τὸ δικηγόρο του νὰ τοῦ... σκάβῃ τὸ λάκκο του, τὰ εἶχε χάσει τελείως.

Τί εἶχε συμβῆ; Ἁπλούστατα. Ὁ μεγάλος δικηγόρος, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὴ δικογραφία τοῦ πελάτου του, ἐπῆρε τὴ δικογραφία τοῦ... ἀντιδίκου, καὶ ἔκανε τὴν ἀγόρευσί του ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς!

Εὐτυχῶς, τὴν τελευταία στιγμὴ μπῆκε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ὁ γραμματεὺς τοῦ Τζαφερὶ καὶ τοῦ ἔδωσε τὴν δικογραφία τοῦ πελάτου, ἀφοῦ τοῦ ἀνέπτυξε δι' ὀλίγων, τὸ λάθος ποὺ εἶχε γίνει.

Ὁ Τζαφερί, τότε, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου, ἔρριξε μιὰ σύντομη ματιὰ στὴ δικογραφία καὶ εἶπε μὲ στόμφο στὸ Δικαστήριο:

—Αὐτὰ ποὺ σᾶς ἀνέπτυξα μέχρι στιγμῆς, κύριοι δικασταί, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὰ προβάλουν ὡς ἐπιχειρήματα, οἱ συνάδελφοι τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς. Ἤδη, πρέπει νὰ σᾶς τονίσω ὅτι...

Καὶ ὁ Μορὼ Τζαφερὶ συνέχισε τὴν ἀγόρευσί του, ἀνατρέψας ἕνα πρὸς ἕνα τὰ ἐπιχειρήματα ποὺ εἶχε προβάλει... κατὰ λάθος. Εἶνε περιττὸ νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἀθωώθηκε!

ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΛΟΓΟΥ

Ἕνας νεαρὸς συνήγορος, ἀνέπτυσσε στὸ δικαστήριο διάφορες... ἀηδίες καὶ ὁ Πρόεδρος ἀπαυδήσας στὸ τέλος τοῦ ἀφήρεσε τὸ λόγο.

Ὅταν ἡ συνεδρίασις τελείωσε, ὁ πρόεδρος, θέλησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα στὸ συνήγορο, ἀλλὰ ὁ τελευταῖος δὲν ἀπαντοῦσε σὲ καμμιὰ ἐρώτησί του.

—Γιατὶ δὲν μιλᾶτε, ἀδερφέ; ρώτησε στὸ τέλος ὁ Πρόεδρος τρομερὰ ἐκνευρισμένος.

—Γιατὶ μοῦ ἀφαιρέσατε τὸ λόγο, ἀπήντησε ὁ συνήγορος, ἀλλά... ξεχάσατε μετὰ νὰ μοῦ τὸν δώσετε πίσω!...

Ο ΦΑΚΟΣ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΙ!

Τελευταίως στὴν Ἱσπανία παρετηρήθη μεγάλη παραγωγὴ φειδιῶν καὶ τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἐξηνάγκασε τοὺς ἁρμοδίους στὴ λῆψι ἐκτάκτων, συντόνων καὶ δραστικῶν μέτρων. Ἕνα ἀπὸ τὰ μέτρα αὐτὰ ἦταν καὶ ἡ ἀπόφασις «περὶ αὐξήσεως τῶν σκαντζοχοίρων!»

Ὡς γνωστόν, τὰ παράδοξα αὐτά, ζῶα, θεωροῦνται ὡς οἱ πλέον ἀποτελεσματικοὶ ἐχθροὶ τῶν φειδιῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἐχιδνῶν. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ σκαντζόχοιρος ἐπιτίθεται στὰ φείδια, εἶνε πολὺ πρωτότυπος. Καθὼς τὸ φεῖδι προχωρεῖ ἀμέριμνο, ὁ σκαντζόχοιρος πέφτει ἐπάνω του καὶ τοῦ ἁρπάζει τὴν οὐρά. Ἔπειτα κουλουριάζεται καὶ... μένει ἐκεῖ.

Τὸ φεῖδι προσπαθῶντας νὰ ἀπαλλαγῇ, χτυπᾷ τὸν σκαντζόχοιρο μὲ τὸ κεφάλι του καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καταματώνεται καὶ πέφτει στὸ τέλος νεκρό. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἁπλουστάτη καὶ ἀποτελεσματικωτάτη συγχρόνως, θὰ ἐφαρμοσθῇ ἤδη στὴν Ἱσπανία, καθὼς εἴπαμε ἤδη, σὲ εὐρυτάτην κλίμακα!...

ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΚΟΥΦΙΑ

Ὁ χωριάτης αὐτὸς ποὺ βλέπετε, δὲν ἔχει βγάλει τὸ σκοῦφο αὐτόν, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια!...

ΓΛΥΚΑ ΦΙΛΙΑ...

Νά, καὶ ἕνα θέαμα ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον καὶ... τρυφερόν. Δύο φῶκες τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Βερολίνου τὴν ὥρα ποὺ φιλιῶνται, ἀδιαφορῶντας τελείως γιὰ τὴν ἀδιακρισία τοῦ... φωτογραφικοῦ φακοῦ ποὺ τὶς παραμόνευε ἐκεῖ κοντά.

ΤΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΔΕΡΜΑ ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΟΣ

Ἕνας Παρισινὸς οἶκος νεωτερισμῶν ἀνέλαβε νὰ λανσάρῃ ἕνα πρωτότυπο δέρμα γιὰ γυναικεῖες τσάντες: τὸ δέρμα τοῦ χαμαιλέοντος. Κατὰ τοὺς ἰδόντας τὸ νέον εἶδος, οἱ τσάντες ἀπὸ δέρμα χαμαιλέοντος εἶνε πολὺ στερεὲς καὶ πρὸ παντός, ἔχουν ὡραιοτάτη ἐμφάνισι.

ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΗ ΤΟΝ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΑ!

Ἕνας πλούσιος Ἰνδός, πεθαίνοντας, ἄφησε ἕνα μέρος τῆς κολοσσιαίας περιουσίας του στὸ ἀγγλικὸ δημόσιο, μὲ τὸν ὅρο, ὅτι μὲ τὰ χρήματα αὐτά, θὰ ἐπληρώνετο ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, συνεζήτησε τὸ πρᾶγμα καὶ ἐπειδὴ ἐρρίφθη ἀπὸ μερικοὺς ὑπουργοὺς ἡ γνώμη ὅτι ἡ διαθήκη ἔθιγε κάπως τὸν Ἀντιβασιλέα τῶν Ἰνδιῶν, ἀπεφάσισε ὅπως διαθέσῃ τὸ ποσὸν διὰ διαφόρους ἀγαθοεργοὺς σκοπούς, δεδομένου ἄλλωστε ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀποθανόντος περὶ πληρωμῆς τοῦ Ἀντιβασιλέως, θὰ ἐκπληροῦται ἢ οὕτως ἢ ἄλλως!

ΚΑΝΕΝΑ ΘΥΜΑ!

Ἡ τοπικὴ ἐφημερὶς τοῦ Μόντε - Κάρλο σὲ ἕνα τελευταῖο φύλλο της, ὑπογραμμίζει μὲ ἱκανοποίησι τὸ γεγονὸς ὅτι ἐντὸς δεκαπενθημέρου δὲν ἐσημειώθη κροῦσμα αὐτοκτονίας ἐξ ἀφορμῆς τῶν... πεπραγμένων τοῦ Καζίνου.

ΑΓΡΙΑ... ΦΛΕΡΤ

Ἕνας φύλαρχος, ἡμιαγρίας φυλῆς τοῦ Ἐρζερούμ, τὴν ὥρα ποὺ κορτάρει... σοβαρῶς μιὰ Εὐρωπαία!

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ὁ μεγάλος καθρέφτης ἀπέδιδε τὶς τελευταῖες λεπτομέρειες τῆς τουαλέττας τῆς Λίλιαν. Εἶχε διαλέξει ἕνα φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα μώβ, ποὺ ἄφινε νὰ διαφαίνωνται οἱ γραμμὲς τοῦ ὡραίου της σώματος. Φοροῦσε κι' ἕνα μικρὸ καπελλάκι ἀπὸ μενεξέδες ποὺ τῆς ἐξιδανίκευε ἀκόμη περισσότερο τὸ ὑπέροχο προσωπάκι της. Ἡ προσήλωσις στὸν καθρέφτη της, ἦταν μιὰ διαρκὴς ἐρώτησις ποὺ ἔκανε ἡ Λίλιαν μ' ἀγωνία· γιατὶ ἡ μέρα ἐκείνη ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη μέρα τῆς ζωῆς της. Τὸ βλέμμα της τὸ ἐρωτηματικό, λὲς καὶ ρωτοῦσε τὸν ἄφωνο καθρέφτη: «Θὰ εἶνε τάχα αὐτὸς ἐκεῖ;» Καὶ τὸ ἴδιο της πρόσωπο χαμογελοῦσε, σὰν νὰ τὴ βεβαίωνε: «θὰ σὲ περιμένῃ!»

—Ὤ! ἂν τὸν ἰδῶ — σκεπτόταν ἡ Λίλιαν — δὲ θὰ κρατηθῶ πιά! Τὸν λατρεύω τόσο... Εἶνε κακὸ τάχα νὰ τὸν ἀφήσω νὰ νοιώσῃ τὴν ἀγάπη μου; Θὰ χορέψωμε φὸξ τρὸτ μαζὶ ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρό... καὶ ὕστερα... θ' ἀφήσω ἐλεύθερο τὸ μοναδικὸ «αἴσθημα» μου! Θὰ νανουρίσω μὲ λόγια ἀγάπης τ' ὄνειρό μου... Καὶ τότε!...Ὤ, θ' ἀκούσω ἀπ' τὸ στόμα του θεῖα ἐρωτικὰ λόγια ἀφοσιώσεως ποὺ τόσο διψῶ καὶ ποὺ δὲν ἄκουσα ποτέ μου... Θὰ φτάνουν ἀπὸ τὴν ψυχή του στὴ δική μου... Ὤ εἶμαι τόσο βέβαιη πὼς μ' ἀγαπᾶ! Μ' ἀγαπᾶ τρελλά! Ἔκαμε τόσες θυσίες γιὰ νὰ μὲ γνωρίσῃ».

Χαμογέλασε στὸν καθρέφτη πάλι... μὰ

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἡ ἐκδίκησι ποὺ δὲν ἔγινε!

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

τῆς φάνηκε πὼς ἡ θωριά του ἦταν σὰν ἕνα πελώριο γυάλινο εἰρωνικὸ μάτι ποὺ τὴν κυττοῦσε....

Σηκώθηκε ἀποφασιστική, πλησίασε στὴν τουαλέττα της, χάϊδεψε σ' ἕνα μικρὸ βαζάκι ἕνα λευκὸ τριαντάφυλλο, κύτταξε ἕνα σκίτσο στὸν τοῖχο, καὶ σήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της καθὼς ἔβγαινε μ' ὁρμή, σὰν τὴν κυνηγοῦσε κανένας...

Ἕνα ζεστὸ δειλινὸ Ἰουνίου ἔρριχνε παράξενες σκιὲς τῆς ἐρχομένης νύχτας στὴ μεγάλη ταράτσα τοῦ «Καζινό». Ζευγάρια χόρευαν στὴν ταράτσα καὶ οἱ πολύχρωμες τουαλέττες τῶν κυριῶν σ' ἀλλόκοτα σχήματα φάνταζαν στὸ σύνολο σαν ἐξωφρενικὸ μπουκέτο λουλουδιῶν.

Ἡ Λίλιαν παρακολουθοῦσε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα τὴ χορευτικὴ κίνησι καὶ περίμενε. Ξάφνου, τὰ χαρακτηριστικά της ἀλλοιώθηκαν τόσο, ποὺ νόμιζε κανεὶς πὼς ὅλο τὸ αἷμα της ἀνέβηκε στὸ πρόσωπο.

..Ἦλθε. Τὸν εἶχε ἰδῆ. Ἦταν ἐκεῖ. — Δὲ σκεπτόταν πιὰ τίποτε ἡ Λίλιαν. Γιατὶ δὲ ζοῦσε πιά... Καὶ χόρευαν χόρευαν καὶ γελοῦσαν τὰ ζευγάρια στοὺς ἤχους τῆς τσιγγάνικης ὀρχήστρας. Κι' ἡ Λίλιαν ἀγωνιοῦσε ὁλοένα. Αὐτός, ποὺ τῆς εἶπε πὼς θὰ τὴν περίμενε χωρὶς ν' ἀναπνέῃ ὣς ποὺ νὰ ἔρθῃ αὐτός, χόρεψε τὸν πρῶτον χορὸ μὲ μιὰ ἄλλη, καὶ τὸ δεύτερο μὲ μιὰν ἄλλη, καὶ τοὺς κρυφόλεγε λόγια ἀγάπης στ' αὐτὶ καὶ γελοῦσαν γελοῦσαν μὲ τὰ πρόσωπά τους σχεδὸν ἑνωμένα... Ἡ Λίλιαν δὲ ζοῦσε πιά. Ἦταν σὰν νἄπεσε ἀπ' τὸν οὐρανό, σ' ἕνα σκοτεινό, τάφο ὅλο λάσπη. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ὡραῖο ὄνειρο της στὴν πραγματικότητα.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν τρομερὸ συγκλονισμό της αἰσθάνθηκε σὰν ἕνα χέρι παγωμένο νὰ τὴν ἐμπάτσιζε. Καὶ ξύπνησε ἀπ' τὴ φοβερὴ νάρκη της καὶ γλύστρησε πάλι χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦν στὴν κάμαρά της σὰν ἑτοιμοθάνατος κύκνος, μὲ τὸ φόρεμά της τσαλακωμένο. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὸ κεφάλι ριγμένο πίσω καὶ τὰ μάτια κλειστά.

Δὲ σκεπτόταν πιὰ τίποτα. — Μονάχα μιὰ μικρὴ πτυχὴ ἐχάραζε τὸ γαλήνιο μέτωπό της. Ὅταν ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια της, τὸ ἄσπρο τριαντάφυλλο εἶχε ξεφυλλιστῇ πάνω στὴ τουαλέττα της. — Ἔτσι ἀπαράλλαχτα εἶχε ξεφυλλιστῇ καὶ τὸ μοναδικὸ παρθενικό της ὄνειρο....

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

Τὸ χρυσὸ τρίγωνο

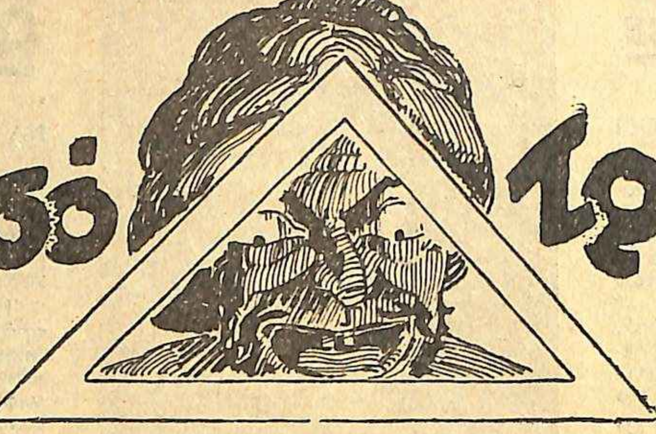

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ·

—Εἶστε ζῶα, κτήνη... Ἄρχισε νὰ τοὺς βρίζῃ ὁ Πατρίκιος. Κάποιος ἐμπῆκε πάλι μέσα στὸ σπίτι. Λίγο ἔλειψε νὰ εἶνε νεκροὶ ἡ ἀδελφὴ Κοραλία καὶ ὁ Γιὰ Μπόν.

Ἄρχισαν νὰ βγάζουν φωνὲς διαμαρτυρίας.

—Σιωπή! Αὐτὸ ποὺ σᾶς ταιριάζει, εἶνε τὸ ξύλο. Σᾶς συγχωρῶ ὑπὸ ἕνα ὅρον : Ὅτι τὴ νύχτα δὲν θἄχετε ἄλλη κουβέντα, δὲν θὰ μιλᾶτε γιὰ τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς Κοραλίας.

Κάποιος ἐρώτησε:

—Καὶ σὲ ποιὸν θὰ μιλᾶμε;

—Ζῶα, σὲ ποιὸν ἄλλο θὰ μιλᾶτε παρὰ ἀναμεταξύ σας. Πρέπει νὰ κρατήσωμε μυστικὸ ὅτι εἶνε ζωντανή. Κι' ἂν κανεὶς κρυφακούῃ πρέπει νὰ πιστέψῃ ὅτι ἐπέτυχε τὸ σκοπό του, ὅτι πέθανε ἡ ἀδελφὴ Κοραλία. Θὰ ξαγρυπνήσετε ἕνας-ἕνας μὲ τὴ σειρὰ μέχρι τὸ πρωῒ στὴν κάμαρά της. Προσοχή. Κανεὶς δὲν θὰ κουνηθῇ μέσα στὸ σπίτι.

—Καὶ ὁ γέρω Συμεών, κὺρ λοχαγέ;

—Κλεῖστε τον στὴν κάμαρά του. Σὰν τρελλὸς ποὺ εἶνε, εἶνε καὶ ἐπικίνδυνος. Μπορεῖ μέσα στὴν τρέλλα του ν' ἀνοίξῃ καμμιὰ πόρτα. Κλεῖστε τον.

Τὸ σχέδιο τοῦ Πατρίκιου ἦταν ἁπλό.

Ὁ ἐχθρὸς νομίζοντας ὅτι ἡ Κοραλία πέθανε, θἀρχότανε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπο τοῦ σχεδίου του, νὰ σκοτώσῃ καὶ τὸν Πατρίκιο. Ὁ Πατρίκιος ποὺ τὤξερε, θὰ φυλαγότανε κι' ἔτσι θὰ τσάκωνε τὸν θρασὺ αὐτὸν στὴν παγίδα.

Μὲ ἀγωνία στὴν καρδιὰ περίμενε ὁ Πατρίκιος αὐτὴ τὴν πάλη. Στ' ἀναμεταξὺ φρόντισε γιὰ τὴν πληγὴ τοῦ Γιὰ Μπὸν ἡ ὁποία δὲν ἦταν καὶ τόσο σοβαρή.

Ἐρώτησε ξανὰ τόσο τὴν Κοραλία ὅσο καὶ τὸ Γιὰ Μπὸν σχετικῶς μὲ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀγνώστου.

Οἱ ἀπαντήσεις τους ἦταν ὅμοιες.

Ἡ Κοραλία διηγήθηκε ὅτι ἦταν ξαπλωμένη στὸν καναπὲ καὶ διάβαζε. Ἦταν λιγάκι κουρασμένη, Ὁ Γιὰ Μπὸν βρισκότανε στὸ διάδρομο, μπροστὰ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ καθόταν σταυροπόδι.

Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, ἀκούσανε τίποτα τὸ ὕποπτο.

Ξαφνικὰ ὁ Γιὰ Μπὸν εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ μπαίνῃ ἀνάμεσα στὸ φῶς. Τὸ φῶς ἔσβυσε ταὐτοχρόνως καὶ τὸ φῶς τῆς κάμαρας.

Ὁ Γιὰ Μπὸν μόλις πῆγε ν' ἀνασηκωθῇ ἐδέχθη ἕνα χτύπημα ἀπὸ ἐγχειρίδιο καὶ ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του.

Ἡ Κοραλία γύρεψε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, ἀλλὰ τὴν πρόφτασε ὁ ἄγνωστος καὶ τὴν ἀναποδογύρισε χάμω.

Ὅλ' αὐτὰ μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ὁ Πατρίκιος μπόρεσε νὰ καθορίσῃ ἦταν ὅτι ὁ ἄγνωστος δὲν ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ σκάλα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ διαμερίσματος τῆς ὑπηρεσίας. Τὸ διαμέρισμα αὐτὸ εἶχε μιὰ μικρὴ σκάλα ἡ ὁποία συγκοινωνοῦσε μὲ τὴν κουζίνα, μὲ τὴν ἀποθήκη τροφίμων καὶ μὲ τὴν ἔξοδο ὑπηρεσίας τῆς ὁδοῦ Ρενουάρ.

Τὴν πόρτα αὐτὴ ὁ Πατρίκιος τὴν εὑρῆκε κλειστή.

Τὸ βράδυ του ὁ Πατρίκιος τὸ πέρασε στὸ μαξιλάρι τῆς Κοραλίας καὶ κατὰ τὶς ἐννηὰ ἐπῆγε στὸ δωμάτιό του, τὸ ὁποῖον βρισκότανε λίγο πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀπέναντι μεριὰ τοῦ διαδρόμου, στὸ ἴδιο πάτωμα.

Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια ποὺ χρησιμοποιοῦσε ὁ Ἐσὲρ Μπέης γιὰ καπνιστήριο.

Ὁ Πατρίκιος ἐπειδὴ δὲν περίμενε τὴν ἐπίθεσι τόσο ἐνωρίς, κάθησε μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο ποὺ βρισκότανε κολλημένο στὸν τοῖχο καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι τὸ τετράδιο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχεν ἀρχίσει νὰ γράφῃ τὸ Ἡμερολόγιό του.

Ἔγραφε ἤδη μισὴ ὥρα καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ κλείσῃ τὸ τετράδιο, ὅταν νόμισε ὅτι ἄκουσε κάτι τὸ συγκεχυμένο, σὰν σούρσιμο ποδιῶν.

Θὰ τὰ ἔχανε βέβαια, ἂν τὰ νεῦρα του δὲν εἶχαν προετοιμασθῇ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ ἐλαφρὸς αὐτὸς θόρυβος προήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρο. Μᾶλλον ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Πάντως τὰ παραθυρόφυλλα αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν κλειστά.

Τότε ἀντὶ νὰ σηκωθῇ νὰ κυττάξῃ, ἐξηκολούθησε νὰ γράφῃ.

Δὲν ἔστρεψε καθόλου τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ μὴν κινήσῃ τὴν ὑποψία τοῦ ἐχθροῦ.

Καὶ μηχανικὰ ἐχάραξε τὶς κάτωθι γραμμὲς πάνω στὸ τετράδιο.

«Αὐτὸς βρίσκεται ἐδῶ κοντά. Μὲ κυττάζει. Τί θὰ κάνῃ;

»Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃ νὰ σπάσῃ τὸ τζάμι. Δὲν εἶνε τόσο κουτὸς νὰ κάνῃ θόρυβο. Θὰ κινήσῃ τὴν προσοχή μου καὶ τὸ ἀποτέλεσμά του δὲν θὰ εἶνε βέβαιο.

»Ὄχι, θὰ ἔχῃ καταστρώσει τὸ σχέδιό του. Εἶνε ἔξυπνος.

»Μᾶλλον φαντάζομαι ὅτι θὰ περιμένῃ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ πλαγιάσω... Θὰ κατοπτεύῃ τὸν ὕπνο μου... Τότε μονάχα θὰ μπῇ μὲ τὸ μέσον ποὺ ἐκεῖνος μόνο γνωρίζει... κι' ἐγὼ ἀγνοῶ.

»Μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη, νοιώθω μιὰ ἡδονὴ νὰ βρίσκωμαι κάτω ἀπὸ τὴ ματιά του.

»Μὲ μισεῖ. Τὰ δύο μίση μας συναντῶνται σὰν κοφτερὰ γυαλιστερὰ σπαθιά.

»Θὰ μὲ κυττάζῃ σὰν ἄγριο θηρίο, κρυμμένο μέσα στὴ σκιά. Παραμονεύει τὸ θῦμα του καὶ διαλέγει ἤδη τὸ μέρος ποὺ θὰ τὸ χτυπήσῃ, ποὺ θὰ χώσῃ τὸ αἰχμηρὸ μαχαῖρι του.

»Ἐγὼ ὅμως ξέρω ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε τὸ θῦμα, τὸ καταδικασμένο στὴν ἐξαφάνισι καὶ τὸ θάνατο.

»Αὐτὸς θὰ ἑτοιμάζῃ τὸ ἐγχειρίδιο καὶ τὸ κόκκινο μεταξωτὸ σχοινί του.

»Καὶ ὅμως τὰ δικά μου χέρια θὰ εἶνε ἐκεῖνα ποὺ θὰ τοῦ σφίξουν τὸν λαιμὸ καὶ θ' ἀποτελειώσουν τὴν πάλη μας κορμὶ με κορμί.

»Εἶνε τὰ χέρια μου γερά, δυνατά, ἄξια γιὰ μιὰ τέτοια πάλη.

»Ὄχι, δὲν θὰ ἀφήσουνε νὰ τοὺς διαφύγῃ ἕνα τέτοιο θηρίο...

»Θὰ εἶνε ἀνίκητα, ἀλύγιστα, ἰσχυρά...».

Ἐδῶ ἔκλεισε τὸ τετράδιο.

Ἔπειτα ἄναψε ἕνα τσιγάρο, τὸ ὁποῖον ἐκάπνισε μὲ ὅλη τὴν ἡσυχία του, ὅπως ἔκανε κάθε βράδυ.

Ἔπειτα ἔβγαλε τὰ ροῦχα του καὶ τὰ κρέμασε στὴν κρεμάστρα.

Κούρδισε τὸ ρολόγι του, ξάπλωσε κι' ἔσβυσε τὸ φῶς.

—Ἐπὶ τέλους, σκέφτηκε, τώρα πιὰ θὰ μάθω. Θὰ μάθω ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Ἕνας φίλος τοῦ Ἐσέρ' Ὁ συνεχιστὴς τοῦ ἔργου του ; Ἀλλὰ γιατὶ αὐτὸ τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς Κοραλίας; Τὴν ἀγαπᾷ μήπως; Γι' αὐτὸ θέλει νὰ ἐκδικηθῇ καὶ μένα; Τώρα θὰ μάθω... Θὰ μάθω...

Εἶχε περάσει μιὰ ὥρα, ἔπειτα ἄλλη μία:.. χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα... χωρὶς νὰ φανῇ τίποτε ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ἕνα τρίξιμο μονάχα ἀκούστηκε σὰν κι' αὐτὸ ποὺ κάνουν τὰ ἔπιπλα ποὺ ἀκούγονται συνήθως τὴ νύχτα.

Ὁ Πατρίκιος ἄρχισε νὰ χάνῃ τὶς ἐλπίδες του ποὺ τὸν συγκρατοῦσαν ξύπνιο καὶ ἐν ἀναμονῇ.

Κατὰ βάθος ἤξερε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ κωμωδία ποὺ εἶχε δημιουργήσει μὲ τὸν ψεύτικο θάνατο τῆς Κοραλίας, δὲν θὰ εἶχε διαφύγει τὴν ἀντίληψι ἑνὸς ἀνθρώπου τοιαύτης δυνάμεως καὶ ἱκανότητος.

Ἀρκετὰ εἶχε κουραστῇ μὲ τὸ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ περιμένῃ, ὅταν ξανάκουσε καὶ πάλι ἕνα τρίξιμο ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος.

Ἡ ἀνάγκη νὰ κουνηθῇ τὸν ἔκανε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἄναψε τὸ φῶς. Ὅλα τὰ πράγματα ἦταν στὴ θέσι τους. Κανένα ἴχνος παρουσίας ξένου ἀνθρώπου. Ἀ-

—Ἐμπρός! σκέφτηκε ὁ Πατρίκιος. Ἀσφαλῶς δὲν ἔχω τὴν ἴδια δύναμι μ' αὐτόν. Αὐτὸς κατάλαβε τὸ σχέδιό μου καὶ ἀπέφυγε τὴν ἐπίθεσι ποὺ τοῦ ἑτοίμαζα. Ἂς κοιμηθῶ. Δὲν θὰ συμβῇ τίποτα τὴ νύχτα αὐτή.

Πράγματι, δὲν φαινότανε τίποτα ν' ἀνησυχοῦσε τὴν ἠρεμία τῆς νύχτας.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν αὐγή, σηκώθηκε καὶ ἐξήτασε τὸ παράθυρό του. Κύτταξε καὶ εἶδε ὅτι στὸν κῆπο ὑπῆρχε ἕνας ὄγκος ἀπὸ πέτρες, πάνω στὶς ὁποῖες ἕνας ἄνθρωπος θὰ μποροῦσε νὰ ἀνεβῇ καὶ νὰ πιάσῃ τὰ κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ.

Ἐπεσκέφθη ὅλα τὰ δωμάτια, στὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ μπῇ κανεὶς πατῶντας πάνω στὸν ὄγκο ἐκεῖνο ἀπὸ τὶς πέτρες. Ἕνα ἀπὸ τὰ δωμάτια ἐκεῖνα ἦταν καὶ τοῦ γέρω Συμεών.

—Δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ρώτησε τοὺς δύο φύλακας, τοὺς ἐπιφορτισμένους γιὰ τὴ φύλαξί του.

—Ἔτσι φαίνεται ! Ἐμεῖς τουλάχιστον δὲν τοῦ ἀνοίξαμε.

τιο καὶ χωρὶς ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὸν δυστυ-

Ὁ Πατρίκιος ἐμπῆκε μέσα στὸ δωμάχὴ γέροντα ποὺ ἐκάπνιζε τὴν σβυσμένη πίπα του, ἔψαξε μέσα στὸ δωμάτιο με τὴ μυστικὴ ἐλπίδα ὅτι μποροῦσε νὰ εἶχε χρησιμεύσει γιὰ καταφύγιο τοῦ ἐχθροῦ.

Δὲν βρῆκε τίποτα. Ἀνακάλυψε ὅμως πάνω σ' ἕνα ντουλάπι μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τὴν προηγουμένη δὲν εἶχε ἰδῆ, ἐρευνῶντας μὲ τὸν κύριο Ντεμαλιόν.

Βρῆκε μιὰ σχοίνινη σκάλα, ἕνα δέμα μολυβένιου σωλῆνα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ σωλῆνα ἀεριόφωτος καὶ μιὰ μικρὴ λάμπα σὰν κι' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ φαναρτζῆδες γιὰ κολλήματα.

—Αὐτὰ ὅλα παρουσιάζουν κάτι τὸ ὕποπτο, σκέφτηκε ὁ Πατρίκιος. Αὐτὰ τὰ πράγματα πῶς μπήκανε ἐδῶ μέσα; Μήπως τὰ μάζεψε ὁ Συμεὼν ἔτσι μηχανικά, χωρὶς ἀπώτερο σκοπό; Ἢ μήπως πρέπει νὰ ὑποθέσω ὅτι ὁ Συμεὼν εἶνε τὸ ὄργανο τοῦ ἐχθροῦ; Πρὶν νὰ χάσῃ τὸ λογικό του ὁ Συμεὼν τὸν ἤξερε αὐτὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ τώρα φαίνεται νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρειά του.

Ὁ Συμεὼν καθότανε μπροστὰ στὸ παράθυρο. Εἶχε γυρισμένες τὶς πλάτες στὸν Πατρίκιο. Ὁ Πατρίκιος ἐπλησίασε καὶ ἀνατρίχιασε.

Ὁ τρελλὸς βαστοῦσε ἀνάμεσα στὰ χέρια του ἕνα στεφάνι ἀπὸ μαῦρες καὶ ἄσπρες χάντρες. Πάνω στὸ στεφάνι βρισκότανε μιὰ ἡμερομηνία.

14 Ἀπριλίου 1915.

Ἦταν ἡ εἰκοστὴ ἐπέτειος τοῦ θανάτου τῶν δύο νεκρῶν φίλων τοῦ γέρου.

—Θὰ πάῃ νὰ τὸν καταθέσῃ, εἶπε ὁ Πατρίκιος φωναχτά. Τὸ ἔνστικτο τοῦ φίλου καὶ ἐκδικητοῦ τὸν ὁδηγεῖ γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ τοῦ διαπερνᾷ ἀκόμα κι' αὐτὴ τὴν παράφρονα κατάστασί του.

Θὰ τὸν καταθέσῃ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Συμεών, ὅτι θὰ πᾶτε νὰ τὸν καταθέσετε τὸ στέφανο αὐτὸ αὔριο; Βέβαια, αὔριο θὰ πᾶτε. Αὔριο εἶνε ἡ 14η Ἀπριλίου 1915.

Ἔσκυψε πάνω στὸν τρελλό.

Ὁ Συμεὼν νομίζοντας ὅτι θὰ τοῦ παίρνανε τὸ στεφάνι, τὤσφιξε πιὸ δυνατὰ ἀνάμεσα στὴν ἀγκαλιά του.

—Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ὁ Πατρίκιος, δὲν σοῦ τὸ παίρνω. Ἔ, αὔριον, Συμεών, ἔ, αὔριον. Ἡ Κοραλία καὶ ἐγὼ θὰ εἴμαστε ἀκριβεῖς στὸ ραντεβοῦ ποὺ μᾶς ἔχεις δώσει. Καὶ ἴσως αὔριο τὸ μυαλό σου ἀπολευθερωθῇ ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ καταχνιὰ ποὺ τὸ περιβάλλει.

Κατὰ τὸ βραδάκι ὁ Ντεμαλιὸν πέρασε ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ρενουὰρ καὶ εἶπε στὸν Πατρίκιο.

—Προσέχετε. Νὰ τί ἔλαβα... Εἶνε πολὺ περίεργο... Ἕνα ἀνώνυμο γράμμα μὲ παραποιημένο γράψιμο. Ἀκοῦστε τί γράφει:

«Κύριε, σᾶς προειδοποιῶ ὅτι ὁ χρυσὸς θὰ φύγῃ. Αὔριο βράδυ οἱ 1800 σάκκοι θὰ φύγουν γιὰ τὸ ἐξωτερικό. Ἕνας φίλος τῆς Γαλλίας».

—Καὶ αὔριο εἶνε ἡ 14η Ἀπριλίου, εἶπε ὁ Πατρίκιος.

—Ναί. Ἀλλὰ γιατί αὐτὴ ἡ παρατήρησις;

—Ὤ, τίποτα! Κάτι σκέφτηκα.

Ἦταν ἕτοιμος νὰ διηγηθῇ στὸν κύριο Ντεμαλιὸν ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ ἐσχετίζοντο μὲ τὴ 14η Ἀπριλίου καὶ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἀφοροῦσαν τὴν περίεργη προσωπικότητα τοῦ γέρου Συμεών. Ἂν δὲν ἐμίλησε ἦταν γιατὶ κάποια ἄλλη λογικὴ τὸν σταμάτησε. Ἴσως γιατὶ ἤθελε νὰ διευθύνῃ τὴν ὑπόθεσι μόνος του, ἴσως καὶ ἀπὸ κάποια ντροπὴ ἢ φόβο νὰ ἀνακοινώσῃ στὸν κ. Ντεμαλιὸν τὰ μυστικὰ τοῦ παρελθόντος. Ἐτήρησε λοιπὸν σιωπὴ καὶ εἶπε:

—Ὥστε αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω. Εἶνε μιὰ προειδοποίησις ἢ κανένα στρατήγημα. Πρέπει νὰ μιλήσω μὲ τὸν Μπουρνέφ.

—Πάντοτε τίποτα τὸ νεώτερο ἀπὸ κείνη τὴ μεριά;

—Ὄχι, μὰ δὲν περιμένω καὶ τίποτ' ἄλλο. Τὸ ἄλλοθι ποὺ μοῦ δήλωσαν εἶνε σωστό.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΕΣ ΑΣΤΕΙΟΤΗΤΕΣ

Κωμικὰ φαντάσματα

ΤΟΥ ΠΑΟΛΟ ΡΕΒΕΛΛΙ

Ἐρώτησις: Ὑπάρχουν φαντάσματα καλά, εὐχάριστα, κωμικά, ἀστεῖα;...

Ἀπάντησις: Καὶ βέβαια ὑπάρχουν!

Ἂν δὲν τὸ πιστεύετε... κάνετε λάθος. Δὲν πρέπει νὰ πιστεύετε ὅτι οἱ μυστηριώδεις ταξειδιῶτες τοῦ ὑπερπέραν εἶνε ὅλοι φρικώδεις, ἀποτρόπαιοι καὶ ἐγκληματίαι.

Ὑπάρχουν μεταξύ τους καὶ συμπαθητικοί... βρυκόλακες, τῶν ὁποίων οἱ σχέσεις μὲ μᾶς τοὺς θνητοὺς εἶνε μᾶλλον εὐχάριστες καὶ διασκεδαστικές.

Τὰ ἀστεῖα τους εἶνε ἀνιστόρητα, τόσο ποὺ μᾶς εἶνε καὶ ἀπαραίτητα. Τόσο ποὺ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἅμα τοὺς ἔλειψε ἡ διασκεδαστικὴ πνοὴ τοῦ φαντάσματος, ἀπέθαναν.

Δὲν τὸ πιστεύετε; Σᾶς χρειάζονται παραδείγματα ; Ἂς πάρωμε λοιπὸν ἕνα, αὐτὸ ποὺ συνέβη στὴ γυναῖκα ἑνὸς Γερμανοῦ μυλωνᾶ.

Αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ ὁ ἄντρας παρ' ὅλο ποὺ εἴχανε παντρευτῆ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἦσαν ἀπαρηγόρητοι ποὺ δὲν εἶχαν ἕνα παιδί. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ εὐτυχία τους ἄρχισε νὰ συννεφιάζῃ καὶ οἱ καυγάδες, οἱ παρεξηγήσεις φύτρωναν ἀναμεταξύ τους γιὰ τὸ τίποτα. Τὰ παιδιά, βλέπετε, εἶνε τὸ μπετὸν ἀρμὲ τῆς οἰκογενείας ὅπως ἐπίσης τὸ ἀλεξικέραυνο ὅπου ἀδειάζουν οἱ συζυγικὲς θύελλες.

Ὅπου μιὰ μέρα ἡ σύζυγος ἄρχισε νὰ ξαναβρίσκῃ τὴν εὐθυμία της καὶ τὴ χαρά της. Καὶ δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ βρισκότανε στὴν εὐχάριστο θέσι ν' ἀναγγείλῃ στὸ σύζυγο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν παρακλήσεών της: Ἦταν μητέρα.

—Μητέρα; φώναξε ὁ μυλωνᾶς, ἀνοίγοντας τὰ μάτια. Καὶ ποιὸς ἐβοήθησε σ' αὐτὸ τὸ θαῦμα;

Ἤξερε ὅτι ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ αἴτιος.

—Σ' ἕνα φάντασμα ! ἀπήντησε ἡ γυναῖκα. Μᾶς τὤστειλε ὁ μακαρίτης ὁ θεῖος Βολφάγκο.

Τράβηξε λοιπὸν τὸν ἄντρα της σὲ μιὰ γωνία καὶ τοῦ διηγήθηκε πῶς ἕνα βράδυ πρὸ δύο μηνῶν ἐνῷ ἦταν μόνη στὸν ἀχυρῶνα, ξαφνικὰ τῆς παρουσιάστηκε ἕνα φάντασμα, τυλιγμένο μέσα σ' ἕνα σεντόνι. Κατ' ἀρχὰς βέβαια τρόμαξε, τὸ φάντασμα ὅμως τὴν καθησύχασε, τῆς εἶπε πὼς εἶνε ὁ μακαρίτης ὁ θεῖος καὶ ὅτι ἦρθε νὰ τὴ βοηθήσῃ νὰ γίνῃ μητέρα.

—Ἂν δὲν πιστεύῃς, ἔλα ἀπόψε στὸν ἀχυρῶνα νὰ τὸν δῇς καὶ σύ.

Ὁ μυλωνᾶς βλέποντας ὅτι οἱ μυστηριώδεις δυνάμεις ἐρχόντουσαν νὰ τὸν βοηθήσουν, περίεργος κατὰ τὶς 11 τὴ νύχτα ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸν ἀχυρῶνα.

Πράγματι ἀνατρίχιασε ὅταν εἶδε κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ἕνα σχῆμα φαντάσματος ποὺ πήγαινε γιὰ τὸν ἀχυρῶνα.

Ξαφνικὰ ὅμως τὸ φάντασμα σκόνταψε σὲ μιὰ πέτρα κι' ἔπεσε χάμω, ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ ἡ ὁποία κατὰ περίεργο τρόπο ἔμοιαζε μὲ τὴ φωνὴ κάποιου Χὰνς ποὺ καθότανε λίγο παρακάτω.

Τί νὰ κάνῃ; Θεώρησε καθῆκον νὰ βοηθήσῃ τὸ φάντασμα ποὺ πόνεσε. Αὐτὸ ὅμως μόλις εἶδε τὸ μυλωνᾶ τὤβανε στὰ πόδια παρ' ὅλες τὶς παρακλήσεις τοῦ μυλωνᾶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν καλωσύνη, χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι καὶ στὸ ὑπερπέραν.

Ἡ μυλωνοῦ ἄδικα περίμενε πιὰ τὸ μακαρίτη τὸ θεῖο νὰ ξανάρθῃ στὸν ἀχυρῶνα. Δὲν ξαναγύρισε πιά.

Ἀκοῦστε ὅμως τὸ δεύτερο αὐτὸ ἐπεισόδιο.

Αὐτὸ συνέβη τὸν περασμένο χειμῶνα σ' ἕνα χωριό. Κάποιο φάντασμα παρουσιαζότανε διαρκῶς σ' ἕνα ἀπόμερο δενδροφυτεμένο δρόμο ποὺ σύχναζαν οἱ ἐρωτευμένοι. Μόλις παρουσιαζότανε κανένα ζευγαράκι ἔμπαινε μπρός, τοὺς ἔκοβε τὸ δρόμο καὶ τοὺς τρομοκρατοῦσε. Μάλιστα ἕνας ἔπαθε ἀπὸ τὴν τρομάρα του συγκοπή.

Ἕνα βραδάκι σὲ μιὰ γωνία μακρυὰ ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ φάντασμα πήδησε πάλι μπροστὰ σ' ἕνα ζευγάρι. Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνα οὐρλιαχτό. Ποιὸς φώναξε τόσο δυνατά; Ἡ γυναῖκα; Ὄχι. Ὁ ἄντρας; Οὔτε. Ἦταν τὸ φάντασμα, τὸ ὁποῖον στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας εἶχεν ἀναγνωρίσει τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Τὴν γλυκειὰ καὶ ὡραία ἀρραβωνιαστικιά του, ποὺ ἦταν τόσο ἠλίθιος νὰ τὴν παραμελᾷ καὶ ἤθελε νὰ ἐκδικῆται τὰ ἄλλα ζευγαράκια.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, θὰ διηγηθοῦμε τὸ φάντασμα τῆς πόλεως Νανσύ. Αὐτὸ γίνηκε πρὸ ἡμερῶν. Πρωταγωνισταὶ εἶνε ἕνας Γάλλος κτηματίας, ἡ ταβέρνα του καὶ φυσικὰ τὸ φάντασμα.

Λέγεται ὅτι, ἀπὸ πολὺ καιρό, ὁ κτηματίας κάθε φορὰ ποὺ κατέβαινε στὸ ὑπόγειο τῆς ταβέρνας του, τοῦ φαινότανε ὅτι ἄκουε κάτι μυστηριώδη σουρσίματα. Ποντίκια; Ἴσως. Δὲν τὸν ἀπασχόλησε τὸ ζήτημα καθόλου. Μέχρι ποὺ ἕνα βράδυ νόμισε πὼς εἶδε κάποια λευκὴ μορφὴ διαβόλου κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα βαρέλι.

Τρομοκρατημένος ἀνέβηκε τέσσερα, τέσσερα τὰ σκαλιὰ κι' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ «βοήθεια». Ἀποφάσισαν τότε μέσα στὸ σπίτι νὰ φωνάξουν μιὰ γρηὰ χαρτορρίχτρα, ἡ ὁποία ἤξερε ἀπὸ διαβολικὰ νὰ κάνῃ τὰ ξόρκια της. Δὲν ἔφτασε αὐτό, φώναξε καὶ τὸν παπᾶ καὶ τὸ διάκο μαζὶ καὶ ὅλους τοὺς ψαλτάδες.

Τέλος μαθεύτηκε τὸ πρᾶγμα σὲ ὅλο τὸ χωριό.

Γιὰ δύο, τρεῖς ἡμέρες τὸ ὑπόγειο ἡσύχασε.

Ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ κάμποσες πάλι ἡμέρες τὸ φάντασμα ξαναπαρουσιάστηκε.

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὅμως ὁ δυστυχὴς ὁ κτηματίας, μάζεψε ὅλη τὴ δύναμί του, τὸν ἡρωϊσμό του καὶ προσπάθησε νὰ πλησιάσῃ τὸ φάντασμα.

Τὸ φάντασμα ὅμως τοὔρριξε μιὰ μπουκάλα στὸ κεφάλι. Ἦταν βέβαιο ὅτι τὸ φάντασμα ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ «ἰνκόγνιτο» καὶ τὸ κράτησε μέχρις ὅτου μέσα στὸ ὑπόγειο δὲν ἔμεινε μπουκάλα μὲ κρασί.

Δηλαδὴ μιὰ μέρα ὁ δυστυχὴς ὁ κτηματίας πῆρε μερικοὺς φίλους του καὶ κατέβηκε στὸ ὑπόγειο, ὅπου διεπίστωσαν τὴν πικρὴ ἀλήθεια. Διακόσιες μπουκάλες παληὸ κρασί, ἑκατὸ μπουκάλες γλυκὸ καὶ δύο βαρελάκια εἶχαν ἐξαφανισθῆ μαζὶ μὲ τὸ φάντασμα, χάρις σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα ποὺ εἶχεν ἀνοίξει στὸν τοῖχο τοῦ ὑπογείου.

ΠΑΟΛΟ ΡΕΒΕΛΛΙ

Καὶ τὰ φυτά...

Μέχρι σήμερα ξέραμε ὅτι μονάχα οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα μὲ τὴν ἐπαφὴ ἢ ὄσφρησι διαφόρων ναρκωτικῶν πέφτουν σὲ ὕπνο.

Κάποιος βοτανολόγος, ὁ Μίστερ Κροὺκ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι τὸ περίφημο αὐτὸ φυτὸ «Μὴ μοῦ ἅπτου» μπορεῖ νὰ ὑπνωτισθῇ ὅπως καὶ ὁ ἄνθρωπος μέσῳ ἀναισθητικῶν. Π. χ. ἂν πλησιάσωμε στὸ φυτὸ αὐτὸ τὸ στόμιο ἑνὸς φιαλιδίου ποὺ περιέχει αἰθέρα, τὸ φυτὸ ναρκώνεται μέσα σὲ 20—25 λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ἔπειτα πρέπει νὰ περιμένωμε πολὺ γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν προτέρα κατάστασί του εὐαισθησίας.

ΜΗΝ ΑΔΙΚΗΤΕ ΤΑ ΓΚΕΡΛΣ!

Ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς Μαίρη Κρίστιαν

(Ἡ Μαίρη Κρίστιαν, μπαλλαρίνα στὸ μπαλλέτο τοῦ Σουάρτζ, ἔκανε τελευταῖα τὴν ἑξῆς συγκινητικωτάτη «ἀπολογία» τοῦ ἐπαγγέλματός της, ἀπέναντι τοῦ γενικοῦ διασυρμοῦ, τὸν ὁποῖο ὑφίστανται τὰ δυστυχισμένα «γκὲρλς» ἀπὸ τὶς ἐπαγγελματικές... δημοσιογραφικὲς πέννες):

Εἶμαι μπαλλαρίνα καὶ τὸ ἐπάγγελμά μου μοῦ δίνει πρωτίστως τὸ δικαίωμα νὰ φωνάξω μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς φωνῆς μου:

—Ἐπὶ τέλους, κύριοι, φτάνει πιὰ τὸ κουτσομπολιό σας γιὰ τὶς μπαλλαρίνες! Τί θέλετε, ἐπὶ τέλους, ἀπὸ τὰ κορίτσια αὐτά;

Ἂς βάλω ὅμως μιὰ παρένθεσι.

Ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, πολλὰ χρόνια, σὲ ὅλα τὰ παλκοσένικα, σὲ ὅλες τὶς πόλεις, σὲ θέατρα καὶ σὲ καμπαρέ, παρουσιάστηκε τὸ σῶμα ἢ κυριολεκτικώτερα, οἱ γάμπες τῆς μπαλλαρίνας. Καθὼς περνοῦσαν τὰ χρόνια, τὰ ἐσωτερικὰ τῶν θεάτρων καὶ τῶν καμπαρὲ ἄλλαξαν καὶ μόνο οἱ μπαλλαρίνες μείνανε μὲ... τὰ ἴδια: οἱ ἴδιες, διαρκῶς, μορφές, μὲ τὸ ἴδιο σήκωμα τῶν ποδιῶν, μὲ τὰ ἴδια κοντὰ παντελονάκια, μὲ τὶς ἴδιες κοντὲς φουστίτσες πάνω ἀπὸ τὴ ζαρτιέρα (ὅταν ὑπάρχη ζαρτιέρα).

Θυμᾶμαι τὰ πρῶτα μου βήματα, ὅπου βρισκόμουνα μ' ἕνα μικρὸ θίασο στὴ Βιέννη.

Μιὰ μέρα μοῦ φωνάζανε νὰ μάθουμε ἕνα καινούργιο κομμάτι. Σὲ κάποιο ὡρισμένο σημεῖο ἔπρεπε ὅλες μας (ἤμαστε δώδεκα) νὰ κάνωμε «σπακάτο» κι' ἔπειτα νὰ σηκωθοῦμε τὸ ταχύτερο. Ἀνάμεσά μας βρισκότανε μιὰ καινούργια μπαλλαρίνα. Ἦταν ψηλή, ὡραία, καλοκαμωμένη.

Κατώρθωνε ὅλα νὰ τὰ κάνῃ ἡ δυστυχισμένη, ἀκόμα καὶ τὸ «σπακάτο», ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σηκωθῇ... ἔ, τότε. Ἐμεῖς βρισκόμαστε ἤδη στὸ πόδι κι' ἐκείνη ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς τέσσερις ἀστεῖες κινήσεις κατώρθωνε ἐπιτέλους νὰ σηκωθῇ.

Ὁ διευθυντής, διαρκῶς νευριασμένος καὶ θυμωμένος τὴν ἔκανε παρατηρήσεις καὶ τὴν ἔβριζε.

Ἡ κοπέλλα ξαναρχίζει, δοκιμάζει, προσπαθεῖ, δακρύζει ἀλλὰ δὲν κατορθώνει.

—Ἔξω, ἔξω ἀπὸ δῶ, φωνάζει τότε ἐκεῖνος θυμωμένος. Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μπαλλαρίνες καὶ ὄχι ἀπὸ σκουπόξυλα. Τσακίσου ἀπὸ δῶ...

Τὴν ἔδιωξε. Ἡ Μοῦρε, — ὅπως ὠνομαζότανε ἡ νέα, — τὸν παρακαλοῦσε κλαίοντας νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἐκεῖνος ὅμως θυμωμένος τὴν ἔσπρωξε ἔξω στὸ δρόμο...

Ἡ κοπέλλα ἐκείνη βρισκότανε οἰκονομικῶς σὲ κακὰ χάλια. Τί θὰ ἔκανε τώρα; Οὔτε καὶ μεῖς μπορούσαμε νὰ τὴ βοηθήσουμε σὲ τίποτα. Ἔτσι ξέπεσε ἀνυπεράσπιστος στὰ χέρια σωματεμπόρου καὶ χάθηκε...

Δὲν εἴμαστε κἂν γυναῖκες. Εἴμαστε ἕνα εἶδος «μηχανικῶν ἀνθρώπων». Μιὰ μηχανή... ποὺ διαρκῶς κουνιέται, διαρκῶς χορεύει. Οἱ ἄνδρες ποὺ κάθονται γύρω μας δὲν μᾶς κυττάζουν σὰν γυναῖκες.

Θυμᾶμαι κάποτε τὴ μικρὴ Ντένη. Τότε ἤμουνα μ' ἕνα θίασο σχετικῶς καλό. Εἴχαμε ἕνα νέο μαέστρο, μὲ μαῦρα μαλλιά, μὲ μάτια βαθουλωτὰ καὶ ἡ Ντένη κάτι ἔκρυβε βαθειὰ μέσ' στὴν ψυχή της γι' αὐτόν.

Ἐκεῖνος ὅμως ἐκύτταζε μὲ ἀδιαφορία τὴ Ντένη δὲν τὸν ἔνοιαζε οὔτε γιὰ τὸ μισόγυμνο κορμάκι της, οὔτε γιὰ τὶς ματιές της, οὔτε γιὰ τίποτα.

Ἤμαστε καμμιὰ εἰκοσαριὰ κορίτσια, ὅλες μὲ τὸ ἴδιο κοστοῦμι καὶ μᾶς διηύθυνε σὰ μαριονέτες:

—Τα-τά..., Τα-τά, Πιὸ ψηλὰ τὸ γόνατο!... Δεξιά, ἀριστερά... τὸ γόνατο ψηλά...

Ἕνα βράδυ ἡ Ντένη μοῦ ξεμολογήθηκε ὅτι τοῦ ἐχάρισε μιὰ πέννα στυλογράφο. Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὸ τὸ δωράκι, ἔσπαζε τὸν πάγο ποὺ κύκλωνε τὴν καρδιὰ τοῦ νέου μαέστρου. Πράγματι τὸ ἀπόγευμα ὁ μαέστρος ἦρθε γιὰ τὴν πρόβα.

Ἔρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μᾶς ποὺ βρισκόμαστε στὴν πρώτη σειρά, ἔρριξε μιὰ ἄλλη ἀδιάφορη ματιὰ καὶ στὴν Ντένη ποὺ περίμενε ἕνα λογάκι, καὶ τῆς εἶπε μὲ ψυχρότητα:

—Ἀ! Εὐχαριστῶ δεσποινίς, εὐχαριστῶ.

Ἔπειτα γύρισε, σὰν νάχανε ὅλα τελειώσει, πρὸς τὸ μαέστρο τοῦ πιάνου.

—Ἕτοιμοι, μαέστρο; Ἐμπρός...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶδα ποτέ μου, πρόσωπο πιὸ προσβεβλημένο, πιὸ ντροπιασμένο, πιὸ κατσουφιασμένο ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Ντένη.

Μᾶς ἔχουν καταντήσει μηχανὲς ὅσο πιὸ ρυθμικὲς εἴμαστε τόσο πιὸ καλὲς μᾶς βρίσκουνε γιὰ τὴ δουλειά τους.

Μᾶς βάζουν στὴ γραμμή, γιὰ νὰ ἐναρμονίσουν τὰ διάφορα ὕψη, μᾶς ντύνουν ἢ μᾶλλον μᾶς γδύνουν, μᾶς κάνουν ὄμορφες, ἀκόμα κι' ὅταν δὲν εἴμαστε.

Καταντοῦμε πολλὲς φορές, μονάχα κοῦκλες ἀπὸ τὸ πολὺ φτιασίδι.

Καὶ μιὰ ἄσχημη ἀκόμα μπορεῖ νὰ γίνῃ μπαλλαρίνα. Ἀκόμα κι' ἂν δὲν ἔχῃ ἴσια πόδια.

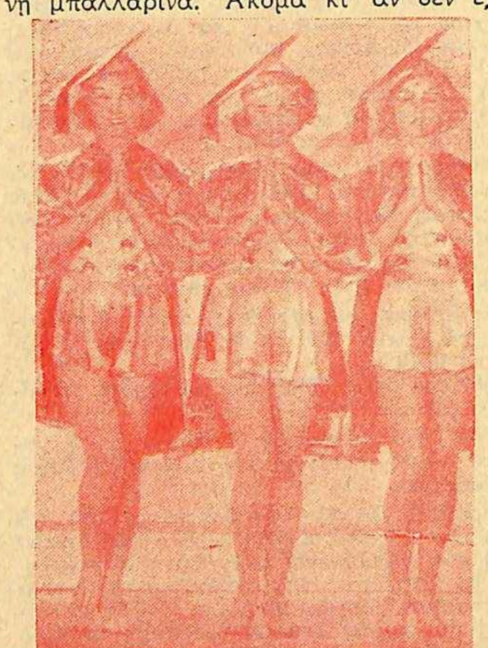

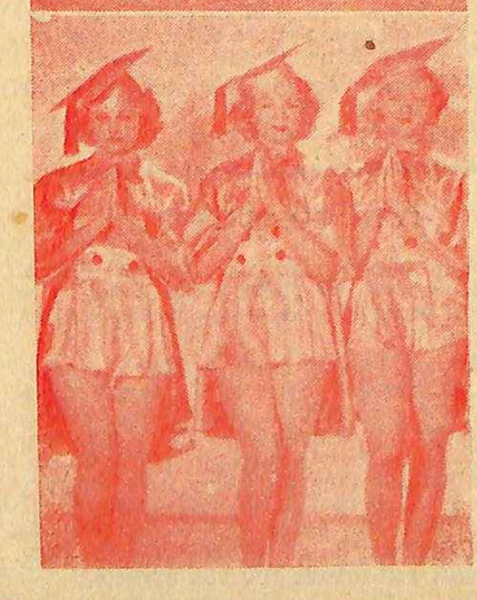

Ἐγνώρισα μιὰ στὸ Βερολῖνο. Ἀπὸ μακρυὰ δὲν φαινότανε πολύ... Ἀπὸ κοντὰ ὅμως εἶχε χάλια ἡ κακομοῖρα.

Μιὰ μέρα, ἐπιτέλους τὸ κοινὸ δὲν θὰ ξεγελιέται πιὰ γιὰ τὶς μπαλλαρίνες. Θὰ κουραστῇ ἀπὸ τὴν αἰώνια ὀμορφιά μας, καὶ ἀπὸ τοὺς ἴδιους διαρκῶς χορούς μας.

Ὅλοι θὰ κουραστοῦν ἀπὸ μᾶς, κανεὶς δὲν θὰ θέλῃ πιὰ νὰ μᾶς δῇ.

Βέβαια ὄχι ὅλοι.

Κάποιος θὰ μείνῃ βεβαίως.

Κι' αὐτὸς εἶνε ἕνας γέρος κόμης τῆς Βιέννης, ὁ ὁποῖος πηγαίνει ἀνελλιπῶς κάθε βράδυ νὰ βλέπῃ τὶς μπαλλαρίνες.

Ὅλοι τὸν ξέρουν ἐκεῖ κάτω.

Δὲν πηγαίνει πουθενὰ ἀλλοῦ, σὲ κανένα ἄλλο θέαμα, παρὰ μονάχα ὅπου ὑπάρχουν μπαλλαρίνες.

Θὰ εἶνε ὁ μόνος ποὺ θὰ μείνῃ, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ κόσμος ἀπογοητευμένος καὶ κουρασμένος ἀπὸ μᾶς, θὰ φωνάξῃ: «Φτάνει!...»

Νευρόσπαστα, μηχανὲς στὴ διάθεσι καὶ στὸ γοῦστο κάθε θεατρώνη, κάθε φίλου θεατρώνη, κουνᾶμε τὰ πόδια μας, τὰ χέρια μας γιατὶ ἔτσι μονάχα ξέρομε πὼς θὰ μπορέσουμε νὰ εἰσπράξουμε τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ μᾶς χρειάζονται γιὰ νὰ πληρώσουμε τὸ φαΐ καὶ τὸ νοῖκι.

Ἀλλοίμονο σὲ κεῖνες ἀπὸ μᾶς ποὺ ἔχουν νὰ συντηρήσουν καὶ μιὰ οἰκογένεια ὁλόκληρη.

Τότε... δυστυχῶς ἀρχίζει ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκμετάλλευσις τοῦ κορμιοῦ ἀπὸ τοὺς διάφορους καλοθελητάδες ὑποστηρικτές.

Αὐτοὶ εἶνε τὰ κοράκια, ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἐκτιμοῦν τὸ κορμί μας, τὴ δουλειά μας, τὴν κακομοιριά μας, τὴν πονεμένη μας ζωή, ἀλλὰ σὰν σαρκοβόρα γυρεύουν νὰ πάρουν καὶ τὸ λιγοστὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀπομένει μετὰ τὴν ἐξαντλητικὴ κούρασι γυναικεῖο ψίχουλο τῆς σάρκας μας.

Φτάνει πιὰ μὲ τὶς μπαλλαρίνες!

Λυπηθῆτε μας καὶ δῶστε μας λιγάκι τόπο μεταξύ σας, λιγάκι οἶκτο μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή σας.

Οἶκτο, γιατὶ καὶ μεῖς ἐπὶ τέλους εἴμαστε γυναῖκες, εἴμαστε ἄνθρωποι μὲ νεῦρα, σάρκα καὶ ὀστᾶ, εἴμαστε ἐπὶ τέλους ψυχὲς ποὺ ξέρουν νὰ πονοῦν, νὰ χαίρωνται καὶ ν' ἀγαποῦν.

Φτάνει πιά! Ὤ, φτάνει! Ἂς καταργηθῇ ἐπὶ τέλους τὸ μπαλλέτο, ἂς καταργηθῇ αὐτὴ ἡ ἔννοια, ἡ μηχανικὴ καλλιτεχνική.

Τόπο λικάκι καὶ σὲ μᾶς. Εἴμαστε ἐπὶ τέλους γυναῖκες, καταλάβετέ το!

ΜΑΙΡΗ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

Ἀνεξήγητο φῶς

Κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν πόλεμο τὰ ὑποβρύχια συναντοῦσαν στὰ ταξείδια των καὶ σὲ ὡρισμένο βάθος ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης τεράστια κήτη τῶν βυθῶν, τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς ξενέρωναν στ' ἀνώτερα στρώματα τῆς θαλάσσης. Ἕνα γερμανικὸ ὑποβρύχιο κατεκλύσθη ἀπὸ ἕνα φῶς πρασινωπὸ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ἀπὸ ποῦ προήρχετο. Κατόπιν πολλῶν παρατηρήσεων ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ προήρχετο ἀπὸ δύο τεραστίους φακοὺς ἑνὸς κήτους ἀγνώστου στὴν ἐπιστήμη, τεραστίου μεγέθους. Τὸ τέρας αὐτὸ ἐφαίνετο τετραπλάσιο σὲ μέγεθος ἀπὸ τὴ φάλαινα καὶ τὸ περίεργο ἦτο ὅτι ἀντὶ στόματος εἶχε κάτω ἀπὸ τὰ φωτοβόλα μάτια του τρεῖς τοῦπες καλυμμένες ἀπὸ μιὰ μεμβράνη τρυπητή, διὰ τῆς ὁποίας εἰσροφοῦσε τὸ νερὸ καὶ τὸ ἔβγαζε κατόπιν ἀπὸ τὴν οὐρά του μ' ἕνα θορυβώδη ἀφρό.

ΠΩΣ ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ ΟΙ «ΣΚΙΕΣ»

Μερικὰ ἄγνωστα ἐπεισόδια γιὰ τὸ «πολὺ κοινὸ»

Σὲ κάποια ἀπόμακρη γωνία τοῦ Τεξάς, σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, μιὰ νέα εἴκοσι χρονῶν, μελαχροινή, μὲ μεγάλα μάτια γκριζοπράσινα, γεμᾶτα ὄνειρα, ζοῦσε μιὰ ξένοιαστη ζωή.

Ἄγνωστη, μὰ εὐτυχισμένη, ὅπως συνήθως εἶνε ὅλοι οἱ ἄγνωστοι ποὺ ξέρουν νὰ ἐκτιμήσουν αὐτὸ τὸ προτέρημα.

Ὅταν ὅμως μπῆ στὴ μέση ὁ ἔρως, τότε κάθε κοπέλλα νοιώθει τὸν ἑαυτό της βασίλισσα.

Ἡ Ἄννα ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ νοιώσῃ τὸν ἑαυτό της βασίλισσα καὶ ἔβλεπε λίγο-λίγο νὰ ἐξαφανίζεται ἡ ξένοιαστη χαρά της καὶ νὰ μετατρέπεται σ' ἕνα πάθος δυνατό.

«Γιατί —ρωτοῦσε τὸν καθρέφτη ποὺ τῆς ἀντανακλοῦσε ἕνα δροσερὸ καὶ χαριτωμένο προσωπάκι— γιατὶ δὲν μὲ ἀγαπᾷ;»

Κι' ἔσφιγγε τὶς γροθιές της, ἔσφιγγε τὰ δόντια της κι' ἀγρίευε μπροστὰ στὸν καθρέφτη, σὰν νὰ τῆς ἔφταιγε κι' αὐτὸς σὲ τίποτα.

Στὶς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις, στοὺς περιπάτους, ἡ Ἄννα συναντοῦσε σχεδὸν πάντοτε τὸ περήφανο, μὰ γοητευτικὸ βλέμμα τοῦ Ρικάρδο Χόλμ ὁ ὁποῖος καβαλλοῦσε τόσο ὄμορφα, καὶ μιλοῦσε τόσο ὡραῖα στὶς συναναστροφές.

Ἦταν ἕνας νέος δυνατὸς ποὺ μποροῦσε μ' ἕνα χαμόγελο νὰ σπάσῃ τὴν καλύτερη φιλία μεταξὺ δύο κοριτσιῶν.

Ἀκόμα καὶ ἡ Ἄννα ἔνοιωσε νὰ τὴν πλημμυρίζῃ ἕνα συναίσθημα ἀντιπαθείας γιὰ τὴ μικρὴ ξανθὴ Εἰρήνη, τὴ φιλενάδα της, μὲ τὴν ὁποία μέχρι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ ἑπτὰ χρονῶν παιδάκι ἦσαν φιλενάδες.

Ἕνα βράδυ ὅμως, σὲ κάποια ἑορτή, ὁ Ρικάρδος δὲν ἐχόρεψε παρὰ μονάχα μὲ τὴν Εἰρήνη κι' αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ νὰ προκαλέσῃ τὸ μῖσος τῆς Ἄννας. Κι' ἔτσι τὴν ἀπέφευγε ὅσο μποροῦσε πιὸ πολύ.

Μπροστὰ στὸ Ρικάρδο δὲν ἔδειχνε τὴν ταραχή της καὶ ἔκανε τοὐναντίον τὴν ξένοιαστη καὶ τὴ χαρούμενη.

Μονάχα ὅμως στὸ δωμάτιό της ἔκλαιγε καὶ χτυπιότανε γιὰ τὴ σκληρότητά του ἀπέναντί της.

Ἦταν τὴν ἐποχὴ (πρὸ δύο ἐτῶν) ποὺ ἡ Παραμάουντ ὠργάνωσε ἕνα ταξεῖδι γιὰ νὰ βρῇ τὶς τριάντα πιὸ ὄμορφες κοπέλλες τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ πέρασε καὶ ἀπὸ τὸ Ντάλα, τὴν πόλι ποὺ ἔμενε ἡ Ἄννα.

Ἡ Ἄννα λοιπὸν διαλέχτηκε ὄχι μόνο ἡ πιὸ ὄμορφη κοπέλλα τοῦ Ντάλας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Τεξάς.

Δὲν εἶδε τὴν Εἰρήνη καθόλου καὶ δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ μαζί της οὔτε τὴν ἀνάμνησι τῆς ζηλότυπης φυσιογνωμίας της.

Ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ πίσω της ἄφησε σὲ κάποια γωνία τῆς πατρίδας της τὴν καρδιά της.

Γιὰ τὸ Ρικάρδο καὶ μονάχα γιὰ τὸ Ρικάρδο.

Ἡ Ἄννα Σεριντάν, πλημμύρισε ἀπὸ ἐπιτυχία, θρίαμβο, ἀπέκτησε μιὰ ἔπαυλι, αὐτοκίνητο καὶ μιὰ μικρὴ αὐλὴ ἀπὸ θαυμαστάς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπόθησαν, τὴν ἀγάπησαν, τὴ ζήτησαν γιὰ γυναῖκα τους.

Χιλιάδες γράμματα ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, Χιλιάδες γράμματα ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Τὸ φωτεινὸ χαμόγελό της καὶ τὰ μάτια της εἶχαν ἐνθουσιάσει τὸ κοινό.

Ἡ Ἄννα ὅμως χαμογελοῦσε μὲ κάποια μελαγχολία καὶ δήλωνε πὼς ἀγαποῦσε μονάχα τὰ ἄλογα.

Μιὰ μέρα ἡ καμαριέρα της τῆς ἔφερε ἕνα ἐπισκεπτήριο. Διάβασε: Ρικάρδος Χόλμ.

Ἡ Ἄννα χλώμιασε, δέχτηκε ὅμως τὸν συμπατριώτη της κάπως συγκινημένη, μέσα στὸ σαλονάκι μὲ τὶς κίτρινες κουρτίνες καὶ τὸ χρυσὸ φῶς.

Ἦταν πολὺ περίεργη ἡ θέσις τοῦ Ρικάρδου.

Δὲν ἤξερε πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψί του. Μὰ οὔτε ὑπῆρχε καὶ αἰτία.

Ἡ Ἄννα ὅμως τὴν ἔβλεπε καθαρὰ μέσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς τοῦ τσιγάρου της.

Τέλος ὁ Ρικάρδος ἐμίλησε.

Εἶχε δῆ τὴν ταινία στὴν ὁποία εἶχε λάβει μέρος ἡ Ἄννα. Τὴν ἐθαύμασε. Καὶ τί θαυμασμό: Ὑπῆρχε ἆρά γε μιὰ λέξι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἴσθημα ποὺ ἔνοιωσε; Θὰ τὴν ἀγόραζε ἀσφαλῶς πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴ τὴ λέξι. Μὰ δὲν ὑπῆρχε.

Καὶ δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ γελοιοποιηθῇ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ κάποτε ἄλλοτε χανότανε γιὰ μιὰ λέξι του.

Καὶ δὲν βρῆκε ἄλλο νὰ πῇ...

«Θυμᾶσαι, Ἄννα, τότε...»

«Ναί, ἀγαπητέ μου, τότε. Τὸ τότε δὲν εἶνε πιὰ τώρα.

»Σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ σᾶς ἀγαποῦσε, ποὺ σᾶς ἐπρόσφερε ὅτι εἶχε, τὸν ἑαυτό της μὲ χαρά, μ' ἐνθουσιασμό, δὲν τῆς προσφέρατε οὔτε ἕνα βλέμμα, οὔτε ἕνα χαμόγελο. Γιὰ τὴ σκιά της ὅμως πάνω στὴν ὀθόνη, αὐτὴ τὴ σκιὰ τῆς γοητείας, ξετρελλαθήκατε, ἤρθατε μέχρι ἐδῶ.

»Ἔ, λοιπόν, ἀρκεσθῆτε μὲ τὴ σκιά της, ἀφοῦ τότε δὲν μπορούσατε νὰ δῆτε τὴ γυναῖκα. Ναί, γιατὶ αὐτὴ ἔγινε ἄϋλη πιὰ γιὰ σένα, Ρικάρδε;»

Καπρίτσια, ἐκδικήσεις ἀστέρων!

Ὅταν ὁ Ρικάρδος ἔφυγε ἀπὸ τὴν ἔπαυλί της, ζητῶντας μάλιστα συγγνώμη γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανε, ἡ Ἄννα σηκώθηκε κι' ἐπῆγε στὸ παράθυρο νὰ τὸν δῇ μέσα ἀπὸ τὶς κουρτίνες ποὺ ἀπομακρυνότανε.

Κι' ἕνα ράκρυ κύλισε στὸ μάγουλό της.

Ἀλλὰ δὲν ὑπεχώρησε, οὔτε τώρα, οὔτε ἀργότερα, στὰ τόσα παρακάλια καὶ στὰ γράμματα ποὺ τῆς ἔστελνε ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖο ἄλλοτε ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴ θέρμη τῶν εἴκοσι χρόνων της.

Καὶ ὅμως δὲν ἀγαπᾷ καὶ κανένα ἄλλον. Δὲν ἀγαπᾷ ἄλλον παρὰ μονάχα αὐτόν, κι' αὐτὸν θ' ἀγαπᾷ σὲ ὅλη της τὴ ζωή.

Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Οἱ ὡραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΡΑΝΤΑ

Ἤθελα ἀπὸ πολὺ καιρὸ νὰ σοῦ γράψω, μὰ πάντα, τὴν τελευταία στιγμὴ μιὰ ἀβουλία ἀνεξήγητη μἔπιανε καὶ δὲν τὸ ἀπεφάσιζα.

Τί νὰ σοὔγραφα; Τί νὰ σοὔλεγα; Εἶσαι λογικὸς καὶ θὰ μὲ δικαιολογήσῃς ὅταν λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου ὡρισμένα πράγματα, ποὺ πλέον εἶνε γεγονότα.

Εἶνε ἐπικίνδυνο ἴσως αὐτὸ ποὺ κάνω, ποὺ σοῦ γράφω, καὶ μιὰ ἄλλη γυναῖκα στὴν θέσι μου, ἴσως δὲν θὰ τὤκανε. Ὅμως, ἐγώ, βασίζομαι σὲ σένα καὶ δὲν φοβᾶμαι πὼς θὰ δώσῃς ἄλλην ἐξήγησι στὸ πρᾶγμα ἀπ' αὐτὴν ποὺ ἀληθινὰ ἔχει.

Ναί, Πέτρο, δυστυχῶς, εἶνε κάτι ποὺ πλέον ἔγινε, γιὰ διαφόρους λόγους, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιά, μὰ καμμιὰ ἀπολύτως σχέσι μὲ τὴν θέλησί μου.

Μὴν ἐπιμείνῃς νὰ σοῦ πῶ τί καὶ ποιό, ἀκριβῶς. Γνωρίζεις καλὰ τὴν οἰκογενειακή μου κατάστασι καὶ μὲ λίγη σκέψι, θὰ μπορέσῃς νὰ τὸ βρῇς μόνος σου.

Εἶμαι ἐντελῶς ἀνεύθυνη γιὰ ὅ,τι ἔγινε. Μὴ μὲ βρίζῃς, μὴ μὲ πικραίνῃς μὲ τὰ εἰρωνικά, μὲ καυτερά σου γράμματα. Δὲν τὸ ἀξίζω. Μὴ μεγαλώνῃς τὴ θλῖψι μου. Ἂν πραγματικὰ μ' ἀγάπησες καὶ μ' ἀγαπᾷς, ὅπως ἀκόμη φαίνεται, θὰ μποροῦσες νὰ κλάψῃς μαζί μου, γιὰ τὸν πόνο μου, γιὰ τὴν ἄτυχή μου τύχη.

Θὰ μποροῦσα νὰ ἐρχόμουν σὲ σένα καὶ νὰ βρισκόμουν γιὰ πάντα πλάϊ σου. Ναί, τὸ γνωρίζω, μὴ μοῦ τὸ πῇς. Θὰ μποροῦσες νὰ κάνῃς ὁποιαδήποτε θυσία γιὰ μένα. Ναί, τὸ ξέρω.

Ὅμως, θὰ ἔπρεπε νὰ γίνω μιὰ ἐπαναστάτις, ποὺ θὰ βύθιζε τὴν οἰκογένειά της στὴν οἰκονομικὴ δυστυχία, ἐγωϊστικά, σκληρά, ἀπάνθρωπα.

...Τώρα εἶμαι τὸ θῦμα. Ἔχω ὅμως τὴ συνείδησί μου ἥσυχη, κι' εἶνε φορές, ποὺ ὁ πόνος μου γιὰ μιὰ χαμένη εὐτυχία μοῦ δίνει τὴν ψυχικὴ ἠρεμία τὴν ἀπόλυτη στὴ σκέψι τῆς μεγάλης μου θυσίας.

...Μὴν πικραίνεσαι καὶ μὴ πονᾷς. Βρίσκεσαι μπροστὰ σὲ μιὰ νέα κατάστασι, καὶ θὰ μποροῦσες νὰ τακτοποιήσῃς τὴ ζωή σου ἀναλόγως. Θὰ σὲ βοηθήσω ὅσο μπορῶ σ' αὐτό, γιατὶ τὸν πόνο σου διπλᾶ τὸν νοιώθω. Ὅμως εἶνε μιὰ ἱστορία ἡ δική μας ποὺ ἐπέρασε. Ἂς μείνουμε δυὸ φίλοι... Εἶσαι τόσον καλὸς καὶ τόσον μεγάλος... Θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ στοργὴ στὴ νέα του ζωή, καθοδηγῶντας τον... Θὰ σοῦ ξαναγράψω... Ἔχω ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτη...

ΣΤΕΦ. ΣΤΑΝ.

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ

Περιπετειῶδες ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου συγγραφέως Μ. Μονσυζαὶν

Ἡ νύχτα πέρασε κι' ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ δέντρο του. Κύτταξε προσεχτικὰ τὸ σπίτι, παρετήρησε ὅλα τριγύρω του γιὰ νὰ προσανατολισθῆ κι' ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται, προσέχοντας τὸ δρόμο γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξαναβρῆ τὸ σπίτι. Τέλος ἐπέστρεψε σπίτι του.

Ἡ νύχτα ἐκείνη τὸν εἶχε κουράσει πολύ. Γδύθηκε. Ἡ ὥρα εἶνε ἔξη. Μπορεῖ νὰ ξεκουραστῆ μέχρι τὶς ἐννηά. Μετὰ ἕνα τέταρτο κοιμότανε. Ἀκριβῶς στὶς ἐννηὰ ξύπνησε.

Πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς κυρίας Ντελβὰλ μὲ κάποια ἱκανοποίησι.

Ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀστυνομία. Ἦταν πολὺ γνωστός. Τοὺς εἶχε βοηθήσει πολλὲς φορὲς στὸν ἀγῶνα τους. Ἤλπιζε λοιπὸν στὴ βοήθειά τους. Τοῦ χρειαζόντουσαν καμμιὰ δεκαριὰ ἄντρες γεροὶ γιὰ μιὰ ἔφοδο σ' ἕνα σπίτι.

Οἱ δέκα ἄντρές τοῦ ἐδόθηκαν. Τοὺς ἐξήγησε τί ἐπρόκειτο νὰ κάνουν καὶ ὅλοι φάνηκαν πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν.

—Λοιπόν, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

—Καὶ πῶς;

—Κάθε βράδυ στὶς 11, θὰ βρισκώσαστε σ' ἕνα καφενεδάκι ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Μίλησα ἤδη μὲ τὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ καφενείου. Θὰ σᾶς μπάζη ἀπὸ μέσα σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι.

—Γιὰ τὴν ἐπίβλεψι τοῦ σπιτιοῦ, θὰ φροντίσω ἐγώ.

—Σύμφωνοι.

Ἐπὶ ἀρκετὲς νύχτες ὁ Κουρσὸ παραφύλαξε ἄσκοπα τὸ περίφημο ἐκεῖνο σπίτι.

Τέλος κάποια νύχτα εἶδε νὰ παίνουν δύο ὕποπτα πρόσωπα. Ἦταν μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη καὶ σκοτεινή.

Μαζί του εἶχε τὸν ἀστυνομικὸ Φρεσινό.

—Θαρρῶ πὼς θἄχωμε ψάρεμα ἀπάψε.

—Τόσο τὸ καλύτερο, γιατὶ ἀνυπομονοῦν τὰ παιδιά.

—Σιωπή!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Νά καὶ ἄλλοι δυὸ ποὺ ἔρχονται.

—Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε καιρὸς νὰ φωνάξουμε καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ καφενεῖο...

Ὁ Φρεσινό, σκαρφάλωσε στὸ δεύτερο καὶ ὁ Κουρσὸ ἔφυγε νὰ φωνάξη τοὺς ἄνδρες ποὺ περίμεναν στὸ σαλονάκι τοῦ καφενείου.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, εἶχαν ὅλοι τους μαζευτῆ κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο.

Ὁ Κουρσὸ ἀνεκάλυψε μιὰ πορτίτσα πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τοποθέτησε λοιπὸν ἐκεῖ δύο ἀστυνομικοὺς μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Δυὸ ἄλλοι μείνανε στὴν κεντρικὴ εἴσοδο. Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς μὲ ἔξη ἄντρες ἐμπῆκε μέσα στὸ σπίτι ἀνοίγοντας τὴν πόρτα μὲ ἀντικλεῖδι.

Μπήκανε ὅλοι ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, δίχως νὰ κάνουν διόλου θόρυβο.

Γιὰ μιὰ στιγμή, σταμάτησαν κι' ἔμειναν ἀκίνητοι.

Ἕνας θόρυβος ἀπὸ ὁμιλία ἐρχόταν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου.

Μὲ μεγάλη προσοχὴ οἱ ἄντρες ἀκολουθῶντας τὸν Κουρσὸ φθάσανε μιὰ πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία ξεχώριζε μιὰ χαραμάδα φωτισμένη.

Ὁ Κουρσὸ ἔσκυψε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.

Αὐτὸ ποὺ εἶδε ἦταν τρομερό, γιατὶ ἀμέσως ἀνασηκώθηκε καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ μιὰ σπρωξιά.

Ὁ Λεντρὺ ἦταν δεμένος πάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ὁ Κουρσὸ μέσα ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα εἶδε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δήμιος σήκωνε τὸ μαχαῖρι νὰ καρφώση τὸ Λεντρύ. Ὁ Λεντρὺ εἶχε κλείσει τὰ μάτια καὶ περίμενε τὸ κτύπημα. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ἐκείνη. ἄκουσε ν' ἀνοίγη ἡ πόρτα μὲ μεγάλο θόρυβο καὶ εἶδε τὸ δολοφόνο νὰ πέφτη χάμω ἀπὸ μιὰ πιστολιὰ τοῦ Κουρσό. Ὅλ' αὐτὰ γενίκανε μέσα σ' ἕνα δευτερόλεπτο. Οἱ ἄλλοι ἀστυνομικοὶ μπήκανε στὴν αἴθουσα μὲ τὰ πιστόλια ψηλά.

Οἱ συμμορίτες σηκώθηκαν κι' αὐτοὶ μὲ οὐρλιαχτὰ κι' ἀναζητοῦσαν τὰ ὅπλα τους.

Καρέκλες ἀναποδογυρίσανε, πιστολιὲς πέσανε, φωνή, κακό...

Ὁ Λεντρὺ ἀκόμα δεμένος κύτταζε ὅλη αὐτὴ τὴ σκηνὴ καὶ παρακολουθοῦσε τὴ μάχη. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη πῶς βρισκότανε ἐκεῖ μέσα ὁ Κουρσὸ κι' ἂν ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔβλεπε δὲν ἦταν ἕνα ὄνειρο.

Μερικοὶ γυρέψανε νὰ διαφύγουν.

—Παραδοθῆτε ! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κουρσό. Τὸ σπίτι εἶνε κυκλωμένο ! Κάτω τὰ ὅπλα !

Ἀγριεμένος ὁ ἀρχηγὸς φώναξε :

—Ὄχι πρὶν σκοτώσουμε κανέναν ἀπὰ σᾶς.

Ὁ Κουρσὸ ἀναζητοῦσε τὴν γυναῖκα ποὺ γύρευε. Τὴν βρῆκε καὶ χύμηξε ἐπάνω της. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη τοῦριξαν μιὰ χοῦφτα χῶμα μέσα στὰ μάτια.

Δὲν εἶδε πιὰ τίποτα.

Ἔκανε μερικὰ βήματα πίσω καὶ σταμάτησε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ἅρπαξε τὴ λάμπα καὶ τὴν πέταξε χάμω καὶ τὴν ἔσπασε.

Μέσα στὸ σκοτάδι ἡ σύγχυσις μεγάλωσε.

—Σωθῆτε, ὅποιος μπορεῖ! ἀκούστηκε μιὰ φωνή.

Οἱ πυροβολισμοὶ σταμάτησαν γιατὶ ὁ καθένας φοβότανε μὴ χτυπήση μέσα στὸ σκοτάδι κανένα δικό του.

Ὁ Κουρσὸ ἔχοντας κλείσει τὰ μάτια δὲν ἤξερε τί συνέβη. Καὶ τότε μόνο κατάλαβε ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρες του εἶπε ν' ἀνάψη τὴν ἠλεκτρική του λάμπα.

Μέσα στὴν αἴθουσα δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς συμμορίτες.

—Δὲν βλέπω πιὰ καθόλου, εἶπε ὁ Κουρσό. Τί συνέβη ;

—Μᾶς τὸ σκάσανε, εἶπε ἕνας ἀστυνομικός. Οἱ πέντε συντρόφοι μας τοὺς ἀκολουθοῦν. Ἀκοῦτε ; Στὴν πόρτα χτυπιοῦνται μὲ πιστολιές. Ἐγὼ ἔμεινα γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω. Ἀλλὰ τί νὰ συνέβη ;

—Μιὰ καταραμένη γυναῖκα ποὺ πήγαινα νὰ συλλάβω μοὔρριξε στὰ μάτια μιὰ χοῦφτα πιπέρι, ὑποθέτω. Γρήγορα, Φρεσινὸ σὺ ποὺ βλέπεις ἐλευθέρωσε γρήγορα τὸ Λεντρύ. Ὁ κακομοίρης θὰ κάθεται στὰ καρφιά.

—Πράγματι, εἶπε ὁ Λεντρύ, ἔφθασες εὐτυχῶς ἐγκαίρως. Δίχως ἐσένα τὴ στιγμὴ αὐτὴ θὰ ἤμουνα νεκρός.

Ὁ Φρεσινὸ μ' ἕνα μαχαῖρι ἔκοψε τὰ δεσμά.

Κάθε θόρυβος εἶχε σταματήσει.

—Ἐγὼ πηγαίνω νὰ δῶ εἶπε ὁ Λεντρύ, ἐσὺ Φρασινὸ ψάξε νὰ βρῆς νερὸ νὰ πλύνης τὰ μάτια τοῦ Κουρσό.

—Μάλιστα κύριε.

—Ἀλλά.... Μὰ ἐσὺ εἶσαι τραυματισμένος Φρεσινό.

—Ναί, μιὰ σφαιρούλα στὸ μποῦτι, δὲν εἶνε τίποτα.

—Καὶ δὲν εἴπατε τίποτα.

—Ναί, θὰ τὤλεγα, ἀλλὰ πρὶν ἤθελα ν' ἀσχοληθῶ μὲ σᾶς τοὺς δυό.

Ὁ Λεντρὺ ὥρμησε ἔξω.

—Τί ζημίες εἶχαν αὐτοί ;

—Μέχρι στιγμῆς τρεῖς νεκρούς.

Μιλῶντας ὁ Φρεσινὸ ἔδεσε τὸ τραῦμα του, κι' ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα νὰ βρῆ νερό.

Σὲ λίγο γύρισε κι' ἔπλυνε τὰ μάτια του. Σὲ λίγο τὸ κάψιμο πέρασε καὶ τέλος μπόρεσε ν' ἀνοίξη τὰ μάτια καὶ νὰ δῆ.

—Καὶ σύ, Φρεσινὸ πονᾶς πολύ ;

—Ὄχι καὶ τόσο.

Σὲ λίγο οἱ ἀστυνομικοὶ γύρισαν κι' ἔφερναν μαζί τους νεκροὺς συμμορίτες.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ἡ ἀστυνομία ἦταν κυρία τῆς καταστάσεως, ἀλλὰ οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ δὲν ἐπέτυχαν τὸ κόλπο τους.

Ἔπρεπε τώρα ν' ἀσχοληθοῦν ὅλοι μὲ τὰ τραύματά τους καὶ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ τρικυμιώδη αὐτὴ νύχτα οἱ δυὸ ντέτεκτιβ ἐπῆγαν στὸ κοινό τους σπίτι.

Ξεκίνησαν ἀπὸ διάφορα σημεῖα καὶ κατέληξαν πάλι στὸ ἴδιο. Τώρα τί θὰ γινόταν; Αὐτοὶ ἤξεραν ὅτι τοὺς κυνηγοῦσαν. Ἆρά γε θὰ ἦταν τώρα πιὰ δυνατὸν νὰ τσακώσουν τὴ γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο δάχτυλο ;

—Φίλε μου, εἶπε ὁ Κουρσό, ἐγὼ νομίζω ὅτι, ναί ! Κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ξαναγυρίση στὸ σπίτι της, νὰ παριστάνη τὴ νοικοκυρά. Ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ νὰ ὑποθέση ὅτι ἀναζητᾶμε τὴν κυρία Ντελβάλ. Ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ κρυφτῆ καλύτερα ;

—Ναί, ἔχεις δίκηο.

—Λοιπόν, ἀγαπητέ μου, αὐτὸ ποὺ μ' ἀπομένει νὰ κάνω εἶνε νὰ γυρίσω ἐκεῖ κάτω, στὸ διαμέρισμα ποὺ ἔχω νοικιάσει καὶ νὰ περιμένω τὴν κυρία Ντελβὰλ νὰ γυρίση σπίτι της.

Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ ἔχη ἐπιστρέψει. Δὲν πρέπει νὰ χάνης καιρό.

—Ναί, τώρα σ' ἀφίνω. Ἂν ἔχω περιπλοκὲς θὰ στείλω νὰ σὲ ζητήσω. Πάντως ἀναπαύσου. Δὲν εἶνε ἄσχημο νὰ σ' ἀφήσω τὴ διεύθυνσί μου καὶ ἔρχεσαι τὸ βραδάκι νὰ μὲ βρῆς, ἂν δὲν ἔχω ἐπιστρέψει.

Ὁ Κουρσὸ ἔδωσε στὸ φίλο του τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε νοικιάσει τὸ σπίτι τὴ διεύθυνσι κι' ἔφυγε, βέβαιος ὅτι θὰ ἔβλεπε τὴ γειτόνισσά του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα της καὶ νὰ δῆ μήπως ἦταν ἐκεῖ. Ἀλλά, ἂν ἦταν μέσα; Μὲ τί δικαίωμα θὰ ἔμπαινε σὲ ξένο σπίτι, ἢ καὶ θὰ τὴ συνελάμβανε ;

Προτίμησε νὰ περιμένη. Καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀκούση θόρυβο βημάτων στὸ διπλανὸ διαμέρισμα.

—Τὴν κρατῶ, σκέφτηκε μ' ἐνθουσιασμό. θὰ τὴν τσακώσω μόλις μπορέσω.

Εἶχε νυχτώσει.

Κουρασμένος ξαπλώθηκε στὸ κρεββάτι του, ἐξακολουθῶντας νὰ εἶνε προσεχτικὸς στὰ διπλανὰ βήματα.

Ὅλη τὴ νύχτα ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἄϋπνος.

Μονάχα τὸ πρωΐ, ὁ Κουρσὸ ἄκουσε τὰ βήματά της νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα.

Δίχως νὰ χάση καιρὸ ἑτοιμάστηκε ξεκλείδωσε τὴν πόρτα της καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη.

Μπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρά της, ξαναβρῆκε στὸ ἴδιο κουτὶ τὰ διάφορα διαμαντικὰ ποὺ εἶδε τὴν περασμένη φορά, ἀλλὰ οὔτε ἴχνος ἀπὸ μαῦρο μαργαριτάρι.

Μὲ προσοχὴ ἐξήτασε παντοῦ τὰ ἔπιπλα μήπως ὑπῆρχε καμμιὰ μυστικὴ κρύπτη.

Τίποτα. Ξαφνικὰ τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα ν' ἀνοίξη καὶ τὰ μεγάλα ἔπιπλα. Ἴσως ἀνάμεσα σὲ ἀσπρόρρουχα;

Ἄνοιξε τὰ συρτάρια παραμέρισε τ' ἀσπρόρρουχα, ἕνα, ἕνα... Τίποτα! Καὶ πάλι τίποτα! Βρῆκε ἕνα κουτὶ ποὺ εἶχε γάντια τὸ ἄδειασε κι' αὐτό, ἀλλὰ τίποτα. Παρατήρησεν ὅμως ὅτι τὸ κάτω μέρος τοῦ κουτιοῦ ἦταν πολὺ χοντρό.

—Θὰ εἶχε διπλὸ φόντο, σκέφτηκε.

Πράγματι κατώρθωσε νὰ τ' ἀνοίξη, ἀλλὰ μέσα του εὑρῆκε μονάχα γράμματα. Ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ διαβάση τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη.

Ὁ Κουρσὸ τοποθέτησε ἔπειτα τὸ κουτὶ στὴν θέσι του.

Σήκωσε τὸ πακέτο χωρὶς πάλι κανένα ἀποτέλεσμα. Τίποτα.

Δυὸ πολυθρόνες στὸ βάθος, τὶς ἔψαξε κι' αὐτές. Τίποτα καὶ πάλι. Ἀσφαλῶς αὐτὴ ὅλη ἡ ἔρευνά του θὰ ἔμενε χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Τὸ μαῦρο μαργαριτάρι δὲ βρισκόταν πουθενά. Μήπως τὸ εἶχαν πουλήσει; Ἀπίθανον. Τὰ ἄλλα κοσμήματα μετασχηματίζονται. Τὰ λευκὰ μαργαριτάρια τοποθετοῦνται σὲ ἄλλο κόσμημα. Ἀλλὰ ἕνα μαῦρο μαργαριτάρι εἶνε δύσκολο νὰ κρυφτῆ. Ἡ πώλησίς του εἶνε δύσκολη.

Ποῦ λοιπὸν νὰ τὸ βρῆ ;

Εἶδε κάτι κουρτίνες στὰ παράθυρα κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη τὶς φόντρες.

Ξαφνικὰ ἄκουσε βήματα. Ἴσως νὰ ἦταν ἡ κυρία Ντελβὰλ ποὺ ἐπέστρεφε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ νὰ δῆ, ἂν ὅλα ἦσαν στὴ θέσι τους.

Ἄκουσε τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα νὰ γυρίζη. Κρύφτηκε γρήγορα πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα κι' ἔμεινε ἀκίνητος.

Ἡ Ντελβὰλ ἐμπῆκε καὶ σταμάτησε διστακτικὴ μπροστὰ στὸ κατῶφλι τῆς κεββατοκάμαρας.

Κάποια διαίσθησις ἀόρατη φαινόταν νὰ τὴν πείραζε. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω της, ἔπειτα σήκωσε τοὺς ὤμους καὶ μπῆκε.

Ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, τὰ γάντια κι' ἔπειτα ἤρεμη κάθησε μπροστὰ σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο κι' ἄρχισε νὰ γράφη.

Σήκωσε τὰ μάτια της καὶ ξαφνικὰ εἶδε πὼς κρεμότανε ἕνα πανάκι κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα.

Χλώμιασε, καὶ αὐθόρμητα κατάλαβε ὅτι κάποιος μπῆκε στὸ σπίτι της.

Ἄνοιξε ἕνα συρτάρι τοῦ γραφείου καὶ πῆρε ἕνα πιστόλι, ἔπειτα ἄνοιξε κι' ἕνα κουτὶ ποὺ εἶχε κόκκινο πιπέρι τριμμένο.

Τώρα ἦταν ἥσυχη εἶχε δύο ὅπλα στὰ χέρια της.

Σηκώθηκε. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἕνα χέρι τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸν ὦμο, καὶ τὴν χτύπησε στὸ χέρι ποὺ βαστοῦσε τὸ πιστόλι.

Τὴν ἴδια στιγμὴ μέσα ἀπὸ τὴν κουρτίνα βγῆκε ὁ Κουρσό.

Τότε γρήγορα, γρήγορα πῆγε ν' ἀδειάση τὸ κόκκινο πιπέρι στὸ πρόσωπό του.

—Ἄ! Μονάχα μιὰ φορὰ ἐπιτυγχάνει τὸ σύστημά σου, ὅταν δὲν τὸ ξέρη κανείς.

Καὶ γέλασε.

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸ γέλιο ἡ γυναῖκα ἀναπήδησε ἀπὸ θυμό. Πῆγε νὰ ἐλευθερώση τὸ χέρι της, ὁ Κουρσὸ ὅμως τὴ βαστοῦσε καλά.

—Ἐμπρός, εἶπε, μὴν εἶσαι κουτή. Ἄλλος εἶνε ὁ πιὸ δυνατὸς αὐτὴ τὴν στιγμή. Δόσε μου ἐδῶ τὸ παιχνιδάκι αὐτὸ ποὺ δὲν σᾶς χρησιμεύει πιά.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τῆς πῆρε μέσα ἀπὸ τὰ δάκτυλα τὸ πιστόλι.

—Τί θέλετε ἀπὸ μένα ; ρώτησε. Μὲ ποιὸ δικαίωμα μπήκατε ἐδῶ μέσα ;

—Αὐτὸ ποὺ θέλω ἀπὸ σᾶς θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως... Ὅσο γιὰ τὸ δικαίωμα νὰ μπῶ ἐδῶ πῆρα τὸ ἴδιο δικαίωμα ποὺ πήρατε κι' ἐσεῖς ὅταν μπήκατε στῆς κομήσσης Σ...

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω.

—Ὄχι; Λοιπόν, εἶδα στὴ γκαρδερόμπα σας ἕνα κίτρινο ντόμινο τὸ ὁποῖον θὰ τὸ θυμότανε ἴσως ἂν τὸ ἔβλεπε ἡ Μὶς Ρόμπισον, ὅτι τὸ εἶχε δῆ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τοῦ χοροῦ, πρὺ τὸ φοροῦσε μιὰ γυναῖκα τῆς ὁποίας τὸ ἕνα δάκτυλο ἦταν...

Ἡ Ντελβὰλ ἔστριψε πίσω τὸ χέρι της.

—Πολὺ ἀργά! εἶπε ὁ Κουρσό. Ἐμπρός! Μὴν κρύβεσαι ἐχάσατε τὸ παιγνίδι. Τοὐλάχιστον φανεῖται καλὸς παίκτης!

—Τί θέλετε λοιπόν;

—Ἄ! Βλέπω ὅτι μποροῦμε νὰ συζητήσουμε. Θὰ πεισθῆτε γιὰ τὴ γενναιοδωρία μου. Θὰ μποροῦσα ἴσως καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω. Αὐτὸ βέβαια δὲν θὰ τὸ κάνω γιατὶ εἶσθε ἄοπλη. Εἶσθε γυναῖκα ἔξυπνη. Καταλάβατε ἀμέσως ὅτι τὸ παιχνίδι χάθηκε... Θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς παραδώσω καὶ στὴν ἀστυνομία...

Ἔχω στὴν τσέπη μου ἕνα ἔνταλμα συλλήψεως, γιὰ κάποια κυρία Ντελβὰλ στὴν ὁποία ἀρέσει μερικὲς βραδυὲς νὰ βγαίνη μ' ἕνα γκρίζο παλτὸ καὶ νὰ πηγαίνη σὲ ὕποπτα κέντρα.

...Τὰ παιδιὰ ξά περιμένανε στὸ σαλόνι τοῦ καφενείου...

—Τί θὰ κερδίσετε ἂν μὲ παραδώσετε στὴν ἀστυνομία.

—Μά... τίποτα! Μιὰ ἱκανοποίησις αἰσθηματική... τίποτα ἄλλο.

Ἐπὶ τέλους, τί γυρεύετε ἀπὸ μένα;

—Νά! Εἶσαι μιὰ ἔξυπνη γυναῖκα. Καταλαβαίνω ὅτι οἱ πονηρίες δὲν ἔχουν καμιὰ ὠφέλεια μὲ σᾶς. Λοιπὸν θὰ μιλήσω μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά.

—Μιλῆστε.

—Λοιπόν, ἀφοῦ καταλαβαίνετε ὅτι μπορῶ νὰ σᾶς πάω στὴ φυλακή, σᾶς λέγω ὅτι μπορῶ καὶ νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερη. Ἐλεύθερη ὅμως ἐπ' ἀνταλλαγῆ τοῦ δακτυλιδιοῦ ποὺ κλέψατε ἀπὸ τὴν Μὶς Ρόμπισον τὸ βράδυ τῆς γιορτῆς... Μὴν ἀρνῆσθε... Κλέψατε καὶ ἄλλα πράγματα. Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἄλλα δὲν ἐνδιαφέρομαι, μονάχα γιὰ τὸ μαῦρο μαργαριτάρι, τὸ ὁποῖον δὲν βρίσκεται ἀσφαλῶς στὰ χέρια σας.

—Καὶ ἂν δὲν τὸ εἶχα ;

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θ' ἀναγκασθῶ νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ ποὺ ξέρετε.

—Ἂν σᾶς τὸ δώσω θὰ μ' ἀφήσετε ἐλεύθερη ;

—Ἀκριβῶς.

—Ποιὸς μοῦ τὸ ἐγγυᾶται ;

—Ὁ λόγος τῆς τιμῆς μου.

Τὸν κύτταξε καὶ εἶπε :

—Πάρτε τὸ μαργαριτάρι, τράβηξε ἀπὸ τὸ λαιμό της, μιὰ καδένα, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν περασμένο τὸ δακτυλίδι τῆς Μὶς Ρόμπισον.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε ὁ Λεντρύ, ὁ ὁποῖος ἦρθε νὰ δῆ τί γίνεται ὁ φίλος του.

—Λεντρὺ κάθησε μιὰ στιγμούλα, καὶ φύλαξε τὴν κυρία Ντελβὰλ ὥς ποὺ νὰ πάω μέχρι τὴ δεσποινίδα Ρόμπισον νὰ τῆς δείξω ἂν ἀναγνωρίζη αὐτὸ τὸ πραγματάκι.

Κι' ἔφυγε ἀφίνοντας μόνους τὴ Ντελβὰλ καὶ τὸ Λεντρύ.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες ἐπέστρεψε μὲ τὴν Μὶς Ρόμπισον, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ γνωρίση αὐτοπροσώπως τὴ γυναῖκα αὐτή.

—Κύριοι σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τοὺς κόπους σας. Αὔριο θὰ περάσετε ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο μου νὰ πάρετε τὸ συμφωνημένο ποσόν. Ὅσο γιὰ σᾶς, κυρία Ντελβὰλ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς γνώρισα καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ μὴν ξαναπέσετε στὰ χέρια αὐτῶν τῶν κυρίων.

—Τώρα ποὺ μὲ ἀνεκάλυψαν δὲν μπορῶ πιὰ νὰ κάνω τίποτα.

—Λυπόσαστε; ρώτησε ὁ Κουρσό.

—Ὄχι, βέβαια. Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ μ' ἔσπρωξε νὰ κάνω αὐτὰ ἦταν μιὰ ἀκατάσχετη δίψα γιὰ περιπέτειες.

—Ἔ, λοιπὸν θὰ βρῆτε τρόπο νὰ ἱκανοποιηθῆτε καὶ ἀλλοιώτικα.

—Πῶς ;

—Ἐξετίμησα τὴν ἱκανότητά σας. Σᾶς προτείνω συνεταιρισμό. Ἐμεῖς οἱ τρεῖς ἑνωμένοι θὰ μπορούσαμε νὰ κάνωμε θαύματα.

—Θαυμασία ἰδέα ! Εἶπε ἡ Μὶς Ρόμπισον. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ παρίσταμαι σὲ μιὰ τόσο περίεργη σκηνή. Πρέπει νὰ δεχθῆτε.

—Ναί, δέχομαι ! εἶπε ἡ κυρία Ντελβάλ.

—Ἄ, πόσο εἶμαι εὐτυχὴς γι' αὐτὴ τὴ λύσι, εἶπε ἡ ἀμερικάνα μ' ἐνθουσιασμό. Χάρηκα πάρα πολύ! Καὶ σᾶς περιμένω σπίτι μου νὰ πιοῦμε ἕνα ποτηράκι στὴν ὑγείαν σας.

ΤΕΛΟΣ

ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΕ

—Μὰ πῶς νὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ χρήματα χωρὶς συναλλαγματική; Κι' ἂν πεθάνης;

—Μὰ σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου αὐτὸ δὲν θὰ γίνη ποτέ!...

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

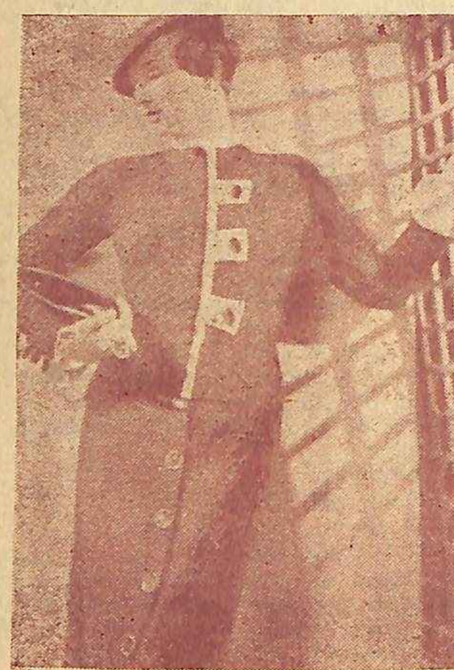

Ζακετάκι τρικό άπό τά πιό μοντέρνα σχέδια

Μεταξύ μας

ΧΑΜΟΓΕΛΑΤΕ

Κάποια άπό τίς άναγνώστριές μου, ή όποία, όπως μου γράφει, είνε φοιτήτρια τής φιλολογίας, ή όποία γράφει ποιήματα καί μελέτες, ή όποία άσχολεῖται μέ ζητήματα κοινωνιολογικά καί... διαβάζει, διαβάζει πάρα πολύ, μοῦ γράφει ὅτι μπερδεύτηκε χωρίς νά ξέρη καί κείνη πῶς, σέ μερικά ζητηματάκια —γυναικείας φύσεως βέβαια— γενικωτέρου ένδιαφέροντος.

Ἐπειδή λοιπόν τό ζήτημα είνε γενικωτέρου ένδιαφέροντος, δέν θέλησα ν' άπαντήσω ίδιαιτέρως, μέ ξεχωριστό δηλαδή γράμμα ὅπως μέ παρακαλεῖ.

Νόμισα πώς ἔπρεπε νά έπεκταθῶ καί νά δώσω ένα θέμα ἄξιο τῶν έρωτήσεών της σέ ὅλες τίς άναγνώστριές μου.

Λοιπόν, σᾶς παραθέτω μέ τή σειρά έδῶ ὅλα τά έρωτήματα.

1) Τί πρέπει νά κάνη μιά γυναῖκα γιά ν' άρέση στούς ἄντρες.

2) Ποιός είνε ό τύπος πού άρέσει στούς ἄντρες.

3) Πῶς μιά γυναῖκα κατορθώνει νά είνε έλκυστική.

Καί οί τρεῖς έρωτήσεις τής άγαπητής μου φίλης καί άναγνώστριας, μολονότι είνε τοποθετημένες καί γραμμένες μέ διάφορες λέξεις, έν τούτοις ἔχουν τό ίδιο νόημα.

Δηλαδή:

Πῶς μιά γυναῖκα μπορεῖ νά ἔχη έπιτυχίες στούς ἄντρες.

Αὐτό άκριβῶς άγνοοῦμε οί περισσότερες γυναῖκες καί βασανιζόμαστε νά τό βροῦμε.

Βασανιζόμαστε καί κάνομε τεράστιες προσπάθειες νά τό άνακαλύψουμε.

Γινόμαστε βιτρίνες καλλυντικῶν, βιτρίνες κομμωτηρίου, βιτρίνες οἴκου Μόδας.

Λοιπόν, πρῶτα άπό ὅλα, έμεῖς οί γυναῖκες άγνοοῦμε ὅτι οί ἄνδρες είνε ένα ζῶον άρσενικόν.

Ὅτι καί γι' αὐτόν κάθε γυναῖκα, στήν πρώτη γνωριμία, στήν πρώτη προσέγγισι, άντιπροσωπεύει ένα ζῶον.

Ὅτι ό ἄντρας έκτός άπό τή φοῦστα δέν παρατηρεῖ τίποτ' ἄλλο καί ὅτι ένθουσιάζεται καί στή σκιά άκόμα τής γυναίκας, ὅταν τή δῆ στόν τοῖχο.

Βλέπετε λοιπόν τί έπιπόλαιος στή βάσι του είνε ό ἄντρας, τί ρηχός, μά καί τί έγωϊστής γιά τήν έξυπηρέτησι τῶν σχεδίων τής φαντασίας του καί τοῦ όργανισμοῦ του;

Λοιπόν, μιά γυναῖκα, κάθε γυναῖκα ὅσο καί νά μήν είνε ὤμορφη, φτάνει νά μήν ἔχη κουσούρια πού νά φαίνωνται καί νά είνε άποκρουστική στό πρόσωπο, ὅταν περιποιηθῆ τόν έαυτό της μέ μιά καλή καί άπλή έμφάνισι, ὅταν είνε καλά χτενισμένη καί στολίση τό πρόσωπό της μ' ένα δροσερό χαμόγελο, τότε σᾶς βεβαιῶ ὅτι μπορεῖ νά τραβήξη πίσω της, ὄχι έναν ἄντρα, άλλά ὅλους τούς ἄντρες.

Ποτέ σας νά μήν εἶστε σκυθρωπές, κατσούφιες, λυπημένες, στενοχωρημένες μπροστά στόν ἄντρα.

Ποτέ σας μή ζαρώνετε τά φρύδια καί σουφρώνετε τά χείλια.

Περπατᾶτε άπλᾶ, εὔθυμα, μέ χάρι.

Μάθετε νά ντύνεσθε καί μή φορτώνετε τήν τουαλέττα σας μέ πολλά πράγματα.

Καί πρό πάντων, χαμογελᾶτε.

Τό χαμόγελο νά βρίσκεται διαρκῶς στά χείλη σας. Τό χαμόγελο είνε τό μεγαλείτερο μυστικό τής ὠμορφιᾶς καί τής κατακτήσεως.

Χαμογελᾶτε, χαμογελᾶτε στό δρόμο, στό σπίτι, στίς συναναστροφές.

Τό χαμόγελο οὔτε σέ κόπο σᾶς βάζει οὔτε σέ ἔξοδα.

Εἶνε τό μεγαλείτερο δῶρον τής φύσεως.

Ἐκμεταλλευθῆτε το!

ΠΡΙΟ

Μόδα

ΜΙΚΡΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Ἡ πιό μεγάλη εὐχαρίστησι τής κομψής γυναίκας, τήν περίοδο αὐτή τῶν έπισκέψεων είνε ή μεταλλαγή.

Μεταλλαγή στά φορέματα σύμφωνα μέ τίς ίδιοτροπίες μας γιατί μᾶς τό έπιτρέπουν οί διάφορες γαρνιτοῦρες.

Πόσα γιακαδάκια δέν μπόροῦμε ν' άλλάξωμε; Πόσους φιόγγους, πόσες κορδελλίτσες, πόσα κλίπς, ζῶνες, κουμπιά.

Ζακέτα σπόρ πλεκτή κατάλληλη καί γιά άπογευματινό φορεματάκι.

Καί κάθε πραγματάκι πού άλλάζομε μετασχηματίζει τό φόρεμα καί τό κάνει έντελῶς καινούργιο.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΜΑΝΙΚΙΑ

Βλέπομε συνήθως πολλά μανίκια σέ διαφορετικό χρωματισμό άπό τό χρῶμα τοῦ φορέματος.

Ἕνα φόρεμα άπό κρέπ μπλέ μαρέν, καί μανίκια φαρδειά άπό κρέπ πράσινο ή κόκκινο μπρίκ.

Στίς «τυνίκ» άπό άσημι ή χρυσό λαμέ, μανίκια βελούδινα στό χρῶμα τοῦ φορέματος.

Γιά νά φρεσκάρωμε καί άνανεώσουμε ένα άπλό φόρεμα άπό κρέπ ντέ σίν βάζομε μανίκια άπό κρέπ ρομαίν πλισαρισμένα λεπτά ή άπό δαντέλλα διαφανή.

Τά κεντήματα έπίσης πᾶνε πάρα πολύ στούς ὤμους καί στά μανικέτια.

Τό κέντημα ξανοίγει τό μαῦρο μανίκι. Καμμιά φορά μερικές ἄσπρες χάντρες διεσπαρμένες πάνω στό μανίκι δίνουν χάρι.

Ἐπίσης τό λαμέ «κλοκέ» προσφέρει ένα παχύ, βαρύ μανίκι πού μετασχηματίζει τή γραμμή τοῦ φορέματος πού εἴχαμε άπό πέρσι.

Μανίκια πού συνεχίζουν τό «άμπιεσεμάν» σέ άνοιχτοῦ χρώματος ὕφασμα, φαρδαίνουν πολύ στούς ὤμους καί τό πάνω μέρος τοῦ στήθους.

Τά τρανσπαράν μανίκια (άπό τοῦλι, μουσελίνα ή δαντέλλα) μετασχηματίζουν τό πρωϊνό φόρεμα, σέ θαυμασία βραδυνή τουαλέττα.

Μέ τήν εὐκαιρία αὐτή άναφέρομε τά κινητά μανίκια. Αὐτά δηλαδή πού προσαρμόζονται στούς ὤμους μέ κουμπάκια ή κόπιτσες καί τά όποῖα άλλάζουν στή στιγμή σχῆμα.

Ὁ Μαρσιάλ Ἀρμάν μᾶς παρουσιάζει ένα εἶδος φορέματα πρωϊνά —βραδυνά, πού τά μανίκια μεταλλάζονται σέ «άμπιεσεμάν».

Τά μικρά κοντά μπολερό άπό μεταξωτό κρέπ κεντητό, άπό λαμέ, άπό πούλιες κάνουν μεγάλη έντύπωσι πάνω στά φορέματα φουρώ άπό μαῦρο βελοῦδο.

Καί τέλος μιά έφαρμογή άπό διάφορες γυάλινες χρωματιστές γαρνιτοῦρες στά μανίκια, στίς κάπες ή στά φορέματα, προδίδουν κάτι τό καινούργιο καί τό έντυπωσιακό.

ΖΩΝΕΣ, ΚΟΥΜΠΙΑ ΚΛΙΠΣ

Οί πιό λουσάτες, οί πιό δουλεμένες ζῶνες είνε σέ ήμερησία διάταξι.

Εἴχαμε ἄλλοτε μιλήσει γιά τή μόδα τής χρυσωμένης πέτσινης ζώνης.

Ἐπίσης γιά άλυσσιδοῦλες καί μετάλλινα δαχτυλίδια πού φτιάνουν ζῶνες.

Ἐπίσης ζῶνες θά δῆτε άπό λεπτό χρυσό ή άσημι σύρμα.

Μετάχειρίζονται έπίσης ὑπέροχες μποῦκλες γιά ζῶνες: πουλάκια, λουλούδια. Πρωτοστατεῖ τό πράσινο χτυπητό χρῶμα.

Τά κουμπιά έπίσης είνε περίεργα στό φτιάξιμό τους. Ἄλλοτε μεγάλα σάν φλυτζανάκια κι' ἄλλοτε μικροσκοπικά, άραδιασμένα μπρός στό στῆθος, ή πίσω στή ράχη.

Στοῦ Μαρσέλ Ρασά βρίσκομαι μεγάλα άσημένια κουμπιά, στής Βιονέ, στή Γιόντελ στρογγυλά χρυσᾶ κουμπιά.

Σέ ὅλα τά μαντῶ πού είνε γαρνιρισμένα μέ γούνα, ὑπάρχουν μέγα γούνινα κουμπιά.

Στά βραδυνά φορέματα, κουμπιά άπό διαμάντια, μαργαριτάρια καί άπό... καθρεφτάκια.

Τά κλίπς είνε μᾶλλον μακρουλά καί μοιάζουν μέ φιογγάκια, μέ σπαθάκια.

Συναγωνίζονται τά κεντήματα, τά σουτάς πού στολίζουν μερικά ντεκολτέ.

Στής Ζάν Λανβέν βρίσκομαι κουμπιά άπό χρωματιστά πετσάκια, ίδίως στά άπογευματινά φορέματα άπό κρέπ μαῦρο.

Στοῦ Οὐόρο, έπίσης μιά μεγάλη ποικιλία άπό γαρνιτοῦρες πέτσινες καί μεταλλικές ίδίως στά φορέματα τοῦ τσαγιοῦ.

ΛΙΛΗ

Καλλωπισμός

ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΕΙΛΙΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τό «ρούζ» πρέπει νά διαλέγεται μέ μεγάλη τέχνη μέ άληθινό μάτι καλλιτέχνη.

Ἀνάλογα μέ τό χρῶμα μας πρέπει νά διαλέγωμε τό κόκκινο γιά νά μή φαινώμαστε βαμμένες.

Ὑπάρχουν γυναῖκες άναιμικές, χλωμές, οί όποῖες ξέρουν τόσο καλά νά βάφωνται πού διαρκῶς δέχονται συγχαρητήρια γιά τήν καλή ὄψι πού δείχνουν καί τό ξεγύρισμά τους. Γελοῦν βέβαια άλλά δέν μαρτυροῦν τό μυστικό τους.

Κάνουν κατάχρησι τώρα καί κάμποσο καιρό γιά τό πρόσωπο τοῦ κόκκινου χρώματος «πορτοκαλλί ή μανταρινί».

Πουλόβερ σταυρωτό στούς ὤμους κεντημένο μέ μαλλί

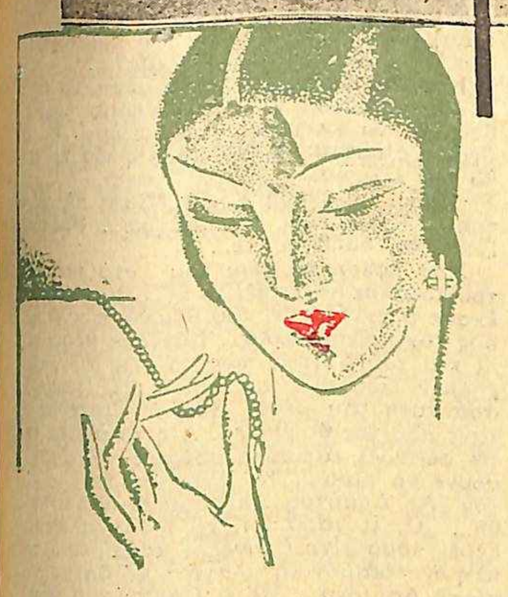

Αὐτά τά κοκκινάδια δέν πᾶνε παρά στίς ήλικαμμένες.

Ἔχουν γραφῆ πολλά γιά τό πῶς μπαίνει τό κόκκινο.

Ἐμεῖς συνιστοῦμε γιά καλύτερη ὑπόδειξι, ν' άκολουθήσωμε τίς ὑποδείξεις τής φύσεως καί νά κοκκινίζωμε τά μάγουλα άκριβῶς ὅπως θά παρουσιαζόντανε ένα φυσικό χωριάτικο μάγουλο.

Τό κοκκινάδι τοποθετημένο ψηλά, πάνω άπό τά «μῆλα», δέν είνε φυσικό. Ἐνισχύουν τοὐναντίον τήν ὠχρότητα στά μάγουλα, δίνοντας μιά άντίθεσι.

Τό μόνο πλεονέκτημα πού ἔχει ένα τέτοιο βάψιμο, είνε τό ζωήρεμα τοῦ μπλέ χρώματος τῶν βλεφαρίδων.

Τό κόκκινο ἄν άπλωθῆ κανονικά στό μάγουλο, τότε δείχνει φυσικό. Μήν ξεχνᾶμε τήν ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ νά τήν κοκκινίζωμε έλαφρά. Ὅπως έπίσης λιγάκι έσωτερικῶς τό βάθος τοῦ αὐτιοῦ. Πολύ κόκκινο μεγαλώνει τ' αὐτί.

Τό λίγο κοκκίνισμα τοῦ σαγονιοῦ, μολονότι είνε κλασσικό, έν τούτοις δέν είνε άπαραίτητο. Μπορεῖτε νά τό δοκιμάσετε. Τά στρογγυλά ζωηρά πρόσωπα κερδίζουν, τά μακρουλά χάνουν.

Ἡ άλήθεια είνε ὅτι εὐκολώτερα μακιγιάρονται μερικά πρόσωπα άδιακρίτως ήλικίας.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ήλικιωμένες καί σχεδόν ἄσχημες, στίς όποῖες πάει θαυμάσια τό μακιγιάρισμα. Ἐνῶ τοὐναντίον σέ πολλές νέες καί ὡραῖες τίς παραμορφώνει. Εἶνε τό μυστήριο τής έκφράσεως τής φυσιογνωμίας.

Ἄν άνήκετε στή δεύτερη κατηγορία, τότε προτιμότερο είνε νά άποφεύγετε τό μακιγιάρισμα.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τό πιό δύσκολο χρωμάτισμα είνε τῶν ματιῶν.

Συνήθως μιά καλή χρῆσις ένός χρωματισμοῦ προσδίδει ὠμορφιά καί λαμπρότητα στά μάτια.

Δέν θά μπορέσωμε ποτέ μέ τίς όδηγίες μας νά δώσωμε τήν άκριβῆ μεταχείρησι τῶν χρωμάτων στά μάτια.

Ἄν ἔχετε πολύ ὡραῖα μάτια, μεγάλα, βελουδένια, σκιασμένα άπό φυσικό τους, μπορεῖτε τότε νά τά μακιγιάρετε χωρίς κανένα φόβο.

Ἡ ὠμορφιά τους σᾶς άρκεῖ.

Ἄν ἔχετε τά μάτια μικρά, χωρίς λάμψι καί βάθος, ένα καλό μακιγιάρισμα τά ὠμορφαίνει πολύ.

Γιά τά μπλέ μάτια ή γκρίζα πρέπει νά μεταχειριζόμαστε ένα καφέ άνοιχτό.

Γιά τά μαῦρα μάτια, ή σκιά πρέπει νά είνε μπλέ ή καφέ σκούρα.

Ἡ μαύρη σκιά δέν είνε ποτέ ὡραία. Γερνᾶ τό πρόσωπο.

Οί διάφορες πομάδες γιά τά βλέφαρα καί τά τσίνουρα είνε πολύ τής μόδας τώρα τελευταῖα. Κάνουν καλή έντύπωσι. Εἰδικῶς ή Ἀζουρίνη ἔχει τήν ίδιότητα νά προσδίδη μιά ίδιαίτερη λάμψι κυανίζουσα καί φυσική, ή όποία συμπληρώνει τήν ὠμορφιά τής γυναικός. Προσδίδει μιά έντύπωσι σκιᾶς στά βλέφαρα.

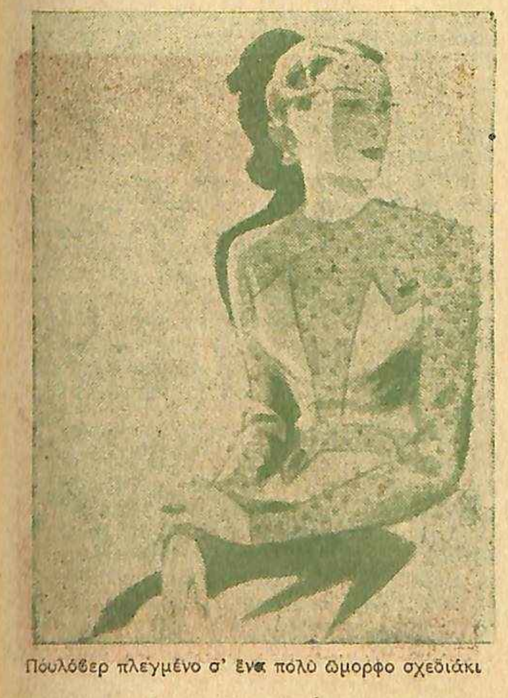

Πουλόβερ πλεγμένο σ' ένα πολύ ὤμορφο σχεδιάκι

Συμπεριφορά

ΟΙ ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Πολλοί δέν ξέρουνε καλά - καλά πῶς νά καθήσουν.

Νομίζουν δέ ὅτι τελεία στάσι τοῦ σώματος είνε νά κρατᾶνε τό κορμί τεντωμένο, νά μή κουνᾶνε τά χέρια, άλλά νά τά τεντώνουν πάνω στά πόδια καί στό πρόσωπό τους νά ἔχουν ζωγραφισμένη μιά αὐστηρή άπάθεια.

Τό σῶμα πρέπει νά κρατᾶ ὅλη τήν άφέλειά του καί τά χέρια νά κινοῦνται έλαφρά καί νά μή παραμένουν άλύγιστα.

Ἡ όμιλία πρέπει νά συνοδεύεται καί άπό έλαφρές κινήσεις τοῦ κεφαλιοῦ ή έλαφρές κινήσεις τῶν χεριῶν.

Οί κινήσεις αὐτές ἄς προσέχωμε νά μήν είνε βίαιες καί πρόστυχες.

Φυσικά, τό πρόσωπό μας πρέπει νά διατηρῆ ένα εὐχάριστο χαμόγελο καί νά παρουσιάζουμε μιά φυσιογνωμία άπαλή καί καλή.

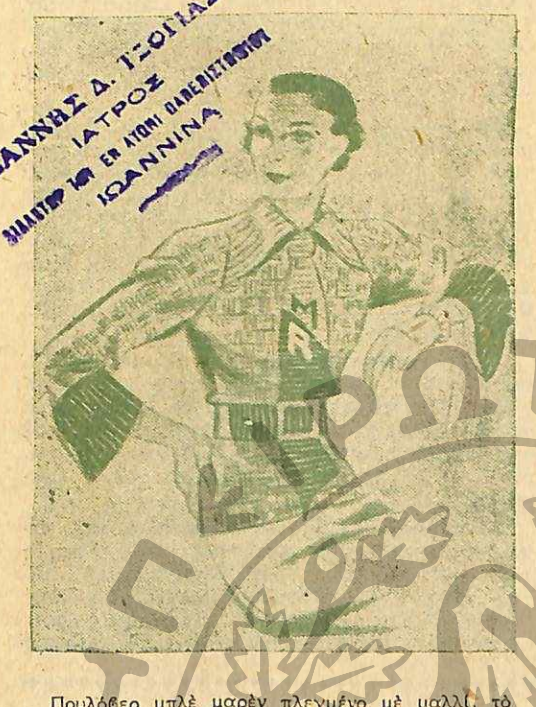

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Πουλόβερ μπλέ μαρέν πλεγμένο μέ μαλλί, τό στολίζει μιά γραβάτα καί τά άρχικά στοιχεῖα τοῦ όνόματος.

Μαγειρική

ΣΥΝΑΓΡΙΔΑ ΧΑΒΡΕΖ

Ἀγοράζομε μιά συναγρίδα, τήν ξύνουμε καλά καί τήν καθαρίζομε καί τή βάζομε σέ μιά κατσαρόλα.

Ἰδιαιτέρως σέ μιά ἄλλη κατσαρόλα βάζομε νερό μέχρι τή μέση, προσθέτομε λάδι καί ένα μεγάλο ποτήρι ξύδι, ένα κρεμύδι, ένα καρότο καί σέλινα, πιπέρι, άλάτι, δάφνη, καί τά βάζομε νά βράσουν μισή ὥρα.

Ἀφοῦ βράσουν τότε τά σουρώνομε καί τά ρίχνομε στήν κατσαρόλα πού ὑπάρχει ή συναγρίδα, είς τρόπον ὥστε νά σκεπαστῆ τό ψάρι.

Σκεπάζομε καί τό βάζομε στή φωτιά νά πάρη βράσι, τότε ρίχνομε πάνω στή φωτιά στάχτη καί τ' άφίνουμε νά σιγοβράση.

Ὅταν έτοιμαστῆ, τό βάνομε σέ μιά πιατέρα καί γύρω του τοποθετοῦμε πατάτες σωτέ μέ φρέσκο βούτυρο καί ψιλοκομμένο μαϊντανό.

Ἰδιαιτέρως έτοιμάζομε μιά σάλτσα χαβρέζ.

Δηλαδή πελτές ντομάτα, άνακατεμμένος μέ μαγιονέζα.

τή σαλάτα χαβρέζ.

Κι' ἔτσι μαζί μέ τή συναγρίδα σερβίρουμε καί

Τζάμπερ πλεκτό άπό τά πιό μοντέρνα τής έποχῆς

ΦΙΔΕΣ ΜΟΥΣΑΚΑ

Ἀγοράζομε 1 όκᾶ φιδέ, 100 δράμια τυρί.

Βράζομε τό φιδέ ὥς πού νά κρατιέται άκόμα καί τόν ζεματᾶμε μέ βούτυρο.

Καβουρντίζομε ίδιαιτέρως τόν κιμᾶ μέ βούτυρο, κι' άφοῦ μισοψηθῆ, τοῦ ρίχνομε κρασί μαῦρο, νερό, μαϊντανό, ντομάτα, άλάτι, πιπέρι καί τ' άφίνουμε ὅλα μαζί νά βράσουν.

Ὅταν έτοιμασθῆ μέ τέτοιο τρόπο ό κιμᾶς, τόν κατεβάζομε, ρίχνομε μέσα 4 κουταλιές γαλέττα τριμμένη, 4 αὐγά καί τ' άνακατώνουμε καλά.

Ἔπειτα άλείφομε ένα ταψί μέ βούτυρο, τό κοκκίζομε μέ γαλέττα καί στρώνομε μιά σειρά φιδέ κι' άπό πάνω του μιά σειρά κιμᾶ κι' ἔπειτα ἄλλη σειρά φιδέ.

Ἀφοῦ γεμίσουμε ἔτσι καλά τό ταψί καί τό στρώσουμε ἴσια σέ ὅλο τό πάχος καί τό πλάτος, ρίχνομε έπάνω μιά σάλτσα καί τό στέλνομε στό φοῦρνο.

Ζαχαροπλαστική

ΑΒΑΝΑΝΤΟΖ

Βάζομε σέ μιά κατσαρόλα 125 δράμια ψιλή ζάχαρι καί 10 κρόκους αὐγῶν καί τό δουλεύομε μέ μιά κουτάλα, προσθέτομε μιά όκᾶ γάλα βραστό.

Βάζομε τήν κατσαρόλα στή φωτιά καί άνακατεύομε μέ τήν κουτάλα ἕως ὅτου ἔλθει στήν ἄκρη τής βράσης, βγάζομε άπό τή φωτιά καί προσθέτομε 15 δράμια ζελατίνα μουσκεμένη σέ κρύο νερό, τήν άνακατεύομε νά λυώση ή κρέμα καί τήν περνᾶμε άπό λεπτό πανί σέ ἄλλη κατσαρόλα.

Τήν άφίνομε λίγο νά χάση τήν πολλή ζεστασιά, τήν τοποθετοῦμε σ' ένα μέρος, βάζομε γύρω στήν κατσαρόλα πάγο καί άνακατεύομε τήν κρέμα διαρκῶς ὡς πού νάρχίση νά παγώνη.

Ἔχομε στόν πάγο 150 δράμια κρέμα σαντιγύ τήν κτυπᾶμε πρίν νά παγώση ή κρέμα, βάζομε μέσα σαντιγύ καί άνακατεύομε πολύ έλαφρά.

Προσθέτομε λίγη σκόνη κανέλλας, βανίλλιας, άνακατεύομε πάλι καί γεμίζομε ὅσες φόρμες φτάσουν.

Βάζομε τίς φόρμες σέ πάγο μιά ὥρα νά παγώσουν καλά κι' ἔπειτα τίς βουτᾶμε σέ χλιαρό νερό καί τίς τοποθετοῦμε στήν πιατέλα.

Πάνω τους ρίχνομε κομπόστα κεράσι ή βύσσινο.

«ΑΠΟΨΕ, ΣΤΙΣ 8½»

Τό «Ἀπόψε, στίς 8½» είνε τό νέο βιβλίο τοῦ κ. Ἀγγέλου Δόξα πού έξεδόθη κατ' αὐτάς. Ὁ συγγραφεύς κατέχει καί σ' αὐτό τό μυστικό τοῦ νά αίχμαλωτίζη τόν άναγνώστη καί νά τόν κάνη νά τό διαβάζη άπνευστί, ὅπως καί τό προηγούμενο βιβλίο του, τό περίφημο «Γκαρσόν, ένα οὐΐσκυ», πού έσημείωσε τέσσερες έκδόσεις μέσα σ' ένα χρόνο.

Ἀλλά τό ίδιαίτερο γνώρισμα τοῦ «άπόψε στίς 8½» είνε ή βαθειά άνάλυσις τοῦ ἔρωτος καί ή άποκάλυψις τῶν αίτίων πού βασανίζουν τούς έρωτευμένους. Ἀλλά καί πόσες άλήθειες γιά τό ζήτημα τοῦ γάμου πού ἐξηγοῦν ὅλες τίς γνωστές παρεξηγήσεις. Ἀσφαλῶς τό νέο βιβλίο τοῦ κ. Δόξα ὄχι μόνο συγκινεῖ καί γοητεύει άλλά είνε ένας όδηγός γιά τίς δύσκολες αίσθηματικές στιγμές τής ζωῆς μας. (Τό «Ἀπόψε στίς 8½» πωλεῖται είς ὅλα τά βιβλιοπωλεῖα άντί 25 δραχ. σελίδες 200).

Ο ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΟΣ

Πάλι τὴ νύχτα τούτη στὸν κάμπο ἀκούστηκε ξάστερη καὶ βροντερὴ ἡ φωνὴ τοῦ Κούφα.

—Μὲ κυρίεψεεε!...

Καὶ πολλὰ ἄταχτα πατήματα πάνω σὲ πέτρες, ξερόχορτα, σὲ βραχάκια... ἔκοψαν τὴ σιγαλιὰ ποὺ βασίλευε. Τὸ νυχτοπούλι ἄρχισε νὰ φωνάζῃ σὰν τρομαγμένο καὶ σὰν ν' ἀναρωτιῶταν: «Πῶς βγῆκε ἐδῶ τούτη ἡ ἀνθρώπινη φωνή; ἢ μήπως δὲν εἶνε ἀνθρώπινη;» Κι' ἔφευγε ταχειά...

Ὁ Κούφας ἔτρεχε δαιμονισμένος πρὸς τὴ θάλασσα, ξεφωνίζοντας βροντερά, ἀδιάκοπα:

—Μὲ κυρίεψεεε ! Καὶ συμπλήρωνε ἀπελπισμένα:

—Προφτάχτε!...

Κι' ὅλο ἔτρεχε... Σκιὲς ἔβλεπε νὰ παιρνοδιαβαίνουνε μπρὸς καὶ πλάϊ του, μὰ σὰν νἄτανε συνηθισμένος στὴ θωριά τους δὲν τὶς πρόσεχε καθόλου. Στάθηκε κι' ἔπεσε ἐξαντλημένος σὲ μιὰ πέτρα, ἀνάσαινε βαρειά, ἀγκομαχοῦσε. Μαυρίλα γύρω, μαυρίλα... Κι' αὐτὸς ἕνα μαυραδάκι στὴ φύσι καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Κι' ὅλοι τὸν ἀπόφευγαν σὰν κάτι τρομερό, σὰν νἄτανε ὁ ἴδιος ὁ δαίμονας καὶ στὰ παρακαλετά του κλεινόντουσαν στὰ σπίτια τους καὶ δὲν τοῦ ἄφιναν νὰ θωρᾷ οὔτε τὸ τρεμοσάλεμα ἑνὸς λυχναριοῦ. Στὴ σκοτεινιά του δείχνανε σκοτεινιά. Καὶ τώρα δὲν ξεχωρίζει γύρω τὰ δέντρα, τὰ βράχια. Ὅλα τοῦ φαινόνταν σὰν σκιές. Ὦ! οἱ σκιές! τὶς ξέρει καλὰ ὁ Κούφας. Καὶ μέσα του στήνουνε χορὸ ἐξωτικό. Μὰ ὄχι, κάτι ἀσπρίζει λίγα μέτρα πιὸ κεῖ: Τώρα πιὰ ἡσύχασε λίγο: τὸ βλέπει καθαρά. Τὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγιᾶς. Μεγάλη ἡ χάρι της! Αὐτὴ θὰ τὸν βοηθήσῃ — πόσο καταβεβλημένος κι' ἄρρωστος εἶνε ἀπόψε! — ἀπὸ τὸ Δαίμονα ποὺ τὸν ἔχει κυριεύσει. Ἡ μεγαλόχαρη· Αὐτή!... Καὶ τὸ ἐκκλησάκι στέκεται ἔτσι μὲ τὸ καμπαναριὸ σκοπό, σὰν νὰ τὸν προσμένῃ... Σηκώνεται καὶ βαδίζει σιγὰ-σιγά· δὲν θέλει νὰ τρέξῃ, γιατὶ φοβᾶται τὸ τρέξιμο. Ὁ Δαίμονας μπορεῖ... μὰ ὄχι ἔφτασε δίπλα στὴν Παναγιά... μέσα ἀπὸ τὸ παραθυράκι. Τί γαλήνη! Τί σιγαλιά! Ὁ Κούφας ἄκουγε μόνο τὸ τσιτσίρισμα ἑνὸς φυτιλιοῦ... Προσπερνᾷ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς. Ποῦ νἆναι; Ὁ Κούφας σκιρτάει: Μπρὸς τὰ μάτια του, πάνω στὸ εἰκονοστάσιο καὶ νὰ μὴ τὴν βλέπῃ. Τί ὤμορφη! Ἡ Θεοτόκος ποὺ κρατᾷ τὸ Ἅγιο Βρέφος στὴν ἀγκαλιά της. Πῶς γέρνει τὸ θεϊκὸ κεφάλι της. Ὦ! θὰ χαϊδεύῃ μὲ τὸ χέρι της τὸ σωματάκι τοῦ Μωροῦ.

—Θεοτόκε παρθένα, σ' εὐχαριστῶ ποὺ γλύτωσα, σταυροκοπιέται ὁ Κούφας καὶ τὰ μάτια του παίρνουνε ἔκφρασι γλυκύτητος... Μὰ γιατί, Παναγίτσα μου, νὰ παθαίνῃ αὐτὸ τὸ κακό;... Τιμωριέται ἔτσι; Κι' ὁλονοῦ τοῦ κόσμου τὰ κακὰ νὰ ἔκανε... Νὰ τὸν ἔχῃ κυριεύσει Δαίμονας καὶ νὰ μὴν τὸν ἀφίνῃ νύχτα νὰ ἡσυχάσῃ;... Γιατὶ νὰ μὴ μπορῇ κι' αὐτὸς νὰ συναναστρέφεται μ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς συγχωριανούς του, νἄρχεται στὴν ἐκκλησιά σου, Παναγιά, νὰ σοῦ ἀσπάζεται τὰ χραντά σου πόδια καὶ τὰ χεράκια τοῦ Βρέφου σου, νὰ φορέσῃ τὰ γιορτινά του. Ὦ, θ' ἀγοράσῃ ἂν τοῦ τἄχουνε χαλάσει στὸ σπίτι.

Ὅλοι τὸν μισοῦνε. Κι' οἱ δικοί του... Μὰ τί τοὺς ἔκανε; Φταίει αὐτὸς γιὰ ὅ,τι πάσχει;... Νὰ λειτουργηθῇ, ν' ἀνάψῃ τὸ κερί του στὸ μανουάλι κι' ἄλλο στὸ ἱερὸ κι' ἄλλο στὸ εἰκονοστάσιο τῆς χάρης της ...νὰ πάρῃ ἀντίδωρο... νὰ μεταλάβῃ...

— Θεοτόκε, Παρθένα, σταυροκοπιέται πάλι μὲ κάποια συγκίνησι, κυττάζοντας ἐπίμονα τὶς εἰκόνες ποὺ τοῦ φαινόντουσαν τώρα σὰν πολὺ ἐκφραστικὲς μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια καὶ κουβέντιαζαν μαζί του. Τί καλοί, ποὺ εἶνε, Παρθένα μου, ὅλοι οἱ ἅγιοι... Πῶς τὸν κυττάζουνε ἥσυχα, χωρὶς νὰ φοβοῦνται... μήτε νὰ τὸν φοβίζουν διόλου... ποτὲ κανεὶς ἄνθρωπος, μήτε τ' ἀδέρφια του, δὲν τὸν κύτταξαν χωρὶς νὰ δείχνουν οἶκτο κι' ἀποστροφή. Αὐτὸς μὲ τὸ φωτοστέφανο στὸ κεφάλι, τ' ὡραῖο ἄλογο, τὸ περήφανο, θὰ εἶνε ὁ Ἅη Δημήτρης!...

—Ἁγιέ μου Δημήτρη, μεγαλομάρτυς, ψιθυρίζει ὁ Κούφας σταυροκοπούμενος...

Στὰ πόδια του κάποιο θεριὸ ἔχει πατήσει καὶ τὸ σκοτώνει μὲ τὸ θεῖο του κοντάρι... μὰ θεριὸ εἶνε;... Ὄχι, Δαίμονας φαίνεται. Δὲς πῶς ἀφρίζει!... Αὐτός, ἕνας ὅμοιός του ἔχει μπῆ καὶ στὸ σῶμα τοῦ Κούφα, στὴν καρδιά του, στὴν ψυχή του, στὸ μυαλό του... Μπαίνει κάθε βράδυ — τί τρομερὴ κείνη ἡ στιγμή: θαρρεῖ πὼς παλεύει μὲ τὸν Ἅδη. Ὦ! ἂν κρατοῦσε ἕνα κοντάρι θεϊκὸ κι' ὁ Κούφας δὲν θὰ φοβόταν καὶ θὰ μποροῦσε...

—Ἁγιέ μου Δημήτρη, μεγαλομάρτυς, λέει μὲ κατάνυξι, μεγάλο λόγο σκέφτηκα, συγχώρεσέ με...

...Κι' ὁ Δαίμονάς του μπαίνει ἀπὸ μιὰ τρύπα στὸ πλευρὸ τοῦ Κούφα, ἀπὸ μιὰ ἀγιάτρευτη πληγὴ ποὺ εἶχε καιρὸ τώρα. Γιατροὶ καὶ γιατρικὰ τοῦ κάκου πηγαίνανε. Ἡ πληγὴ ἔχασκε στὴ σάρκα του μαύρη, ποὺ ἂν ἄσπριζε κάτι σ' αὐτή, θἄτανε τὸ κόκκαλο...

Μὰ τὤξερε καλὰ ὁ Κούφας πὼς ὁ Δαίμονας τὸν κυνηγοῦσε ἀπὸ μικρὸ καὶ τοῦ τσάκιζε κάθε χαρά, κάθε καλὸ καὶ τώρα νὰ τὸν πάρῃ μαζί του, νὰ τὸν πνίξῃ στὴ θάλασσα ἢ νὰ τὸν καταχωνιάσῃ στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, ἀφοῦ πρῶτα τὸν τυραννήσῃ καὶ τοῦ πιῇ στάλα-στάλα τὸ αἷμα καὶ τὴ δρόσο του... Κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται μέσα του, ἢ μὴν ἔφυγε ἐπειδὴ φοβήθηκε τὸν Ἅγιο;...

—Ἁγιέ μου Δημήτρη, μεγαλομάρτυ, προσκυνῶ τ' ὄνομά σου, τὸ εὐλογημένο· πάτησε μὲ τὸ κοντάρι σου τὸ δυνατὸ καὶ τὸ Δαίμονα ποὺ μὲ κυριεύει, ἐξαφάνισέ τον ἢ πάτησε καὶ μένα μὲ τὸ κοντάρι σου τὸ δυνατὸ καὶ ἐξαφάνισέ με ἂν ἔχω φταίξει...

Εἶπε καὶ σώπασε. Ἡ Παναγιὰ ποὺ εἶχε γυρμένο τὸ κεφάλι της, τοῦ φάνηκε πὼς κύτταζε τὸν Ἅη-Δημήτρη κι' αὐτή, αὐτὴ ἤτανε ποὺ παρακαλοῦσε τὸν Ἅγιο γιὰ δαύτονε! κι' ὁ Κούφας στεκόταν σὰν ἕνας κατηγορούμενος μπρὸς σε δικαστήριο...

—Παναγίτσα μου, Παρθένα κεχαριτωμένη, εἶπε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του...

Σιγαλιὰ τάφου βασιλεύει μέσα· τὰ δυὸ καντηλάκια τρεμόσβυναν καὶ τσιτσίριζαν.

—Μὴ σβύσουν; ρώτησε ἄθελα.

Καὶ πόθησε πολὺ νἄτανε μέσα, νὰ μποροῦσε νἄμπαινε ν' ἀνάψῃ κεριά, λαμπάδες καὶ νὰ κλεινόταν ἔπειτα ἐκεῖ. Μ' ἀμέσως αἰσθάνθηκε ἕνα κρύο φόβο κι' αὐτὸ τὸν ἐλύπησε.

—Πῶς ; ρωτήθηκε. Φοβᾶμαι τὴ χάρι της;... Ἐδῶ, ἐδῶ, θὰ καθήσω... Θεοτόκε Παρθένε, βοήθησέ με...

Σὰν ἔφερε τὸ χέρι του στὸ κούτελό του τοὔπεσε τὸ καπέλλο κι' ὁ κρότος ποὺ ἔκανε στὴν πλάκα, τοῦ θύμισε πὼς ὁ φόβος τὸν κρατεῖ καλά... Κύτταξε μέσα πάλι καὶ τοῦ φάνηκε πὼς τὸ φῶς τῶν καντηλιῶν ζωήρεψε πιὸ πολύ. Ἡ Παναγία ἀσάλευτη στὴ μέση. Ναί, ἡ Παναγία ἤτανε ποὺ τὸν βοήθησε... Δὲς τὰ μάτια της τὰ φωτεινὰ ἀρκοῦνε μονάχα νὰ σκοτώσουνε τὸ κακό... Κι' ἔχει προστάξει καὶ τὸν Ἅη Δημήτρη... κι' ἔτσι θ' ἀπολυτρωθῇ... Ὦ, τί χαρά... Γιατὶ ἡ Μεγαλόχαρη ξέρει πόσο εἶχε ὑποφέρει πρῶτ' ἀπὸ τὴν πληγὴ —δαιμονικὴ πληγὴ— κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ Δαίμονα... Ὦ, ἡ Παναγία τί δύναμι ποὺ ἔχει... Τί ὤμορφα ποὺ βρίσκεται στὸ ναό της... Τὰ λουλουδάκια αὐτὰ ποὺ ἔχει στὸ πλαίσιο τῆς εἰκόνας της ἔχουνε, ναί, μαραθῆ. Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ νὰ πάῃ... Δὲν κουράζεται καθόλου· δὲν εἶνε κούρασι... ἡ ψυχή του τὸ ποθεῖ... καὶ τώρα μπορεῖ νὰ τρέξῃ... νὰ τῆς φέρῃ ἀγκαλιές... κι' ἀπὸ τὴ σπηλιὰ τοῦ «Ἀβάτου» —τί τρομερὴ σπηλιά... ποὺ μοιάζει μὲ τὸ στόμα τοῦ Ἅδη... ἐκεῖ στὴ μοναξιὰ βρίσκει ἡσυχία... εἶνε μακρυὰ ἀπὸ κάθε βλέμμα... μονάχα μὲ τὸν πόνο του.

Ἄχ, Παναγία μου, ἐσὺ θὰ ξέρῃς πόσο ἐκεῖ ὑποφέρει ὁ ἄμοιρος... ὅλοι νομίζουνε πὼς εὐχαριστέται ἀφοῦ ἐκεῖ βρίσκει καταφύγιο ὁ «τρελλὸς» κι' αὐτὸς ὥρα δὲν περνᾷ ποὺ νὰ μὴ δῇ τὸ νερὸ τῆς σπηλιᾶς νὰ γιγαντώνῃ σὰν γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ καὶ ν' ἀφρίζῃ —αὐτός, αὐτὸς ὁ Δαίμονας τὸ κινᾷ ὅπως ὁ Ποσειδώνας μὲ τὴν Τρίαινά του...— καὶ νὰ σπάζῃ στοὺς βράχους κι' ὁ Κούφας νὰ μένῃ ἀκίνητος στὴ θέσι του, ἀδύναμος νὰ σηκωθῇ... Καὶ νὰ βλέπῃ κάτι σκιὲς —«Παναγία μου»— καὶ νὰ μὴν ξέρῃ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ἢ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ βγαίνουνε ἢ ἀπὸ ψηλά... καὶ καμμιὰ δὲν τὸν ζυγώνει... κι' ὅλο ἐκεῖ σκέφτεται... Γιατί μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς σκιὲς νὰ μὴν εἶνε κι' ὁ πόνος του νὰ λυτρωθῇ πιά;... Ἐκεῖ μέσα στ' ἀγριολούλουδα... θὰ τὰ κρατοῦσε ἔτσι ἀπαλά, ὅσα θἄκοβε, μήτε φυλλαράκι δὲν θἄγγιζε τὸ στῆθος του, μήτε θὰ τὰ μύριζε νὰ χάσουνε οὔτε τόση δὰ πνοοῦλα ἀπὸ τὸ μύρο τους, μήτε θὰ τὰ κύτταζε... κι' ἔτσι παρθενικά, ἀμύριστα, ἄγγιχτα, ἀκύτταχτα, θὰ τἄφερνε στὴ χάρι της κι' ἡ Χάρι της θὰ τὰ δεχότανε σὰν θἄβλεπε τὴ μεγάλη του λαχτάρα, σὰν θἄβλεπε τὰ δάκρυα στὰ μάτια του —ποτὲ δὲν ἔχει κλάψει, μὰ τότε θἄκλαιγε— καὶ θὰ τῆς τὰ πρόσφερνε... ὤ, γιὰ τίποτ' ἄλλο... μὰ δὲν πρέπει ἡ χάρι της νἄχῃ μαραμένα λουλούδια στὴν εἰκόνα της...

Κι' ὁ Κούφας θάρρεψε πὼς τὸν ἔπιασε κάποια συγκίνησι· κι' εὐχαριστημένος κύτταξε πέρα τὰ δέντρα. Ὅλα μαύριζαν. Καὶ τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ τὸν σκέπαζαν κάτι, συννεφάκια, πολλά, πλῆθος, σὰ σκιασμένα μαγνάδια, τοὔκρυβαν τὶς μικρὲς λαμπαδίτσες του τὸ κυπαρίσσι στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησιᾶς ὤρθωνε τὸ ψηλὸ κορμό του καὶ στὴν κορφή του τὰ φύλλα κινιώντανε στὸ φύσημα τ' ἀνέμου κι' ἀπαλοστέναζε βογγοῦσε...

Καὶ τὸ ἀπαλοστέναγμα κι' ὁ βόγγος, θάρρεψε ὁ Κούφας πὼς βγαίνανε ἀπὸ τὸ στῆθος του... — «Ἔ!» εἶπε μὲ τρόμο. Καὶ προχώρησε στὴν αὐλὴ τῆς ἐκκλησίτσας λίγα βήματα. Ἀκροάστηκε... Κάτι νὰ βουΐζῃ ἄκουσε ἀπὸ μακρυά, σὰν νὰ παίζουνε πέρα πολλὰ παιδιά, σὰν νὰ λαλοῦνε κοκόροι... κι' ἔρχεται ὁ θόρυβος τῶν φωνῶν τους... Ἀνατρίχιασε.

—Μὰ ὄχι... Εἶμαι μονάχος!, εἶπε γρήγορα, κι' ἀντρίχιασε πιότερο.

Τὸ κυπαρίσσι ποὺ σάλευε τὴν κορφή του, ἄξαφνα ἔτριξε δυνατὰ καὶ τοῦ φάνηκε πὼς περπατάει..

—Ἀγέρας εἶνε!, εἶπε πάλι καὶ κίνησε ἀμέσως νὰ φύγῃ... Ἀλλ' ἀμέσως αἰστάνεται ἕναν πόνο συγκλονιστικὸ στὸ πλευρό του... Καὶ σὰ νὰ εἶδε τὸ κυπαρίσσι μὲ τὴ μυτερή του κορυφὴ νὰ τὸν τρυπάῃ....

—Ἦρθε! Ἦρθε πάλι!... Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω!... Βράζει μέσα μου!... Μὲ τρώει!..

Μπρός του πρόβαλε τὸ σκοινὶ τῆς καμπάνας. Τὸ ἀδράχνει καὶ χτυπάει μὲ δύναμι.

«Γκλάν, γκλάν,» ἀκούστηκε στὴ νύχτα ποὺ τὸ συνώδευε μιὰ φωνή:

—«Τρέχτε, δὲν εἶστε χριστιανοί!... Μὲ κυρίεψε!... Τρέχτε. Ὁ Κούφας σᾶς φωνάζει!...» Κι' ὅταν ὁ ἦχος ἔπαυσε στὰ διαλείμματα, τ' ἀγεράκι τοῦ ψιθύριζε κάτι στ' αὐτιά... Ἡ πλάσι ὅλη τοῦ φάνηκε πὼς ποτέ της δὲν ἀπόχτησε ἀνθρώπους, παρὰ μόνο βράχια, δένδρα, κάμπους καὶ δαιμόνους — καὶ τὸ ἐκκλησάκι σὰν ἕνα ἄσυλο, μιὰ παγίδα δαιμόνων, καὶ τὸν ἑαυτό του σὰν ἕνα πλάσμα ποὺ τὤπλασε ἐπίτηδες ὁ ἀφέντης του ὁ Δαίμονας νὰ τὸ κάνῃ ὅτι θέλει...

Καὶ τώρα πάει νὰ τὸν πνίξῃ ἢ νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ στῆς Νύχτας τὴ μαυρίλα ἢ στὴ θάλασσα... Τί τὸν νοιάζει;...

Κι' ὁ Κούφας τρέχει...

Ποιὸς εἶπε πὼς εἶχε ποτέ του κεφάλι, μύτη, αὐτιά, μάτια, ποὺ ὠσφραινόταν, ἄκουγε, ἔβλεπε, στόμα ποὺ μιλοῦσε, χέρια ποὺ ἔπιανε καὶ δούλευε... Πῶς τοῦ εἶχεν ἔρθει ἡ ἰδέα τόσον καιρὸ πὼς ἔχει τέτοια πράγματα ἀνθρώπινα; μὰ τί θὰ πῇ ἀνθρώπινο;... Μιὰ δύναμι ἔχει μόνο, αὐτὴ ὑπάρχει ἐδῶ γύρω στὰ βράχια καὶ στὴν ἀπέραντη θάλασσα: ἡ δύναμις νὰ κάνῃ τὸ θέλημα τοῦ ἐξουσιαστῆ του... Ναὶ ἔτσι πρέπει. Γιατὶ ἄλλοτε ἀντιστεκόταν;...

Κι' ὁ Κούφας τρέχει...

Ξανοίγει μπρός του τὴ θάλασσα... Καὶ λίγα μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιὰ ὁ Βράχος ὁ πελώριος μὲ τὴ σπηλιά: τὸ «Ἄβατο». Ἀνεβαίνει πρῶτα σ' ἕνα ὕψωμα ἀπὸ βότσαλα θωρᾷ τὴν ἀπεραντοσύνη τῆς θάλασσας· μὰ γιατὶ μαυρίζει; ἄλλοτε ἦτανε καθαρή... Καὶ κεῖ, στὴ μέση, εἶνε ἕνας κύκλος φωτεινός, ἐκεῖ πρέπει νὰ πάῃ — μὰ πῶς; — Ὁ Κούφας τὸ βλέπεν καλά· εἶνε τὸ μάτι τοῦ Ἐξουσιαστῆ του ποὺ τὸν καλεῖ... Στὸν οὐρανὸ πρόβαλε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα ἕνα ἄστρο καὶ τὸν κύτταζε. Τοῦ φάνηκε πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ φωτεινὸ κύκλο...

—Ἐκεῖ, λέει ἄξαφνα καὶ ὥρμησε στὴν ἄκρη τῆς σπηλιᾶς. Κάτι ἔσκυψε καὶ πῆρε....

Βρέθηκε μὲ μιὰ τρύπια πέτρα δεμένη μὲ σκοινὶ στὸ λαιμό, πάνω σ' ἕνα βραχάκι ποὺ τὤδερνε ἡ θάλασσα καὶ κούνησε τὰ χέρια του πρὸς τὴ σπηλιά...

—Γειά σου, σπηλιὰ κι' ἂν στάθηκες ἐσὺ σὰ μάννα μου, κάλλιο μητρυιά μου, ἐγὼ σὲ φτύνω!, φώναξε.

(«Ὢ ὤ ὤ ὤ!..» ἀντιλάλησε ἡ σπηλιά).

Κι' ἔπεσε... Τὰ κύματα ἄφρισαν καὶ χτύπησαν τὸ βραχάκι θυμωμένα σὰν νὰ τὸ ἐκδικήθηκαν γιὰ τὸ δῶρο ποὺ τοὺς ἔδωσε ἀναπάντεχα στὴ γαλήνη τους, κι' ὕστερα σώπασαν...

Τὰ συννεφάκια εἴχανε σκορπιστῆ καὶ τἄστρα ἔλαμπαν. Κι' ὁ φωτεινὸς κύκλος στὴ θάλασσα εἶχε διαλυθῆ...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΚΑΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

—Ξέρεις ἡ γυναῖκα μου ἀπέκτησε τελευταῖα μιὰ κακὴ συνήθεια. Γυρνάει κάθε βράδυ στὶς ταβέρνες...
—Τί λές, ἀδερφέ...
—...γιὰ νὰ μὲ βρῇ!...

ΦΤΩΧΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ προπαρελθοῦσα ἑβδομάς, ἦταν ἡ πιὸ φτωχὴ γιὰ τὸ τμῆμα «Ἀπολεσμένων Ἀντικειμένων» τῆς Ἀστυνομικῆς περιφερείας τοῦ Σηκουάνα. Ὁλόκληρη τὴν ἑβδομάδα αὐτὴ στὸ ἐν λόγῳ τμῆμα παρεδόθησαν διάφορα χαμένα ἀντικείμενα τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ἀνήρχετο μόνον σὲ 90 γαλλικὰ φράγκα! Συνήθως τὰ ἑβδομαδιαῖα εὑρήματα στὴν περιφέρεια αὐτὴ ἔχουν ἀξία πολλῶν χιλιάδων φράγκων. Τὸ «φαινόμενον» ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ ὅτι τὰ χαμένα ἀντικείμενα ἀνῆκαν σέ.... φουκαράδες !

Γιὰ νὰτιμωρήσῃ τὴν ἐπίορκη

ΤΟΥ ΟΥΓΓΟ ΚΟΥΡΤΛΕΡ

...Ὁ Νιγκάο κι' ἡ Ἐβελίνα ἀγαπιῶντουσαν τρελλὰ ἀπὸ μικρὰ παιδιά.

Ὁ Νιγκάο ἤτανε δεκαεννηὰ χρονῶν κι' ἡ Ἐβελίνα δεκαοχτώ.

Οἱ γονεῖς τους κι' ὅλο τὸ χωριὸ τοὺς ξέρανε καὶ τοὺς συμπαθοῦσαν πολύ. Καὶ πρὸ πάντων οἱ γέροι, ποὺ βλέποντάς τους νὰ πηγαίνουν μαζὶ ἀκουμπισμένους ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, χαιρόντουσαν καὶ τοὺς καμάρωναν σὰν νἄταν παιδιά τους.

Κι' ὁ Νιγκάο μὲ τὴν Ἐβελίνα μόλις τοὺς ἔβλεπαν, τοὺς φιλοῦσαν μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι κι' ἄκουγαν τὶς συμβουλὲς ποὺ τοὺς ἔδιναν γιὰ τὴν εὐτυχία τους.

...Κι' οἱ δυό τους ἀνυπόμονα περιμένανε τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παντρευόντουσαν.

Κι' ἔπλαθαν, ἔπλαθαν ὄνειρα. Μὰ ὁ Νιγκάο ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ στρατιωτικό.

Ἡ φρικτὴ μέρα ποὺ ὁ Νιγκάο ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴ θητεία του ἔφτασε. Ἐκαλεῖτο ἡ κλάσι του. Ἔπρεπε κι' αὐτὸς γιὰ κάμποσο καιρὸ νὰ βοηθήσῃ τὴν Πατρίδα του.

—Θὰ μὲ ξεχάσῃς τώρα ποὺ θὰ πάω στρατιώτης, Ἐβελίνα μου; Θὰ μὲ ξεχάσῃς; τῆς ἔλεγε δακρύζοντας.

—...Τί λὲς! ἀγαπημένε μου; Ἐγὼ νὰ σὲ ξεχάσω; Ποτές! Ποτές! τ' ἀπαντοῦσε.

—Θὰ μοῦ γράφῃς... συχνά... πολύ... συχνά;

—Θὰ σοῦ γράφω, Νιγκάο μου... συχνὰ πολὺ συχνά... κάθε μέρα.

—Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι αὐτό, πὼς δὲν θὰ μὲ ξεχάσῃς; Μοῦ τ' ὁρκίζεσαι;

...Καὶ γονατιστοὶ μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὡρκίστηκαν πὼς ὁ ἕνας δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὸν ἄλλο.

Σὲ λίγες μέρες, ὕστερα ἀπὸ κλάμματα κι' ὑποσχέσεις, ἔφυγε γιὰ νὰ πάῃ νὰ γυμναστῇ ὁ Νιγκάο.

Γυμνάστηκε δυὸ-τρεῖς μῆνες κι' ἔπειτα τὸν ἔστειλαν στὸ μέτωπο.

Ἔγραφε συχνὰ στὴν Ἐβελίνα του κι' αὐτὴ τ' ἀπαντοῦσε ταχτικά. Σχεδὸν κάθε μέρα λάβαινε γράμμα της. Ὁ Νιγκάο σκεφτόταν: «Ἐκράτησε τὸν ὅρκο της...».

Μὰ ξάφνου ἔπαψε νὰ λαβαίνῃ γράμμα της. Ἀνησύχησε πολύ. Στενοχωρήθηκε, κι' ἀναγκάστηκε νὰ γράψῃ στοὺς γονεῖς του...

Μὰ δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

Ἔγραψε πάλι στὴν Ἐβελίνα του, μὰ τίποτα. Καμμιὰ ἀπάντησι.

...Ἡ στενοχώρια κι' ἡ ἀπονοήτευσι τὸν πῆραν στὴν ἀγκαλιά τους κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μωρὸ παιδί...

Ὅταν μιὰ μέρα ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα σ' ἕνα στενό του φίλο, ποὺ ἔμενε στὸ χωριό του.

Σὲ λίγο λάβαινε ἀπάντησι, κι' ἐμάθαινε ὅλη τὴ τρομακτικὴ ἀλήθεια.

«Ἡ Ἐβελίνα σου, τοὔγραφε ὁ φίλος του, ἡ ἀγαπημένη σου Ἐβελίνα, ποὺ τὴν λάτρευες ἀπὸ μικρή, μάθε πὼς παντρεύτηκε. (Ναί! παντρεύτηκε, Νιγκάο μου). Ἐδῶ κι' ἐνάμιση μῆνα καὶ πῆρε ἕνα πλουσιόπαιδο, ποὔχε ἐρθῆ στὸ χωριό μας ἀπὸ καιρό. Χτὲς πῆγα καὶ τῆς ἔδειξα τὸ γράμμα σου, ποὺ μὲ παρακαλοῦσες νὰ σοῦ γράψω τί γίνεται καὶ γιατὶ δὲν σοῦ γράφει, καὶ μοὔπε : «Τί νὰ τοῦ κάνω; Μήπως φταίω ἐγώ; Οἱ γονεῖς μου!».

»Κι' ὅμως αὐτή, φίλε μου, φταίει. Μόλις πάτησε τὸ πλουσιόπαιδο τὸ πόδι του στὸ χωριό, ξετρελλάθηκε μαζί του. Καὶ σὲ λίγο τὰ φτιάξανε καὶ τὴν πῆρε...».

...Μόλις τὸ διάβασε ὁ Νιγκάο, δὲν ἔκλαψε, παρὰ εἶπε: «Ὥστε δὲν κράτησε τὸν ὅρκο της!;».

...Τώρα ἡ στενοχώρια κι' ἡ ἀπογοήτευσις δὲν τὸν πῆραν πιὰ στὴν ἀγκαλιά τους μὰ ἡ αἱμοβόρα ἐκδίκησι τὸν ἔπιασε σφιχτὰ ἀπ' τὸ χέρι...

...Τὴν ἄλλη μέρα εἶχε γίνει ἄφαντος ἀπ' τὸ Σύνταγμά του. Ἐπίθεσις δὲν εἶχε γίνει. Ποῦ εἶχε πάει;...

...Σὲ κάμποσο καιρὸ βρέθηκε στὸ χωριό του. Εἶχε λιποταχτήσει. Ρώτησε ποῦ εἶνε τὸ νέο σπίτι τῆς Ἐβελίνας καὶ πῆγε. Μ' αὐτὴ τὸν δέχτηκε πολὺ ψυχρά... καὶ τοὔπε, νὰ μὴ ξαναπατήσῃ στὸ σπίτι της.

Τὴν παρακάλεσε. Μὰ τίποτε.

—Ξέχασες τὸν ὅρκο σου;

—Ποιὸν ὅρκο μου· τοὔπε.

—Ψεύτρα!... Ἐπίορκη!...

Κείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν χτυπήματα στὴν πόρτα. Ἦταν οἱ χωροφύλακες ποὔχαν μάθει τὴ λιποταξία τοῦ Νιγκάο κι' ἐρχόντουσαν νὰ τὸν πιάσουν.

Ἡ Ἐβελίνα ἡ ἴδια πῆγε κι' ἄνοιξε.

Ὁ Νιγκάο χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἀμέσως παραδόθηκε κι' ἑτοιμαζότανε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὅταν ξαφνικὰ ἅρπαξε τὸ πιστόλι ἑνὸς χωροφύλακα καὶ χωρὶς νὰ προφτάσουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, σημάδεψε κι' ἐπυροβόλησε στὸ στῆθος τῆς Ἐβελίνας κι' ἔπειτα στὸ δικό του...

ΟΥΓΓΟ ΚΟΥΡΤΛΕΡ

Ἐνώπιον τῆς Α. Μ.

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελίδα 2023)

μοι νὰ τηρήσω χαρακτηριστικὴν σιγήν».

—Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ γράψουμε...

—Ἀφοῦ ἐπιμένετε παρὰ τὰ διεθνῆ νόμιμα περὶ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας θὰ σᾶς πῶ κεκαλυμμένως καὶ ἐν ὀλίγοις... ἄκρες-μέσες δηλαδή... Ἀνεκάλυψα χημικὰς οὐσίας, αἵτινες τῇ βοηθείᾳ ἠλεκτρομαγνητικῆς δυνάμεως, δύνανται νὰ μεταβάλουν ἕνα τὰνκς εἰς μπάλαν ἐκ μολύβδου καὶ χάλυβος ὡς εἶδος φλεγομένης μάζης. Ἐξ ἀποστάσεως 3 χιλιομέτρων δύναμαι νὰ διαλύσω Ζέππελιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη καὶ νὰ διευθύνω ἀεροπλάνα πρὸς τὰ κέντρα τῶν ἐχθρικῶν συγκεντρώσεων, ἰδίως εἰς ἀποθήκας πολεμικοῦ ὑλικοῦ, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπάρχει ἐν λανθανούσῃ καταστάσει «ἀζωτογραφικομαγνητικὸν δυναμογόνον» ἀστραπιαίας ἐντάσεως...».

Ὁ ὑπασπιστὴς τῆς ὑπηρεσίας ἔχει μείνει ἄναυδος...

Ὁ ἐφευρέτης ἔχει παρασυρθῆ ἀπὸ τὸν οἶστρο του καὶ ἀφίνει τοὺς χημικοὺς συνδυασμούς του μὲ χειρονομίες κάθε ἄλλο παρὰ... ἐφευρετικὲς καὶ ὑψώνει τὸν τόνον τῆς φωνῆς του εἰς τὸ διαπασῶν...

Δύο θαλαμηπόλοι καὶ ἕνας χωροφύλακας ἐμφανίζονται στὴν πόρτα...

Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... Ὑπάρχει φόβος νὰ διαλύσῃ καὶ τὸν Βασιλέα ὁ κ. Βλαχοδημόπουλος ἂν παρουσιασθῇ πρὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος.

Ἀλλὰ δὲν τελειώνει ἐδῶ τὸ εἰκοσιτετράωρο τῶν Ἀνακτόρων.

Ἕνας ποιητὴς «ἐξαλτὲ» ἐπιμένει νὰ διαβάσῃ εἰς τὸν διάδοχον μίαν συλλογὴν «δυναμικῶν» ποιημάτων.

Ἰδοὺ ἕνα δεῖγμα τῆς ποιητικῆς του ἐμπνεύσεως:

«...Μυθοπλάστρα καρδιομάνα καὶ στ' ἀστέρια
ἀγάπη ποθοπλάνταχτη ἀνεβαίνει
Παλμοί, ἀντάρα, πιστόλια καὶ μαχαίρια
Ὀκτακύλιντρη πακὰρ ἀργοδιαβαίνει...».

....

Θὰ ἐχρειαζόταν ὅμως κανεὶς ἕνα ὁλόκληρο τόμο γιὰ νὰ ἀναφέρῃ λεπτομερῶς ὅλους ἐκείνους καὶ ὅλες τὶς ἰδέες ἐκείνων, ποὺ ζητοῦν νὰ παρουσιασθοῦν «ἐνώπιον τῆς Α. Μεγαλειότητος».

Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ

Ρομπὸτ

Πόσα πολλὰ θὰ ἔχετε ἀκούσει μέχρι σήμερα γιὰ τὴ λέξι αὐτὴ καὶ κανένα σας ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ ἔχη ἀκόμα καταλάβει τί σημαίνει ἡ λέξις αὐτή.

Λοιπόν, ἐδῶ θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία ἑνὸς ρομπὸτ γιὰ νὰ καταλάβετε σὲ πόσα πράγματα θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς εἶνε ὠφέλιμη μιὰ τέτοια μηχανή, ποὺ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἔδωσε τὸ σχῆμα καὶ τὴ μορφὴ τὴ δική του.

Γιατὶ ὁ «ρομπὸτ» παραλλάζει πολὺ λίγο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ὁ «ρομπὸτ» εἶνε σιδερένιος καὶ περπατᾷ, κουνάει τὰ χέρια του, πηγαινοέρχεται μὲ ἠλεκτρισμό.

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ὁ ἐφευρέτης Καρμινιὰκ τελειοποίησε τὸν μηχανικὸ αὐτὸ ἄνθρωπο.

Τοῦ ἔφτιασε δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἀπὸ κερί, μέση κομψὴ καὶ τὸν ἔντυσε ὅπως ντύνουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μ' ἕνα ὑπέροχο κοστοῦμι.

Τέτοια μεγάλη ἦταν ἡ ὁμοιότης τοῦ ρομπὸτ μὲ τὸν ἐφευρέτη καὶ ἡ κατασκευή του, ποὺ πολλοὶ φίλοι τοῦ Καρμινιὰκ λαθάνανε πολλὲς φορὲς καὶ χαιρετοῦσαν ἢ μιλοῦσαν στὸ ρομπότ, νομίζοντας ὅτι μλοῦν στὸν Καρμινιάκ.

Ὁ Καρμινιὰκ ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς ἐνθουσιασμὸς εἶχε φθάσει στὸ κατακόρυφο.

Ὥς που μιὰ μέρα ποὺ ἦταν νὰ πάῃ στὸ Πανεπιστήμιο νὰ κάνῃ μιὰ ὁμιλία στοὺς φοιτητάς, ἀντὶ νὰ πάῃ αὐτὸς ἔστειλε τὸ ρομπότ.

Μὲ τὶς ἠλεκτρικὲς ἀχτῖδες κανόνισε τὸ περπάτημά του.

Μὲ τὶς ἠλεκτρικὲς ἀχτῖδες τὶς κινήσεις του.

Πέρασε λοιπὸν ὁ ρομπὸτ ὅλο τὸ δρόμο, ἔφθασε στὸ Πανεπιστήμιο, ἀνέβηκε τὰ σκαλιὰ καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν ἕδρα.

Ἐκεῖ ἐπάνω μόλις ἔφθασε, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, ἔκανε μιὰ ὑπόκλισι.

Οἱ φοιτηταὶ ἄρχισαν νὰ χειροκροτοῦν τὸν ρομπότ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄρχισε ἕνα ὑπόκωφο βράχνιασμα καὶ ἀμέσως κατόπιν μιὰ καθαρὴ ὁμιλία νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ρομπότ.

Τὸ μηχάνημα ὡμίλησε περίπου μισὴ ὥρα. Μόλις σταμάτησε, τὸ ἀκροατήριο ἐχειροκρότησε τὸ λόγο του καὶ τὸ ρομπὸτ ὑπεκλίθη.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη γίνηκε κάτι τὸ πολὺ περίεργο.

Πίσω ἀπὸ τὴν ἕδρα καὶ δίπλα ἀκριβῶς στὸ ρομπὸτ παρουσιάσθηκε ὁ καθηγητής.

Οἱ φοιτηταὶ ἔμειναν ἄναυδοι.

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἦταν ὁ καθηγητής; Ποιὸς τοὺς μιλοῦσε τόσην ὥρα;

Μιὰ σιωπὴ ἐπεκράτησε ἐπὶ δέκα λεπτά.

Τότε ὁ καθηγητὴς Καρμινιὰκ μ' ἕνα χαμόγελο ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ μηχανήματος - ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐξηγῇ μὲ λεπτομέρειες τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ὡδήγησε τὸ ρομπὸτ μέχρι τὴν ἕδρα, ὅπως ἐπίσης τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε.

Ἕνας φωνόγραφος εἶχεν ἀντικαταστήσει τὴ φωνή του.

Ἦταν ἡ ἀποθέωσις τοῦ καθηγητοῦ Καρμινιάκ.

Μέχρι τοιούτου βαθμοῦ εἶχε φθάσει ἡ ἐφεύρεσίς του;

Τί ἄλλο ἔλειπε λοιπόν;

Τί ἀκόμα;

—Ἡ ψυχή, εἶπε μὲ ὕφος ἀπογοητευτικὸ ὁ καθηγητής. Ἡ ψυχή. Εἶνε τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δοθῇ σὲ μιὰ μηχανή. Ἡ ψυχή.

Μάλιστα, ὅλα τὰ κατώρθωσε ὁ ἄνθρωπος. Νὰ φτιάσῃ σάρκα, νὰ φτιάσῃ αἷμα, νὰ κάνῃ μηχανήματα νὰ μιλοῦν, νὰ περπατοῦν, νὰ κινοῦνται.

Αὐτὸ ποὺ δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ κάνῃ, εἶνε ἡ ψυχή.

Τὸ ρομπὸτ θὰ μείνῃ γιὰ πάντα ἕνα ρομπότ, ἕνα μηχάνημα ποὺ δὲν αἰσθάνεται, δὲν πονεῖ, δὲν γελᾷ.

Ἐνόσῳ δὲν μπαίνει μέσα του ἡ ψυχή!

Θὰ μείνῃ ἕνα μηχάνημα, ἕνα ρομπὸτ καμωμένο ἀπὸ σίδερα καὶ ἀπὸ σύρματα.

17ος Διαγωνισμὸς

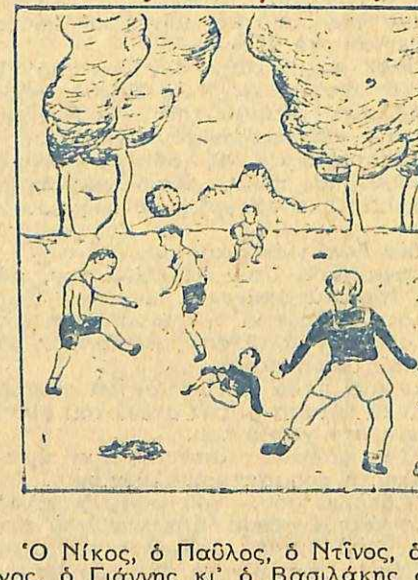

Ὁ Νίκος, ὁ Παῦλος, ὁ Ντῖνος, ὁ Γιῶργος, ὁ Γιάννης κι' ὁ Βασιλάκης συμφώνησαν νὰ παίξουν μπάλα, μὰ ὅταν ἔφτασαν στὸ γήπεδο χάσανε τὸν Βασιλάκη. Αὐτὸς ὅμως κρυμμένος τοὺς βλέπει καὶ γελάει. Μήπως τὸν βλέπετε σεῖς πουθενά;

★

Ἀποτελέσματα 14ου Διαγωνισμοῦ

Λύσεις ὀρθὰς μᾶς ἔστειλαν οἱ κάτωθι:
Πολυζώης Καφετζόπουλος, Μιχ. Γρατσίας, Ἰωάνν. Σοκολιᾶς, Μηνᾶς Βαρβαδᾶς, Ἠσαΐας Συμεωνίδης, Κ. Θᾶνος, Δημ. Καρυστινός, Βασιλικὴ Παπαθανασίου, Μαρ. Γιλκοβανίδου, Ἰωάνν. Σμαραγδῆς, Γ. Μπάμπαλης, Ἀλ. Νοταρᾶς, Ἰωάννα Πετροπούλου, Θαν. Χουτζούμης, Σταυρούλα Σεκούρη, Ν. Κουτουριώτης, Τάκης Συντριβελόπουλος, Ν. Θεολογίτης.

Ἡ κλήρωσις ἔγινε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ε. Φ. Α. καὶ ἐκέρδισαν κατὰ σειράν:

Α'. Ἐτησία συνδρομή, Δὶς Σταυρούλα Σεκούρη, Φαβιέρου 28 Α.

Β'. Ἑξάμηνος συνδρομή. Γιῶργος Μπάμπαλης, Ραζάνι (Ὀλύμπου Λαρίσσης).

Παιδικὸ πνεῦμα

ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ

Στὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

Ὁ δάσκαλος: Γιὰ πρόσεξε, Τοτό. Ἔχω δέκα δραχμὲς καὶ δίνω στὸν πατέρα σου τὶς πέντε, τί θὰ μοῦ χρωστάει τότε ὁ πατέρας σου.

Ὁ Τοτός (ὕστερα ἀπὸ σκέψι): Τίποτα, κύριε!

Ὁ δάσκαλος: Βλέπω, δὲν τὸ ξέρεις πάλι τὸ μάθημά σου...

Ὁ Τοτός: Μᾶλλον, σεῖς δὲν ξέρετε ...τὸν πατέρα, κ. δάσκαλε!...

★

Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ!

Ὁ κὺρ Νικολάκης κυττάζει τὸν ἔλεγχο τοῦ γυιοῦ του καὶ βλέποντας ὅλο μικροὺς βαθμούς, τοῦ λέει:

—Γιατί, βρὲ παιδί μου, δὲν παίρνεις καὶ κανένα δέκα;

—Εἶνε ἀδύνατον, μπαμπᾶ ἀπαντᾷ ὁ μικρός.

—Ἀδύνατον;

—Ναί. Ὁ δάσκαλος τοῦ εἶπε πὼς τῶχει ἡ μοῖρα μου, νὰ μὴν πάρω ποτὲ ἄριστα!

★

ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑ!

Δυὸ παλιόπαιδα πιάνουν στὸ δρόμο ἕνα μικρὸ γατάκι καὶ σκέπτονται πῶς νὰ τὸ σκοτώσουν.

—Νὰ τοῦ δώσουμε μιὰ μὲ τὴν πέτρα στὸ κεφάλι, προτείνει τὸ ἕνα.

—Ὄχι, καϋμένε. Εἶνε κρῖμα, γιατὶ θὰ τὸ δῇ ποὺ θὰ παίρνουμε τὴν πέτρα.

—Τί νὰ κάνουμε τότε;

—Νὰ τοῦ βγάλουμε πρῶτα... τὰ μάτια καὶ ὕστερα νὰ τὸ σκοτώσουμε!...

★

ΘΑ ΣΤΟΜΑΧΙΑΖΕ!

Ὁ Δημητράκης παρακολουθεῖ τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ δασκάλα του τὸν ρωτᾷ:

—Ἔχεις τριάντα μῆλα. Ἀπ' αὐτὰ τρώει ἡ ἀδελφή σου τέσσερα καὶ ἐσὺ ἄλλα δεκαοχτώ. Τί θὰ ἔχῃς τότε;

—Στομάχι, κυρία, ἀπαντᾷ ὁ Δημητράκης!...

ὁ Ἰατρὸς Ροσκὼφ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ ΙΑΤΡΟΣ ... ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἕνα γιγάντιο ἀνάγνωσμα, πάθους αἵματος καὶ φρίκης

Ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

»Εὐτυχῶς ἔφθασα ἐγκαίρως γιὰ νὰ προλάβω τὸ σκάνδαλο.

»Ὅλο τὸ Παρίσι θὰ μιλοῦσε γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ τότε ἡ ὑπόθεσις, ποὺ θὰ σοῦ προτείνω, θὰ ναυαγοῦσε. Λοιπόν, δὲν σοῦ μένει τίποτα. Ἀκοῦς; Τίποτα. Ἡ ἐρωμένη σου σ' ἔδιωξε.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Τὰ ξέρω ὅλα. Ἡ χρυσομαλλοῦσα σ' ἔδιωξε καὶ ἤσουν ἕτοιμος νὰ πετάξῃς τὰ μυαλά σου στὸν ἀέρα.

—Ἀλήθεια.

—Αὐτὰ στὰ λέω γιὰ νὰ σοῦ θυμίσω ἁπλῶς τί κουτὸς ποὺ εἶσαι καὶ τί πήγαινες νὰ κάνῃς. Πάντως τόσο ἐσένα ὅσο καὶ ἐκεῖνα ποὺ μοῦ χρωστᾷς τὰ ἀνέχομαι, γιατὶ σκέπτομαι πολλὰ πράγματα γιὰ σένα. Λοιπόν. Παντρεύεσαι;

Ὁ Λωρραὶν ἀνατρίχιασε, κι' ἔπειτα εἶπε ἀποτόμως.

—Ναί.

—Δὲν ἀμφέβαλλα γιὰ τὴν καλή σου θέλησι. Λοιπὸν θ' ἀγοράσω τὰ χρέη σου, θὰ ξοφλήσωμε καὶ τὸ μικρό μας λογαριασμὸ καὶ θὰ μοῦ ὑπογράψῃς κι' ἕνα γραμμάτιο γιὰ 500.000 φράγκα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπράξω τὴν ἑπομένη τῶν γάμων σου.

—Καὶ πόσα εἶνε ἡ προῖκα;

—Δέκα ἑκατομμύρια.

—Σύμφωνοι. Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία;

—Ὅπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις. Φτάνει ν' ἀκούσῃς τὶς συμβουλές μου. Θὰ σὲ παντρέψω μ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα κορίτσια.

—Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

—Δεσποινὶς Ζερμαὶν ντὲ Μπρὺ Φερράν, ἐτῶν δέκα ὀκτώ, ὀρφανή, ἐγγονὴ τῆς κομήσσης ντὲ Μπρὺ Φερράν. Γελᾷς, βλέπω.

—Γελῶ μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σας, μπάρμπα Μοντενά.

—Ἐξηγήσου.

—Λοιπόν, ἔχομε μιὰ κόρη τίμια, θελκτική, πλουσία, καὶ φαντάζεσθε ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν θἄχῃ κάνει τὴν ἐκλογή της μεταξὺ τόσων πολλῶν θαυμαστῶν της; Θέλετε νὰ περιμένῃ ἐμένα; Νὰ παντρευτῇ ἕνα τυχοδιώκτη; Θὰ ἀστειεύεσθε μπάρμπα Μοντενά.

—Σοῦ μιλῶ σοβαρά, παιδί μου. Ἕνα πρᾶγμα σοῦ ζητῶ νὰ εἶσαι πάντοτε κομψός. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτά...

—Καλά, ἀλλὰ πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά; Σᾶς ὑπόσχομαι πὼς ἐγὼ δὲν θὰ ὀπισθοχωρήσω.

—Ὡραῖα.

—Μήπως εἶνε μυστικὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ εἶμαι παρών; ἐρώτησε ὁ Ροσκὼφ μὲ εἰρωνικὸ ὕφος.

—Ὅταν μεταξύ σας ὑπάρχῃ κάποιο πτῶμα, αὐτὸ φτάνει νὰ ἔχετε καὶ κάποιο σύνδεσμο. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μ' ἀπατήσετε.

Οἱ δύο συνένοχοι ἀνατρίχιασαν.

—Δὲν πρέπει νὰ τρέμετε, εἶπε ὁ Μοντενά. Εἶπα πτῶμα, ὅπως θὰ ἔλεγα κάθε ἄλλο πρᾶγμα. Πάντως ἀκοῦστε. Ἐσὺ Λωρραὶν ἐξακολουθεῖς νὰ ἔχῃς ἀπεριόριστη πίστωσι κοντά μου. Λεφτὰ θὰ σοῦ δώσω ὅσα θέλεις.

—Ὅσα θέλω.

—Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι θὰ ἐλέγχω τὰ ἔξοδά σας. Δὲν θὰ δώσετε δεκάρα στὴ Ναθαλία γιατὶ ἀλλοιῶς τότε δὲν θὰ γίνῃ τίποτα.

»Θὰ ἐπιστρέψῃς στὸ μέγαρό σου.

»Ἐπούλησες τὰ σπίτια σου, θ' ἀγοράσῃς ἄλλα.

»Θὰ ἐπαναλάβῃς τὶς κοινωνικές σου σχέσεις.

»Ἂν ἡ Ναθαλία θελήσῃ νὰ σὲ πλησιάσῃ ἐπειδὴ θὰ δῇ ὅτι ἔχεις πάλι χρήματα, θὰ τὴν ἀποφύγῃς καὶ θὰ τὴν περιφρονήσῃς.

»Θὰ σὲ παρουσιάσω σὲ δύο-τρία σπίτια δικά μου. Εἰσηγητής σου θὰ εἶνε ὁ Βαρῶνος Ντ' Ἀλπινί, τὸν ὁποῖον ἂν ἤθελα μποροῦσα νὰ στείλω καὶ αὔριο στὶς φυλακές.

»Τὸ ἐρχόμενο φθινόπωρο ὁ Ντ' Ἀλπινὶ θὰ σὲ προσκαλέσῃ σὲ κυνῆγι στὸ κτῆμα του στὸ Σὰν Δοναζέλ.

»Ὁ βαρῶνος ἔχει πολὺ καλὲς σχέσεις μὲ τὴν κ. Μπρὺ Φερράν τὴ γιαγιὰ τῆς Ζερμαὶν τῆς μελλούσης συζύγου σου. Αὐτὸς θὰ σὲ παρουσιάσῃ καὶ σὺ θὰ ριχτῇς στὴ Ζερμαίν.

»Ὁ πύργος Μπρὺ Φερρὰν δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ Σὰν Δοναζέλ.

»Τὸ καλοκαῖρι οἱ βαρῶνοι Ντ' Ἀλπινὶ καὶ ἡ κ. Μπρὺ Φερρὰν βλέπονται καθημερινῶς.

»Θὰ ἔχῃς τόσες εὐκαιρίες νὰ σχετισθῇς.

»Ἡ μικρὴ ἱππεύει.

»Θὰ τὴν συναντήσῃς πολλὲς φορὲς στὴν ἐξοχή. Δὲν θὰ εἶνε μόνη. Ὁ ὑπηρέτης ὅμως ποὺ θὰ τὴ συνοδεύῃ, λέγεται Πάντος, ἐξαγοράζεται εὔκολα. Βέβαια, πρέπει πρῶτα νὰ τὰ καταφέρῃς μὲ τὴ Ζερμαὶν κι' ἔπειτα θὰ γίνῃ ἡ ἐπίσημη πρότασις γάμου στὴ γιαγιά.

—Κι' ἂν δὲν κατορθώσω ν' ἀρέσω στὴ Ζερμαίν;

—Αὐτὸ εἶνε δική σου δουλειά.

—Μά, ἐάν...

—Κάνε ἐσὺ αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, κι' ἔπειτα βλέπομε.

—Ἐγὼ ἀπὸ δῶ θὰ ἐπιβλέπω καὶ θὰ σὲ βοηθῶ. Πάντως ὅταν ἔρθῃ ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ζητήσῃς τὴ μικρὴ σὲ γάμο, ἐσὺ θὰ φανῇς ἀνιδιοτελής: Θὰ πῇς ὅτι σοῦ φτάνουν τὰ δικά σου κτήματα.

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω κτήματα.

—Τί σὲ νοιάζει; Θὰ γράψω ὅλα τὰ δικά μου στ' ὄνομά σου καὶ θἄχω στὰ χέρια μιὰ δική σου ὑπογραφή, οὕτως ὥστε τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου θὰ μείνῃς μονάχα μὲ τὴν προῖκα.

—Καὶ σὺ τί θὰ πάρῃς ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά;

—Τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ χρωστᾷς, δηλαδὴ τὶς 300.000, ἄλλες διακόσιες χιλιάδες, γιὰ τὴν εὐκολία ποὺ σοῦ κάνω καὶ ἐπὶ πλέον ὅσα λεφτὰ σοῦ δανείσω ἀπὸ σήμερα μέχρι τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου σου.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ δική μου ἐπιχορήγησι, εἶπε ὁ Ροσκώφ.

—Δηλαδὴ ἀπὸ τὴν προῖκα θὰ δώσω ἕνα ἑκατομμύριο.

—Βέβαια, καὶ θὰ σοῦ μείνουν 4.000.000 φράγκα.

—Δέχομαι, εἶπε ὁ Λωρραίν.

Ἡ λέξις «δέχομαι» ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔκοβε στὴ λαιμητόμο τὴν ἁγνὴ ζωὴ τῆς Ζερμαίν.

—Ποῦ νὰ φαντάζεται ἡ Ζερμαίν, εἶπε ὁ Μοντενά, ὅτι εἶνε ἀπὸ τώρα μνηστὴ τοῦ Ἰωάννου Λωρραίν.

Οἱ ἄλλοι δὲν ἀπήντησαν.

Ξάφνου ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ γραφείου, ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα μιὰ νέα.

Ὁ Μοντενὰ τρομαγμένος σηκώθηκε ἐπάνω καὶ μπῆκε ἀνάμεσα στὴ νέα καὶ στοὺς ἐπισκέπτας του.

Ἦταν ἡ Ματθίλδη, ἡ κόρη τοῦ Μοντενά.

—Ματθίλδη, τί θέλεις ἐδῶ; Ἔχω συζήτησι γιὰ ὑποθέσεις μὲ τοὺς κυρίους. Πήγαινε στὸ δωμάτιό σου, παιδί μου.

Ἡ Ματθίλδη ἀντικρύζοντας τοὺς δύο κυρίους, ἐταράχθη, τὰ δὲ μάτια της ἐζητοῦσαν ἐπιμόνως τὰ μάτια τοῦ Ἰωάννου Λωρραίν.

Ἡ κόρη τοῦ τοκογλύφου ἦταν μιὰ ὑπέροχη κοπέλλα, ὡραιοτάτη καὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὸν καχεκτικὸ πατέρα της.

Ὁ Μοντενὰ τὴν ἀπομάκρυνε καὶ τὴν ἐπῆγε στὸ δωμάτιό της. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τῆς φαίνεται εὐχάριστος μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ Μοντενά, τότε ὁ Ροσκὼφ εἶπε:

—Ὡραῖο κοριτσάκι, μπάρμπα Μοντενά. Δὲν σοῦ μοιάζει καθόλου.

Ὁ Μοντενὰ τὸν κύτταξε ἀγριεμένος καὶ εἶπε:

—Ἀρκεῖ!

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο ὅλα εἶχαν καθορισθῆ καὶ οἱ δύο συνένοχοι ἄφησαν τὸ μονόφθαλμο τοκογλύφο.

Οἱ δύο ἄντρες βγήκανε στὸ διάδρομο. Ὁ Ροσκὼφ προχώρησε μπρός. Ἡ σκάλα ἦταν σκοτεινή. Ὁ Λωρραὶν εἶχε μείνει ἀρκετὰ πίσω.

Ξαφνικὰ μέσα στὸ σκοτάδι ὁ Λωρραὶν ἄκουσε ἕνα ἐλαφρὸ βηματισμὸ κι' ἕνα γυναικεῖο χέρι νὰ σφίγγῃ τὸ δικό του.

Ὁ Λωρραὶν ἔσκυψε καὶ φίλησε τὴ γυ-

ναῖκα ἐκείνη.
Ξαφνικὰ ἀκούστηκε μιὰ φωνή.
—Ἔ, Λωρραίν, τί κάθεσαι καὶ συλλογίζεσαι.
Οἱ δύο νέοι χώρισαν ἀπότομα καὶ ὁ Λωρραὶν ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὶς σκάλες, ὅπου ἀντάμωσε τὸ Ροσκώφ.
Ὁ Λωρραὶν μέσα στὸ χέρι του κρατοῦσε ἀκόμα ἕνα χαρτὶ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ἡ νέα μέσα στὸ σκοτάδι.
Ἔπειτα ἀπὸ λίγο χώρισαν καὶ Λωρραὶν φώναξε ἕνα ἀμάξι νὰ τὸν πάῃ σπίτι του.
Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τότε ἔβγαλε καὶ διάβασε τὸ σημείωμα:
«Ἀγάπη μου,
»Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα χωρὶς νὰ σὲ δῶ.
»Γιατί δὲν περνᾷς οὔτε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα γιὰ νὰ σὲ δῶ;
»Σήμερα εἶχα κάποιο προαίσθημα ὅτι θἀρχόσουνα νἄβλεπες τὸν πατέρα μου.
»Παραμόνεψα καὶ σὲ εἶδα νὰ μπαίνῃς.
»Ἠθέλησα ν' ἀκούσω τί λέγατε, μὰ δὲν τὸ κατώρθωσα.
»Ἆρά γε, νὰ τοῦ ἔχῃς πῆ πόσο ἀγαπιώμαστε; Νὰ τοῦ εἶπες ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ζήσω δίχως ἐσένα; Τοῦ ζήτησες τὸ χέρι μου; Πιθανὸν νὰ μοῦ τὰ πῇ ὅλα ὁ πατέρας μου. Ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ τοῦ φανερώσω τὸν ἔρωτά μου καὶ ὅμως εἶνε τόσο καλός!
»Σὺ πρέπει νὰ τὸ κάνῃς αὐτό, σὺ πρέπει νὰ τοῦ πῇς πῶς μ' ἀγαπᾷς. Δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀρνηθῇ, ἀφοῦ θὰ τοῦ πῶ ὅτι δίχως ἐσένα θὰ πεθάνω.
»Ἀγάπη μου! Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ! Ἂν ἤξερες πόσο εὐτυχισμένη εἶμαι ποὺ ἀντίκρυσα πρὸ ὀλίγου τὴ ματιά σου.

Φιλιὰ
Ματθίλδη».

Ἕνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χείλη τοῦ Λωρραὶν καὶ ψιθύρισε.
—Ὦ, δὲν ἔχω πιὰ νὰ φοβηθῶ τίποτα ἀπὸ τὸν μπάρμπα Μοντενά.

VIII

Ἡ Ζερμαὶν εἶχε μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ μικρούλα κι' ἔτσι τὴ διατροφὴ καὶ διαπαιδαγώγησί της εἶχεν ἀναλάβει ἡ γιαγιά της.
Ἡ Ζερμαὶν ἦταν πολὺ ὤμορφη, πολὺ εὐαίσθητη καὶ ἀπὸ μικρὴ ἔπασχε ἀπὸ ὑπνοβασίες.
Σὲ μεγαλείτερη ἡλικία τὴν ἐγκατέλειψε αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια καὶ τώρα δεκαοκτὼ χρονῶν κοπέλλα βρισκότανε στὸ ἄνθισμα τῶν ὀνείρων ποὺ ἀναζητᾷ μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας της.
Κάτι ἀναζητοῦσε ἡ ψυχή της.
Κι' ἔτσι, ὁ Ἰωάννης Λωρραὶν ἦταν ὁ πρῶτος νέος ποὺ συνάντησε ἡ Ζερμαὶν ἕνα βράδυ στὸν πύργο τοῦ βαρώνου Ἀλπινί.
Ὁ Λωρραὶν ἀκολούθησε τὶς συμβουλὲς τοῦ Μοντενὰ κατὰ γράμμα.
Καὶ στὴ Χρυσομαλλοῦσα ἀκόμα, ὅταν πῆγε νὰ τὸν δῇ τῆς εἶπε νὰ περιμένῃ γιατὶ ἀκολούθησε τὴ συμβουλή της.
Ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ.
Τὸ μόνο πρόσκομμα σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἦταν ἡ γιαγιά.
Ὁ Λωρραὶν ἐκράτησε λοιπὸν ἀπέναντί της στάσι ἐπιφυλακτική.
Ἐφέρετο σὰν πραγματικὸς εὐπατρίδης.
Κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ κόμησσα βοηθοῦσε τοὺς φτωχούς, κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ στοὺς φτωχοὺς της τέτοια ἀγάπη γι' αὐτὸν μὲ τὰ βοηθήματα ποὺ τὸν ἔδινε ποὺ ἡ κόμησσα ἄρχισε νὰ δείχνῃ κάποια συμπάθεια σ' αὐτόν.
Ὅσον ἀφορᾷ τὴ Ζερμαίν, τὴν εἶχε κυριολεκτικῶς κατακτήσει.
Ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας μέσα στὰ δεκαοκτώ της χρόνια.
Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Λωρραὶν ἐπεσκέφθηκε τὴν κόμησσα στὴν ὁποία ἐμπιστεύθηκε τὸν ἔρωτά του γιὰ τὴν ἐγγονή της.
Δὲν τοῦ ἔδωσε ἀμέσως ἀπάντησι, ἀλλὰ ἔστειλε ἄνθρωπό της στὸ Παρίσι νὰ λάβῃ πληροφορίες γιὰ τὸν Ἰωάννη Λωρραίν.
Ὁ Μοντενὰ ὅμως ποὺ τἄξερα καλὰ αὐτά, κατώρθωσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ μάθῃ ὅτι ὁ Ἰωάννης Λωρραὶν ἦταν ἔντιμος νέος καὶ ἀνίκανος νὰ διαπράξῃ τὸ κακό.
Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ ὁ Λωρραὶν ξαναπῆγε στὸν πύργο, ἡ κόμησσα τοῦ εἶπε:
—Κύριε, ἡ μικρή μου ἐγγονὴ σᾶς ἀγαπᾷ. Εἶσθε ἔντιμος ἄνθρωπος καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σᾶς ἀρνηθῶ τὸ χέρι της.
Ὁ Λωρραὶν τὴν εὐχαρίστησε καὶ ἐζήτησε τὴν ἄδειά της νὰ δῇ τὴ Ζερμαίν.
Καὶ ὅταν συναντήθηκαν ἡ Ζερμαὶν τοῦ εἶπε:
—Μὲ ἀγαπᾷς, λοιπόν;
—Ἂν σ' ἀγαπῶ.
Καὶ οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν τὸ πρῶτο φιλὶ τοῦ ἀρραβῶνος.
Ὅταν ὁ Λωρραὶν ἔφυγε ἀπὸ τὸν πύργο εἶχε κανονισθῆ ὅτι ὁ γάμος θὰ γινότανε μετὰ ἕνα μῆνα.

IX

Ὁ Λωρραιν ἐπέστρεψε ἀμέσως στὸ Παρίσι.
Ἔπρεπε νὰ δῇ τὸν Μοντενὰ γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸ χαρμόσυνο γεγονός, καὶ νὰ τοῦ πάρῃ χρήματα γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὰ γαμήλια δῶρα.
Μόλις ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ὠτφεΐγ ὅπου καθότανε ὁ Μοντενά, σήκωσε μηχανικὰ τὸ κεφάλι κι' ἀντίκρυσε στὸ παράθυρο τὴ χλωμὴ μορφὴ τῆς Ματθίλδης.
Ἔνοιωσε κάποιο δισταγμό. Ἔκανε ὅμως μιὰ κίνησι ἀδιαφορίας καὶ μπῆκε στὸ σπίτι.
Δὲν ἔλαβε τὸν κόπο νὰ χτυπήσῃ γιατὶ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἄνοιξε καὶ ἡ Ματθίλδη μὲ κομμένα τὰ μάτια καὶ ξαναμμένα τὰ μάγουλα, στεκότανε ἐκεῖ μπροστά του.
—Ὁ πατέρας μου λείπει, εἶπε.
Ποτὲ δὲν ἔμπαινε κανεὶς στὸ σπίτι τοῦ Μοντενὰ ὅταν αὐτὸς δὲν ἦταν ἐκεῖ.
Ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.
—Ἰωάννη, μεῖνε σὲ παρακαλῶ.
Ἐκεῖνος προχώρησε καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τους.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Σ' ἀγαπῶ

Σ' ἀγαπῶ· δὲν μπορῶ
τίποτ' ἄλλο νὰ πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἁπλό. πιὸ μεγάλο!

Μπρὸς στὰ πόδια σου, δῶ
μὲ λαχτάρα σκορπῶ
τὸν πολύφυλο ἀνθὸ
τῆς ζωῆς μου.

Ὦ! μελίσσι μου! πιὲς
ἀπ' αὐτὸν τὶς γλυκές,
τὶς ἁγνὲς εὐωδιὲς
τῆς ψυχῆς μου!

Τὰ δυὸ χέρια μου, νά!
στὰ προσφέρω δετὰ
γιὰ νὰ γύρῃς γλυκὸ
τὸ κεφάλι.

Καὶ γιὰ στρῶμα, καλέ,
πάρε, ὅλην ἐμέ,
σβῦσ' τὴ φλόγα σὲ μὲ
τῆς φωτιᾶς σου,

ἐνῷ δίπλα σου ἐγὼ
τὴ ζωὴ θ' ἀγροικῶ
νὰ κυλάῃ στὸ ρυθμὸ
τῆς καρδιᾶς σου...

Σ' ἀγαπῶ· τί μπορῶ
ἀκριβέ, νὰ σοῦ πῶ
πιὸ βαθύ, πιὸ ἁπλό, πιὸ μεγάλο;

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

—Ἰωάννη, εἶνε δύο μῆνες τώρα ποὺ δὲν σὲ εἶδα. Γιατί μὲ ἀποφεύγεις, ἀγάπη μου;
Ὁ Λωρραὶν κάτι πῆγε ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλὰ σταμάτησε.
—Τί σὲ ἀναγκάζει νὰ λὲς ψέματα; Γιατί μοῦ τὸ κάνεις αὐτό; Θυμᾶσαι, πάει χρόνος τώρα, ποὺ μοῦ εἶπες πῶς μ' ἀγαπᾷς. Ἐγὼ σὲ πίστεψα, σ' ἀγάπησα... καὶ τώρα, ὤ, τώρα, θὰ πεθάνω, ἂν παύσῃς νὰ μ' ἀγαπᾷς.
»Εἶχες ὑποσχεθῆ νὰ μὲ ζητήσῃς ἀπὸ τὸν πατέρα μου! Ἀνέβαλλες διαρκῶς νὰ τὸ κάνῃς. Γιατί; Σ' ἀγαπῶ, Ἰωάννη, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα.
»Τί σοῦ ἔκανα ποὺ νὰ σὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ μένα; Δὲν εἶμαι ἄξια γιὰ γυναῖκα σου; Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ὁ πατέρας μου εἶνε τόσο σκληρὸς ποὺ ν' ἀρνηθῇ; Μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμα;
—Σὲ λατρεύω.
—Τότε λοιπὸν νὰ τὸ πῶ στὸν πατέρα μου. Θέλεις ν' ἀναλάβω ἐγὼ αὐτὴ τὴν φροντίδα;
Ὁ Λωρραὶν κατσούφιασε.
—Ὄχι, Ματθίλδη, ὄχι ἀκόμη, περίμενε λίγες ἡμέρες...
—Γιατί ν' ἀργοῦμε τόσο πολύ;
—Δὲν σοῦ τὸ ἔχω πῆ. Ἡ περιουσία μου διατρέχει κινδύνους, χάρις στὸν πατέρα σας ὅμως ποὺ μὲ βοηθεῖ, θὰ μπορέσω νὰ τὴν ξαναφτιάξω. Ὅταν, θὰ γίνω καὶ πάλι πλούσιος... τότε θὰ γίνῃς δική μου.
—Ἀλήθεια;
—Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι. Ξεχνᾷς ὅτι σὲ ἀγαπῶ;
Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.
—Θέλεις νὰ σοῦ δώσω μιὰ τελευταία μου ὑπόσχεσι;
—Νὰ ἀκούσω
—Ὑπομονὴ ἕνα μῆνα ἀκόμα.
Ἐκείνη ἀναστέναξε.
—Ναί, σ' ἀγαπῶ. Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ σ' ἀφήσω ποτέ. Ἐπιθυμῶ νὰ γίνω γυναῖκα σου.
—Προπάντων οὔτε λέξι στὸν πατέρα σου.
Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεφτὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς Ματθίλδης, γιὰ νὰ μὴ τὸν συναντήσῃ ὁ Μοντενὰ καὶ πῆγε στὸ σπίτι τῆς Ναθαλίας.
Ἡ Χρυσομαλλοῦσα μόλις τὸν εἶδε, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια της.
—Τάμαθα, τάμαθα, καὶ γιὰ πότε ὁ γάμος;
—Μετὰ ἕνα μῆνα.
—Καὶ μὲ ἀγαπᾷς πάντοτε;
Ὁ Λωρραὶν ἐχλώμιασε, τὰ χέρια του τρέμανε.
Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔσφιξε.
—Ἂν σ' ἀγαπῶ; Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ μέχρι τρέλλας.

X

Μετὰ ἕνα μῆνα γίνηκε ο γάμος.
Ὅλα τελείωσαν μὲ εὐκολία.
Ἡ περιουσία τοῦ Λωρραὶν τὴν ὁποία παρσκεύασε ὁ Μοντενὰ ἦταν πιὸ πολλή. Ἀνέβαινε σὲ 60.000 λίρες εἰσόδημα.
Εἶχε μέγαρο, σωστὸ παλάτι στὴν ὁδὸ Βορραίν, ἄπειρα κτήματα στὴ Νορμανδία, ἐργοστάσιο σιδηρουργίας στὰ Ἀρδίνια καὶ πολλὲς μετοχὲς σὲ διάφορες Τράπεζες.
Στὸ Παρίσι ὁ γάμος αὐτὸς ἔκανε πολὺ κρότο.
Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν περιουσία αὐτὴ ὑπῆρχαν κι' ἄλλα περισσότερα, τῆς γιαγιᾶς κομήσσης, τὰ ὁποῖα θὰ ἄφινε μετὰ τὸ θάνατό της στὴν ἐγγονή της.
Δύο περίεργα ἐπεισόδια συνέβησαν τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τοῦ Λωρραὶν μὲ τὴ Ζερμαίν.
Τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοῦ γάμου ὁ Μοντενά, γύρισε σπίτι του νωρίς.
Μπῆκε στὴν τραπεζαρία καὶ βρῆκε τὴν κόρη του Ματθίλδη στὸν καναπέ.
Τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καὶ τὸ βιβλίο ποὺ διάβαζε, τῆς εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια.

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ)

ΝΕΟΙ Λογοτέχναι

Τὸ ἐρημητῆρι σου

Στ' ἀπόκοσμο ποὺ πᾶς ἐρημητῆρί σου
καὶ σβεῖς σὰν πεταλούδα μέσ' στὸ δεῖλι,
οἱ πρωτινὲς χαρές σου πάντ' ἀνθίζουν
ἢ ζῇς μὲ τὸ παράπονο στὰ χείλη;

Στ' ἀπάνεμο ποὺ πᾶς ἀραξοβόλι σου
ποὺ δὲν τὸ δέρνουν πόνοι οὔτε λύπες,
τὰ κρίματά σου θὰ ξεπλύνῃς ἆρά γε
ἢ κάποιο πόνο ἀκόμα ποὺ δὲν εἶπες.

Εἶνε πολλὰ τὰ κρίματα ποὺ μοὔκανες,
στὸν ὕπνο σου βραχνάδες θὰ ταράζουν
πικρὸ πιοτὸ ὁ Ἔρωτας σὲ κέρασε
καὶ τ' ἄλικά σου χείλη θὰ σπαράζουν.

Κι' ἐγὼ ποὺ νοιώθω μοναχὰ τὸν πόνο σο
θἄρθω ἀσκητὴς μαζί σου γιὰ νὰ γίνω,
στ' ἀπόκοσμο, Καλή μου, ἐρημητῆρί σου
τὸ ἐρωτικὸ πιοτὸ ἀπὸ σὲ νὰ πίνω...

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΟΥΛΑΚΗΣ

★

Ιεθαμένα λουλούδια

Ἔγυρε κι' ἔπεσε τὸ ρόδο ἀγάλι
δροσολουσμένο.
Μέσα στῆς μάννας του γῆς τὴν ἀγκάλη
πιὰ μαραμένο.
Ἡ λεύκα λύγισε ἀπ' τὸν ἀγέρα
γιὰ νὰ μιλήσῃ.
Μοιρολογισματα σβυστὰ ἀπ' τὴν ἄκρη
ὁ ἀγέρας φέρνει
Τὸ πεθαμένο ρόδο μὲ δάκρυ
σκύβει καὶ παίρνει.

ΚΩΣΤΑΝΤΣΙΑ

★

Μὲ τὸ ἄρμα

Μὲ τὰ μάτια τοῦ βράχου ὅπου βλέπουν μακρυὰ
ὅπου βλέπουν ναυάγια τῶν ὀνείρων θλιμμένα
φοβισμένη βαθειά τους, ποὺ σκιρτᾷ μιὰ νυχτιὸ
τῆς ψυχῆς τὰ σκοτάδια θὰ κυττῶ λυπημένα.

Μὲ τὰ ἄγρυπνα μάτια πὤχουν μέσα ψυχὴ
μὲ τὰ μάτια τοῦ βράχου τ' ἀόρατα μάτια
στὸ ναὸ τῆς ζωῆς μου, μιὰ γλυκειὰ προσευχὴ
ἀφοῦ πῶ θὰ κατέβω στῆς καρδιᾶς τὰ παλάτια.

Ἐκεῖ μέσα ρημάδια τῶν ὀνείρων θὰ βρῶ
ἡ ἐλπίδα, ὁ πόνος, ἡ χαρὰ καὶ ἡ θλῖψι
θὰ ριγοῦν στῆς λήθης τὸ θολὸ τὸ νερὸ
ποὺ ὁ χρόνος καὶ μένα μὲ αὐτὸ θὰ μὲ νίψῃ!..

ΛΕΩΝ ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

★

Ἀργοπορία

Εἶχα ἀργήσει χτὲς νἄρθῶ καὶ κάπνιζε ἡ λαμπα
— κι' ἡ μοναξιὰ στὴν κάμαρη ἔκανε λιτανεία —
κι' εἶχες καθήσει στὴν γωνιὰ κι' εἶχες γιὰ στάμπα
στὸ πρόσωπο τὴν ἀγωνία...

Κι' εἶδα τὰ καστανά σου μάτια ποὖχαν κλάψει
κι' ὡς εἶχε ἀπὸ τὸν πολὺ καπνὸ ἡ λάμπα σου μαυρίσει
κι' ἀκόμα τὰ χειλάκια σου ποὖχαν τὸ γέλιο θάψει
γιατὶ εἶχ' ἀργοπορήσει...

Κι' ἔφταιγα γὼ ποὺ ἤσουνα τὸ βράδυ χτὲς κλαμμένη
— καὶ ἡ καρδιά μου κάηκε μόλις τὸ συλλογίστηκα —
μοὔδωσες ὅμως δυὸ φιλιά, μικρούλα ἀγαπημένη,
κι' ἀμέσως ἐδροσίστηκα...

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

★

Φούλη...

Δυὸ ματάκια ὢ ἄλλοι — πλᾶνο φόντο κανελλὶ
μαγεμένα ἀστέρια...
Δυὸ χειλάκια βυσσινὶ κι' ὤρηα τριανταφυλλὶ
μιὰ θωριὰ αἰθέρια.
Τὰ παλάτια τὰ κλωνιὰ θεῖα, χάρμα, σμιλευτὰ
μάρμαρα χιονᾶτα
κι' ἡ ψυχούλα κι' ἡ καρδιὰ ἄνθια μόσχου εὐωδιαστὰ
πονεμένη στράτα!...
Ὁλόσα πνοή, ὁρμή. — ἄνοιξι γλυκειὰ ζωὴ
νύχτα λαγγεμένη
Κι' εἶδα κι' ἔνοιωσα καλὴ λάμψι ἀνάσταση, πρωῒ
ἔγνοια ὀνειρεμένη!...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΡΡΗΣ

Συντρίμμι ἀγάπης

Ἡ ἀρρωστημένη ψυχή του ἀναζητᾷ μέσ' στὸν ὤμορφο κόσμο τῆς νειότης νὰ παίξῃ γιὰ στερνὴ φορὰ τὸ τρελλὸ τῆς ἀγάπης παιχνίδι.
Ζητᾷ μὲ λαχτάρα ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν περασμένη ζωὴ τῆς γλυκειᾶς του ἀγάπης καὶ πάνω στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερη τὴν σκέψι νὰ φτερουγίσῃ στὰ νοσταλγικά, ὁλόγλυκα ὄνειρα τῆς χαμένης εὐτυχίας του... τῆς ὠνειρεμένης ἰδανικῆς ἀγάπης του ποὺ τὸν κατήντησε ἐρείπιο χωρὶς πιὰ γέλια... χωρὶς φιλιά... χωρὶς Ἐκείνην...
Ἀσυναίσθητα τὰ χείλη του ζαρώνουν κι' ἕνα ἀπέραντο παράπονο ἁπλώνεται... καὶ σὲ λίγο τὰ δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ μάτια του.
Ἡ ὀπτασία ἐκείνης — τῆς γυναίκας ποὺ τὸν κατήντησε ἔτσι — φανερώνεται σὰν ἀπρόσκλητη σκιὰ κάθε νύχτα σιμά του καὶ χαμογελῶντας του εἰρωνικά, τοῦ ξυπνᾷ τὸ χαμένο πιὰ παρελθόν... Κι' ἡ ψυχή του, ἡ ἄθῳα — ἡ κουρασμένη ἀπ' τὸ τρελλὸ κυνηγητὸ τῶν ἀναμνήσεων — σὰν νὰ μὴ τῆς φθάνει τὸ σκληρὸ κατάντημά της, ἀνήσυχη, πλημμυρισμένη ἀπὸ πόθους καὶ λαχτάρες ζητᾷ γιὰ στερνὴ φορὰ (ἀφοῦ σὲ λίγο θὰ φτερουγίσῃ στοὺς ἀγγελικοὺς κόσμους) νὰ παίξῃ ἕνα καινούργιο, θεότρελλο, ἐκδικητικὸ παιχνίδι μὲ τὴν ψυχὴ ἐκείνης...
Ποῦ θὰ τὴ συναντήσῃ πιὰ ὅμως μέσ' στὸν ἄγνωστο κόσμο τῆς ζωῆς; Ἐκείνη γλεντᾷ, σκορπᾷ λόγια ψεύτικα... μειδιάματα ὕπουλα... φιλιὰ συνηθισμένα... κι' ἀφήνει ἐλεύθερο τὸ κορμί της νὰ παρασέρνεται μέσ' στὸν βοῦρκο τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς κραιπάλης... Κι' αὐτός; Ὢ αὐτὸς ποὺ στὴν σημερινὴ ἐποχὴ τοῦ ἐκφυλισμοῦ, τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς ὑποκρισίας, ποὺ κάθε ὡραῖο αἴσθημα ποδοπατιέται καὶ περιφρονιέται, προσπάθησε νὰ τῆς προσφέρῃ λόγια ἁγνὰ ποὺ γι' αὐτὴν καμμιὰ ἀξία, μὰ σχεδὸν τίποτα, τίποτα δὲν εἶχαν... ὑποφέρει τώρα καὶ πονᾷ...
Κι' ἔχασε ὧρες πολύτιμες τῆς νειότης του, κουράσθηκε, βασανίσθηκε μ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη ποὺ δὲν ἦταν τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ σωστὴ κοροϊδία τοῦ ἑαυτοῦ του, μιὰ ἐκμηδένισι τοῦ εἶναι του, μιὰ ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του...
Καὶ σήμερα (φθισικὸς) μέσ' στὸν κόσμο τῶν χαμένων ὀνείρων του μακρυὰ ἀπ' τοὺς φίλους του καὶ τὸν ὡραῖο κόσμο τῆς νειότης, στριφογυρίζει πάνω στὸ κρεββάτι καὶ ζητᾷ λίγη βοήθεια... παρηγοριὰ καὶ κουράγιο γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ... γιὰ νὰ φωνάξῃ δυνατὰ πῶς σήμερα δὲν ὑπάρχει πιὰ ἀγάπη... δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἁγνό... τὸ ὡραῖο... μὰ τίποτα... τίποτα...

ΒΑΣΟΣ ΓΟΓΟΛΗΣ

★

Τάχα, εἶνε τρέλλα

Ἦταν θυμᾶμαι ἕνα γλυκὸ ἀπομεσήμερο τοῦ Ἰλίου ποὺ βγῆκα στὸ μπαλκόνι, πέρυσι τέτοιο καιρό, ὅταν σὲ πρωτόειδα καθησμένο σὲ μιὰ σαιζ-λὸν στὸ δικό σου μπαλκόνι. Δὲν ξέρω γιατὶ ἀμέσως μπῆκα μέσα, σὰν νὰ φοβήθηκα κάτι κι' ἤθελα νὰ τ' ἀποφύγω καὶ ποὺ ἀλλοίμονο δὲν τὸ κατώρθωσα.
Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα σὲ παρακολουθοῦσα κρυφὰ ἀπ' τὸ παράθυρο τὶς ὧρες ποὺ ἔβγαινες καὶ τὶς ὧρες ποὺ ἐρχόσουν πίσω σπίτι σου.
Ἔφυγες γιὰ τὴν ἐξοχὴ ἔφυγα κι' ἐγώ. Τὸν Σεπτέμβρην ἔτυχε νὰ ἔλθω στὸ μέρος ποὺ παραθέριζες καὶ σύ.
Σὲ ἔδειξα στὴν φίλη μου καὶ μοὖπε πὼς ἤσουνα φίλος μὲ κάτι πολὺ γνωστούς μου.
Θεέ μου τί εὐτυχία, ὥστε θὰ σὲ γνώριζα ἐσκέφθηκα, θὰ ἀνθοῦσε καὶ πρὸς ἐμένα κάποτε τὸ χαμόγελό σου στὰ χείλη σου, ποὺ μὲ κάνει νὰ ζηλεύω τόσο πολὺ τοὺς ἄλλους πρὸς τοὺς ὁποίους χαμογελᾷς.
Ἐν τούτοις δὲν τὸ κατώρθωσα, εἴκοσι μέρες κάθησα κι' ὅμως δὲν τὤφερε ἡ τύχη νὰ σὲ γνωρίσω.
Γυρίσαμε ἀπὸ τὴν ἐξοχή.
Τώρα ἔχει περάσει ἀκριβῶς ἕνας χρόνος, κι' ἀκόμη, ἀκόμη εἶσαι γιὰ μένα ἕνα ὄνειρο ἀπραγματοποίητο.
Βλεπόμαστε συχνὰ στὰ τράμ στοὺς κινηματογράφους, καὶ μὲ κυττᾷς πάντα στὰ μάτια. Ὢ! γιὰ μένα εἶνε γιορτὴ ὅταν σὲ βλέπω!
Μὰ ἆρά γε ἐσὺ αἰσθάνεσαι τίποτε γιὰ μένα, ἢ μὲ κυττᾷς ἁπλῶς σὰν ἕνα χαριτωμένο κορίτσι καὶ τίποτε περισσότερο.
Ἆρά γε θὰ σὲ γνωρίσω ποτέ, μπορῶ νὰ ἔχω αὐτὴν τὴ ἐλπίδα; ἢ τάχα εἶνε τρέλλα νὰ σ' ἀγαπῶ.

ΝΕΡΑΪΔΑ

★

Ψέματα

Μ' οὖπες πὼς μ' ἀγαπᾶς θυμᾶσαι,
μ' οὖπες πὼς μ' ἀγαπᾶς κάποια παθιάρικη νυχτιά.
καὶ πίστεψα ναί!... στὸ πονεμένο ὅρκο σου.
Κι' ἔπλεξα τόσα ὄνειρα γλυκά.
Μ' οὖπες πὼς μ' ἀγαπᾶς γιατὶ νὰ σὲ πιστέψω;
Ἡ καρδιά σου ἦταν δοσμένη ἀλλοῦ.
δὲν μ' ἀγαπᾶς... ἦταν ψέμα.

Γ. ΛΙΟΝΤΟΣ

Χαρὰ

Χαρά, δὲν ξέρω ποῦ μπορῶ,
καλή, νάσανταμώσω
τρέχω νὰ σ' εὕρω ἀπὸ καιρὸ
μὰ δὲ σὲ βρίσκ' ὡστόσο.

Κοντά μου νοιώθω νὰ περνᾷς
σιμά μου φτερουγίζεις...
Χαρά, γιατὶ δὲν μοῦ μιλᾷς;
Χαρὰ δὲν μὲ γνωρίζεις;

Σὰν ἡ καρδιά μου σὲ καλεῖ
γιατί, καλή μου, τρέχεις,
τρέχεις μακρυὰ τόσο πολύ;
Χαρά, μὲ 'μὲ τί ἔχεις;

Χαρά, ἂν μένῃς 'δῶ στὴ γῆ,
γίνου χρυσόνειρό μου
κι' ἔλα νὰ μ' εὕρῃς μιὰ αὐγή,
— ἔστω καὶ στ' ὄνειρό μου...

ΜΙΧΑΗΛ Χ. ΠΕΤΡΟΥ

★

Καλύτερα...

Δὲ βάσταξε ἡ ψυχή μου νὰ σωπάσῃ.
Ἔσφαλες ἄγνωστε φίλε. Ἡ δὲ πῆρες τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ παρηγορηθῇς καὶ τἄφτιαξες ψεύτικα γιὰ νὰ πονέσῃς, παρασυρμένος ἀπὸ μιὰ ζήλεια ἀνύπαρκτης αἰτίας.
Στὴ πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, μέσ' στὰ χαμόπευκα, μακρυὰ ἀπὸ τοῦ κόσμου τὰ μάτια, τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι ποὺ στόρισα δὲν ἔδωκε ἐρωτικὸ φιλί.
Μέσα ἀπὸ λυγμοὺς καρτερικὰ — πῶς κράτησαν! — δώσανε τὸ στερνὸ φιλὶ στὴ πεθαμένη... Ἄνοιξαν μνῆμα, χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρουν τὸ γιατί, καὶ τὴ θάψανε. Κι' ἄξαφνα βρέθηκαν οἱ ψυχές τους τόσο μακρυά, χωρισμένες, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ πιστεῦαν πὼς εἶχαν γίνει ἕνα.
Εἶσαι λοιπὸν πιὸ κερδισμένος ἐσὺ ποὺ δὲ σ' ἀγκάλιασε τ' ἀβρό της χέρι. Δὲ σὲ κρατοῦνε περασμένα καὶ δὲ σὲ μαραίνουνε θύμησες.
Κάλλιο ποὺ βρίσκεσαι ἀκόμη στὸ δρόμο τ' ἀνεκπλήρωτου καὶ σὲ φωτίζουνε κάπως οἱ λάμψεις τῆς λαχτάρας καὶ σὲ δροσίζει λιγάκι τ' ἀγέρι τῆς ἐλπίδας. Παρὰ νὰ βρεθῇς — μοιραῖο αὐτό! — στὸ σημεῖο — κι' ἀκόμη — νὰ κατρακυλᾷς στὴν ἄβυσσο τοῦ χωρισμοῦ κι' ἀρρωστημένος νὰ χαθῇς μέσ' στὰ πυκνὰ σκοτάδια τῆς ἀπόγνωσης.
Καλύτερα λοιπὸν ποὺ λείπει...
Ἄλλωστε... τί ὠφελοῦν δυὸ μποῦκλες καστανὲς σὰν γίνουνε θηλειὲς ἢ φείδια;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΣ

★

Τὸ ἀνθάκι

Τὸ ἀνθάκι ποὺ μοῦ χάρισες
Τὴν φεγγαρόλουστη βραδυὰ
Ἦταν ἁγνὸ ὅπως ἐγὼ
Καὶ ἡ καλή σου ἡ καρδιά.
Τὸ μύριζα κι' ἀνέπνεα
Τὴν ποθητή του μυρωδιὰ
Μὰ ἔξαφνα μαράνθηκε
Καὶ τὤκλαψα πικρά.
Ἔτσι κι' ἐγὼ μαράνθηκα
Ἡ δόλια μιὰν αὐγούλα
Ποὺ τὸ πουλάκι ἔκλαιγε
Μαζὶ κι' ἡ πεταλούδα...

ΘΑΛΙΤΣΑ Ι. ΤΣΙΚΑΝΔΥΛΑΚΗ

★

Διαβαίνει ἡ ζωὴ

Στὴ σιγαλιὰ συννεφιασμένου δειλινοῦ
δυὸ μενεξέδες σὲ μιὰν ἄκρη
θυμόνταν τὴν παληά τους ὠμορφιὰ
π' ἐσκίαζαν μ' αὐτὴν τὰ ἄλλα ἄνθη.

Καὶ τώρα ταπεινοὶ χωρὶς δροσιὰ
οὔτ' εὐωδιὰ οὔτε καμμιὰ χάρι
γέρνουνε θλιβερὰ τὴν κεφαλὴ
ποὺ ἄλλοτε κινοῦσαν μὲ καμάρι.

Ἔτσι εἶνε καὶ τ' ἀνθρώπου ἡ ζωὴ
διαβαίνει γρήγορα ἡ νειότη
κι' ἔρχονται θλιβερὰ τὰ γειρατειὰ
νὰ θυμηθοῦν τὴν ὠμορφιὰ τὴν πρώτη.

ΝΟΤΑ Κ. ΠΑΞΙΝΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΥΡΓΟΣ—ΗΛΕΙΑΣ

Πολὺ σύντομα ἱδρύεται στὴν πόλι μας «Φιλολογικὸς Ὅμιλος», μὲ πρόγραμμα νὰ συγκεντρώση ὅλους τοὺς διανοουμένους τῆς Ἠλείας καὶ μὲ σκοπὸ τὴν πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀνάπτυξι τοῦ τόπου μας. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει σὲ ὁμάδα φιλολογούντων νέων, ποὺ ἄρχισαν κιόλας νὰ ἐργάζωνται γιὰ τὸν ὅμιλο. Πιστεύεται ὅτι θὰ ἐγγραφοῦν πολλὰ μέλη. Στ' ἄρθρα, ποὺ γράφηκαν γύρω ἀπ' τὴ σύστασι αὐτοῦ τοῦ συλλόγου, ἀναφέρεται, ὅτι θὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ἔκδοσι φιλολογικοῦ περιοδικοῦ, ἡ διοργάνωσις ταχτικῶν διαλέξεων, καθὼς κι' ἡ ἐντοίχισις ἀναμνηστικῆς πλάκας στὸ σπίτι τοῦ Καρκαβίτσα, στὰ Λεχαινά.

Τ. Δ.

★

ΧΙΟΣ

Ἡ ἑνδεκάτη Νοεμβρίου, ἐπέτειος τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Χίου, ἑωρτάσθη μετὰ πρωτοφανοῦς ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Λαοῦ.

Εἰς τὴν ἑορτὴν συμμετέσχεν ἡ Κυβέρνησις.

Περὶ τὴν 10½ π.μ. ἐτελέσθη δοξολογία εἰς τὸν μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν ἁγίων Βικτώρων. Εἰς τὴν δοξολογίαν παρέστησαν πλὴν τῶν κ.κ. Ὑπουργῶν, ὁ κ. Μπούμπουλης, νομάρχης Χίου, ὁ Τοῦρκος πρόξενος Μυτιλήνης, ὁ ἐνταῦθα πρόξενος τῆς Γαλλίας κ. Carneris, ὁ κ. Μπαττᾶς, ὑποστράτηγος, ὁ Διοικητὴς τοῦ ἐνταῦθα τάγματος, ἀντισυνταγματάρχης κ. Σολδᾶτος, ὁ Διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς ἀντισυνταγματάρχης Γεωργιακόπουλος, ὁ Δήμαρχος Χίου κ. Λεωνῆς Καλβοκορέσης μετὰ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ὁ Δήμαρχος Βροντάδου, τὰ Προεδρεῖα τοῦ Ἰατρικοῦ, Δικηγορικοῦ Συλλόγου ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Σωματείων, οἱ κ.κ. Διευθυνταὶ τῶν Τραπεζῶν καὶ πλεῖστος ἐκλεκτὸς κόσμος τῆς Χιακῆς κοινωνίας.

Εἰς τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ἐξεφώνησαν βαρυσήμαντους λόγους ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν μητροπολίτης κ. Ἰωακείμ, ὁ κ. Σωκράτης Γανιάρης, συμβολαιογράφος καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Προνοίας κ. Ἀθηνογένης, ἀναγόμενοι καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὰ γεγονότα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Χίου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν μετέβησαν εἰς τὸν στρατῶνα, ὅπου ἐτελέσθη ἐπιμνημόσυνος τελετὴ διὰ τοὺς ἄνδρας τοῦ 23ου τάγματος, τοὺς πεσόντας κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ τοῦ 1922.

Κατέθεσαν στεφάνους εἰς τὸ κενοτάφιον ὁ Διοικητὴς τοῦ τάγματος κ. Σολδᾶτος ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν ὑπαξιωματικῶν, ἀνδρῶν τοῦ τάγματος, ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Νήσων Αἰγαίου κ. Π. Μπούμπουλης ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὁ κ. Μπαττᾶς ἀπὸ μέρους τῆς μεραρχίας, ὁ κ. Λεωνῆς Καλβοκορέσης ἐκ μέρους τοῦ Δήμου καὶ ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ κ. Βλαχόπουλος ἐκ μέρους τοῦ ναυτικοῦ. Κατόπιν ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῶν ἀνδρῶν τοῦ τάγματος. Καὶ τελευταίως παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τοῦ Γυμνασίου, τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς, Ναυτικὸν ἄγημα, ἡ ὁμὰς τῶν προσκόπων καὶ ἅπαντες οἱ ἄνδρες τοῦ τάγματος.

Τὸ ἑσπέρας ἀνεχώρησαν διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς γραμμῆς δι' Ἀθήνας οἱ κ.κ. Ὑπουργοί. Ὁ δὲ Γενικὸς Διοικητὴς κ. Π. Μπούμπουλης ἐπέστρεψεν ὀπίσω εἰς Μυτιλήνην διὰ τοῦ ἀντιτορπιλλικοῦ «Ἱέραξ».

Ν. ΚΑΨΑΛΗΣ

★

ΣΕΡΡΑΙ

Ἀθόρυβα, ἀλλ' ἐντατικὰ καὶ μὲ ζῆλον ἐργάζεται ὁ νεότευκτος συσταθεὶς Σύλλογος Ἐθνικοθρησκευτικὸς «Ἀναγέννησις».

Ἀριθμεῖ 520 μέλη, τὸ δὲ Προεδρεῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα μέλη τῆς ἐπιλέκτου Σερραϊκῆς Κοινωνίας καὶ οἰκονομικῶς εὑρίσκεται εἰς ἀνθηροτάτην κατάστασιν.

Ε. ΡΟΥΣΣΟΣ

★

ΤΑΜΠΟΥΡΙΑ (Πειραιῶς)

Ὁ «Μορφωτικὸς καὶ Ψυχαγωγικὸς Σύνδεσμος Νέων» τοῦ συνοικισμοῦ μας ἔδωσε τὸν πρῶτον χορὸν ὁ ὁποῖος καὶ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Διεκρίναμε τοὺς κυρίους Πετράκον, Χαμρίδην, Σιδηρόπουλον, Παπαδάκην, Οἰκονομόπουλον, Δημητρίου, Πετσαγγούρην, Ξύλον, Σπανόπουλον, Μουραϊτίδην, καὶ Θεωρίδην, τὰς δίδας Πετράκου, Πετρίδου, Σιδηροπούλου, Ἀραβιτάκη, Ε. καὶ Κ. Κουγιόμουγλου καὶ Χ. Οἰκονομοπούλου. Ἡ ὀρχήστρα διηυθύνετο ἀπὸ τὸν συμπαθῆ βιολίσταν κ. Α. Βῆχον καὶ τοὺς κ.κ. Μισὲλ Θεοτόκην καὶ Κοτάκην.

Ι. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

★

ΝΑΥΠΛΙΟΝ

Γὴν 3ην παρελθόντος μηνὸς ἑωρτάσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἐπέτειος τῆς ἁλώσεως τοῦ Παλαμιδίου ἀπὸ τὸν Ἥρωα Σταῖκο Σταϊκοπούλου κατὰ τὸ 1822.

Τὴν 8ην πρωϊνὴν τιμητικὸν ἀπόσπασμα παρέλαβε τὴν εἰκόνα τοῦ ἥρωος ἐκπροθητοῦ, τὴν ἀνεβίβασεν εἰς τὸ φρούριον καὶ τὴν ἐτοποθέτησε ἄνωθεν τῆς θύρας τοῦ ἐκκλησιδίου τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Μετὰ τὴν λειτουργίαν, χοροστατοῦντος τοῦ Σου Μητροπολίτου ἐψάλη ἐπίσημος δοξολογία, χαιρετισθεῖσα δι' 21 κανονιοβολισμῶν ἐκ τοῦ ἀπέναντι φρουρίου "Ιτς-Καλέ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς δοξολογίας ἐξεφωνήθη ἀπὸ ἕναν ἀξιωματικὸν πατριωτικὸς λόγος, μεθ' ὃ τὸ ἴδιον τιμητικὸν ἀπόσπασμα μετέφερεν τὴν εἰκόνα εἰς τὸ Δημαρχεῖον, παρελάσαν διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως. Τὴν νύκτα ἐπηκολούθησε λαμπαδηφορία στρατοῦ καὶ μαθητῶν.

Α. ΣΑΤΡΑΖΕΜΗΣ

Τρεῖς ὤμορφες κομμώσεις
μὲ ONTULATION PERMANENTE
βγαλμένες ἀπ' τὰ χέρια μας

Κυρίες μου
Μὴ σᾶς γελοῦν
Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώση τὴν φυσικότητα στὴν Ὀντουλασιὸν Περμανὰντ σὰν καὶ μᾶς γιατι τὴν Περμανὰντ ἐμεῖς τὴν ἔχομε μὲς τὴν ψυχή μας.

Χαμαράκης Σταδίου 37
(ΣΤΟΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Τ. Τ. 23-20).

ΛΟΤ—ΚΟΤ, Θεσσαλονίκη. — Νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας διαρκῶς μὲ ζεστὸ χαμομηλόνερο, ἀκόμα καὶ μετὰ τὴν ἐξάλειψι τῶν μπιμπικιῶν.

Ὅσο γιὰ τὰ μπιμπίκια δώσετε στὸ φαρμακεῖο νὰ σᾶς φτιάσουν τὴν κάτωθι συνταγή:

100 gr. Alcool
0,10 » Sublimé
1 » Resorcine
2 » Chloral

Μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ τρίβετε τὰ μπιμπίκια κάθε βράδυ, μεταχειριζομένη ἕνα μπαμπακάκι.

Μετὰ τὸ τρίψιμο ἀφίνετε νὰ στεγνώση ἐπάνω τους τὸ ὑγρὸ κι' ἔπειτα παίρνετε ἀπὸ τὴν κάτωθι πομάδα μὲ τὸ δάχτυλο καὶ βάζετε λιγάκι πάνω στὸ καθένα.

Κοιμώσαστε ἔτσι καὶ τὸ πρωῒ ξεπλένεστε μὲ ζεστὸ χαμομηλόνερο.

Γιὰ κρέμα νὰ μεταχειρίζεστε τὴ Ρέα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ βλέφαρά σας γιὰ νὰ τὰ κάνετε ἐκφραστικά, ζητῆστε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τὴν Ἀζουρίνη καὶ τὴ μεταχειρίζεσθε σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες.

ΚΑΡΛΟΤΑ, Ἐνταῦθα. — Ἡ πιὸ κατάλληλη εἶνε ἡ κρέμα Ρέα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μαλλιά σας σᾶς συνιστῶ τὰ κάτωθι:

Κάθε Τρίτη, Πέμπτη καὶ Σάββατο βράδυ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασὰζ στὴν ἐπιδερμίδα τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν κάτωθι πομάδα:

1.50 gr. Soufre précipité
1.50 » Goudron purifié
0.50 » Savon noir
0.50 » Baume du Perou
20 — » Vaseline pure

Μετὰ τὸ μασὰζ μ' ἕνα καθαρὸ μπαμπακερὸ πανάκι τρίβετε καὶ βγάζετε τὴν πομάδα αὐτή.

Τὴν ἐπαύριο τὸ πρωῒ κάνετε μιὰ φριξιὸν πάλι στὴν ἐπιδερμίδα, ὄχι στὰ μαλλιά, μὲ τὸ κάτωθι ὑγρό:

3 gr. Acide acetique cristallisable
1 » Chlorhydrosulfate de quinine
35 » Teint. romarin
35 » Teint. jaborandi
130 » Alcool 50''
25 » Ether Sulfurique

Θὰ σταματήση τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν καὶ θὰ ἀναζωογονήση τὴν ἐπιδερμίδα νὰ βγοῦν καινούργια.

Κραγιὸν γιὰ τὰ χείλη σας, τὸ κραγιὸν Ρέα.

ΖΑΝΕΤ, Πάτρας. — Δῶστε νὰ σᾶς φτιάσουν.

0,15 gr. Pilocarpine
15 » Vaseline

Μ' ἕνα μπαμπακάκι στριμμένο πάνω σ' ἕνα σπίρτο περνᾶτε πρωῒ καὶ βράδυ τὶς ρίζες ἀπ' τὰ ματοτσίνουρα.

Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ τὰ βλέφαρα τὴν Ἀζουρίνη.

ΜΑΙΡΗ Π., Ἐνταῦθα. — Νὰ τρίβετε τὰ χέρια μὲ λεμόνι καὶ γλυκερίνη.

Γιὰ ν' ἀσπρίσουν φτιάνετε τὴν κάτωθι πομάδα, τὴν ὁποία νὰ μεταχειρίζεστε κάθε βράδυ πρὶν πλαγιάσετε.

40 gr. Lanoline
20 » Eau de roses
5 » Liqueur Labarraque
1 » Ess. geranium

Τὸ καλύτερο δυναμωτικὸ εἶνε τὸ Τονέξ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΥΛΑ, Καλάμας. — Δίνετε νὰ σᾶς φτιάσουν τὸ κάτωθι ὑγρό, τὸ ὁποῖον νὰ μεταχειρίζεστε πρωῒ καὶ βράδυ ἀναλυμένο σὲ νερό.

30 gr. Alcool camphré
15 » Teint Benjoin
100 » Eau de cologne

Γιὰ τὶς στομαχικὲς διαταράξεις ζητῆστε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο τὸ Φὶν-ἁ-Μίντ.

ΜΑΛΒΑ

Τὰ φορέματά σας μόνον ἂν τὰ βάψετε μέ: ARTI δὲν ξεβάφουν ποτέ.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ «ΜΥΡΤΩ»
Σᾶς προσφέρει μία ἐξαιρετικὴ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ μὲ μηχανήματα τελειοτάτου τύπου καὶ μὲ τὰ τελειότερα φάρμακα. ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 100. Καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τῆς ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ. — ΜΙΖΑΜΠΛΙ ΔΩΡΕΑΝ.
Κομμωτήριον «Μυρτὼ»
Βερανζέρου 25 Τηλέφωνον 20-418

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΑΣ! ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ — ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ ΕΤΟΙΜΑ
Ἀπὸ 3.500 καὶ ἄνω τὰ 10 κομμάτια.
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ:
Γωνία Πειραιῶς καὶ Κολοκυνθοῦς 2. — Τηλ. 27—570

Ἡ ἑπτάωρος Πούδρα προσώπου!

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς διὰ νὰ μὴ ἔχετε μύτη γυαλιστερὴ καὶ νὰ μὴ φαίνεται τὸ δέρμα σας λιπαρόν. Μία νέα ἀνακάλυψις σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πουδράρεσθε μίαν μόνον φορὰν καὶ νὰ ἐξασφαλίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου σας καὶ ὡραῖο μὰτ καὶ βελούδινο δέρμα. Ἕνα θαυμάσιον συστατικὸν ἡ Mousse de Creme ἀναμιγνύεται τώρα εἰς τὴν Πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα μὲ κατατεθειμένην μέθοδον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάμνει, ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾷ πέντε φορὰς περισσότερον ἀπὸ τὰς συνήθεις πούδρας. Δὲν μένει ἐλάχιστον ἴχνος γυαλάδας, ἔστω καὶ σὲ ζέστη, μετὰ πείσμονα παρτίδα τέννυς ἢ μετὰ μακρᾶς διαρκείας χορόν. Ἡ πούδρα Τοκαλόν, προσδίδει δροσερὰ νεανικὴ ὄψι, γοητευτικὴν ὡραιότητα, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἄνδρες δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθοῦν. Δοκιμάσατε ἕνα κουτὶ ἀμέσως σήμερον καὶ θὰ πεισθῆτε πόσον ἡ πούδρα Τοκαλὸν διαφέρει ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶνε ἡ μόνη, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ μυστικὸν τῆς Mousse de Creme.
Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζᾶκος, Πραξιτέλους 42. — Ἀθῆναι.

Τυπογραφικαὶ ἐγκαταστάσεις Κ. ΝΤΑΪΦΑ Βούλγαρη 11 — Ἀθῆναι.

Οἱ ἀπαντήσεις τοῦ συμβουλίου τῶν ἰατρῶν μας

ΙΩΑΝΝΙΔΗΝ : Ἡ νόσος τῶν ὀφθαλμῶν σας χρήζει ἀσφαλῶς τῆς προσωπικῆς ἀντιλήψεως εἰδικοῦ ἰατροῦ. Ὅπως δήποτε μεταχειρισθῆτε τὰ κάτωθι, τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς ὠφελήσουν ἐν πάσῃ περιπτώσει, χωρὶς νὰ σᾶς βλάψουν εἰς καμμίαν περίπτωσιν.
Μετὰ καλὴν πλύσιν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξωτερικῶς καὶ ἐσωτερικῶς διὰ χλιαροῦ ὕδατος χαμομήλου νὰ στάζετε ἐσωτερικῶς, σὲ κάθε μάτι, ἀνὰ δύο σταγόνες, καθ' ἡμέραν, ἐκ τοῦ κάτωθι κολλυρίου:

Sulfate de zinc	gr.	0,10
Chlor d' adrenaline	»	0,001
Ξau distillée	»	20,0

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὰ βλέφαρα, μετὰ καλὸν καθαρισμὸν δι' ὕδατος χαμομήλου, νὰ κάμετε, ἅπαξ τῆς ἡμέρας, μίαν ἐλαφρὰν ἐπίτριψιν διὰ τῆς κάτωθι ἀλοιφῆς :

Pr.

Icthyol	gr.	0,20
Vaseline	»	20,0

Ἐπειδὴ δὲ ἀσφαλῶς εἶσθε λυμφατικῆς ἰδιοσυγκρασίας, νὰ λαμβάνετε μουρουνέλαιον καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος καὶ ἐκ τῆς :

Adenolysine «Pivot»

τρία κοχλιάρια σούπας ἡμερησίως.
Κ. Λ. Ἐσωτερικῶς νὰ λαμβάνετε, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος ἄφθονον μουρουνέλαιον. Ἐπίσης νὰ καταφεύγετε εἰς εἰδικὸν μικροβιολόγον καὶ νὰ κάμετε εἰδικὸν αὐτεμβόλιον. Ἀκόμη τὴν πρωΐαν νὰ κάμετε δι' εἰδικῆς συσκευῆς, ἢ καὶ μὲ ἁπλοῦν κλίσμα μίαν ἄφθονον πλύσιν μὲ νερὸ βρασμένο (300 δράμια), εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔχετε διαλύσει ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σόδαν καὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἀλάτι ψιλό. Τὴν μεσημβρίαν μίαν πλύσιν μὲ 300 δράμια διάλυσιν ὑπερμαγγανικοῦ καλίου. Καὶ τὴν ἑσπέραν μίαν πλύσιν μὲ 300 δράμια ὕδατος βεβρασμένου εἰς τὸ ὁποῖον διαλύετε δυὸ κοχλιάρια σούπας ἐκ τοῦ :

Liqueur de Labarraque

Ὅλαι αἱ διαλύσεις αὗται νὰ χρησιμοποιοῦνται χλιαραί.
ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΝΕΟΝ — ΣΕΡΡΑΣ: Εἶσθε, καλέ μας φίλε, ψυχοπαθὴς καὶ ἡ ψυχοπάθειά σας προώδευσεν ὀλίγον, ἀκριβῶς διότι ἐγκαίρως δὲν τὴν ἐξεμυστηρεύθητε εἰς ἰατρόν. Τὰ οἰνοπνευματώδη εἰς τὰ ὁποῖα καταφεύγετε σᾶς προξενοῦν τεράστιον κακόν. Οὔτε γουλιὰ οἰνοπνευματώδους ποτοῦ οἵου δήποτε, καὶ οἴνου ἀκόμη, παρὰ τὴν ἐσχάτως μαινομένην προπαγάνδαν ὡρισμένων πλουτοεκμεταλλευτικῶν κύκλων, οἱ ὁποῖοι διὰ λόγους «ἐθνικῆς οἰκονομίας» ἀποπειρῶνται νὰ καταντήσουν τὴν Ἑλλάδα μὲ τὸ κρασί, ὅπως ἡ Ἀγγλία τὴν Κίνα μὲ τὸ ἀφιόνι. Ἐπίσης νὰ κόψετε, ἂν κάμετε χρῆσιν, τὸ τσιγάρο, τὸν καφέν, τὸ τσάϊ, τὴν σοκολάταν. Ἀντ' αὐτῶν νὰ πίνετε τίλλιο. Ἀποφεύγετε ὅλα τὰ φάρμακα τὰ τοξικὰ καὶ καταθλιπτικὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, λαμβάνων μόνον πρωΐαν, μεσημβρίαν καὶ ἑσπέραν πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ ἐκ τῆς :

Nevroserine

τὴν ὁποίαν βάζετε νὰ ζητήσῃ ὁ φαρμακοποιός σας ἀπὸ τὸν ἐδῶ φαρμακέμπορόν του, ἂν δὲν τὴν ἔχῃ. Ἀκόμη τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ τέλος τοῦ φαγητοῦ καὶ τὴν ἑσπέραν κατὰ τὴν κατάκλισιν λαμβάνετε ἀνὰ μίαν ἐκ τῶν :

Tablettes Belladenal «Sandoz»

Τρώγετε ἄφθονα φροῦτα. Κάμετε περιπάτους, συναναστροφάς. Κάμετε κάθε βράδυ ἕνα χλιαρὸν λουτρόν. Καὶ τέλος προσπαθήσατε νὰ αὐτοκυριαρχηθῆτε, ἐφ' ὅσον τὸ λογικόν σας λειτουργεῖ τόσον καλά.
Χ. Χ. ἀνησυχοῦντα: Ἀφοῦ σᾶς ὡδηγήσαμεν, διατί ἐπανέρχεσθε ; Ὕστερα πῶς ἐφαντάσθητε ὅτι μποροῦμεν νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν τόσον «σόκιν» περιέργειάν σας ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ; Σεῖς, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ζητᾶτε νὰ ἀποκτήσετε πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν δι' ἡμῶν περὶ τὰ σεξουαλιστικά. Καλύτερον θὰ σᾶς κατετόπιζεν ἡ διδακτικὴ καὶ θεραπευτικὴ προσπάθεια ἀβροῦ συντρόφου τοῦ βίου, ἢ ἔστω καὶ τῆς τυχούσης Ἀφροδίτης, ἀναδυομένης... ἐκ τῶν σινδονῶν.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Ἰατρὸς	Ἰατρὸς
Α. Μ. Σφακιανάκης	Χρῆστος Δρακάκης
Σωκράτους 30 Ἀθῆναι Νοσήματα Ἐσωτερικὰ Νοσήματα παίδων.	Χαβρίου 2, Ἀθῆναι Δερματικά, Ἀφροδίσια Γυναικολογικά.

ΩΡΑΙΑ ΜΑΤΙΑ
ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟΤΕΡΟΝ ΣΑΣ ΚΟΣΜΗΜΑ

Ἐλαφρὰ ἐπάλειψις κάθε πρωῒ μὲ τὴν ORELIA καὶ θὰ ἔχετε συντόμως μεγάλα πυκνὰ καὶ ἐκφραστικὰ ματόκλαδα. Διὰ τὸ βάψιμο τῶν τσινόρων σας μεταχειρίζεσθε τὴν ὑγρὰν βαφὴν ORELIA ἢ τὴν ORELIA COMPACT, ἡ ὁποία ἀντέχει εἰς τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὸν ἱδρῶτα. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ μυροπωλεῖα.

Γεν. Ἀντ. Ι. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ
Ἐμμανουὴλ Μπενάκη 8.

ORELIA
SEVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

Ἰδοὺ ἕνα ταχὺ μέσον διὰ νὰ ἔχετε δόντια κατάλευκα, θελκτικὸ χαμόγελο.

Ἀρχίσατε νὰ βουρτσίζετε τὰ δόντια σας μὲ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας. Θὰ ἴδητε πόσο γρήγορα ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴ λευκότητα καὶ στιλπνότητα ποῦ θαυμάζετε στοὺς ἄλλους. Θὰ ἴδητε ὅτι ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ θὰ ὠμορφήνῃ τὰ δόντια σας ὅσον καμμία ἄλλη ὀδοντοκρέμα. Θὰ βεβαιώσετε ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ γίνουν κατὰ πολὺ λευκότερα μὲ τὴν ὀδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ, τὰ δὲ οὖλα σας θὰ ἐξυγειανθοῦν τελείως.

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4. ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝΕΡΧΕΤΑΙ ! ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα βάψατε μόνοι Σας τα περσινὰ Σας φορέματα μὲ τὰς ἰδεώδεις Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI καὶ θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοδέρνα καὶ οὐδέποτε θὰ διακρίνωνται ὡς βαμμένα. Δὲν εἶνε ρεκλάμα, εἶνε πραγματικοτης. Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῆτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν, οὔτε καὶ ἐπιφέρουν στο φόρεμα τὴν παραμικρὰν φθοράν. Ὅταν ἀγοράζητε βαφὰς ARTI, νὰ προσέχητε τὸ πακετίδιον ποὺ σᾶς δίδουν ν' ἀναγράφῃ τὴν λέξιν ARTI. Οὐδέποτε νὰ δέχεσθε νὰ σᾶς δίδουν βαφὰς χῦμα μὲ τὴν δικαιολογιαν ὅτι καὶ αὐταὶ εἶνε Μάρκας ARTI, διότι Βαφαὶ ARTI χῦμα δὲν ὑπάρχουν, παρὰ μόνον εἰς πακετίδια μὲ τὴν Μάρκα ARTI καὶ πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Ἐμπορικά. Ἀντιπροσωπεία: Ἀθῆναι, ὁδὸς Λέκκα 21 α, Θεσσαλονίκη ὁδὸς Ἑρμοῦ 16.

Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ διακρίνωνται ὡς βαμμένα μόνον ἂν τὰ βάψετε μέ : **ARTI**

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Χωρὶς Γραμματόσημο

Ἡ ἀποστελλομένη συνεργασία τῶν Νέων Λογοτεχνῶν πρέπει νὰ γράφεται ἐπὶ τῆς μιᾶς μόνον πλευρᾶς τοῦ χάρτου καὶ νὰ εἶνε εὐανάγνωστος. Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ. Συνεργασία μὴ συνοδευομένη μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν δικαιωμάτων κρίσεως θὰ ἀπορρίπτεται.
Τὰ δικαιώματα κρίσεως ὁρίζονται ὡς ἑξῆς :
Ποιήματα καὶ μικρὰ πεζὰ .... Δρ. 5.—
Λεζοτράγουδα καὶ διηγήματα ...... » 10.—
Οἱ ἀποστέλλοντες διηγήματα δύνανται, ἐφ' ὅσον τὸ διήγημά των ἐκρίθη, νὰ δημοσιεύουν μαζὶ μὲ αὐτὸ τὴν φωτογραφίαν των, καταβάλλοντες δραχμ. 75 διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ κλισέ.
ΜΑΙΡΗ ΘΕΟΧΑΡΗ, ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΦΕΤΖΟΠΟΥΛΟΥ. — Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς ἀρχές.
Γ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. — Συμμορφωθεῖτε γιὰ τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως.
Χ. ΟΛΥΜΠΗΝ. — Ἐνεκρίθη.
ΕΙΡΗΝΗ ΚΟΚΚΙΝΟΥ. — Ἐλάβαμε.
ΣΟΥΛΑΝΤΙΚΑΝ. — Συμμορφωθεῖτε ἀποστέλλοντες δικαίωμα κρίσεως.
ΘΩΜΑΝ. — Ἐλήφθησαν τεύχη καὶ ἔμβασμα... Ἀποστείλετε ἀκόμα 10 δραχμὰς διότι τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς ταχυδρομικῶς τοῦ τόμου εἶνε 16 δραχμές.
ΑΝΤ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ. Συμμορφωθεῖτε πρὸς τὸ δικαίωμα κρίσεως.
ΑΘ. ΣΑΤΡΑΖΕΜΗΝ. — Ἐλήφθησαν, θ' ἀποσταλῆ ταυτότης.
Π. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. — Ἀποστείλατε δικαίωμα κρίσεως.
ΘΕΜΙΣ ΜΥΡΒΑ. — Ἐλήφθησαν.
ΑΝΝΑ ΚΟΝΤΣΙΚΑ. — Μιὰ μικρὴ ἀργοπορία. Ὅλος θ' ἀποσταλοῦν μαζί.
Μ. ΒΑΡΔΑΒΑΝ. — Ἐλήφθη.
Λ. ΚΑΜΠΑΝΟΝ. — Ἐλάβομεν

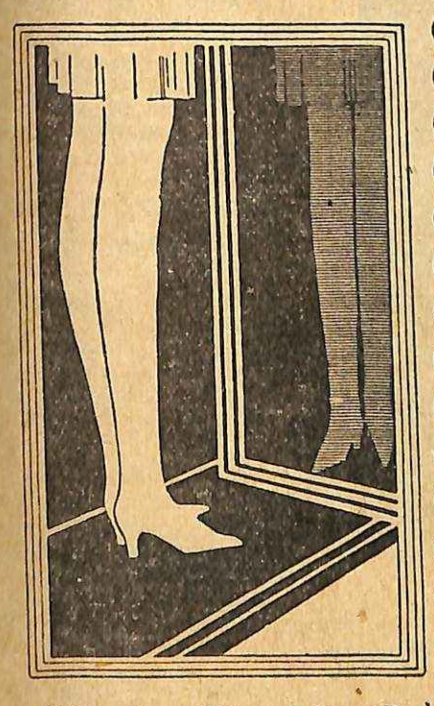

ELBEO

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΟΔΙ ΣΑΣ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ;

Τότε δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε μιὰ συνηθισμένη κάλτσα, ἀλλὰ μιὰ λεπτὴ κάλτσα ELBEO ἀπὸ φυσικὴ μέταξα ποὺ κάμνει τὸ πόδι ἀδύνατο. Ζητήσατέ την εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.
Ὅπως ἐπίσης καλτσάκια παιδικὰ ἀφθάστου στερεότητος.

ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως 46. Τηλ. 21318
ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα

Ὁ Γάλλος Χημικὸς Α. Thomasen, Σύμβουλος τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων, ἔδωκε τὴν τελευταίαν ἐφεύρεσίν του σχετικῶς μὲ τὴν κατασκευὴν τῶν κραγιὸν χειλέων εἰς τὴν Ἀρωματοποιΐαν «Cana».
Σήμερον τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ κατασκευάζεται μὲ ὅ,τι τελειότερον ἡ ἐπιστήμη ἔχει νὰ μᾶς ἐπιδείξῃ.
Εὑρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμούς: ὅταν τὸ φορῆτε τὰ χείλη σας δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα. Τόσον εὔκολος εἶναι ὁ συντονισμός του μὲ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου σας.
Ἐπὶ πλέον κρατᾶ εἰς τὰ χείλη σας 48 ὁλόκληρες ὧρες, πρᾶγμα ποὺ σᾶς κάμνει νὰ ἀποφεύγετε τὸ συχνὸ βάψιμο.
Δοκιμάσατε καὶ θὰ ἴδητε γιατὶ κάθε γυναῖκα μὲ γοῦστο εἶναι πάντα ἐφωδιασμένη μὲ τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ.

ΛΟΓΩ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΜΕΓΑΛΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ
15ο)ο - 25ο)ο

Σὲ ὅλα τὰ εἴδη Κρύσταλλα, Μαχαιροπήρουνα, Σερβὶς Κρυστάλλινα, Ἐπάργυρα εἴδη, Εἴδη γιὰ δῶρα, Γάμους καὶ ἑορτάς.

Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

Τελειοποίησις εἰς τὴν Περμανάντ διὰ νεωτάτης μεθόδου καὶ διδασκαλία τῶν διαλύσεων ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν φαρμάκων.
Τιμαὶ εὐκαιρίας ὅλων τῶν τεχνικῶν μέσων τῆς μιζανπλί:
Μπιγκουτὶ ἐλαστικὰ τὰ 12 δραχ. 40.
Μπιγκουτὶ ἐξ ἀλουμινίου τὰ 12 δρ. 84.
Μπιγκουτὶ ἐξ ἀλουμινίου μεγαλυτέρου μεγέθους τὰ 12 δραχ. 120.
Πένσες νικελὲ ἐξ ἀλουμινίου οἱ 12 δραχ. 60.
Πένσες νικελὲ γερμανικὲς οἱ 12 δρ. 84.
Πένσες ἐξ ἀλουμινίου μεγαλυτέρου μεγέθους δραχ. 120.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Χαλκοκονδύλη 11 ἔναντι Θεάτρου Ἀλάμπρας.

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ Ρέα
ΚΡΑΤΑ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ - ΜΑΓΕΡ 23 α. — Τηλέφωνον 25.532. — 9 — 2, 5 — 8. ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ.

Αἱ βαφαὶ ARTI δὲν φθείρουν τὰ φορέματα.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΙΑΚ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ
(Στοὰ Δαγκλῆ).
Δένονται βιβλία, ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν καὶ τέχνην
Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ χαρτικὰ εἴδη

Προϊστάμενος Τυπογραφείου
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
Χαροκόπου - Καλλιθέα

ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Δοκιμάσατε τὰ ἀρώματά μας

ΔΩΡΕΑΝ

διαθέτομεν προσωπικὸν εἰδικῶς μορφωθὲν εἰς Γαλλικοὺς οἴκους καὶ παρασκευάζομεν τὰ ἀρώματά μας μὲ πρώτας ὕλας (essences), φυσικὰς πάντοτε, ἐκ Γαλλίας.

Εἴτε εἰς χῦμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικοῦ γούστου, εὑρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ τὰς λοσιὸν ἐφάμιλλα τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν Οἴκων.

Ἐπίσης Κολώνιες ἐξαιρετικὲς Athenia, Superba κτλ.

ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ

Εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις (Perlés aprés le crime, Naturel κτλ. διαρκείας καὶ στιλπνότητος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΩΝ ΤΡΙΧΩΝ

Πυτιρίδα καὶ ἐπαναφορὰν εἰς τὸν φυσικόν τους χρωματισμόν.

Συνιστῶμεν τὴν ὑπέροχον λοσιόν μας «Regénerafeur» δοκιμασμένην ἀπὸ ἐτῶν καὶ πωλουμένην εἰς χῦμα.

ΦΩΤΟ — ΟΠΤΙΚΑ

Εἰς τὸ Φωτο-ὀπτικὸν τμῆμα τοῦ φαρμακείου μας ὑπάρχει πλουσιωτάτη συλλογὴ ἀπὸ ὀμματοϋάλια ὅλων τῶν σχημάτων. Δίοπτρα θεάτρου πρισματικά, ὡς καὶ πλάκας κλπ. Ἐπιμελεστάτη ἐκτέλεσις ὑπὸ εἰδικοῦ τεχνίτου πάσης ὀπτικῆς ἐργασίας. Ἐμφανίσεις — Ἐκτυπώσεις — Μεγενθύνσεις.

Πλουσιωτάτη συλλογὴ Φωτογραφικῶν μηχανῶν καὶ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας ἀπὸ 85 δραχμὰς καὶ ἄνω.

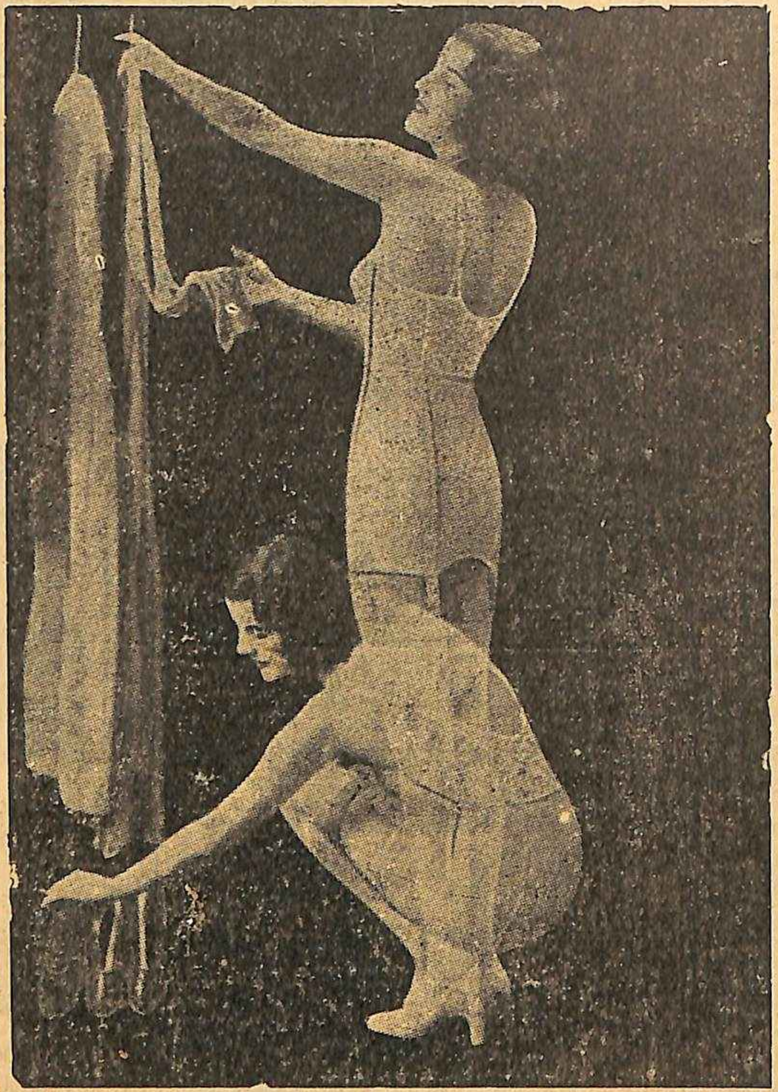

Ἐλαφρὲς σὰν πούπουλο.— Ἐφαρμόζουν σὰν γάντι.— Ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ χωρὶς μπανέλες εἶνε τὰ Νέα Μοντέλα Πλαστικῶν Ζωνῶν τοῦ περιφήμου Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν Παρισίων.

ΔΙ' ΟΣΟΥΣ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ

Τὸ φαρμακεῖον μας, ἀντιπροσωπεῦον τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον οἶκον

Dr Scholl'-s

Foot Comfort Service

Ἵδρυσε τμῆμα Chiropodie, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν τοῦ κ. William Falk μέλους τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου Χειροπαιδικῆς τοῦ Λονδίνου μετὰ τῆς κυρίας του εἰδικῶς ἀπεσταλμένων ἐκ Λονδίνου, διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ τμήματός μας ἀπὸ τὸν οἶκον Dr Scholl.

Διὰ κάλους, πλατυποδίαν, σκληρύνσεις καὶ ἐν γένει τὰς ἀνωμαλίας καὶ παθήσεις τῶν ποδῶν.

Ὅλα τὰ Accessoires τοῦ οἴκου Dr Scholl, ὡς καὶ κάθε συμβουλὴ καὶ ὁδηγία δίδεται εἰς τὸ Φαρμακεῖον μας. Ὥρα 10 — 1 καὶ 5 — 8.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΝ

Συνιστῶμεν τὸ ἐξαίρετον ὑγρὸν ΟΔΟΡΛΕΣ ἀποτελεσματικὸν κατὰ τοῦ ἱδρῶτος καὶ τῆς δυσοσμίας. Προστατεύει τὰ φορέματα. Πωλεῖται εἰς χῦμα εἰς τὸ Φαρμακεῖον μας.

ΔΙΑ ΤΑ ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ

Διὰ τοὺς λουομένους εἶνε ἀπαραίτητος ἡ πυκνόρευστος συσκευασία μας ΣΑΝ — ΜΠΑΡΝΣ — ΟΙΛ προφυλάσσει καὶ δίδει εἰς τὸ δέρμα ἕνα ὡραῖο χρῶμα, ΦΥΣΙΚΟΝ ΚΑΦΕ.

Τὸ πωλοῦμεν εἰς χῦμα.

ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

και ζώνες ὑγειας τοῦ περιφήμου οἴκου **BARRERE** τῶν Παρισίων. Διὰ πτῶσιν στομάχου, νεφρῶν, εὐτοκίας, κλπ. Εἰδικὸς τεχνίτης καὶ προσωπικὸν ἄρτιον θὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν σας

Εἰς τὸ Φαρμακεῖον ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΩΤΑΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ